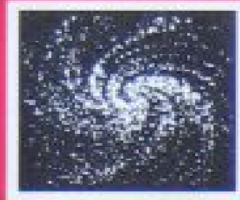

ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА 50

Свръхзвуков скок в стил посткибернетичен пънк...

Нова ера в научно-фантастичния жанр

НИЙЛ СТИВЪНСЪН

ДИАМАНТЕНАТА ЕРА

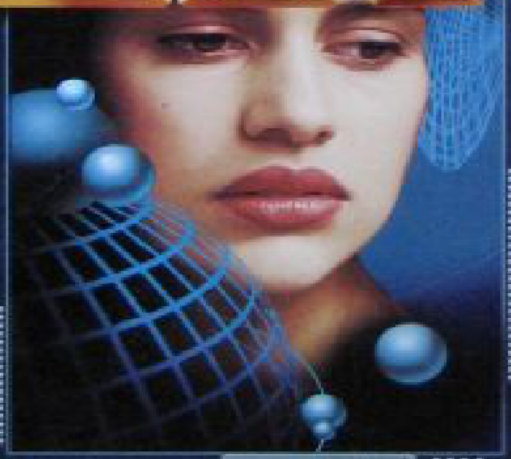

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Това е един роман, описващ времето на нанотехнологичната революция. Стивънсън ни представя 21-ви век като време, в което молекулярни машини могат да създадат всеки предмет, който пожелаеш. Националните правителства са изчезнали, а обществото е разделено на определени групи на базата на етнически, културни и идеологически фактори като най-динамичните от тях са Новите Викториански Атланти от крайбрежието на Китай.

- Нийл Стивънсън
  - ЧАСТ ПЪРВА

- ЧАСТ ВТОРА

- info
  -
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8

Нийл Стивънсън
Диамантената ера

ЧАСТ ПЪРВА

Моралните реформи и промени към по-лошо се движат от по-висши сили. Преди всичко те произтичат от реакции, основани на навиците от един предходен период. Напред и назад се клатушка великото махало, но промените в местоположението му не се определят от няколкото известни личности, които се придържат към крайните му стойности.

Сър Чарлз Петрие, „Викторианците“

Един отреп посещава козметичен салон; модерни одежди със забележителни свойства

Камбаните на „Св. Марк“ отбелязваха промените високо в планината, когато Бъд се понесе над козметичния салон, за да поднови черепната си пушка. Той вече си имаше чифт хубавички нови ролери с максимална скорост между сто и сто и петдесет километра в зависимост от това колко си дебел и дали носиш аеро или не. Бъд обичаше да носи плътно прилепнала по тялото му естествена кожа, защото така изпъкваха мускулите му. При едно предишно посещение на козметичния салон около две години преди това, той си беше платил, за да му имплантират в мускулите цяла орда ситита — миниатюрни същества, които бяха твърде малки, за да се виждат или усещат. Те дразнеха по електрически път мускулните влакна по програма, която бе специално създадена да увеличава обема. В съчетание с помпичката за тестостерон, вградена в предмишницата му, се получаваше ефект като от това да трениращ денонощно във фитнес зала. Предимството на новия метод беше, че не се налагаше да вършиш нищо и да се потиш като роб. Единственият недостатък бяха леките дразнения на мускулните влакна, които го правеха малко напрегнат и нестабилен. Вече бе свикнал с това, но продължаваше да се клатушка върху кънките, особено когато

развиеше скорост от сто километра в час по някоя задръстена от хора улица. Малцина бяха онези обаче, които му се зъбеха, дори като ги събаряше на земята, а от този ден нататък *никой* нямаше *никога повече* да му се зъби за каквото и да било.

Бъд беше напуснал последната си работа — на *примамка* — невероятно непокътнат и с около хиляда юки в джоба. Една трета от тях беше похарчил за нови дрехи — предимно от черна естествена кожа, втората трета — за новите остриета, а последните се канеше да хвърли в козметичния салон. Човек, разбира се, можеше да се сдобие с черепни пушки и на много по-ниска цена, но това щеше да означава да премине над Високото шосе до Шанхай, като междувременно получи мизерното обслужване от някой крайбрежен кораб, а заедно с това и някоя прилична инфекция на костите от цялата сделка, докато се тормози на подобен кораб. Освен това, човек можеше да влезе в Шанхай, само ако беше девствен. Да пресечеш Високото шосе, когато си вече снаряжен с черепна пушка — както беше в случая на Бъд, — трябваше да подкупиш цял рояк шанхайски ченгета. Не си струваше да се правят икономии в тази ситуация. Пред Бъд се простираше една обещаваща и безкрайна кариера, свързана с изкачването по йерархичната стълбица на множество изключително опасни занимания, свързани с дрога, в подножието на която опитът му като платена примамка си бе едно доста прилично начало. Оръжейна система също беше добра инвестиция.

Проклетите камбани продължаваха да бият в мъглата. Бъд даде тиха команда на музикалната си система — една последователна акустична подборка, равномерно разпределена на двете му тъпанчета като семената на ягодка. Звукът се усили, но не можа да заглуши дълбоките тонове на системата от камбани, които резонираха в дългите му кости. Зачуди се дали докато се намира в козметичния салон, батериите в дясната му слепоочна област ще бъдат проверени и сменени. Бяха му казали, че могат да изтраят почти десет години, но той ги имаше от около шест, като през това време слушаше музика непрестанно и то силно.

Преди него чакаха трима души. Бъд се настани на едно от креслата и взе един медиатрон от ниската масичка; беше точно като омърлян и набръчкан празен лист.

— Анали за самозащита — изрече той достатъчно високо, че всички други в помещението да го чуят. Логото на любимия му раздел се подреди върху страницата. Медиаглифите — предимно от готиния раздвижен тип — образуваха нещо като рамка. Бъд ги разгледа подробно, докато не откри онзи, който беше за сравнение между няколко различни артикула и го драсна с

нокътя си. Появиха се нови медиаглифи, които заграждаха големи кинематографски плаки, показващи как екипът на „Аналите“ прави тестове на няколко модела черепни пушки както със живи, така и с неживи мишени. Бъд метна медиатрона обратно върху масичката; това беше същият брой, върху който бе прекарал замислен целия предишен ден — не го бяха актуализирали и така решението му си оставаше непроменено.

Един от клиентите преди него бе дошъл да му направят татуировка, което трая не повече от десет секунди. Другият просто искаше да презареди своята черепна пушка, което отне почти също толкова време. Имаше и едно момиче, което искаше да сменят няколко от нанозитите в интерактивната ѝ мрежа най-вече около очите, където бяха започнали да се появяват бръчици. За това трябваше малко повече време, така че Бъд отново взе медиатрона и влезе в един интерактив — любимият му, който се наричаше „Млъкни или умри!“.

Козметикът искаше най-напред да види юките на Бъд, преди да инсталира оръжието — нещо, което при други обстоятелства щеше да прозвучи като обида, но тук — в Земята под аренда — си беше напълно обичайна бизнес практика. Когато се увери, че не става въпрос за блъф, той обезболи челото на Бъд с някакъв спрей, изряза и отметна назад парче кожа и постави над главата му някаква машинка, която беше закрепена върху рамото на един много прецизен робот като зъболекарски инструмент. Рамото на робота веднага се вкопчи автоматично в старото оръжие, а движенията му бяха обезпокоително бързи и категорични. Бъд беше малко под физическото напрежение на мускулните си стимулатори и леко потръпна. Рамото на робота обаче беше хиляди пъти по-бързо от него, така че измъкна старото оръжие без каквито и да било затруднения. Козметикът наблюдаваше цялата операция на екрана си и нямаше никаква друга работа, освен да докладва:

— Дупката в черепа ви е малко неравна, поради което машината ще я дооформи, като това малко ще я увеличи — нали става така? А сега поставя новото оръжие.

През черепа на Бъд премина неприятно вибриращо усещане, когато рамото на робота пъхна новия модел. Бъд си спомни за младежките си години, когато от време на време някой от другарите му го улучваше в главата с пушката си с капси. Веднага усети появата на леко главоболие.

— Заредих ви го със сто пълнителя „пуканки“ — каза козметикът, — така че можете да изпробвате новия УИРГ. Веднага щом свикнете с него, ще го заредя с истински пълнители. — Той прилепи кожата обратно върху челото на Бъд, така че да може да

зарасне, без да остави белези. Бъд можеше и да плати на козметика допълнителна сума, ако искаше да му оставят белег нарочно. Така всички щяха да виждат, че носи бойно снаряжение, но беше чул, че на някои девойки това не им харесва. Отношенията му с представителките на нежния пол се ръководеха от една безразборна смесица от примитивни импулси, смътни предположения, объркани теории, подочути части от разговори, недобре запомнени елементи от глупави съвети и фрагменти от без съмнение преувеличени вицове, които граничеха със суеверие. В конкретния случай всичко това му подсказваше, че не трябва да си поръчва белег.

Освен това си имаше една доста прилична колекция от снайперки — не много изискани слънчеви очила, които обаче имаха вграден мерник в стъклото на водещото око. За точна стрелба направо вършеха чудеса, но освен това ясно им личеше какви са, така че всеки си даваше сметка, че не бива да се ебава с някой, който носи Снайперки.

— Сега можете да го изпробвате — каза козметикът и завъртя стола на Бъд — беше голям стар бръснарски стол с антикварна стойност, обвит в набръчкана изкуствена материя. Сега Бъд се намираше с лице срещу един манекен в ъгъла на стаята. Той нямаше нито лице, нито коса, а самото тяло беше покрито от горе до долу с петна от изгоряло, както и стената точно зад него.

— За стрелба — нареди Бъд и усети как оръжието тихичко зажужава в отговор. — Готови — продължи той и чу още един подобен звук. Извърна лице право към манекена. — Огън — нареди накрая. Изрече го почти беззвучно, без въобще да помръдва устните си, но оръжието чу нареждането; Бъд усети как някакъв лек откат блъсва главата му назад, при което от манекена долетя едно внезапно „ПУК“, придружено от светлинен проблясък на стената точно над главата му. Главоболието на Бъд се усили, но той не му обръщаше внимание.

— Този модел изстрелва снарядите по-бързо, така че ще трябва да свикнете да се прицелвате мъничко по-ниско — обясни специалистът.

Бъд направи втори опит, при който улучи манекена право в гърлото.

— Страхотен изстрел! Това направо щеше да го обезглави, ако използвахте „Пъклен огън“ — заяви козметикът. — Като ви гледам, оставам с впечатление, че си знаете работата, но има и много други възможности. Разполагаме и с три различни вида затвори, така че можете да се снабдите с най-различни снаряжения.

— Знам — отвърна Бъд. — Проверил съм всичко много

подробно. — А след това се обърна към оръжието си: — Изстреляй десет, средна сила. — И отново нареди „огън“. Този път главата му се блъсна назад доста по-силно, при което полетяха наведнъж цели десет „пуканки“, като засипаха цялото тяло на манекена и стената зад него. Стаята започна да се изпълва с дим и се разнесе миризмата на изгоряла изкуствена материя.

— Можете да изстрелвате и сто наведнъж — поясни специалистът, — но при такъв откат може да ви отхвръкне главата.

— Мисля, че съм готов да ме заредите — реши Бъд. — Първият затвор да е с електрошокови заряди. Вторият с „парализатори“, а третият — с „пъклен огън“. И ми намерете една таблетка какъвто и да било аспирин.

Източникът „Виктория“; описание на околностите му

Вентилационните отверстия на източника „Виктория“ изригваха съдържанието си от върха на Кралската екологична оранжерия подобно на съзвездие от калии, всяка от които беше дълга по сто метра. Долу в ниското аналогът завършваше с обърнато с главата надолу дърво от подобна на коренова система водопроводна инсталация, плъзнала фрактално във всички посоки из диамантената основна маса на Ню Шузан. Свършваше в топлите води на южното Китайско море подобно на безброй капиляри, подредени като пояс около големия коралов риф на няколко десетки метра под повърхността. Някоя невероятно огромна тръба, която изригва морска вода, би постигала горе-долу същия ефект, както и калиите можеха да бъдат заместени с ревяща бездна, като птиците и отпадъците се разбиват в поставена някъде кървава решетка, преди да се наслоят и спрат работата на съоръжението.

Това обаче нямаше да бъде екологично. Геоинженерите от „Импириъл Тектоникс“ нямаше да могат да разпознаят някоя екосистема, дори да живееха в такава. Ала онова, което знаеха със сигурност, бе, че екосистемите са особено досадни, когато бъдат замърсени, поради което се опитваха да предпазят околната среда посредством същата непреклонна, трудолюбива, обагрена в зелено нагласа, с която подхождаха към създаването на надлези и водостоци. По този начин водата се просмукваше в източника „Виктория“ през микротръби по много сходен начин на този, по който би се просмуквала по някое крайбрежие, а въздухът се

носеше из нея беззвучно надолу по изкусно наклонените експонентни рогове на напористите калии — всеки от тях точка от периметъра, която не бе кой знае колко далеч от идеалния център. Те бяха достатъчно силни, за да устоят на който и да било тайфун, но и достатъчно гъвкави, за да се поклащат от лекия вятър. Птиците, които се залутваха във вътрешността, усещаха някакъв наклон във въздуха, който ги теглеше надолу в тъмнината, и просто предпочитаха да излитат навън. Дори не успяваха да се изплашат дотолкова, че да изхвърлят отпадъците от метаболизма си.

Калиите сякаш бяха потопени в изсечена от кристал ваза с размерите на стадион — Диамантеният палат, който беше отворен за туристи. Туристи, тръгнали на дихателни упражнения пенсионери и дълги редици ученици в униформи се разхождаха из него през цялата година и надничаха през стъклените стени (които всъщност бяха от твърд диамант, защото беше по-евтин), за да разглеждат различните етапи на поточната линия за молекулно разграждане, каквото представляваше източникът „Виктория“. Мръсни въздух и вода се вливаха в него, за да бъдат събирани в огромни резервоари. До всеки от тях имаше по още един, който съдържаше малко по-чиста вода или въздух. Това се повтаряше по няколко десетки пъти. Резервоарите в края на поредицата бяха пълни с идеално чист азотен газ и идеално чиста вода.

Редицата от резервоари наричаха каскада — една доста абстрактна прищявка на инженерите в желанието им да угодят на туристите, които не виждаха нищо достойно за снимане на това място. Цялата дейност протичаше в стените, които разделяха резервоарите. Те не бяха точно стени, а по-скоро почти безкрайни решетки от субмикроскопични колелца, които се въртяха непрестанно и имаха по себе си множество зъбци. Всяко зъбче захващаше по една азотна или водна молекула от мръсната страна и се освобождаваше от нея, след като се завъртеше по посока на чистата. Нещата, които не бяха нито азот, нито вода, просто не бяха захващани и съответно не можеха да се придвижат към чистата страна. Имаше също така някои колелца, които захващаха полезни, макар и в минимални количества, елементи като въглерод, сяра или фосфор. Те се придвижваха по подобни, но по-малки каскади, докато също бъдат напълно пречистени. Безупречните молекули в крайна сметка завършваха в резервоари. Някои от тях се свързваха с други, при което се образуваха прости, но полезни молекулни джунджурийки. Най-накрая всички те се предаваха по своеобразни фунии до една съвкупност от молекулярни транспортни пояси, известни под

името Захранване. От тях източникът „Виктория“, заедно с останалите няколко Източници на Атлантида Шанхай, представляваха първоизточниците.

Финансови затруднения в живота на Бъд; посещение при един банкер

Бъд се изненада на себе си, че изкара толкова дълго време, преди да му се наложи да използва черепната си пушка в пристъп на гняв. Самото съзнание за това, че оръжието му е там, му даваше увереността, че никой, който е с всичкия си, няма да се ебава с него, особено когато видеше снайперките и черната кожа. Успяваше да постига каквото иска, просто като погледнеше хората изпод вежди.

Беше време да се придвижи нагоре по стълбицата. Търсеше си работа като съгледвач. Не беше никак лесно. Алтернативната фармацевтична промишленост работеше по скоростна, безупречно съобразена с момента система на доставките, така че за ченгетата да не остават почти никакви следи, по които да тръгнат. Дрогата се отглеждаше в незаконни синтетични компилатори, съхраняваше се в незаети жилищни сгради с ниски наеми, след което се отнасяше от контрабандни разпространители до самите улични продавачи. Междувременно из районите душеха напосоки цели хайки съгледвачи и примамки, като никога не спираха на едно място достатъчно дълго, за да бъдат задържани за безделничене. Те наблюдаваха за евентуалното приближаване на ченгета (или надзорни полицейски отряди) през специални устройства в слънчевите си очила.

По времето, когато прати последния си шеф на майната му, Бъд беше сигурен, че ще получи назначение като нелегален разпространител. Работата не стана обаче, а оттогава бяха пристигнали още два големи въздушни кораба от Северна Америка, които бяха излели хиляди бели и чернокожи отрепи на пазара за работна ръка. Бъд вече бе останал съвсем на червено, а освен това му беше омръзнало да яде безплатната храна от обществените синтетични компилатори.

Банката „Пийкок“ представляваше един красив мъж с прошарена брадичка, който миришеше на цитрусови плодове и беше облечен в изключително елегантен костюм с двуредно закопчаване, който пък очертаваше съвсем сполучливо тясната му талия. Бъд се добра до него в един доста неугледен офис на

горния етаж в една туристическа агенция в един от мрачните квартали между Аеродрума и осеяните с бардаци райони по брега.

Банкерът не беше особено словоохотлив, след като се здрависаха, а просто скръсти ръце замислено и се облегна на ръба на бюрото си. В такава позиция той заслуша набързо скалъпените увъртания на Бъд, като от време на време кимаше, сякаш Бъд беше казал нещо особено важно. Всичко това малко обезкуражи Бъд, защото той си даваше ясната сметка, че говори пълни глупости, но пък беше чул, че тия точкоглавци се гордеели с това, че винаги били в услуга на клиентите си.

На едно съвсем случайно място от монолога банкерът прекъсна Бъд, просто като вдигна очи и го погледна открито.

— Искате да си осигурите една поредица от заеми — отбеляза така, сякаш бе приятно изненадан, което не беше кой знае колко вероятно.

— И така може да се каже — склони Бъд, като междувременно се ядосваше, че и той не може да накара нещата да звучат толкова красиво.

Банкерът бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади лист хартия, сгънат на три.

— Може да ви бъде от полза, ако прелистите тази брошурка — каза на Бъд той, след което се обърна към самата брошурка и й изломоти нещо на някакъв непознат език.

Когато Бъд пое хартийката от ръката на банкера, върху празната страница се появи красиво цветно лого, а освен това зазвуча и някаква музика. Логото постепенно се превърна в паун. Под него пък започна да върви някаква видеолекция, водена от подобен на вид господин — нещо като смесица от индиец и арабин.

— Парсите ви приветстват с добре дошъл в банка „Пийкок“ — рече той.

— Какво значи „парси“? — обърна се Бъд към банкера, който просто притвори леко очи и потърка брадичката си в листа хартия, който беше приел отправения към него въпрос и вече бе започнал да оформя някакво обяснение. В крайна сметка Бъд съжали, че е задал въпроса си, защото отговорът се оказа една голяма шумотевица около тия парси, които очевидно искаха да са сигурни на всяка цена, че никой не ги бърка с точкоглавците, пакистанците или арабите — не че имаха някакви проблеми с тия много приятни етнически групи, хич да не си помислите такова нещо. Колкото и да се опитваше да не обръща внимание, Бъд погълна повече, отколкото му се искаше да научи за парсите, за странната им религия, за склонността им да живеят по номадски,

че дори и за шибаната им кухня, която напълни устата му със слюнка, макар и да изглеждаше доста странна. Чак тогава брошурата се върна към въпроса, за който ставаше дума, което ще рече редове с кредити.

Бъд вече беше виждал всичко това и преди. И банка „Пийкок“ се возеше на същия влак като всички останали: ако те приемеха, веднага ти пъхваха кредитната карта — на място и без много приказки. Момчетата от тази банка я имплантираха в слабинната кост на таза, някои предпочитаха слепоочната кост в черепа — на практика навсякъде, където имаше някоя голяма кост близо до повърхността. Беше необходимо да се присажда в някой кокал, защото картата трябваше да се свързва по радиото, което ще рече, че й трябваше достатъчно дълга антена, която да улавя радиовълните. По този начин човек можеше да си обикаля по цял ден и да си пазарува разни неща, просто като си го пожелае; банката „Пийкок“, търговецът, от който си правиш покупката, и картата в слабините ти се грижеха за всички подробности.

Банките много се различаваха по отношението си към лихвените проценти, минималните месечни вноски, както и всичко останало. За Бъд нито едно от тия неща нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе какво щяха да направят с него, ако попаднеше в списъка на закъснелите с изплащането на дълговете. След като изчака да мине един доста приличен интервал от време, през който се правеше, че слуша много внимателно всичките глупости за лихвените проценти, той сякаш между другото, ей така напосоки, попита за политиката им на събиране на средствата. Банкерът погледна през прозореца, сякаш въобще не го беше чул.

Музикалният съпровод премина в нещо като джазкуул ритъм, при което се появи някаква сцена с мултикултурален екип от дами и господа, които хич не приличаха на закъсали с връщането на кредита. Бяха седнали около някаква маса и сглобяваха на ръка огромни парчета етнически бижута. През цялото време се и забавляваха — пиеха чай и поддържаха оживен разговор. Отпиваха обаче твърде много чай — както видя подозрителното око на Бъд, което беше толкова сляпо за един милион неща, но въпреки това доста наблюдателно, когато ставаше въпрос за тактическите ходове на медийната манипулация. Май обръщаха прекалено много внимание на чашите си.

Забеляза с одобрение, че са облечени в съвсем обикновени дрехи, а не в униформи, и че беше разрешено двата пола да общуват помежду си.

— Банка „Пийкок“ поддържа световна мрежа от чисти и безопасни работилници с много добри условия за работа, така че

ако по време на нашите взаимоотношения ви сполетят непредвидени обстоятелства или пък ако по недоглеждане изхарчите заема си твърде бързо, можете да разчитате, че ще бъдете настанен в близост до дома си, докато разрешите проблемите си с банката. Работещите в цеховете на банка „Пийкок“ се радват на лични легла, а в някои случаи дори и на самостоятелни стаи. Естествено децата ви могат да бъдат с вас, докато трае посещението ви там. Условията за работа са едни от най-добрите в тази промишленост, а високият процент на принадената стойност в нашата операция за производство на бижута за широко потребление означава, че независимо от това колко са големи проблемите ви, на практика ще намерите щастлив изход от ситуацията за нула време.

— Каква… ъ-ъ-ъ… тактика използвате, за да сте сигурни, че хората така да се каже ще се отчетат навреме? — попита Бъд. Точно в този момент банкерът изгуби интерес към разговора, изпъна се, заобиколи бюрото си и седна зад него, при което впери поглед над водите, отвъд които бяха Пудонг и Шанхай.

— За тази малка подробност не пише нищо в брошурката — отвърна той, — тъй като повечето от бъдещите ни клиенти не обръщат такова упорито внимание на подробностите, особено около този аспект на договарянето.

Той вдиша през носа си също като някой, който на всяка цена държи да помирише нещо, и понагласи брадичката си.

— Начините ни за принуждаване са на практика три етапа от тактиката ни. Дали сме им много приятни имена, разбира се, но така или иначе те са както следва: първо, учтиво напомняне; второ, доста отвъд границата ви на поносимост на болка; трето, зрелищно фатална.

На Бъд му се прииска на място да покаже на тоя парс какво означава фатално, но както във всяка банка, и този човек си имаше доста добра охрана. Освен това подобна политика си беше съвсем стандартна, така че всъщност Бъд беше един вид доволен, че банкерът се бе изразил толкова ясно и директно.

— Ами, добре тогава, ще се свържа отново с вас — обеща той. — Нали нямате нищо против да задържа брошурата?

Парсът махна с ръка, за да го отпрати заедно с брошурата. Бъд отново заброда по улиците в търсене на пари при по-изгодни условия.

Посещение от кралска особа; семейство Хакуърт отиват на почивка с въздушен кораб; тържество по случай рождения ден на принцеса Шарлот; Хакуърт се среща с член от

Три геодезични семенца се носеха над покривите и градините на Атлантида/Шанхай през един петъчен следобед, също като микробите от някаква растителна кратуна с размерите на спътник. Две мачти за закрепване на дирижабли изникнаха и нараснаха от игрищата за крикет в парка на източника „Виктория“. Най-малкият от въздушните кораби беше изрисуван с кралските знаци; той поддържаше постоянна позиция високо в небето, докато двата големи кораба се спускаха към стоянките си за закотвяне. Корпусите им бяха напълно празни и прозрачни в по-голямата си част. Вместо да спират слънчевата светлина, те я изкривяваха и обагряха в жълто, като хвърляха огромни абстрактни слънчеви зайчета от още по-ярка или не толкова ярка светлина, които децата, облечени в най-добрите си кринолини и спретнати костюмчета с къси панталонки, се опитваха да хванат в обятията си. Свиреше духов оркестър. Зад перилата на въздушния кораб „Атлантида“ стоеше една мъничка фигурка в бяла рокличка, която махаше с ръце на децата отдолу. Те знаеха, че това вероятно е самата рожденичка, за която беше организирано тържеството — принцеса Шарлот, и също ѝ махаха и надаваха радостни възгласи.

Фиона Хакуърт се бе разходила надлъж и нашир из Кралската екологична оранжерия, стриктно следвана от двете страни от родителите си, които се надяваха, че така ще предпазят полите ѝ от калта и треволяците. Тази стратегия не се беше оказала кой знае колко успешна, но с едно бързо изчетквane Джон и Гуендолин успяха да пренесат по-голямата част от мърсотията по белите си ръкавици. Оттам пък тя отлетя право във въздуха. По онова време повечето от мъжките и дамските ръкавици се правеха от безкрайно микроскопични фабрични нишки, които знаеха как да се отървават от мърсотията; човек можеше да си напъха цялата ръка с ръкавица в калта и само няколко секунди след това тя отново щеше да си бъде съвсем беличка.

Йерархията на каютите в „Етер“ отговаряше напълно на статута на пасажерите, защото частите от кораба, предназначени за тях, можеха да се разглобяват и сглобяват по нов начин между два полета. За лорд Финкъл-Макгроу, трите му деца и половинките им и Елизабет (първото му и единствено засега внуче) от кораба се спусна специален ескалатор, който ги качи право в кралския апартамент в самата предница на кораба, от която се откриваше гледка напред на почти 180 градуса.

След семейство Финкъл-Макгроу, към по-задната част на кораба, се бяха настанили десетина други от Лордовете на

справедливостта, някъде от нивото на граф или барон, повечето от които водеха в каютите на втора класа по-скоро внуците, отколкото децата си. След това бяха административните служители, чиито златни ланци на часовниците, изобилстващи с мънички порцеланови кутийки, мобифони, фенерчета, табакери за енфие и други фетиши висяха около тъмните им жилетки, с които те се опитваха да прикрият шкембетата си. Повечето от децата им бяха стигнали до възрастта, в която вече не изглеждаха сладки за никой друг, освен за собствените им родители; до ръста, при който енергията им бе повече заплаха, отколкото някакво чудо; и до нивото на интелигентност, при което типичната за децата невинност се бе превърнала във вбесяваща грубост. Пчеличката, която си жужи наоколо, за да си събира нектар, е красива, въпреки имплицитната заплаха, но същото поведение при един стършел, който е три пъти по-голям, те кара да започнеш да се оглеждаш за нещо подходящо, с което да го размажеш. Така че по широките ескалатори, които водеха до каютите в първа класа, можеше да се види как много бащи изведнъж сграбчват детето си за рамото и съскат с килнати на една страна шапки и стиснати зъби, като през това време се оглеждат за евентуални свидетели на произшествието.

Джон Пърсивал Хакуърт беше инженер. Повечето инженери бяха разпределени по миниатюрни стаички със сгъваеми легла, но Хакуърт носеше по-високото звание на „артифекс“ и беше изпълнявал ролята на групов ръководител в същия проект, поради което му се полагаше самостоятелна стая във втора класа с двойно легло, както и едно сгъваемо за Фиона. Пиколото донесе багажа им за през нощта, точно когато „Етер“ се отделяше от мачтата си за закрепване — двайсетметрова диамантеноподобна подпорна конструкция, която вече се бе размила в гладката като билярдна маса повърхност на игрището за крикет, докато корабът се обръщаше на юг. Понеже се простираше много близо до източника „Виктория“, паркът беше осеян с катахтонни тръби от Захранването, което означаваше, че в този район могат да бъдат отглеждани всякакви видове растителност за много кратко време.

Каютата на семейство Хакуърт беше в дясната част на кораба, поради което докато се отдалечаваха с нарастваща скорост от Ню Шузан, можеха да наблюдават залеза над Шанхай, който блестеше в червеникави оттенъци през вечната пелерина от дим над града. Гуендолин един час чете приказки на Фиона, за да заспи, докато Джон прочете от първа до последна страница вечерното издание на „Таймс“, след което разхвърля няколко документа по малкото бюро на каютата. Малко по-късно двамата се преоблякоха във вечерните си дрехи, като се движеха съвсем

внимателно в здрача, за да не разбудят Фиона. В девет часа те излязоха в коридора, заключиха вратата и тръгнаха по посока на звуците от големия оркестър в главната бална зала на „Етер“, където танците тъкмо започваха. Подът на балната зала представляваше една огромна плоча от прозрачен диамант. Осветлението беше сведено до минимум. Докато летяха във вихъра на валса, менуета, линдито и груповото реге в тъмнината на нощта, те сякаш се носеха над блестящата, осветена от луната повърхност на Тихия океан.

Изгревът посрещна трите въздушни кораба над южно Китайско море. Не се виждаше никаква суша. По тези места океанът бе относително плитък, но това беше известно само на Хакуърт и неколцина други инженери. Семейство Хакуърт се наслаждаваха на доста приятна гледка от прозореца на каютата си, но Джон се събуди рано, отиде в балната зала и си разчисти едно местенце върху диамантения под, след което поръча на сервитьора еспресо и сутрешното издание на „Таймс“. Възнамеряваше да си прекара приятно времето, докато Гуен и Фиона оправят сутрешните си тоалети. Навсякъде около него се чуваха гласовете на деца, които разсъждаваха какво ли точно ще се случи.

Гуен и Фиона пристигнаха достатъчно късно, за да може на Джон да му стане скучно. Той бе извадил от джоба си механичния часовник и го беше погледнал поне десетина пъти, докато накрая просто го бе оставил в едната си ръка и бе започнал нервно да щрака капачето му. Гуен кръстоса дългите си крака и красиво простря поли около себе си, когато седна на прозрачния под, като с това привлече яростните погледи на няколко жени, които останаха прави. Джон обаче се успокои, когато видя, че тези жени са инженери от относително нисък ранг или пък жени на такива; на тези с по-висок ранг едва ли щеше да им се наложи да дойдат в балната зала.

Фиона се тръшна на дланите и коленете си и съвсем директно залепи лице върху диаманта, с вдигнати задни части. Хакуърт хвана ръбовете на панталона си, пооправи ги малко и се подпря на едно коляно.

Коралът с изкуствен интелект изникна от дълбините така напористо, че Хакуърт се стъписа, макар че той беше участвал в проектирането му и бе присъствал на всички пробни пускания. Когато го гледаше през тъмната повърхност на Тихия океан, на човек му се струваше, че наблюдава някаква експлозия през прозорец с натрошено стъкло. На Джон гледката му приличаше

на това да излееш цяла цистерна гъста сметана в чаша с кафе, да видиш как се отблъсква от дъното на чашата в едно турбулентно фрактално разцъфване, което се втвърдява в момента, в който се стрелне към повърхността. Скоростта на този процес беше едно добре премерено жонгльорство; в действителност коралът бе започнал да се развива на дъното на океана преди три месеца, черпейки енергията си от един свръхкорен, който бяха засадили по цялото океанско дъно специално по този повод, като бяха извлекли необходимите атоми директно от морската вода и разтворените в нея газове. Процесът, който протичаше там долу, приличаше на невъобразим хаос и в известен смисъл си беше точно това; всяка литокула обаче знаеше къде точно трябва да отиде и какво точно трябва да направи. Представляваха четиристенни тухлички от калций и въглерод с размерите на макови семенца и всяка от тях беше снабдена със собствен източник на енергия, мозък и навигационна система. Отлепиха се от дъното на океана по сигнал, даден от принцеса Шарлот — със събуждането си тя бе открила под възглавницата си малко пакетче, беше го разопаковала и видяла, че вътре има златна свирка, окачена на верижка, бе излязла на балкона си и бе надула свирката.

Коралът се приближаваше от всички страни по посока на острова, като някои от литокулите изминаваха по няколко километра, за да достигнат до указаното си местоположение. Те изместиха толкова количество вода, колкото беше големината на самия остров, което ще рече няколко кубични километра. В резултат се образува невероятно силно завихряне и издуване на повърхността на океана, което накара част от дечурлигата да запищят, понеже си бяха помислили, че огромното количество вода може да се издигне толкова високо, че да грабне кораба от небето; няколко капчици наистина се полепиха по диамантения търбух на кораба, поради което пилотът увеличи малко височината на полета. Рязката маневра накара всички татковци в балната зала да избухнат в смях — те просто се наслаждаваха на илюзията за опасност и безсилието на Природата.

По някое време пяната и мъглата се отдръпнаха и пред погледа на пасажерите се откри гледката към един нов остров, осветен в червеникаво-оранжево от отблясъците на зората. Възторжените викове и ръкопляскания стихнаха до шепота на тихите професионални разговори. Втрещените деца викаха твърде силно с пискливите си гласчета, за да може да се чуе каквото и да било друго.

Оставаха обаче още около два часа. Хакуърт щракна с пръсти към един сервитьор, за да си поръча пресни плодове, сок,

белгийски гофрети и още кафе. Защо пък да не се насладят и на прочутата с качествата си кухня на „Етер“, докато по острова се появяваха замъци, фавни, кентаври и приказни гори.

Принцеса Шарлот беше първото човешко същество, което щеше да стъпи на омагьосания остров. Тя заприпка надолу по мостчето на „Атлантида“ с няколко от приятелките си, които я следваха по петите, прилични на мънички горски цветчета в обшитите си с панделки бонета против слънце и с кошничките в ръце — там щяха да събират неща за спомен от преживяването, макар че само след няколко минути те вече бяха предадени в ръцете на гувернантките. Принцесата застана с лице към „Етер“ и „Шинуук“, които бяха застопорени на няколкостотин метра от нея, и им заговори със спокоен глас, който обаче се чуваше еднакво добре от всички; в дантелената якичка на престилчицата ѝ беше скрит един нанофон, който бе свързан с честотно-аудио-сателитна система, израснала в горните слоеве на самия остров.

— Бих искала да изкажа благодарността си на лорд Финкъл-Макгроу, както и на всички служители на „Машинно-честотни системи“ за този великолепен подарък за рождения ми ден. А сега, деца от Атлантида/Шанхай, защо не започнем да се веселим на тържеството ми?

Децата от Атлантида/Шанхай изкрещяха в един глас „хайде“ и хукнаха надолу по най-разнообразните мостчета на „Етер“ и „Шинуук“, които нарочно бяха спуснати до едно, за да бъдат предотвратени евентуални задръствания по изходите, които можеха да доведат до наранявания или, не дай Боже, до грубост. През първите няколко секунди децата просто изтичаха от корабите като газ от отпушена бутилка. След това започнаха да се струпват край различните източници на учудване: двуметров кентавър, който иначе може би беше около два сантиметра, тръгнал на разходка със синчето и дъщеричката си, които припкат около него. Няколко малки динозавърчета. Пещера, която съвсем плавно преминава в склон и носи всички белези на евентуални магически преживявания. Път, който се извива нагоре по друг хълм, за да стигне до разрушена крепост.

По-голямата част от възрастните останаха на борда на корабите, за да изчакат няколко минути, докато се изпари ентусиазмът на децата им. Виждаше се обаче как лорд Финкъл-Макгроу се придвижва към „Атлантида“ и любопитно ръчка земята с бастуна си, просто за да се увери, че теренът е подходящ за разходката на кралските нозе.

По мостчето на „Атлантида“ заслизаха мъж и жена. С рокля на цветя, която изпробваше крехката граница между скромността и летния комфорт, снабдена с подходящ за тоалета и случая

слънчобран, Нейно величество кралицата на Атлантида — Виктория II. В спретнат бежов ленен костюм, нейният съпруг — принцът-консорт, чието име — за най-голяма жалост — беше Джо. Джо, или Джоузеф, както го наричаха при официални случаи, вървеше отпред, като се движеше с някак помпозни, прекалено ситни за един мъж стъпки. След първата крачка той се обърна с лице към кралицата и й предложи ръката си, която тя прие с грациозен, но доста изкуствен жест, сякаш за да напомни на всички, че е завършила корабоплаване в Оксфорд и е смъквала напрежението си, докато е учела за бакалавърска степен в Станфорд, чрез плуване за постижение, каране на ролери и таекуондо. Лорд Финкъл-Макгроу направи дълбок поклон, когато кралските еспадрили докоснаха земята. Кралицата протегна ръка, която лордът целуна — един донякъде своеволен, но в рамките на позволеното жест, ако си стар и изискан, какъвто Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу несъмнено беше.

— Изказваме още веднъж нашата благодарност на лорд Финкъл-Макгроу, на „Импириъл Тектоникс“ и „Машинно-честотни системи“ за това великолепно постижение. А сега нека всички се насладим на тази прекрасна природа, преди да бъде погълната завинаги от вълните като първата Атлантида.

Родителите на Атлантида/Шанхай заслизаха надолу по всички мостчета на корабите, макар че голяма част от тях се бяха оттеглили в покоите си, за да сменят дрехите си, след като бяха видели какво носеха кралицата и принцът-консорт. Горещата новина, която модните журналисти на борда на „Етер“ вече бяха изпратили до страниците на „Таймс“ чрез телескопна връзка, бе, че слънчобранът се е върнал на мода.

Гуендолин Хакуърт не беше сложила в багажа си слънчобран, но това въобще не я притесняваше; тя винаги беше по свой си начин — естествено и несъзнателно — в крак с модата. Двамата с Джон слязоха на острова. Още преди очите на мъжа й да привикнат със слънчевата светлина, той вече стискаше и потъркваше щипка почва между пръстите си. Гуен го остави с манията му и се присъедини към група жени, повечето от които бяха съпруги на инженери, а също така и няколко баронеси от кръга на справедливостта.

Хакуърт намери една скрита в растителността пътечка, която лъкатушеше между дърветата нагоре по склона и стигаше до малка горичка около езерце с хладна, чиста вода — той я попита, за да бъде напълно сигурен. Остана така известно време, вперил поглед в омагьосания остров, зачуден какви ли ги върши Фиона точно в този момент. Без да иска изпадна в нещо като полуунес: може би чрез някаква магия се бе запознала с принцеса Шарлот,

двете бяха станали приятелки и точно в този момент заедно се радваха на чудесата на острова. Унесът му се превърна в един дълго сънуван блян, който беше прекъснат, когато Джон си даде сметка, че някой му рецитира стихотворение.

> Къде сме били двамата с теб, любими друже!
> Ако в сезона на необременения избор,
> вместо да бродим, както правехме, из долините,
> богати на тучна растителност, една обетована земя
> на въображението, на весели пасища, разпръснати наоколо,
> ние бяхме преследвани, наблюдавани и впримчвани,
> всеки в редовните си меланхолични разходки,
> вързан като кобилата на бедняка за торбата си със зоб,
> воден през пътеките на окаяно робство.

Хакуърт се извърна и видя, че някакъв стар човек бе изпаднал в унес пред същата гледка. С очевидната си азиатска жилка и някак носовият северноамерикански акцент той изглеждаше най-малко на седемдесет години. Прозрачната му кожа все още бе опъната по широките скули, но клепачите, очите и ямките по бузите бяха съсухрени и набръчкани. Под тропическата му каска не се показваше нито едно косъмче; мъжът беше с чисто гола глава. Хакуърт нареждаше мозайката на образа му бавно, докато накрая не си даде сметка кой точно стои пред него.

— Прилича ми на Уърдзуърт — отбеляза Хакуърт.

Мъжът беше вперил поглед в тучните поляни в ниското. Той вдигна глава и за първи път погледна Хакуърт право в очите.

— Стихотворението ли?

— Ако съдя по съдържанието, трябва да е „Прелюдия“.

— Много добре — отвърна мъжът.

— Джон Пърсивал Хакуърт на вашите услуги. — И Хакуърт пристъпи напред към непознатия, за да му подаде визитката си.

— За мен е удоволствие — каза възрастният мъж. Той въобще не си похаби думите да се представя.

Лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу беше един от няколкото графове сред Лордовете на имуществото, които идваха от „Апторп“. „Апторп“ не беше формална организация, която можеш да намериш в телефонния указател; на финансов жаргон тя представляваше стратегическа общност от няколко големи компании, включително „Машинно-честотни системи“ и „Импириъл Тектоникс“. Когато никой от шефовете не беше наблизо, служителите я наричаха „Джон Зайбатсу“, също както предшествениците им през един отминал век бяха наричали

„Източна Индия“. „Компанията Джон“.

МЧС произвеждаше потребителски стоки, а ИТ се занимаваше с недвижими имоти, където както винаги бяха най-големите пари. Ако се съдеше по хектарите, площта й не беше кой знае колко — само няколко наистина стратегически разположени острова, по-скоро области, отколкото континенти, но това беше най-скъпата земя на света извън няколкото наистина райски кътчета като Токио, Сан Франциско и Манхатън. Причината беше, че в „Империъл Тектоникс“ работеха геотекти, а геотектите можеха да направят така, че всяко новопридобито парче земя да притежава красотите на Фриско, стратегическото разположение на Манхатън, прословутите фенг шуп[1] на Хонконг и мрачната, но задължителна Lebensraum[2] на Лос Анджелис. Вече не беше необходимо да се изпращат мърляви селяндури с шапки от кожата на миещи мечки да проучват дивите места, да убиват аборигените и да правят просеки из гъсталаците; сега всичко, от което имаше нужда, беше енергичен млад гебтект, синтетичен компилатор за начало и един голям източник.

Като повечето други неовикторианци, и Хакуърт можеше да рецитира дума по дума биографията на Финкъл-Макгроу. Бъдещият граф се бе родил в Корея, бяха го осиновили на шестмесечна възраст мъж и жена, които се бяха срещнали по време на гимназиалното си обучение в Айова Сити и по-късно си бяха направили ферма за органична материя близо до границата между Айова и южна Дакота.

В ранните му юношески години някакъв пътнически самолет се разбил по невероятен начин на летището на Сиукс Сити и Финкъл-Макгроу, заедно с другите членове от групичката бой-скаути, които били набързо мобилизирани от ръководителя си, не се отделил при спасителната операция от нито една линейка, пожарникар, лекар или медицинска сестра в радиус от няколко области. Невероятната ефикасност, с която местните власти реагирали при катастрофата, била широко оповестена и дори влязла като водеща тема в специално подготвен филм за телевизията. Финкъл-Макгроу така и не разбрал защо. Те просто били направили най-разумното и хуманно нещо при тези обстоятелства; защо им било толкова трудно на хората от другите части на страната да проумеят това?

Подобно тънко разбиране за американската култура можело да се дължи на факта, че неговите родители му били осигурили частни учители при домашни условия до четиринайсетгодишна възраст. Един типичен учебен ден на Финкъл-Макгроу включвал разходка до реката, за да изучава поповите лъжички или посещение на градската библиотека, за да си вземе книга за

древна Гърция или Рим. Семейството не разполагало с кой знае колко излишни средства, поради което ваканциите се прекарвали в пътуване с кола до Скалистите планини за малко туризъм с раница на гръб или нагоре към северната част на Минесота за разходка с кану. Той вероятно бе научил от ваканционните си преживявания много повече, отколкото неговите връстници през всичките си години в училище. Социалните контакти с другите деца осъществявал предимно чрез групите на бой-скаутите или църквата — семейство Финкъл-Макгроу принадлежали към методистката църква, римо-католическата и едно малко еврейско общество, което се събирало за службите в стая под наем в Сиукс Сити.

Родителите му го записали в държавна гимназия, където той постоянно получавал средно 2,0 при възможен максимум от 4,0. Учебната програма била толкова безумно безсъдържателна, а другите деца — толкова тъпи, че Финкъл-Макгроу много бързо загубил всякакъв интерес към цялата работа. В известен смисъл добил репутация на добър джудист и бегач на дълги разстояния, но никога не се възползвал от нея, за да преследва някакви сексуални цели, което би било много лесно, предвид лековерния климат по онова време. Той имал известно количество от онази вбесяваща черта, която кара младите хора да се правят на некомформисти без особена причина и открил, че най-сигурният начин, по който можеш да шокираш когото и да е, поне по онова време, било да се поддържа схващането, че определено поведение е добро, а друго — лошо, и че най-разумното е да живееш според това си схващане.

След като завършил гимназия, той работил в продължение на една година в организиране на някои от клоновете на селскостопанския бизнес на родителите си, след което се записал в Държавния университет по науки и технологии („Наука и практика“) в Еймс, Айова. Започнал да учи основно селскостопанско инженерство, но след първата година се прехвърлил във факултета по физика. Макар и през следващите три години да се занимавал най-вече с физиката, той освен това изкарал курсове по всичко, което му идело присърце: научна информация, металургия, музиката на древните. Така и не получил никаква степен, не защото се представял зле на изпитите, а поради политическите обстоятелства; като повечето университети по онова време, и неговият държал студентите му да имат изключително разнообразна задължителна програма, включително изкуство и социални науки. Финкъл-Макгроу обаче предпочитал да си чете книжки, да си слуша музика и да ходи на театър в свободното си време.

Докато живеел и работел като помощник-изследовател в една лаборатория по физика на твърдите тела в Еймс, през едно лято градът за два дни бил буквално превърнат в остров при голямо наводнение. Също като много други хора от Средния запад, и Финкъл-Макгроу прекарал няколко седмици в издигането на насипи от чували с пясък и найлонови уплътнения. Той отново бил поразен от поведението на националните медии — репортери и от двете крайбрежия постоянно се появявали в ефир, за да съобщават с изненада, че няма знаци за никакво плячкосване. Урокът, получен по време на самолетната катастрофа в Сиукс Сити, просто се затвърдил. Бунтовете в Лос Анджелис предишната година пък били жив пример за точно обратното. У Финкъл-Макгроу започнало да се затвърждава мнението, което щяло да стане основа за политическите му схващания през следващите години, а именно, че макар и хората да не са *генетично* различни, то в *културно* отношение просто няма място за сравнение, и че някои култури просто са по-добри от други. Това не била някаква субективна оценка, а просто наблюдението, че някои култури процъфтявали и се развивали, докато други просто се проваляли. Всъщност подобно било схващането на повечето хора, но по онова време никой не се осмелявал да му даде словесен израз.

Финкъл-Макгроу напуснал университета без нито една диплома и се върнал във фермата, която била под негово ръководство в продължение на няколкото години, през които родителите му били прекалено ангажирани с рака на гърдата на майка му. След смъртта ѝ той се преместил в Минеаполис и започнал да работи за някаква компания, основана от един от неговите бивши професори, която произвеждала сканиращи тръбни микроскопи — по това време тези съоръжения били доста нови като идея, защото можели да улавят и манипулират отделните атоми. В онези времена областта още не била разработена, клиентите били най-вече големи изследователски центрове, а практическото приложение изглеждало далеч в бъдещето. Но пък опитът бил много ползотворен за човек, който искал да изучава нанотехнологии, и Макгроу наистина се захванал с това, работейки до късно през нощта през всичкото си свободно време. Като се имат предвид усърдието, самоувереността, интелигентността („адаптивен, неуморен, но не кой знае колко гениален“) и основните познания по бизнес, които получил във фермата, било неизбежно той да стане един от няколкостотинте пионери на нанотехнологичната революция; собствената му компания, която основал пет години, след като се преместил в Минеаполис, да просъществува достатъчно дълго, за

да бъде погълната от „Апторп“; и да направлява политическите и икономическите събития на „Апторп“ достатъчно добре, че да се добере до едно доста прилично и доходоносно място.

Той все още беше собственик на семейната ферма в северозападна Айова, заедно с няколкостотин хиляди акра прилежащи земи, които Финкъл-Макгроу постепенно превръщаше в прерия с високи треви, препълнена от бизонски стада и истински индианци, които си бяха дали ясната сметка, че е много по-добре да си яздиш коня и да ходиш на лов за дивеч, отколкото да гниеш по дупките на Минеаполис или Сиатъл. През по-голямата част от времето обаче той стоеше в Ню Шузан, който поради ред чисто практически причини беше превърнат в неговото графско имение.

— Връзки с обществеността? — попита Финкъл-Макгроу.

— Сър? — Съвременният етикет работеше по съвсем точни и ясни правила; при такива неформални обстоятелства не бяха необходими „Ваша светлост“ или други подобни ласкателства. — Във вашия отдел, сър.

Хакуърт му беше дал официалната си визитка, която бе съвсем на място в случая, но не казваше кой знае какво. „Инженер. Отдел «Поръчки».“

— Така значи. Помислих си, че човек, който може да разпознае Уърдзуърт, по всяка вероятност е една от ония артистични личности, които работят във „Връзки с обществеността“.

— Не и в моя случай, сър. Инженер съм. Съвсем наскоро бях повишен и започнах да работя за „Поръчки“. По стечение на обстоятелствата съм поработил и по този проект.

— Какво точно?

— Ами, най-вече неща, свързани с ПИ — отвърна Хакуърт. Надяваше се, че Финкъл-Макгроу е все още в крак с нещата и ще може да разбере съкращението от псевдо-интелект. А може би дори щеше да оцени, че Хакуърт е направил това предположение.

Лицето на Финкъл-Макгроу малко просветна.

— Знаете ли, когато бях млад, го наричаха ИИ. Изкуствен интелект.

Хакуърт си позволи една слаба, едва доловима и кратка усмивка.

— Е, предполагам, че трябва да се каже нещо от дързост.

— Как точно е бил използван псевдо-интелектът при този проект?

— Само за онния неща, които бяха част от работата на МЧС,

сър. — „Империъл Тектоникс“ бяха направили острова, сградите и растителността. „Машинно-честотни системи“ — работодателят на Хакуърт — бяха направили всичко, което мърдаше. — Стереотипното поведение свърши работа при птиците, динозаврите и т.н., но за кентаврите и фавните ни трябваше повече интерактивност, нещо, което щеше да създаде илюзия за съзнание.

— Ами много добре сте се справили, господин Хакуърт, много добре.

— Благодаря, сър.

— Но, я ми кажете, зная, че само най-добрите инженери успяват да получат пост в „Поръчки“. Дали можете да ми обясните как един толкова голям познавач и ценител на поетите-романтици се е добрал дотам?

Хакуърт се почувства като попарен от този въпрос и се опита да отговори, без да изглежда засегнат.

— Сигурен съм, че човек от вашия ранг не вижда никакво противоречие…

— Да, но този, който те е повишил и назначил в „Поръчки“ не е бил от моя ранг. Бил е някой на съвършено различен пост. А аз много се страхувам, че подобни хора са доста склонни да виждат противоречието, за което говориш.

— Да, разбирам. Честно да ви кажа, сър, учих английска литература в гимназията.

— Аха, значи не сте един от онези, които са минали само по тясната и права пътека на инженерството.

— Струва, ми се, че не, сър.

— А колегите ви от „Поръчки“?

— Ако добре разбирам въпроса ви, сър, мога да кажа, че в сравнение с другите отдели доста голяма част от инженерите в „Поръчки“ са имали — така да се каже, защото не мога да намеря по-подходящи думи — интересен живот.

— И какво е това, което прави живота на един по-интересен от живота на друг?

— Бих казал, че по принцип за нас непредсказуемите и новите неща са по-интересни.

— Та това си е пълна тавтология. — Но макар че лорд Финкъл-Макгроу не беше от хората, които дават израз на чувствата си за щяло и нещяло, по всичко му личеше, че е доволен от начина, по който протичаше настоящият разговор. Той отново започна да се наслаждава на гледката. Погледа децата няколко минути, като продължаваше да забива върха на бастуна си в почвата, сякаш все още не беше сигурен дали островът няма да се разпадне. След това изписа във въздуха с бастуна си дъга,

която обхващаше половината остров. — На колко от тези деца според вас им е писано да водят интересен живот?

— Ами, поне на две, сър — принцеса Шарлот и вашата внучка.

— Имате бърз ум, Хакуърт, а подозирам, че сте способен и да сте неискрен, но съм сигурен в предаността и високия ви морал — подхвърли Финкъл-Макгроу не без известна дяволита нотка в гласа. — Кажете ми, вашите родители поданици ли бяха или вие положихте клетва?

— Веднага щом навърших двайсет и една, сър. Нейно величество — по онова време всъщност тя беше все още Нейно кралско височество — пътуваше из Северна Америка, непосредствено преди да се запише в Станфорд, и аз положих клетвата в триединната църква в Бостън.

— Защо? Вие сте умен човек, не сте сляп за културата както повечето инженери. Можехте да се присъедините към Първата разделена република или която и да било от стотиците синтетични филозони по западното крайбрежие. Щяхте да си осигурите големи перспективи и да си нямате работа с всичката тази — Финкъл-Макгроу посочи с бастуна си двата въздушни кораба — дисциплина на поведението, която налагаме на себе си. Вие защо си я наложихте, господин Хакуърт?

— Не че искам да ви занимавам с неща, които са много лични по природа — отвърна предпазливо Хакуърт, — но като дете познавах два вида дисциплина: изобщо никаква и прекалено строга. Първата води до разрушително поведение. Когато казвам разрушително не искам да намекна, че съм много педантичен, сър — просто имам пред вид някои неща, които са ми до болка познати и които направиха от детството ми един малък ад.

Финкъл-Макгроу вероятно си даде сметка, че е прекрачил позволените граници и започна да кима енергично.

— Това, разбира се, е един доста често използван аргумент.

— Така е, сър. Нямам никакво намерение да твърдя, че съм бил единственият млад човек, онеправдан от онова, в което се превърна родната му култура.

— Аз също не твърдя подобно нещо. Но мнозина, които се чувстват като вас, са се установили във филозони, където царува много по-строг режим. Те гледат на нас като на дегенерати.

— Не че в живота ми не е имало периоди на безумно строга, лишаваща те от всяко право на собствено мнение дисциплина, обикновено наложена заради каприза на онези, които ги е грижа най-вече за разврата. В съчетание със заниманията ми по история това ме доведе, също както и много други, до заключението, че през миналия век е имало много малко достойни за подражание

неща и че вместо това трябва да се обърнем към деветнайсети век за някакви стабилни социални модели.

— Много добре, Хакуърт! Трябва обаче да знаете, че моделът, за който намеквате, не е просъществувал много дълго след първата Виктория.

— Ние сме надраснали голяма част от невежеството и сме преодолели много от вътрешните противоречия, които са били характерни за онази епоха.

— Така ли е наистина? Колко успокояващо. А дали сме ги разрешили по начин, който ни гарантира, че всички деца там долу ще водят интересен живот?

— Трябва да си призная, че мисля твърде бавно, за да схвана мисълта ви.

— Вие самият казахте, че инженерите от отдел „Поръчки“ — най-добрите — са водили интересен живот, а не са се придържали към правата, тесногръда линия. Което намеква за някаква зависимост, нали?

— Съвсем очевидно.

— Та нали това предполага, че за да възпитаме едно поколение деца, които могат да достигнат пълните си възможности, трябва да намерим начин, по който да направим живота им интересен. А моят въпрос към вас, господин Хакуърт, е следният: мислите ли, че нашите училища постигат това? Или пък са като повечето училища, от които се е оплаквал Уърдзуърт?

— Дъщеря ми е още много малка, за да ходи на училище, но се страхувам, че второто положение е това, което преобладава.

— Мога да ви уверя, че е точно така, господин Хакуърт. И трите ми деца са били обучавани в такива училища, така че ги познавам много добре. Абсолютно съм категоричен, че Елизабет трябва да бъде възпитана по съвършено различен начин.

Хакуърт усети как лицето му се облива от червенина.

— Сър, мога ли да напомня, че ние току-що се запознахме — съвсем не се чувствам достоен за доверието, което залагате на мен.

— Не ви казвам тия неща като приятел, господин Хакуърт, а като професионалист.

— Тогава трябва да ви припомня, че съм инженер, а не детски психолог.

— Въобще не съм забравил това, господин Хакуърт. Вие наистина сте инженер, при това много добър, в една компания, която все още смятам за своя — макар че като лорд на справедливостта вече не разполагам с формална връзка. А сега, когато доведохте своята част от този проект до успешен финал, възнамерявам да ви назнача като ръководител на един нов

проект, за който имам причина да вярвам, че сте най-подходящият специалист.

Бъд започва да води престъпен живот; обида към едно племе и последствията от това

Бъд повали първата си жертва почти без да иска. Бе направил погрешен завой в една задънена уличка и по невнимание задръсти пътя на чернокож мъж, жена и две малки дечица, които се бяха навряли там преди него. Те изглеждаха доста уплашени, което бе типично за новопристигналите, и Бъд усети как погледът на мъжа се задържа доста дълго върху снайперките му, докато онзи се чудеше дали мерникът, който той не можеше да види, е насочен към него, дамата или някое от децата му.

Бъд не се махна от пътя им. Той носеше снаряжение, а те не, значи от тях се очакваше да се махнат от пътя му. Вместо това обаче те просто замръзнаха на мястото си.

— Проблем ли имате? — попита Бъд.

— Какво искате? — попита го на свой ред мъжът.

От доста дълго време никой не бе показвал такава голяма загриженост за желанията на Бъд, поради което на него това му хареса. Даде си сметка, че тези хора се чувстват така, сякаш са ги нападнали откъм гърба.

— Същото, каквото всеки друг — пари и разни глупости — отвърна Бъд и по съвсем обичаен начин мъжът извади няколко твърди упета от джоба си и му ги подаде, след което дори му благодари, когато Бъд отстъпи назад.

На Бъд му харесваше да постига такова уважение от страна на чернокожите — това му напомняше за благороднического му потекло в паркингите за ремаркета в северна Флорида, а нямаше нищо против да вземе и парите. След тази случка започна да търси специално чернокожи със същия несигурен и изплашен вид. Тия хора купуваха и продаваха като луди и поради тази причина винаги имаха със себе си твърди пари. Понатрупа доста за два месеца. Честичко се отбиваше в апартамента, където живееше неговата кучка Текила, даваше ѝ по някое парцалче скъпо бельо, а понякога и шоколад на Харв.

И Бъд, и Текила бяха на мнение, че Харв е син на Бъд. Беше на пет годинки, което означаваше, че е заченат много по-рано от началото на периода, в който Бъд и Текила непрекъснато скъсваха и се събираха. Сега тая кучка пак беше бременна, което означаваше, че Бъд трябваше да носи още повече подаръци,

когато се отбиваше в дома й. Задълженията на бащинството!

Един ден Бъд си набеляза едно особено добре облечено семейство само заради скъпите им дрехи. Мъжът беше с типичен за бизнесмените костюм, а жената носеше красива спретната рокля. Освен това имаха бебе, обвито цялото в някаква бяла дантелена пелена и си бяха наели носач, който да се оправи с багажа им от Аеродрума. Носачът беше бял и смътно напомни на Бъд за него самия, което направо го влуди да гледа как работи като товарно животно за чернокожите. И така, веднага щом въпросното семейство се измъкна от блъсканицата на Аеродрума и навлезе в една малко по-изолирана част, Бъд се приближи към тях с походка, която беше усвоил пред огледалото, като от време на време побутваше нагоре по носа снайперките си с показалец.

Мъжът с костюма беше по-различен от всички подобни нему. Той не се опита да се престори, че не е видял Бъд, не се опита да се измъкне, не се сниши и не приклекна, а просто си стоеше здраво на краката с леко разтворени ходила и каза с приятен глас:

— Да, сър, с какво мога да ви бъда полезен?

Не говореше като другите американски чернокожи, акцентът му бе по-скоро британски, но мъничко по-остър. Бъд вече се бе приближил достатъчно, за да види, че на врата си чернокожият е преметнал парче шарен плат, което падаше и върху реверите му и въобще приличаше на шал. Като цяло изглеждаше добре поддържан и хранен, като се изключи белега в горната част на едната скула.

Бъд продължи да се приближава, докато в един момент не се оказа прекалено близо до мъжа. Държеше главата си леко наклонена назад до последната минута, сякаш се бе заслушал в много силна музика (което си беше точно така), но изведнъж я наведе напред, за да се вторачи право в лицето на непознатия. Това беше още един начин да обърне внимание на това, че носи снаряжение и обикновено вършеше работа. Мъжът обаче не реагира с характерното потрепване, което Бъд очакваше и което бе започнало да му прави удоволствие. Може пък да беше от някоя изостанала страна, където все още не знаеха какво е черепна пушка.

— Сър — заговори мъжът, — тръгнал съм със семейството си към хотела. Пътуването беше дълго и сме доста уморени; дъщеря ми има възпаление на ухото. Ще ви бъда много задължен, ако ни обясните за какво става дума колкото може по-експедитивно.

— Приказваш като шибан вики — тръсна Бъд.

— Сър, аз не съм това, което ви наричате „вики“, защото в противен случай трябваше да съм отишъл там. Ще ви бъда много

задължен, ако си направите труда да не използвате мръсни думи в присъствието на жена ми и дъщеря ми.

Мина известно време, преди Бъд да разшифрова напълно последното изречение, и доста повече, за да проумее, че тоя мъж го е грижа за някакви си мръсни думички в присъствието на семейството му, а дори още по-дълго, за да повярва, че непознатият се е отнесъл така безочливо към Бъд — един доста якичък мъж, който очевидно беше въоръжен с черепна пушка.

— Ще си казвам, мамка му, каквото си шибано нещо искам на кучката ти и шибаното ти изчадие — заяви на много висок глас Бъд. След това просто не можа да се въздържи и се захили. Вече водеше с няколко точки!

Мъжът изглеждаше по-скоро нетърпелив, отколкото изплашен, и в този момент въздъхна тежко.

— Това да не би да е въоръжен грабеж? Сигурен ли сте, че знаете в какво се забърквате?

Бъд отговори, като прошепна едва доловимо „бий!“ и изстреля един парализатор в десния бицепс на непознатия. Парализаторът потъна дълбоко в мускула, също като М-80, направи черна дупка в ръкава на мъжа и накара ръката му да остане протегната право напред. Мъжът стисна зъби, очите му изхвръкнаха и в продължение на няколко секунди той издаваше странни ръмжащи звуци, идещи дълбоко от гръдния му кош, породени от усилията да не извика от болката. Бъд се зазяпа в раната с огромно удоволствие. Беше като да стреляш по хора в някой интерактив.

Само дето кучката не пищеше и не молеше за милост. Тя просто се обърна с гръб, за да защити с тяло детето си, и погледна съвсем спокойно Бъд през рамо. Бъд забеляза, че тя също има малък белег на скулата си.

— Сега ще ти извадя окото — каза Бъд, — а след това се захващам с кучката ти.

Мъжът вдигна здравата си ръка с дланта нагоре, за да даде знак, че се предава. Извади от джоба си всички твърди „универсални парични единици“ и му ги подаде. След което Бъд се омете, защото мониторите — аеростати с размерите на лешник, които си имаха очи, уши и радио-антени — вероятно бяха хванали звука от експлозията и бяха тръгнали към този район. Той видя как един от тях профуча покрай него, когато свърна на един ъгъл. Беше снабден с дълга гъвкава антена, по която светлината проблясваше като тънка колкото косъмче пукнатина в атмосферата.

Три дни по-късно Бъд се навърташе около Аеродрума, за да си търси лесна плячка, когато пристигна един голям кораб от

Сингапур. Сред потока от двете хиляди пристигнали се открояваше една плътна групичка от около двайсетина якички чернокожи с много тъмна кожа, облечени в делови костюми, с по едно шарено парцалче около врата и малки белези на скулите си.

Късно същата нощ Бъд чу за първи път в живота си думата „ашанти“.

— Пристигнаха още двайсет и пет ашанти от Лос Анджелис! — каза някакъв мъж в един от баровете.

— Ашантите проведоха голяма конференция в заседателната зала на Шератон! — възкликна някаква жена на улицата.

Докато чакаше на опашка пред един от безплатните синтетични компилатори, някакъв клошар разказа:

— Един от тия — ашантите — ми даде пет юки. Добри хора са.

Когато Бъд се натъкна на един познат, с който бяха работили като примамки, подхвърли:

— Абе, градът се е напълнил с тия ашанти, нали?

— Ъхъ — отвърна приятелят му, който се беше втрещил, когато видя Бъд на улицата, и който изведнъж стана много неспокоен, като започна да върти глава във всички посоки.

— Сигурно са се събрали за някакъв конгрес — предположи Бъд. — Миналата нощ се оправих с един от тях.

— Да, знам — отвърна приятелят му.

— К’во? Ти пък откъде знаеш?

— Не са се събрали за конгрес, Бъд. Всички тия ашанти, с изключение на първия, са в града, за да те търсят.

Гласните струни на Бъд се парализираха, зави му се свят и усети, че изобщо не може да се съсредоточи.

— Трябва да вървя — каза приятелят му, след което предпочете да не стои вече в близост до Бъд.

През следващите няколко часа на Бъд му се струваше, че всички на улицата го гледат. Той със сигурност ги гледаше, защото се опитваше да забележи познатите костюми, шалчетата на врата. Но му се мярна само някакъв мъж по шорти и тениска — чернокож, с много високи скули, на едната от които имаше малък белег, с почти азиатски очи, — който изглеждаше ужасно нащрек. Така че не можеше да разчита, че ашантите носят само типичното си облекло.

Много скоро след това на брега Бъд размени дрехите си с един просяк, като свали от себе си всичката черна естествена кожа и се появи отново на улицата по тениска и шорти. Тениската му беше малко тясна; стягаше го под мишниците и притискаше мускулите му, от което той усещаше вечното гъделичкане по-осезателно от всякога. Щеше му се да може да изключи

стимулаторите за момент, да отпусне мускулите си поне за една нощ, но това щеше да означава още едно пътуване до козметичния салон, а беше сигурен, че ашантите са сложили свои хора по всички козметични салони.

Можеше да се покрие в някой от публичните домове, но пък не знаеше какви връзки имат ашантите — нито дори какво точно *означаваше*, по дяволите, ашанти — и се страхуваше да не направи някоя тъпа грешка при така стеклите се обстоятелства.

Докато бродеше по улиците на Земята под аренда, готов да насочи снайперките си към всеки чернокож, който се изпречеше на пътя му, той размишляваше колко е несправедлива съдбата към него. Как можеше да се досети, че непознатият е бил член на някаква организация?

Всъщност трябваше да се досети, защото непознатият носеше хубави дрехи и не приличаше на всички други. Самата отделеност на онези хора трябваше да му даде съвсем ясен знак. А и липсата на страх трябваше поне да го подсети за нещо нередно. Като например това, че ще се намери някой, който да е толкова глупав, че да се ебава с него.

Е, Бъд се бе оказал глупака в този случай, а Бъд си нямаше собствена филозона, така че той беше прецаканият. Но трябваше много бързо да си намери една, веднага.

Вече се бе опитвал да се присъедини към бурите[3] няколко години преди това. За типа бели отрепки като Бъд, бурите бяха каквото бяха ашантите за повечето чернокожи. Набити и руси, облечени в костюми или възможно най-консервативните дрехи, обикновено с половин дузина деца по петите им и — мили Боже! — те наистина винаги се движеха вкупом. Бъд бе посетил на няколко пъти местния им, заобиколен с коли лагер, беше проучил някои от тренировъчните им интерактиви по домашния си медиатрон, бе прекарал няколко допълнителни часа във фитнес-залата, за да може да посрещне изискванията им за физическа дееспособност, че дори беше посетил и няколко ужасяващи сесии за изучаване на Библията. В крайна сметка обаче се оказа, че бурите и Бъд не са един за друг. Количеството часове, които човек трябваше да прекарва в църквата, беше направо зашеметяващо — беше все едно да живееш в църквата. Попрочел бе нещо и за историята им, но съществуваха толкова много описани схватки между бурите и зулу, че Бъд нито можеше да издържи да прочете всичко това, нито да ги подреди по някакъв начин в главата си. Така че възможността отпадаше; тази нощ нямаше да отива в никакъв лагер.

Виките, разбира се, нямаше да го приемат и след един милион години. Почти всички други племена бяха расистки

настроени, също като ония парси и разни други. Евреите нямаше да го приемат, освен ако не отрежеше част от члена си и не се научеше да говори цял един нов език, което си беше доста голямо предизвикателство, особено като се имаше предвид, че той още не се справяше добре с английския. Съществуваше една група монашески филозони — племена на религиозна основа, които приемаха хора от всякакви раси, но повечето от тях не бяха кой знае колко влиятелни и си нямаха тревна площ в Земите под аренда. Мормоните си имаха тревна площ и бяха влиятелни, но не беше сигурен, че ще го приемат с такава готовност и толкова бързо, колкото му бе необходимо в момента. Имаше ги освен това и онези племена, които хората създават от нищото — синтетичните филозони, но повечето от тях се основаваха на някакво общо за всички членове умение, налудничава идея или ритуал, нито едно от които той нямаше да може да възприеме в рамките на половин час.

Най-накрая — около полунощ — той мина покрай някакъв човек със странно сиво сако и кепе с червена звезда, който се опитваше да раздава малки червени книжки на хората, и на Бъд му светна: Сендеро. Повечето сендеристи бяха или инки, или корейци, но иначе приемаха всякакви. Имаха си един много добър анклав тук, в Земите под аренда, с много добра охрана, а освен това всеки от тях, до последния човек, беше пълна отрепка. Точно те щяха да се справят без проблем с няколко си десетки ашанти. И освен това човек можеше да се присъедини към тях без никакви проблеми — просто трябваше да се занесе дотам. Приемаха всички, без да задават никакви въпроси.

Беше чул, че не е чак толкова добре да си комунист, но при така стеклите се обстоятелства си даде сметка, че може да си запуши носа и да цитира разни неща от малката червена книжка, което се изискваше от него. Веднага щом ашантите напуснеха града, той щеше да офейка.

Веднъж взел решението, изгаряше от нетърпение да се добере дотам. Трябваше да се сдържа да не си навлече някакви неприятности по пътя, защото това беше най-сигурният начин да привлече вниманието на който и да било ашанти на улицата. Нямаше да понесе мисълта, че е бил толкова близо до сигурността и си е профукал късмета.

Сви зад един ъгъл и пред него се появи стената на анклава Сендеро, висока колкото четири етажа и с дължината на два блока — стабилен и гигантски медиатрон с една съвсем малка портичка в средата. От едната страна се виждаше Мао, който размахваше нещо ръце към някакво невидимо множество, подкрепян от жена си с конските зъби и близкия си съратник с

вежди като храсталаци Лин Биао. От другата пък страна се виждаше ръководителят Гонзало, който учеше на нещо някакви малки дечица, по средата на които беше издигнат плакат с десетметрови букви: БЪДИ ГОТОВ ДА СЛЕДВАШ ПРИНЦИПИТЕ НА МАО-ГОНЗАЛСКОТО УЧЕНИЕ!

Портата естествено се охраняваше от две дванайсетгодишни деца с червени връзки и ленти на ръкавите, които държаха древни пушки на патронния принцип с истински щикове, подпрени на ключиците им. Русоляво бяло момиченце и топчесто азиатско момченце. Заедно със сина си Харв, Бъд се беше опитвал в продължение на часове да накара тези деца да се засмеят: правеха им разни физиономии, гъделичкаха ги, разказваха им шеги. Нищо не свърши работа. Той обаче бе видял ритуала: щяха да препречат пътя му с кръстосаните си пушки и нямаше да го пуснат вътре, докато не положеше клетвата за вечна вярност към Мао-Гонзалската идея, след което…

Кон или нещо, което беше създадено на неговия принцип, се зададе в тръс по улицата. Копитата му не издаваха типичното звънтене на метални подкови. Бъд разбра, че е вихрогон — четирикрако роботоподобно нещо.

Яздеше го африканец в много колоритно облекло. Бъд разпозна шарката в дрехите му веднага и хич не си направи труда да търси белега, за да се увери, че е ашанти. Веднага щом улови погледа на Бъд, африканецът пришпори коня си в галоп. Щеше да пресече пътя му, преди да е успял да се добере до Сендеро. А освен това беше все още твърде далеч, за да го достигне черепната пушка, чиито безкрайно мънички куршумчета имаха отчайващо тесен обхват.

Той чу лек шум зад гърба си и извърна глава, при което нещо го шибна през челото и си остана там. Двама други ашанти го бяха приближили пеша.

— Сър — каза единият, — не бих ви препоръчал да използвате оръжието си, освен ако не желаете снарядът да се детонира върху собственото ви чело. Е? — Той се усмихна широко, при което се откриха огромните му и идеално бели зъби, и посочи своето чело. Бъд посегна и напипа нещо твърдо, което се бе залепило върху кожата на челото му — точно над черепната пушка.

Конникът премина отново в тръс и се насочи право към него. Изведнъж пространството около Бъд се изпълни с ашанти. Той се зачуди колко ли време са го следили. Всички имаха много красиви усмивки. Всички носеха някакви малки уреди в ръцете си, които насочиха към паважа с показалци, опънати по цевта, но мъжът на коня им каза нещо и изведнъж като че ли до един се

прицелиха в него.

Снарядите се залепяха по кожата и дрехите му и избухваха във всички посоки, при което от тях политаха десетки метри самозалепящо се прозрачно вещество, което след като се закрепеше, се свиваше. Един снаряд го улучи в задната част на главата и плътна лента от веществото се уви около лицето му и го запечата отвсякъде. Беше прозрачно като сапунен мехур, така че Бъд виждаше почти нормално през него — лентата бе залепила нагоре единия му клепач, така че и да искаше, не можеше да не вижда — и сега целият свят около него носеше онези прекрасни окраски на дъгата, които са характерни за сапунените мехурчета. Целият процес на увиване отне не повече от половин секунда, след което, мумифициран в найлон, Бъд се катурна напред. Единият от ашантите беше така добър, че да го хване. Положиха го на земята и го обърнаха по гръб. Някой прекара върха на едно джобно ножче през найлона пред устата на Бъд, за да може да диша.

Няколко ашанти се захванаха с мръсната работа — да направят дръжки на опаковката — две горе при раменете и още две — при глезените, докато мъжът слезе от коня и приклекна до Бъд.

Този майстор по езда имаше не един, а няколко ясно изразени белега на скулите си.

— Сър — обърна се той към Бъд, — обвинявам ви в нарушаване на определени постановления на Общия икономически протокол. Ще ви ги изредя подробно при подходящи условия, а в момента ви налагам лично запрещение. Моля ви да се опитате да разберете, че всеки, който получава подобно запрещение, бива подлаган на смъртоносни мъки в случай, че се опита да се противопостави, което ха-ха-ха — хич не изглежда вероятно в момента, но така или иначе трябва да го кажа като част от процедурата. Понеже тази територия принадлежи на една национална държава, която е подписала Общия икономически протокол, срещу вас може да бъде заведено дело по каквито и да било обвинения от този род в рамките на юридическата система на въпросната държава, която в този случай е Китайската крайбрежна република. Тази държава сама решава дали да ви даде или не допълни телни права; ще разберем това само след няколко секунди, когато представим случая пред един от съответните органи на властта. А, струва ми се, че вече виждам такъв.

По улицата се бе задал един полицай от Шанхайската полиция с вкарани в педомотив крака. Движеше се с огромните бързи крачки на подскоци, които човек можеше да си позволи с

подобно съоръжение, а след себе си водеше двама ашанти на електрически кънки. Ашантите се бяха усмихнали широко, но полицаят изглеждаше типично непроницаем.

Водачът на ашантите се поклони на полицая и по много изискан начин занарежда още един подробен цитат от луксозното издание на Общия икономически протокол. През цялото време служителят на реда правеше нещо средно между кимване и формален поклон. После се обърна към Бъд и каза много бързо:

— Членувате ли в някое племе на договорна основа, на филозона, регистрирана еврейска общност, квази-национална общност, организирана на базата на пълноправното членство, на суверенна държава или на някаква друга колективна форма с динамична система за сигурност, която има статут под егидата на ОИП?

— Ебаваш ли се с мен? — попита Бъд. Опаковката така бе притиснала устата му, че той звучеше като патица.

Четирима ашанти хванаха четирите дръжки и вдигнаха Бъд от земята. Тръгнаха след подскачащия полицай по посока на Високото шосе, което минаваше над езерото на Шанхай.

— К'во ще кажеш за това? — изквака Бъд през дупката в опаковката си. — Оня каза, че може да ми се полагат и други права. Имам ли въобще някакви други права?

Полицаят се обърна да го погледне през рамо, като извъртя главата си много внимателно, за да не загуби равновесие върху педомотива си.

— Не се прави на идиот — отвърна му на съвсем приличен английски. — Това тук е Китай.

Сутрешни размишления на Хакуърт; закуска и тръгване за работа

Потънал в мисли за предстоящото на другия ден престъпление, Джон Пърсивал Хакуърт почти не мигна и става на три пъти под претекст, че трябва да отиде до тоалетната. На всяко ставане той се вглеждаше във Фиона, която бе заспала изтегната в бялата си дантелена нощничка, с ръце над главата, сякаш правеше задно салто в ръцете на Морфей. Лицето ѝ едва се виждаше в тъмнината на стаята. Изглеждаше така, сякаш наблюдаваш луната през диплите на бяла коприна.

В пет сутринта от нечовешките медиатрони на севернокорейците избухна остра заря по цялото музикално петолиние. Анклавът им, който беше известен под името Сендеро,

не бе кой знае колко над морското равнище: на километър и половина по-ниско в сравнение със сградата на семейство Хакуърт и средно около двайсет градуса по-топло през деня. Когато обаче женският хор запищя с пронизващите си като куршуми гласове припева, в който се разказваше за всепроникващото благодеяние на Сияйния вожд, на човек му се струваше, че са направо в двора му.

Гуендолин дори не се размърда. Щеше да си спи така дълбоко поне още един час или докато Тифани Сю — камериерката ѝ — не влезеше с гръм и трясък в стаята и не започнеше да приготвя дрехите ѝ: фино ластично бельо за сутрешната ѝ гимнастика, елегантен костюм, шапка, ръкавици и воалетка за по-късните часове на деня.

Хакуърт извади от гардероба един копринен халат и го метна на раменете си. Докато завързваше колана на кръста си, а студените пискюли го биеха по пръстите, той погледна през вратата към килера на Гуендолин, а оттам и към будоара ѝ. Пред далечния прозорец на въпросната стая се намираше бюрото, на което тя пишеше личната си кореспонденция — всъщност нищо повече от една маса с плот от истински мрамор, по който бяха разхвърляни най-различни канцеларски материали — както нейни, така и на другите, — които можеха дори от такова разстояние да се видят горе-долу: членски карти, визитки, бележници, покани от най-различни хора, които все още не бяха минали през класифициране и подреждане. По-голямата част от пода на будоара бе покрита с килим от ароматична трева, износен на някои места до такава степен, че се виждаше основата му от юта, но затова пък ръчно изработен и изваян от истински китайски роби по времето на династията Мао. Единствената му истинска функция беше да предпазва пода от спортните уреди на Гуендолин, които проблясваха на слабата светлина и разпръсваха облаците от Шанхай: степ-пътечка, произведена в железарска работилница за фино изкуство, уред за гребане, хитроумно изработен под формата на извиващи се морски влечуги и нереиди без капчица тлъстина по тях, набор от дискове за щанга, който се подпираше от четири закръглени кариатиди — не някакви дебели гъркини, а съвременни жени по една от всяка основна раса, като всеки трицепс, бедрен мускул, гръден мускул, подбедрен мускул и коремен мускул хвърляше свои собствени отблясъци. Класическа архитектура без никакво съмнение. Кариатидите трябваше да играят ролята на модели и въпреки едва доловимите расови различия, всяко тяло отговаряше на настоящия идеал: четирийсет и пет сантиметрова талия, не повече от 17% тлъстина по тялото. Подобна фигура не би могла да бъде постигната с

помощта на разните там видове бельо, нищо, че модните списания твърдяха обратното; с дългите стегнати корсети на съвременната мода, както и съвременните материи, които бяха по-фини и от сапунено мехурче, всичко си личеше съвсем ясно. Повечето жени, които не притежаваха свръхчовешка воля, не можеха да се справят без помощта на камериерка, която да ги насилва да правят по две, че и повече много строги тренировки на ден. Та, след като Фиона спря да суче и дойде моментът, в който Гуен трябваше да зареже дрехите си за бременни, те бяха наели Тифани Сю — просто още един от свързаните с детето разходи, които Хакуърт въобще не си беше представял, докато не започнаха да пристигат сметките. Полу на шега, полу на истина, Гуен го обвиняваше, че е хвърлил око на Тифани Сю. Подобно обвинение беше почти рутинна формалност в рамките на съвременния брак, защото камериерките бяха винаги млади, хубавички и с безупречно гладка кожа. Тифани Сю обаче си беше един типичен отреп — говореше високо, без класа, и ходеше много силно гримирана, поради което Хакуърт просто не можеше да я понася. Ако въобще беше хвърлил око на някого, то това бяха кариатидите, които поддържаха тежестите за щангата; те поне бяха направени с много вкус.

Госпожа Хъл не го бе чула и продължаваше да се блъска по разни неща из покоите си, защото не се беше разбудила като хората. Хакуърт постави една кифличка в тостера и излезе на малкото балконче на апартамента им с чаша чай в ръка, при което до него достигна частица от сутрешния бриз откъм устието на река Янгцзе.

Сградата на семейство Хакуърт беше една от няколкото, разположени по протежение на дългата градина, където вече бяха излезли няколко ранобудници, за да разходят шпаньолите си или да се навеждат и изправят. Далеч в ниското, в долната част на склоновете на Ню Шузан, Земята под аренда беше започнала да се разбужда: последователите на Сендеро излизаха накуп от бараките си и се подреждаха по улиците, за да рецитират и пеят, докато правят сутрешната си гимнастика за пластичност. Всички други отрепи се тъпчеха в малките лепкави анклави, които принадлежаха на синтетичните им филозони, увеличаваха докрай звука на собствените си медиатрони, за да заглушат сендероските, а освен това пускаха в ход фишеци или автоматични оръжия — той така и не се научи да ги различава. Имаше и няколко любители на моторите с вътрешно горене, които запалваха огромните си превозни средства и то колкото се може по-силно. Хора, които трябваше да изминат дълъг път до работното си място, се трупаха по станциите на метрото, защото

се налагаше да пресекат Високото шосе и да стигнат до Великия Шанхай, който се виждаше само като буреносен облак от облян в неонова светлина и наситен с миризма на въглища смог, покрил целия хоризонт.

Подигравателно наричаха този квартал Спуканото тъпанче. На Хакуърт обаче шумът не му пречеше чак толкова. Щеше да бъде прищявка на по-доброто възпитание или на по-големите претенции, ако човек е много чувствителен към подобни неща, ако се оплаква от олелията през цялото време, ако си мечтае за къща извън града или дори малко именийце още по-надалеч.

Най-накрая камбаните на „Св. Марк“ отбелязаха шест часа. Госпожа Хъл се втурна в кухнята още при първия удар, засрамена от това, че Хакуърт я е изпреварил в кухнята и шокирана, че е нарушил сакралността ѝ. Синтетичният компилатор в единия ъгъл на кухнята се включи автоматично и започна да създава педомотив, с който Хакуърт да се добере до работата си.

Още преди да заглъхне последният удар на камбаните, вече се чуваше силното тряс-тряс-тряс на една вакуумна помпа. Инженерите от „Кралски вакуумни уреди“ вече бяха започнали работа и разширяваха евтактична околна среда. Ако се съдеше по звука, помпите бяха големи, вероятно от „безстрашните“, и Хакуърт заключи, че по всяка вероятност се приготвят за издигането на някоя нова постройка, като например ново крило на Университета.

Той седна до кухненската маса. Госпожа Хъл вече мажеше мармалад по кифличката му. Докато тя поставяше върху масата чиниите и сребърните прибори, Хакуърт взе един голям празен лист.

— Както обикновено — каза той, след което листът вече не беше празен; изведнъж той се бе превърнал в първата страница на „Таймс“.

Хакуърт получаваше всички новини, които му се полагаха, предвид положението му в живота, плюс няколко допълнителни услуги по негов избор: най-актуалното от любимите му карикатуристи и публицисти от цял свят; извадки по най-различни конкретни горещи теми, които му изпращаше баща му, който непрекъснато се притесняваше, че дори след всичките тези години не е образовал сина си както трябва; както и истории, свързани с юитландците — под филозоната на Нова Атлантида, която се състоеше от хора с британско потекло, напуснали Южна Африка няколко десетилетия преди това. Майката на Хакуърт беше юитландка, поради която и причина той се бе абонирал за тази услуга.

Някой господин с по-висок ранг и далеч по-големи

отговорности по всяка вероятност щеше да получава различна информация, написана по различен начин, а най-висшата класа в Ню Шузан дори получаваха „Таймс“ в хартиения му вариант, напечатан с голяма антична преса, която правеше сто-двеста копия най-много. Получаваха го в три часа всяка сутрин.

Това, че висшето общество получаваше новините си, написани с мастило върху хартия, казваше много за начина, по който Нова Атлантида бе започнала да се различава до такава степен от другите филозони.

Нанотехнологиите в момента бяха направили възможно почти всичко, при което културната роля в решаването на това какво *трябва* да се прави с нея беше станала много по-важна от това да се обмисля какво *може* да се направи с нея. Едно от прозренията на Викторианско Възраждане беше, че не е кой знае колко добре всички да четат абсолютно различни вестници сутрин; поради което колкото по-високо се намираше човек на обществената стълбица, толкова по-сходен беше неговият „Таймс“ с този на хората като него.

Хакуърт почти успя да се облече, без да събуди Гуендолин, но тя се размърда, когато той започна да увива ланеца на джобния си часовник около множеството копченца и джобчета на жилетката си. Освен часовника, по него висяха и най-различни други дреболии от рода на кутийка за енфие, която му даваше тонус от време на време, както и една златна писалка, която изсвирваше тихичко при всяко получаване на пощата.

— Дано е приятен работният ти ден, скъпи — измърмори тя. След това премигна един-два пъти, намръщи се, фокусира погледа си към басмения балдахин над леглото и допълни: — Днес свършваш, нали?

— Да — отвърна Хакуърт. — Ще се прибера късно. Доста късно.

— Разбирам.

— Не — сряза я той. Но веднага се сети, че трябва да си държи езика зад зъбите. Даде си сметка, че не бива да се проваля.

— Скъпи?

— Въпросът не е в това, че свършва проектът. След работа обаче смятам да се сдобия с една изненада за Фиона. Нещо много специално.

— Да си си вкъщи за вечеря ще бъде много по-специално от всичко, с което можеш да я изненадаш.

— Не, скъпа. Това е нещо друго. Повярвай ми.

Той я целуна и тръгна към стенда до входната врата. Госпожа Хъл го чакаше с шапката му в едната ръка и куфарчето — в другата. Вече бе махнала педомотива от синтетичния компилатор

и го беше нагласила до вратата; уредът беше достатъчно интелигентен, за да знае, че е още в къщата, поради което дългите му крака бяха напълно свити и така той нямаше почти никакво механично предимство. Хакуърт стъпи на стъпенките и усети как каишите се протягат и се увиват около краката му.

Каза си, че още не е късно да се откаже. Ала нещо червено привлече погледа му, той се извърна към вътрешността на къщата и видя как Фиона пълзи по коридора в малката си нощничка, с развята във всички посоки огнена коса, в пълна готовност да изненада Гуендолин, а погледът ѝ му казваше, че е чула целия разговор. Той ѝ изпрати една въздушна целувка и потегли напълно решен.

Срещу Бъд е заведено дело; характерните черти на конфуцианската съдебна система; получава покана за дълга разходка по един къс кей

Бъд бе прекарал последните няколко дни на открито, в един затвор в ниската, миризлива делта на Чанг Жанг (както я наричаха повечето от хилядите му съзатворници) или Янгцзе — както я наричаше той. Стените на затвора представляваха редици от бамбукови стъбла, разположени на няколко метра едно от друго, а на върховете им весело се вееха ленти от оранжев найлон. В костите на Бъд беше имплантирано още едно устройство, което знаеше къде са границите. От време на време човек можеше да види някой труп от другата страна на редицата, като обикновено по тялото се виждаха зловещите белези от формички за сладки. Бъд дълго време си бе мислил, че това са самоубийци, докато не видя със собствените си очи едно линчуване: един затворник, за когото предполагаха, че е откраднал чужди обувки, беше грабнат в пълния смисъл на думата, предаден от ръце на ръце над главите им също като някой рок певец на концерт, докато той през цялото време размахваше ръце и се опитваше отчаяно да се захване за нещо. Когато стигна до редицата от бамбукови пръстове, го ръгнаха за последен път, след което го хвърлиха и тялото му буквално експлодира, докато прелиташе над невидимата плоскост на ограденото пространство.

Постоянно присъстващата заплаха от линчуване обаче беше минимална неприятност в сравнение с комарите. Така че когато Бъд чу гласа в ушите си, който му казваше да се отчете на североизточния ъгъл на района, въобще не си губи времето — отчасти защото искаше да се махне от това място и отчасти защото ако откажеше да се подчини, щяха да го закарат там с дистанционното. Можеха просто да му кажат да отиде право в съдебната зала и да седне и той щеше да го направи без съпротива, но заради единия ритуал му изпратиха ченге за ескорт.

Съдебната зала бе с висок таван и се намираше в една от старите сгради по поречието на Бънд. Не беше кой знае колко богато мебелирана. В единия край се виждаше издигната платформа, върху която имаше стара сгъваема маса, покрита с червено парче плат. Върху парчето плат бе избродиран със златни нишки някакъв символ: еднорог, дракон или някаква подобна измишльотина. Бъд не беше много добър в разпознаването на

митичните зверове.

Съдията влезе и по-едрият от двамата му охранители — набит китаец с кръгла глава, който миришеше на ментови цигари, фалшиви като измъчените му надежди — го представи като „съдията Фенг“. Полицаят, който бе придружил Бъд до съдебната зала, посочи към пода, при което добре инструктираният Бъд падна на колене и опря чело в пода.

Другият охранител на съдията всъщност беше една дребничка американка с азиатски произход, която носеше очила. Тъй като вече почти никой не носеше очила, за да коригира зрението си, по всяка вероятност това беше някакъв фантаскоп, който те кара да виждаш неща, които не съществуват, като например в интерактивите. Макар че когато хората не ги използваха за забавление, а с някаква друга цел, ги наричаха с по-приятното име феноменоскопи.

Човек можеше да се снабди с фантаскопска система, която се имплантираше директно върху ретината, също като музикалната в тъпанчетата на Бъд. Можеше да се сдобиеш дори с телепатична система, която се вкарваше в гръбначния ти стълб в различни ключови прешлени. За това обаче се говореше, че си има много недостатъци: дълготрайно увреждане на някои от нервите, а освен това се носеха слухове, че някои папараци от големите медийни компании били намерили начин да декодират вградените защити в подобни системи и да пускат реклами по периферното ти зрение (че дори и да се набутват в средата) през цялото време — и когато си със затворени очи. Бъд познаваше един такъв човек, който по някакъв начин се бе заразил и получаваше на хинди реклами на долнопробни мотели. Рекламите се появяваха в долната дясна част на зрителното му поле по двайсет и четири часа на ден, докато той не сложи край на живота си.

Съдия Фенг беше необикновено млад, може би още не бе навършил и трийсет. Седна зад масата с червената покривка и започна да говори на китайски. Двамата му телохранители стояха плътно зад него. Присъстваше и един сикх; той се изправи и каза няколко думи на съдията, също на китайски. Бъд не можеше да разбере защо там има и сикх, но пък бе свикнал сикхите да се появяват на места, където най-малко ги очакваш.

Съдия Фенг каза с нюйоркски акцент:

— Представителят от Протокола предложи да проведем съдебното заседание на английски. Някой да протестира?

В залата присъстваше и мъжът, когото Бъд бе нападнал — държеше едната си ръка доста сковано, но иначе си изглеждаше съвсем здрав. И съпругата му беше с него.

— Аз съм съдия Фенг — продължи съдията, вперил погледа си в Бъд. — Можеш да се обръщаш към мен с „Ваша светлост“. И така, Бъд, присъстващият господин Квамина те обвинява в определени действия, които са незаконни в Крайбрежната република. Обвинен си и в подлежащи на съдебно преследване нарушения по членовете на Общия икономически протокол, в който участваме и ние. Тези нарушения са тясно свързани с престъпленията, които описах току-що, но и малко се различават. Разбираш ли всичко дотук?

— Не съвсем, Ваша светлост — отвърна Бъд.

— Според нас си нападнал този човек и си го прострелял в ръката — обясни съдия Фенг, — заради което ти се сърдим. Ясен ли съм?

— Да, сър.

Съдия Фенг кимна към сикха, който пое щафетата.

— Кодексът на ОИП — започна сикхът — регламентира всички видове икономически взаимоотношения между хората и организациите. Кражбата е едно от тях. Нанасянето на тежка телесна повреда е друго такова взаимоотношение, доколкото оказва влияние върху способността на жертвата да се защитава икономически. Тъй като Протокола не одобрява независимия статут, ние работим в сътрудничество с общата юридическа система на членовете на ОИП, когато трябва да се дават под съд подобни нарушители.

— Познаваш ли конфуцианската система на правораздаване, Бъд? — попита съдия Фенг. На Бъд бе започнало да му се завива свят, защото през цялото време трябваше да си върти главата наляво и надясно; също като на тенис мач. — Предполагам, че не. Добре. Макар че Китайската крайбрежна република отдавна вече не е нито стриктно, нито дори и малко конфуцианска, ние все още организираме системата си на правораздаване по този начин — работим с нея от хиляди години и смятаме, че не е и наполовина толкова лоша. Общата идея е, че като съдия аз всъщност изпълнявам едновременно няколко роли: на детектив, на съдия, на съдебни заседатели и, ако наложат обстоятелствата, на изпълнител на присъдата.

Бъд се изкикоти на тази шега, но после забеляза, че съдията Фенг май не е в много шеговито настроение. Нюйоркското му поведение първоначално бе подвело Бъд, който си беше помислил, че съдия Фенг е един съвсем обикновен съдия.

— Като влизам в първата от споменатите роли — продължи съдията, — бих искал вие, господин Квамина, да ми кажете дали познавате заподозрения.

— Това е човекът — отвърна господин Квамина, като насочи

показалеца си към челото на Бъд, — който ме заплаши, простреля и ми обра парите.

— А вие, госпожо Кум? — обърна се той към дамата. След това, като странична реплика към Бъд, каза: — В тяхната култура жената не приема името на съпруга си.

Госпожа Кум кимна към Бъд и заяви:

— Той е виновната страна.

— Госпожице Пао, имате ли нещо да добавите?

Дребната женица с очилата погледна Бъд и каза на английски с тексаски акцент:

— От челото на този човек аз лично отстраних гласово-активирано наноснарядно устройство, познато на жаргон като черепна пушка, заредено с три вида амуниции, включително и така наречените „парализатор“ и от типа, с който той е действал срещу господин Квамина. Нано-технологичното изследване на серийните номера на снарядите, както и сравнението им с частици, отстранени от раната на господин Квамина, показаха, че снарядът, използван срещу господин Квамина, е бил изстрелян от оръжието, вградено в челото на заподозрения.

— Мамка му — измърмори Бъд.

— Добре — каза съдията Фенг и разтри за секунда слепоочията си. След това се обърна към Бъд. — Признавам те за виновен.

— Стига бе! Нямам ли право на защита? — възпротиви се Бъд. — Възразявам!

— Я не се дръж като идиот — сопна му се съдията.

Сикхът също се намеси:

— Тъй като обвиняемият не разполага с някакви значителни финансови средства и стойността на труда му няма да бъде достатъчна, за да компенсира нанесените на жертвата щети, Протокола няма никакъв интерес към този случай.

— Разбрах — отвърна съдия Фенг. — Добре, Бъд, приятелю мой, има ли хора, които са зависими от теб по някакъв начин?

— Имам си приятелка — отвърна Бъд. — Тя пък си има син на име Харв, който трябва да е от мен, освен ако не сме преброили грешно. Освен това чух, че пак е бременна.

— Мислиш или знаеш, че е бременна?

— Беше, когато я проверих за последен път — преди около два месеца.

— Как се казва?

— Текила.

Чу се потиснато изръмжаване от един от възпитаниците на Протокола — младата жена, която закри уста с едната си ръка. Сикхът започна да си хапе устната.

— Текила ли? — възкликна съдията невярващ. Ставаше все по-очевидно, че съдия Фенг е решавал много такива случаи и по странен начин се наслаждаваше на развлекателната им стойност.

— В Земята под аренда има деветнайсет жени с това име — съобщи госпожица Пао, докато четеше нещо на феноменоскопа си, — една от които е родила момиченце на име Нелоди преди три дни. Има и още едно дете — момченце, което се казва Харвард.

— Стига бе — възкликна Бъд.

— Честито, Бъд, пак си станал баща — поздрави го съдия Фенг. — Като съдя по реакцията ти, май си доста изненадан. Очевидно е, че връзката ти с тази жена е доста крехка, поради което ми се струва, че няма никакви смекчаващи вината обстоятелства, които трябва да взема предвид при определяне на присъдата. При това състояние на нещата ще те помоля да напуснеш залата през ей оная врата в дъното — и съдията посочи една врата в ъгъла на съдебната зала, — след което ще слезеш по стълбите до долу. Тръгни си през изхода и прекоси улицата. Отсреща ще намериш един кей, на брега на реката. Като стигнеш до червената зона на кея, остани така и чакай следващи нареждания.

Отначало Бъд тръгна много неохотно, но съдия Фенг направи нетърпелив жест, така че на Бъд му се наложи в крайна сметка да излезе през вратата, да слезе по стълбите, да излезе на Бънд — улицата, която беше успоредна на брега на река Хуанг Пу и по цялото продължение на която имаше сгради в старо-европейски стил. Един тунел за пешеходци го отведе до самия бряг, по който пъплеха във всички посоки множество китайци, както и безкраки отрепки, които пълзяха насам-натам. Няколко китайци на средна възраст си бяха пуснали по музикалните системи древна мелодия и танцуваха с бални стъпки. Във всеки друг момент от живота на Бъд този тип музика и танци щяха да му се сторят обидно старомодни и странни, но точно сега от гледката на някак топчестите, улегнали на вид хора, които се въртяха нежно в прегръдките си, му стана тъжно.

Най-накрая намери указания кей. Когато тръгна по него, трябваше да си пробива пътя с лакти през тълпата от скитници, които носеха дълъг вързоп, увит в парцали, и се опитваха да минат преди него по кея. Оттук гледката беше приятна: старите сгради по Бънд зад него, главозамайващият неон на икономическата зона Пудонг, който гореше на отсрещния бряг и служеше като екран на големия трафик по реката — предимно дълги редици от ниски шлепове.

Кеят така и не ставаше червен, докато Бъд не стигна до самия

му край, където започна да се спуска стръмно към реката. Беше покрит с някакво грапаво вещество, с помощта на което краката му не се плъзгаха по наклона. Той се извърна, за да погледне към съдебната сграда с купола, като търсеше прозорец, зад който да види лицето на съдия Фенг или на някой от телохранителите му. Тълпата китайци го следваше надолу по склона с дългия вързоп в ръце — той беше украсен с цели гирлянди от цветя и Бъд си даде сметка, че това по всяка вероятност е трупът на някой член от семейството. Беше чувал и преди за тези кейове; викаха им погребалните кейове.

В кръвта му експлодираха няколко десетки от микроскопичните заряди, известни под името „формички за сладки“.

Нел се научава да борави със синтетичния компилатор; младежко неблагоразумие; всичко върви към по-добре

Нел беше станала прекалено висока за детското си креватче, поради което Харв — по-голямото от нея братче — каза, че ще се опита да й намери ново. Заяви категорично, че е достатъчно голям, за да може да се справи с това. Нел го последва в кухнята, в която се намираха няколко много важни големи кутии с ясно очертани врати. Някои от тях бяха топли, други — студени, някои си имаха прозорчета, други издаваха разни шумове. Нел често бе виждала как Харв, Текила или някой от любовниците на Текила вадят от тях храна в една или друга степен на приготвеност.

Една от кутиите се наричаше синтетичен компилатор. Беше вграден в стената над бар плота. Нел си придърпа един стол и се покатери върху него, за да гледа как Харв борави с компилатора. Предната му част представляваше един медиатрон, което означаваше всичко с шаващи по него картинки, или излизащи от него звуци, или и двете заедно. Докато Харв го натискаше тук-там с пръст и му говореше някакви неща, по компилатора танцуваха мънички картинки. Напомняше й за интерактивите, с които си играеше на големия медиатрон във всекидневната, когато не го използваше някой по-голям човек.

— Какво е това? — попита Нел.

— Медиаглифи — отвърна хладно Харв. — Някой ден и ти ще се научиш да четеш.

Нел вече можеше да разчита някои от тях.

— Червено или синьо? — попита Харв великодушно.

— Червено.

Харв натисна машината особено силно, при което се появи нов медиаглиф — бял кръг с тънък зелен сектор в горната част. Секторът започна да става все по-широк и по-широк. От компилатора излезе слаб звук, който означаваше, че човек трябва да почака. Харв отиде до хладилника, за да вземе по една кутия със сок за себе си и Нел. После погледна компилатора с презрение.

— Толкова е бавен, просто не мога да повярвам — каза.

— Защо?

— Защото имаме евтино Захранване, само по няколко грама на секунда. Да се разплачеш направо.

— А защо имаме евтино Захранване?

— Защото и къщата ни е евтина.

— А тя защо е евтина?

— Ами, защото само това можем да си позволим с нашите приходи — отвърна Харв. — Мама трябва да се конкурира с всякакви китайци и тем подобни, които нямат никакво себеуважение и са готови да работят за нищо. И заради това и мама трябва да работи почти за нищо. — Той погледна синтетичния компилатор отново и поклати глава. — Много тъжно. В Цирка на бълхите си имат ей толкова голям компилатор — хвана двете си ръце и направи максимално голям кръг с тях. — А този сигурно е голям колкото кутрето ти.

Харв се отдалечи от компилатора, сякаш не можеше да понася присъствието му в стаята, засмука усилено от кутията си със сок и отиде във всекидневната, за да влезе в един интерактив. Нел просто продължи да гледа как зеленият сектор става все по-голям и по-голям, докато запълни половината кръг, след което картинката започна да изглежда като зелен кръг с бял сектор, който става все по-малък и по-малък. Най-накрая звукът рязко спря, точно в момента, в който белият сектор изчезна напълно.

— Готово! — извика тя.

Брат й натисна паузата на интерактива си, замъкна се в кухнята и докосна един медиаглиф, който представляваше движещият се образ на отваряща се врата. Контейнерът започна да съска като луд. Харв погледна изплашеното личице на сестра си и й разроши косата; тя не можа да се защити, защото беше запушила ушите си с ръце.

— Трябва да запълни вакуума — обясни той.

Звукът спря и вратата се отвори. В компилатора се виждаше новият червен дюшек на Нел, прилежно сгънат.

— Дай си ми го! Дай си ми го! — закрещя тя, вбесена, че Харв го пипа. Известно време Харв си поигра с нея на „вземи го, ако можеш“, след което й го даде. Нел побягна към стаята, в която

спяха двамата с Харв, и трясна вратата с всичка сила. Динозавър, Патето, Питър и Пурпур я чакаха там. — Донесох ново легло за нас — съобщи им тя. Грабна старото си детско дюшече и го хвърли на топка в единия ъгъл на стаята, след което разгъна прилежно новия на пода. Беше отчайващо тънък, повече приличаше на одеяло, отколкото на дюшек. След като го разгъна на пода обаче, от него долетя съскащ звук — не много силен — също като звукът, който издаваше брат й, когато спеше през нощта. С вдишването дюшекът започна да става все по-дебел, докато накрая си приличаше вече на съвсем истински. Тя събра Динозавър, Патето, Питър и Пурпур в ръцете си, след което, за да се увери напълно, направи няколкостотин подскока върху дюшека.

— Харесва ли ти? — попита я Харв. Беше отворил вратата.

— Не! Махай се! — запищя Нел.

— Нел, тази стая е и моя — каза и Харв. — Трябва да разградим старото ти легло.

Малко по-късно Харв излезе с приятелчетата си и Нел остана известно време сама вкъщи. Тя беше решила, че и децата й имат нужда от нови дюшеци. Домъкна стола до бар плота, покатери се отгоре му, за да стигне точно пред синтетичния компилатор, и се опита да разчете медиаглифите. Имаше много, които тя въобще не можеше да разчете. Но си спомни, че Текила просто говореше на машината, когато не можеше да разчете нещо, и тя се опита да направи същото.

— Моля, покажете разрешението от възрастен — не спираше да повтаря компилаторът.

Едва сега Нел разбра защо Харв винаги натискаше разни неща по машината, вместо да й говори. И тя започна да натиска разни картинки, докато накрая не се появиха същите медиаглифи, които бе използвал Харв, за да избере дюшек за нея. На единия бяха изобразени мъж и жена, които спяха заедно в много голямо легло. Пак мъж и жена, но в малко по-малко легло. Сам мъж. Само дете. Бебе.

Нел натисна бебето. Появи се белият кръг с червен сектор, музиката засвири, компилаторът изсъска и вратата се отвори.

Тя разгъна дюшека на пода и официално го представи на Динозавър, който беше още твърде малък, за да може да скача върху него; поради което Нел реши да му покаже как се прави това. После се върна отново при компилатора и набави дюшеци за Патето, Питър и Пурпур. Сега вече по-голямата част от пода беше заета от дюшеци, но малката си помисли колко ли ще е хубаво, ако можеше цялата стая да е покрита с един-единствен огромен дюшек, поради което поръча на машината и два от най-

големия размер. След това поръча и един нов за Текила, както и още един за приятеля й Рог.

Когато Харв се прибра, реакцията му беше нещо средно между ужас и страхопочитание.

— Мама ще накара Рог да ни пребие от бой — каза той. — Трябва веднага да разградим всичко това.

Бог дал, Бог взел. Нел обясни на децата си как стоят нещата, след което помогна на Харв да натъпче всички дюшеци, с изключение на нейния нов, в кофата за разграждане. Харв трябваше да напрегне цялата си сила, за да затвори вратата.

— А сега можем само да се надяваме, че всичко това ще се разгради, преди да се прибере мама — въздъхна той. — Ще трябва да мине доста време.

Малко по-късно двамата си легнаха и останаха будни известно време, очакващи с ужас звука от отварянето на входната врата. Тази нощ обаче нито майка им, нито приятелят й се прибраха вкъщи. Майка им се появи едва на сутринта, облече униформата си на камериерка и побегна да хване автобуса за анклава на виките. Беше добре, че просто остави всичкия боклук на пода, вместо да го хвърли в кофата. Когато Харв по-късно провери машината, тя вече се бе изпразнила напълно.

— Отървахме един куршум — каза той. — Трябва много да внимаваш когато използваш компилатора, Нел.

— Какво означава „синтетичен компилатор“?

— Това, което наричаме С.К. за по-кратко.

— Защо?

— Защото С.К. е съкратеното на синтетичен компилатор или поне така твърдят.

— Защо?

— Ами просто така е. Когато се пише с букви.

— Какво е това букви?

— Нещо като медиаглифите, само дето са черни, мънички, не се движат, стари и скучни, и много трудно се четат. Човек обаче може да ги използва, за да прави от дългите думи късички.

Хакуърт пристига на работа; посещение в предприятието по дизайн; призванието на господин Котън

Дъждът правеше петна по излъсканите като огледало обувки на Хакуърт, когато той мина през сводестата порта от ковано желязо. Малките капки отразяваха сребристо-сивата светлина на небето, докато се търкаляха по стъпенките на педомотива и

капеха по сиво-кафявия калдъръм при всяка крачка. Хакуърт мина с хиляди извинения през една кръжаща тълпа от несигурни индуси. Твърдите им обувки бяха доста коварни по калдъръмеността покритие, а брадичките им бяха вирнати високо във въздуха, за да не им отрежат главите белите им яки. Бяха станали преди много време в малките си многоетажни развъдници, които приличаха на шкафчета с монети, на острова, южно от Ню Шузан, наречен Индустан. Бяха стигнали до Шанхай още през малките часове на автокънки и велосипеди, може би бяха подкупили някой и друг полицай и бяха стигнали до Високото шосе, което свързваше Ню Шузан с града. В „Машинно-честотни системи“ знаеха, че индусите идват, защото те идваха всеки ден. Компанията можеше да разположи някой офис за наемане на работна ръка и по-близо до Високото шосе или дори в самия Шанхай. Тя обаче предпочиташе хората, които търсят работа, да изминават целия път до центъра й, за да попълнят молбите си. Трудностите при добирането дотук караха хората, които не бяха категорично решени, да не тръгват на път, а вечното присъствие на тълпите — също като скорци, които наблюдават гладно пикник — напомняше на всички, които вече имаха работа, че е пълно с хора, готови да заемат местата им по всяко време.

Предприятието по дизайн приличаше на университетско градче много повече, отколкото бяха възнамерявали архитектите му. Ако университетското градче представлява зелена четвъртита зона, която може да се опише с присъствието на много обемисти, натруфени готически сгради, то това беше университетско градче. Но ако подобно градче можеше да се опише и като някакъв вид фабрика, където по-голямата част от хората седят в редици и колони в огромни задушни зали и правят горе-долу едно и също нещо по цял ден, то тогава Предприятието по дизайн пак можеше да се нарече студентско градче.

Хакуърт мина през залата „Мъркъл“. Беше в готически стил и много обширна, като по-голямата част от предприятието. Сводестият й таван беше украсен с твърди фрески, които се състояха от боя върху мазилката. Тъй като цялата тази сграда, с изключение на фреските, се бе появила направо от Захранването, щеше да е много по-лесно да се вгради един медиатрон в тавана, който да се нагласи така, че да показва меки фрески, променящи се от време на време. Неовикторианците обаче не използваха почти никога медиатрони. Твърдото изкуство изискваше отдаденост от страна на художника. То можеше да се направи само веднъж и ако човек оплескаше нещо, трябваше да живее с последиците от гафа си.

Централният мотив на стенописа представляваше едно ято от кибернетични херувимчета, на рамото на всеки от които имаше по един сферичен атом. Атомите се бяха насочили към някакъв централен динамичен процес — конструкт от няколкостотин атома, които бяха радиално симетрични и може би направени така, че да изглеждат като някакъв лагер или направо двигател. Над цялата композиция, която беше доста голяма, но не и за мащабите на мястото, се носеше един инженер в бяла престилка с монокъл нанофеноменоскоп, завързан на главата му. Вече никой не ги използваше, защото не даваха възприятие в дълбочина, но на фреските изглеждаше добре, тъй като така се виждаше и другото око на инженера — стоманеносиньо, разширено, сканиращо безкрайността като металното око на Аресибо. С едната си ръка инженерът поглаждаше щръкналия си мустак. Другата беше вкарал в един наноманипулатор, като от щедрото изобилие на ярка триизмерна техника ставаше ясно, че понеслите атомите херувими танцуват под звуците на неговата мелодия, морските русалки на инженера.

Ъглите на стенописа бяха изпълнени с най-разнообразни трескави дейности: в горния ляв Файнмън, Дрекслер, Мъркъл, Чен, Сингх и Финкъл-Макгроу си почиваха върху една божествена молекула от свръхчист въглерод, като някои си четяха книжка, а други сочеха към динамичния процес по начин, който намекваше за конструктивна критика. В горния десен беше разположена кралица Виктория II, която успяваше да изглежда тържествено, въпреки натруфеността на високото ѝ място — един трон от твърд диамант. Долната част на композицията беше претъпкана е малки фигурки, повечето от които деца с типичната многострадална майка, като децата бяха подредени в хронологическа последователност. В лявата част бяха разположени духовете на миналите поколения, които бяха дошли на света твърде рано, за да се насладят на ползите от нанотехнологиите и (макар и не директно показано, а по-скоро мистично загатнато) бяха починали от отдавна изчезнали болести като рак, скорбут, експлозия на бойлер, дерайлиране на влак, стрелба по коли, погроми, въздушни боеве, минни срутвания, етническо прочистване, избухване на атомни електроцентрали, тичане с ножица в джоба, пиене на сода каустик, отопляване на студена къща с брикетни въглища или пък промушване от бик. Беше изненадващо, че нито един от тях не изглеждаше подпухнал; всички до един наблюдаваха дейността на инженера и работната му бригада от херувими с техните миловидни, възвишени лица, които бяха осветени от струящата от центъра светлина, освободени (както предполагаше с бедното си

въображение инженерът Хакуърт) от обвързващата енергия на атомите, след като те политаха в предназначените си енергийни ями.

Децата в центъра бяха с гръб към Хакуърт и приличаха повече на силуети. Гледаха право напред и бяха вдигнали ръце по посока на светлината. Дечицата в долния десен ъгъл пък служеха като баланс на ангелоподобното множество от левия ъгъл; това бяха духовете на неродените, които тепърва щяха да извличат ползите от работата на инженера, макар че те без съмнение нямаха никакво търпение да се родят колкото може по-скоро. Бяха изтипосани на фона на луминесцентна, развята завеса, която много приличаше на зората, но всъщност представляваше продължение от разветите поли на Виктория II, възкачила се на престола си точно над тях.

— Извинете ме, господин Котън — каза Хакуърт, сякаш говореше единствено на себе си. Навремето той бе работил тук в продължение на няколко години и знаеше добре етикета. Стотина дизайнери седяха в залата, подредени в съвсем правилни редици. Главите на всички бяха обгърнати от феноменоскопи. Единствените хора, които усещаха присъствието на Хакуърт в залата, бяха надзиращият инженер Дюриг, неговите лейтенанти Чу, Деградо и Бейерли, както и няколко водочерпци и куриери, които стояха изпънати като струни по местата си, равномерно разпръснати из цялата зала. Беше израз на лошо възпитание да стреснеш инженерите, поради което трябваше да ги приближиш шумно и да ги заговориш внимателно.

— Добро утро, господин Хакуърт — отвърна Котън.

— Добро утро, Деметрий. Не, се притеснявай.

— Само след минутка ще ви обърна внимание, сър.

Котън беше левичар. Лявата му ръка беше в черна ръкавица. През нея минаваше цяла мрежа от мънички твърди елементи, двигателчета, позиционни сензори и тактилни стимулатори. Сензорите следяха промените в положението на ръката му, колко е наклонена всяка става на всяко кокалче и така нататък. Останалата част от оборудването му позволяваше да има усещането, че докосва истински предмети.

Движението на ръкавицата беше ограничено до една неправилна полусферична област с радиус от около един аршин; докато лакътят му почиваше върху или в близост до удобната еластомерна останала част, ръката му бе свободна. Ръкавицата беше свързана с мрежа от безкрайно малки жички, които излизаха от предачни машини, разпръснати безразборно около работното място. Предачните машини действаха като задвижвани от мотор бобини, които отнемаха провисването на жичките и от

време на време подръпваха ръкавицата в една или друга посока, за да симулират външни сили. Всъщност те не бяха двигатели, а направо малки фабрики, които произвеждаха жички при необходимост, а когато трябваше да се отнеме провисването или някоя жичка да бъде опъната, те я засмукваха обратно и я смилаха. Всяка жичка бе увита в хлабав набръчкан като акордеон ръкав с диаметър от около два милиметра, който имаше предпазна функция, за да не могат посетителите да си пъхат вътре ръцете и да си нарязват пръстите на невидимите жички.

Котън работеше върху някаква много детайлна композиция, която по всяка вероятност се състоеше от няколко стотици хиляди атома. Хакуърт можеше да види това, защото всяко работно място беше снабдено с по един медиатрон, който осигуряваше двуизмерна картина на онова, което виждаше потребителят. По този начин надзорниците лесно можеха да се разхождат нагоре-надолу по пътечките между работните места и с един поглед да разбират какво точно прави съответният служител в момента.

Композициите, върху които работеха хората в тази зала, изглеждаха на Хакуърт доста обемисти, макар че той самият се бе занимавал с това в продължение на няколко години. Работещите в залата „Мъркъл“ създаваха стоки за широко потребление, които общо взето не изискваха кой знае какви умения. Хората работеха в пълна симбиоза с големи софтуерни продукти, които извършваха автоматизираните операции в производствения процес. Така много бързо се създаваха продуктите, което беше от съществена важност, когато трябваше да се следва капризния и чувствителен потребителски пазар. Системите, които бяха проектирани по този начин обаче, станаха в крайна сметка много големи. Една автоматизирана система за дизайн винаги можеше да накара нещо да проработи, като му присъедини още няколко атома.

Всеки инженер в тази зала, който създаваше дизайна на нанотехнологичните тостери и сешоари, си мечтаеше да е на работното място на Хакуърт в отдел „Поръчки“, където дори само изискаността си струваше и където не се хвърляше нито един атом на вятъра, а всяка система бе конструирана за специфичната задача. Подобна работа изискваше интуиция и творческа нагласа — качества, които нито изобилстваха, нито пък бяха поощрявани тук — в залата „Мъркъл“. От време на време обаче, докато играеха голф, бяха в кариоке бар или пушеха пури, Дюриг или някой от другите надзорници споменаваха името на някой младок, който бил многообещаващ.

Тъй като лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу плащаше за настоящия проект на Хакуърт — „Илюстриран буквар

на младата дама“ — цената нямаше никакво значение. Графът нямаше да позволи никакви извинения по болест или минаване по краткия път, така че всичко бе толкова прецизно, колкото можеше да го направи отдел „Поръчки“, и всеки атом беше оправдан.

Макар и при това положение, нямаше нищо особено интересно в енергийното захранване, което се създаваше за „Буквара“ — то се състоеше от същите батерии като тези, които се използваха за пускането в действие на всичко — от играчки до въздушни кораби. Поради което Хакуърт бе предал тази част от работата в ръцете на Котън, просто за да види дали уменията му са добри.

Облечената в ръкавица ръка на Котън потрепна и се завря с точността на конска муха в центъра на черната мрежа. На екрана на медиатрона, прикачен към работното му място, Хакуърт видя, че Котън е хванал някаква подчаст със средни размери (по стандартите на залата „Мъркъл“), която по всяка вероятност принадлежеше към по-голяма нанотехнологична система.

Стандартната оцветена схема, която се използваше при тези феноменоскопи, даваше въглеродните атоми в зелено, сярата — в жълто, кислорода — в червено, а водорода — в синьо. Композицията на Котън — поне отдалеч — изглеждаше предимно тюркразеносиня, защото се състоеше най-вече от въглерод и водород, а и защото Хакуърт наблюдаваше отдалеч и хилядите единични атоми се сливаха. Беше някаква решетка от дълги, прави, но доста дебели пръчки, поставени една през друга под прав ъгъл. Хакуърт разпозна в композицията логическа система от пръчки — механичен компютър.

Котън се опитваше да я съедини с някаква по-голяма част. От това Хакуърт заключи, че процесът за автоматично сглобяване (което Котън трябва да беше пробвал най-напред) не е свършил работа и сега той се опитва да насочи съответната част на ръка. По този начин нещата нямаше да се оправят, но телепатичната обратна връзка, която стигаше до ръката му посредством жичките, щеше да му даде идея за това съответните издадени части на кой вдлъбнатини пасват или не пасват. В това се състоеше интуитивният подход към тази работа — практика, която беше свирепо отхвърляна от преподавателите в Кралския нанотехнологичен институт, но която бе много популярна сред непослушните и хитри колеги на Хакуърт.

— Аха — каза накрая Котън, — разбрах защо не става.

Ръката му се отпусна. На медиатрона се виждаше как подчастта се отдалечава от основната композиция под въздействието на собствения си момент на въртене, след това

забави ход, спря и започна да се приближава отново към нея, теглена от слабите сили на ван дер Ваалс. Дясната ръка на Котън бе положена върху малка кутия; той натисна един клавиш, който спря симулацията, след което — това особено се хареса на Хакуърт — работи по клавишите известно време, за да вкара някаква документация. Междувременно сваляше от лявата си ръка ръкавицата, за да махне с нея устройството на главата си; ремъците и подплънките бяха оставили малки вдлъбнатинки по прическата му.

— Това да не е гримът с изкуствен интелект? — попита Хакуърт като кимна към екрана.

— Дори следващата крачка — отвърна Котън. — С дистанционно управление.

— Как се управлява? С УИРГ ли? — попита Хакуърт. Имаше предвид Универсален интерфейс за разпознаване на гласа.

— Да, сър, само че това е малко по-специална разновидност на УИРГ — отговори Котън. А после продължи по-тихо: — Носи се слух, че обмисляли някакъв грим с панорецептори за кожно-галванична реакция, пулса, дишането и т.н., за да може да реагира на емоционалното състояние на потребителя му. Този така да се каже повърхностен козметичен въпрос прикриваше едно подводно течение, което ги завлече в дълбоки и турбулентни философски води…

— Какви? Философия на грима ли?

— Помислете си само, господин Хакуърт, каква е функцията на грима: дали трябва да отговаря на емоционалното състояние на човека или точно, обратното — да не отговаря?

— Тия води мен вече са ме залели — призна си Хакуърт.

— Сигурно ви интересува какво е енергийното захранване на Рънсибъл — каза Котън, като използва кодовото име на илюстрирания буквар. Котън нямаше никаква представа какво е Рънсибъл, но знаеше, че му трябва относително дълготрайно енергийно захранване.

— Да.

— Модификациите, които поръчахте, са готови. Пуснах им тестовете, които препоръчахте, както и още няколко, за които се сетих — всички са отбелязани тук. — Котън стисна тежката дръжка от нещо като месинг на чекмеджето на бюрото си и остана така за част от секундата, докато заработи инсталираната програма за разпознаване на отпечатъци. Чекмеджето се отключи и Котън го отвори, при което се показа един безкраен асортимент под формата на бъркотията в канцеларско чекмедже, включително и няколко листа хартия — някои от тях бяха празни, други — напечатани, на трети Котън си беше драскал нещо, но на

един от тях имаше една-единствена дума — Рънсибъл, — изписана с подредения чиновнически почерк на Котън. Котън измъкна точно този лист и му заговори: — Деметрий Джеймс Котън прехвърля всички привилегии на господин Хакуърт.

— Джон Пърсивал Хакуърт приема — каза Хакуърт, като взе листа от ръцете на Котън. — Благодаря ви, господин Котън.

— За мен е удоволствие, сър.

— Заглавна страница — обърна се Хакуърт към листа хартия, при което върху него се появиха картинки и думи. Картинките мърдаха — представляваха схема на цикъла на една машинно-честотна система.

— Ако не е много нахално от моя страна да ви попитам — обади се Котън, — но скоро ли смятате да компилирате Рънсибъл?

— Най-вероятно още днес — отвърна Хакуърт.

— Моля ви, не се притеснявайте, ако трябва да ме осведомите дори за някои малки проблеми — продължи Котън, но само за да спази етикета.

— Благодаря ти, Деметрий — рече Хакуърт. — Размер писмо — обърна се той към листа, който се сгъна на три равни части. Хакуърт го постави във вътрешния джоб на сакото си и излезе от зала „Мъркъл“.

Някои подробности за домашната обстановка у Нел и Харв; Харв се връща с едно чудо

Винаги, когато дрехите на Нел й ставаха прекалено малки, Харв ги хвърляше в кофата за разграждане, след което караше синтетичния компилатор да й направи нови. Понякога, ако Текила вземаше решение да заведе Нел на място, където щяха да се срещнат с други майки и щерки, тя използваше компилатора, за да й поръча специална рокличка с дантела и панделки, за да видят другите майки колко е специална Нел и колко много я обича Текила. Децата се събираха пред медиатрона и гледаха някой пасив, докато майките седяха някъде наблизо и си говореха или също наблюдаваха медиатрона. Нел много обичаше да ги слуша, особено когато Текила вземаше думата, макар и да не разбираше всичко.

Знаеше, и то защото Текила много често го повтаряше, че когато забременяла с Нел, тя била използвала нещо, което се наричало „машина на свободата“ — едно червейче, което живеело в утробата ти, хващало яйца и ги ядяло. Викторианците не

вярвали в тях, но човек можел да ги купи от китайците и индустаните, които естествено, нямали никакви скрупули. Човек така и не разбирал кога са се изхабили дотам, че да не могат повече да си вършат работата, поради което Текила се сдобила с Нел. Една от жените каза веднъж, че човек можел да си намери специална „машина на свободата“, която влизала в утробата и изяждала целия зародиш. Нел не знаеше какво е зародиш, но всички жени очевидно знаеха и бяха на мнение, че само китайците и индустанците могат да стигнат до такава идея. Текила бе отвърнала, че знае всичко за тази машина, но не искала да използва такава, защото се страхувала, че може да е прекалено обемна.

Понякога Текила носеше от работата си парчета истински плат, защото — както каза тя — богатите викторианци, за които работела, това нямало да ги ощети кой знае колко. Тя никога не позволяваше на Нел да си играе с тях, поради което момиченцето така и не разбра разликата между истинския плат и този, който излизаше от синтетичния компилатор.

Веднъж Харв намери едно такова парче. Земята под аренда, където живееха те, си имаше свой собствен плаж. Харв обичаше да ходи там с приятелите си, за да търсят неща, които бяха стигнали по вода от Шанхай или пък виките в анклава Нова Атлантида бяха изхвърлили в тоалетните си. Онова, което в действителност търсеха, бяха парчета от разтеглив, хлъзгав нанобар. Понякога нанобарът беше под формата на презервативи, понякога пък пристигаше на по-големи парчета, които се използваха за опаковане на нещата с цел да бъдат предпазени от набезите на разни червеи. Така или иначе обаче, той можеше да се събира и продава на определени хора, които знаеха как да го почистват и да снажда парчетата така, че от полученото да се правят предпазни костюми или други артикули.

Харв беше напъхал безмълвно парчето плат в обувката си, след което бе закуцукал към къщи, без да казва нито дума на никого. Докато спеше в леглото си нея нощ, Нел засънува някакви неясни кошмари и по едно време се събуди, при което видя в стаята едно синьо чудовище: Харв се бе сврял под одеялото си с едно фенерче и правеше нещо. Тя се измъкна от леглото си много внимателно, за да не разбуди Динозавър, Патето, Питър и Пурпур, завря главата си под одеялото и откри там Харв, който бе захапал малката светлинка в уста и правеше нещо с две клечки за зъби.

— Харв — каза тя, — с някое червейче ли се занимаваш?

— Не, глупаче — той беше снижил гласа си, а освен това трябваше да заваля думите, заради фенерчето с форма на

копче. — Червеите са много по-малки. Ела, виж!

Нел пропълзя малко по-напред, теглена колкото от топлината и усещането за сигурност, толкова и от любопитството си, при което видя някакво неравно и мърляво кафяво нещо, няколко сантиметра по ширината и дължината си, с наръфани краища, което лежеше върху глезените на Харв.

— Какво е това?

— Магическо е. Гледай сега — отвърна брат й. И като посегна към него с клечката за зъби, той накара нещо да се разхлаби.

— От него излиза някаква нишка! — възкликна Нел.

— Ш-ш-т! — Харв хвана края на нишката с нокът и дръпна. Иначе изглеждаше много късичка, но докато той дърпаше, тя ставаше все по-дълга, разръфаният край на плата се набръчка толкова бързо, че те не можаха да видят какво точно се случва, след което нишката се освободи напълно. Момчето я вдигна за подробен оглед, а после я пусна да падне върху цял куп подобни на нея.

— Колко такива си има? — попита Нел.

— Нел — обърна се към нея Харв, така че светлината да попадне върху нейното лице, при което звуците излизаха от устата му като нещо мистериозно, — нещо не си разбрала. Работата не е там, че в нещото има нишки — то *е* нишки. Нишки, които минават една върху друга и една под друга. Ако издърпаш всички нишки, няма да остане нищо.

— А червейчетата ли са го направили? — попита Нел.

— Начинът, по който е направено… е толкова… дигитален, всяка нишка минава под и над другите, а те от своя страна също минават под и над другите… — Той спря за момент, защото мозъкът му се бе пренатоварил от нечовешката дързост на нещото, от опитите да се обърне към някои поне от моделите за обяснение. — Сигурно са го направили червейчетата, Нел, никой друг не би могъл.

Охранителните мерки, възприети от Атлантида /Шанхай

Атлантида/Шанхай заемаше най-високите деветдесет процента от земната територия на Ню Шузан — едно вътрешно плато около километър и половина над морското ниво, където въздухът беше по-хладен и чист. Части от платото бяха отделени с красива ограда от ковано желязо, но истинската граница бе отбелязана с помощта на нещо, което се наричаше решетката-глутница — една гора от привидно независими един от друг

аеростати.

Аеростат означаваше всичко, което виси във въздуха. В днешно време този трик се постигаше много лесно. Направените с нанотехнология материали бяха много по-здрави. Компютрите бяха безкрайно малки. Енергийните източници даваха много повече енергия. Беше почти трудно да *не* се правят неща, които са по-леки от въздуха. Най-простичките неща, като материалите за пакетиране — отпадъците с други думи — често летяха насам-натам така, сякаш нямаха никаква маса, а пилотите на самолети, които се носеха на десет километра над морското равнище, бяха свикнали с гледката на празни, изхвърлени пакети за провизии, които профучаваха покрай предните им стъкла (след което двигателите им ги засмукваха). Ако се гледаше от ниска орбита около Земята, горната част на атмосферата изглеждаше като покрита с пърхот. От Протокола настояваха всичко да се прави по-тежко, отколкото е необходимо, за да може да пада и да бъде разграждано чрез ултравиолетови лъчи. Някои хора обаче нарушаваха Протокола.

При условие, че беше толкова лесно да се правят неща, които се носят из въздуха, не костваше кой знае какво усилие да се прибави една въздушна турбина. Тя не представляваше нещо повече от малка перка — или серия от перки — прикачена към цилиндрично отверстие, направено в тялото на аеростата, което от едната страна засмукваше въздух, а от другата въздухът излизаше под налягане, за да образува тласъци. Съоръжение, построено от няколко такива тласкачи, насочени по различни оси, можеше да остане в едно и също положение или дори да се придвижва из космоса без проблем.

Всеки аеростат в решетката-глутница имаше огледална повърхност и беше под формата на аеродинамична сълза, която в най-широката си част бе достатъчно голяма, че да побере топче за пинг-понг. Тези малки тумбачета бяха програмирани да висят във въздуха под формата на хексагонална композиция на около десет сантиметра над земята (което беше достатъчно малко, за да спре всяко куче, но не и една котка, поради което и се наричаше „решетката-глутница“), а колкото по-високо отиваха, толкова по-голямо ставаше разстоянието между тях. По този начин около неприкосновеното въздушно пространство над анклава Нова Атлантида се образуваше нещо като полукръгъл купол. Когато задухаше вятър, всичките капки се заклащаха като ветропоказатели и решетката се деформираше малко от раздвижването им; всички до една обаче в крайна сметка се връщаха по местата си, носеха се нагоре с течението като пасаж малки рибки, въртяха се перките на въздушни турбини. Самите

турбини издаваха лек съскащ звук — сякаш бръснарско ножче реже въздуха — който, като се умножеше по броя на всички капки, представляваше едно не особено приятно преживяване.

Батерията на всяка от капките се изхабяваше при достатъчно дълга схватка с вятъра. Тогава тя се понасяше нагоре, за да се слее с някоя от съседките си. Двете се чифтосваха във въздуха, при което по-слабата вземаше енергия от по-силната. Системата включваше и по-големи аеростати, наречени „медицински пчелички“, които си летяха наоколо и доставяха големи количества енергия в безразборно избрани от капкообразните аеростати в решетката, които пък от своя страна я предаваха на съседните. Ако някоя от капките сметнеше, че има механичен проблем, изпращаше послание, при което от инсталацията на Кралската охрана под източника „Виктория“ излиташе нова капка и заместваше повредената, за да може тя да отлети обратно вкъщи и да бъде разградена.

Както бяха открили всички осемгодишни момченца, човек не можеше да се покатери по решетката-глутница, защото капките нямаха достатъчно оттласкване, за да издържат теглото му; кракът ти просто залепяше още първата капка на земята. Тя се опитваше да се освободи, но ако заседнеше в калта или пък турбините откажеха да работят, се налагаше да идва друга капка, която да я замести. По същия начин човек можеше да си вземе която си иска капка от мястото ѝ и да си я занесе вкъщи. Когато Хакуърт беше правил този номер като дете, той бе открил, че колкото по-надалеч отиваше малкия аеростат от мястото си, толкова по-топъл ставаше, като през цялото време те информираше учтиво с отсечена военна дикция, че е по-добре да го пуснеш, за да не станеш жертва на някои набързо изброявани последици. По времето на нашия разказ обаче човек можеше да си краде по една-две от тях, когато си пожелаеше, и веднага идваше нова, която да я замести; ала щом усетеха, че вече не са част от решетката, капките се сбръчкваха сами и незабавно се превръщаха в обикновени сувенири.

Подобно приятелско отношение обаче не означаваше, че промяната в решетката оставаше незабелязана или пък, че на подобни действия се гледаше с добро око. Човек можеше да си мине съвсем спокойно през решетката, като махне няколко капки от пътя си, *освен* ако от Кралската охрана не са предупредили капките да ти пуснат електричество или да те препратят към някое приятелче. Ако положението беше такова, те учтиво те предупреждаваха, преди да го направят. Но дори когато бяха в много по-пасивно състояние, аеростатите виждаха и чуваха всичко, така че нищо не минаваше през решетката-глутница, без

незабавно да се превърне в медийна знаменитост със стотици униформени фенове в Кралското командване на обединените сили.

Освен ако това нещо не беше съвсем микроскопично. Микроскопичните нашественици бяха голямата заплаха по онова време. Ще дам само един пример с устройството „Червената смърт“, известно още под името „седемминутен специалитет“ — една миниатюрна аеродинамична капсула, която избухваше след сблъсък, при което в кръвния поток на жертвата се освобождаваха около хиляда частици с размерите на кръвните телца, известни на жаргон под името „формички за сладки“. Бяха необходими около седем минути, за да може всичката кръв в едно нормално човешко тяло да направи пълен цикъл, след който интервал „формичките за сладки“ се разпределяха напосоки из органите и крайниците на жертвата.

„Формичките за сладки“ бяха под формата на таблетки аспирин, с изключение на това, че горната и долната им част бе по-закръглена, за да устояват на обкръжаващото ги налягане; защото като повечето други нанотехнологични устройства, и „формичката за сладки“ беше изпълнена с вакуум. Във вътрешността ѝ имаше две центрофуги, които се въртяха на една и съща ос, но в противоположни посоки, което предпазваше частицата от това да се превърне в жироскоп. Устройството можеше да бъде задействано по множество начини; най-примитивните бяха елементарни седемминутни бомби със закъснител.

Детонацията разчупваше връзките, които държаха центрофугите заедно, при което всяка от хилядата балистични частици внезапно политаше навън. Корпусната обвивка се разчупваше много лесно, а освен това всяка балистична частица произвеждаше ударна вълна, като пораженията в началото бяха изненадващо малки под формата на тесни линейни нарушения, а от време на време откъсваше по някоя тресчица от костите. Много скоро обаче те забавяха скоростта си до тази на звука, при което всяка ударна вълна се натрупваше върху предишната, за да се образува в крайна сметка звуков взрив. И тогава настъпваха изведнъж всички възможни поражения. В зависимост от началната скорост на центрофугата, това можеше да се случи на най-различни разстояния от точката на детонацията; почти всичко в рамките на радиуса оставаше незасегнато, но всичко отвъд него ставаше на желе; поради което се и наричаха „формички за сладки“. Тогава жертвата произвеждаше много силен шум, нещо като плющенето на камшик, когато няколко фрагмента излизаха от неговата или нейната плът и минаваха

през звуковата бариера във въздуха. Озадачените свидетели се обръщаха тъкмо навреме, за да видят как жертвата проблясва в яркорозово. По цялото й тяло внезапно се появяваха кървавочервени полумесеци; те маркираха геометричното пресичане на детониралите частици с кожата и бяха истинска благодат за разните съдебни типове, които можеха по този начин да идентифицират вида на „формичката за сладки“ като сравнят белезите с някой джобен справочник, който им е подръка. В този момент жертвата вече приличаше на голям, подгизнал от кървава каша чувал, който разбира се никога не оцеляваше.

Подобни изобретения бяха породили загрижеността сред някои, че хората от филозона А могат съвсем тайничко да вкарат няколко милиона смъртоносни устройства в телата на членовете от филозона Б, като по този начин приложат възможно най-сладкото от техническа гледна точка изопачаване на изтърканата, древна мечта да можеш да превърнеш за секунди едно цяло общество в сос. Няколко посегателства от този род вече бяха направени, последвани от масови погребения със затворени ковчези, но случаите не бяха много. Никак не беше лесно да се контролират подобни устройства. Ако човек изпиеше или изядеше някое от тях, то така или иначе щеше да се окаже в тялото му, но можеше просто да попадне в храносмилателния тракт и да се рециклира в тялото на някой от близките му. Големият проблем обаче беше имунната система на носителя, която създаваше достатъчно голяма хистологична шумотевица, за да довърши евентуалните жертви.

Онова, което работеше в тялото, можеше да работи навсякъде, поради което филозоните вече си имаха свои собствени имунни системи. Парадигмата за непробиваемия щит не действаше на нанониво; човек трябваше да разсече сам средната свободна пътека. Всеки добре защитен анклав беше ограден с въздушна буферна зона, населена плътно с имуночастици — микроскопични аеростати, предназначени да откриват и унищожават нашествениците. В случая на Атлантида/Шанхай например, тази зона на нито едно място не беше по-тънка от двайсет километра. Най-вътрешният слой представляваше зелен пояс, разположен от двете страни на решетката-глутница, а най-външният се наричаше Земя под аренда.

В Земята под аренда винаги беше доста мъгливо, защото всичките имуночастици във въздуха служеха като ядра при кондензирането на водната пара. Ако човек се вгледаше внимателно в мъглата и фокусираше погледа си на няколко сантиметра пред лицето си, щеше да види как мъглата проблясва, сякаш изпълнена с множество микроскопични прожектори, тъй

като имуночастиците обхождаха пространството с лидарни лъчи. Лидарът беше също като радара, само че използваше по-малките дължини на вълните, които по стечение на обстоятелствата бяха видими за човешкото око. Проблясването на мъничките светлинки беше доказателство за микроскопичните смелчаци, които се преследваха неумолимо един друг из мъглата, също като подводниците и унищожителите в черните води на северния Атлантически океан.

Нел вижда нещо странно; Харв обяснява всичко

Една сутрин Нел погледна през прозореца и видя, че светът е станал с цвета на графита на моливите й. Колите, велосипедите, квадропедите, дори хората с електрически кънки оставяха след себе си надвиснали черни вихрушки.

След като бе отсъствал цялата нощ, Харв най-сетне се прибра. Нел изпищя при вида му, защото той представляваше просто един катраненочерен дух с два чудовищни израстъка на лицето си. Брат й отлепи от себе си една филтрираща маска, под която просветна сивкаво-розовата му кожа. Показа й белите си зъби, веднага след което започна да кашля. Продължи да прави това дълго и методично, за да извади и от най-дълбоките алвеоли насъбрали се парцали плюнка, които изпращаше в тоалетната. От време на време спираше, просто за да диша, при което от гърлото му излизаше слаб свистящ звук.

Харв не даде никакви обяснения, а продължи да се занимава с неговите си работи. Той развинти двете изпъкнали неща от маската си и извади оттам някакви черни неща, които породиха малки черни и прашни бури, когато ги хвърли на пода. Замени ги с две бели неща, които извади от една обвивка от нанобар, макар че докато си свърши работата, белите неща вече се бяха покрили с черните отпечатъци от пръстите му, по които се виждаха идеално всички линии. Харв вдигна за момент обвивката от нанобар към светлината.

— Стар протокол — отбеляза дрезгаво и я хвърли към кошчето за отпадъци.

След това приближи маската до лицето на Нел, уви каишките около главата й и ги стегна. Дългата й коса се замота в закопчалките и започна да я скубе, но маската заглушаваше всичките й възражения. Вече трябваше да полага известни усилия, за да диша. Маската притискаше лицето й, когато вдишваше, и свистеше, когато издишваше.

— Не я сваляй — нареди Харв. — Тя предпазва от тонера.

— Какво значи тонер? — измърмори тя. Думите така и не успяха да излязат от маската, но Харв се досети какво е попитала по погледа ѝ.

— Червейчета — отвърна той. — Или поне така ги наричат в Цирка на бълхите. — Вдигна едно от черните неща, които бе свалил от маската и го перна лекичко с върха на пръста си. Издигна се цял пепелив облак, подобно на капка мастило в чаша вода, който увисна с вълнообразно движение във въздуха, без да се издига или пада. Някъде в средата му заблестяха искри светлина като магически прах. — Виждаш ли, наоколо е пълно с червейчета, през цялото време. Говорят си едно на друго с помощта на искрите — обясни ѝ Харв. — Има ги във въздуха, в храната и водата, навсякъде. А освен това трябва да следват определени правила, които се наричат протоколи. Има един протокол отпреди много време, според който те са много полезни за белите ти дробове. Би трябвало да се разпадат на безопасни частици, ако погълнеш едно от тях. — На това място Харв направи пауза с театрален жест, за да изнесе на преден план още един абаносов паразит, което според Нел вероятно плуваше заедно с безопасните червейчета. — Има обаче някои хора, които понякога нарушават тези правила. Които не следват протоколите. И предполагам, че ако има твърде много червейчета във въздуха, които се разнасят из белите ти дробове, ама с милиони… ами тогава мисля, че тия безопасни частици може и да не се окажат толкова безопасни, като са толкова много. Но както и да е. Момчетата от Цирка на бълхите казват, че понякога червейчетата влизат във война помежду си. Като например, ако някой получи червейче в Шанхай, което не следва протокола, синтетичният му компилатор започва да произвежда много такива червейчета и ги разпраща навсякъде по водата до анклава Нова Атлантида да слухти при виките, или дори да им навреди нещо. Тогава някой вики — например някое от момчетата за спазване на протокола — прави червейче, което трябва да намери другото и да го убие, и така те влизат във война. Ето това става днес, Нел. Червейчета, които се бият с други червейчета. Този прах — наричаме го тонер — всъщност се състои от мъртвите тела на всички такива червейчета.

— А кога ще свърши войната? — попита Нел, но Харв не можа да я чуе, защото беше навлязъл в нова серия от хрипове.

Най-накрая той стана и завърза една лента от бял нанобар около лицето си. Областта около устата му веднага започна да става сивкава. Харв извади от пушката си за червейчета използваните патрони и я зареди с нови. Оръжието беше под

формата на пушка, но вместо да изстрелва разни неща, просто засмукваше въздух. Зареждаше се с цилиндрични патрони, запълнени с нагъната като акордеон хартия. Когато някой я включеше, тя издаваше лек свистящ звук от засмукването на въздуха — и да се надяваме червейчета — през хартията. Червейчетата засядаха в нея.

— Трябва да тръгвам — каза момчето и натисна спусъка на оръжието си един-два пъти. — Никога не се знае на какво мога да попадна.

След което се отправи към изхода, оставяйки черни от тонер следи по пода, които обаче изчезнаха от въздушните течения при движението му, сякаш никога не бе минавал оттам.

Хакуърт компилира „Илюстрирания буквар на младата дама“; някои особености на използваната технология

Отдел „Поръчки“ представляваше къща във викториански стил на един хълм, която заемаше цялото пространство между две пресечки и изобилстваше на крила, кули, преддверия и обветрени веранди. Хакуърт не заемаше достатъчно висок пост, за да си има своя кула или балкон, но пък разполагаше с изглед към една градина, в която растяха гардении и чемшири. Ако седеше на бюрото си, не можеше да вижда градината, но усещаше миризмата ѝ, особено когато вятърът духаше откъм морето.

Рънсибъл се намираше на бюрото му под формата на куп листа, повечето от които бяха подписани с ДЖОН ПЪРСИВАЛ ХАКУЪРТ. Той разгъна документа, който му бе дал Котън. По него продължаваше да върви малкото промишлено филмче. Котън съвсем определено се беше забавлявал. Никой никога не бе уволняван за това, че се придържа към последователен фотореализъм, но личната сигнатура на Хакуърт изглеждаше така, сякаш е била снета от молби за получаване на патент от деветнайсети век: черно върху бяло, отсенки на сивото, направени с почти микроскопично гравиране с пресечени щрихи, шрифт от отдавна излязла от употреба печатарска преса с леко оръфани краища. Направо подлудяваше клиентите — винаги им се приискваше да взривят диаграмите на медиатроните във всекидневните си стаи. И Котън бе разбрал това. Той беше направил и своята диаграма в същия стил и по този начин неговата нанотехнологична батерия направо пуфтеше върху страницата, също като парния локомотив на някой смелчага от епохата на Едуард.

Хакуърт постави документа на Котън най-отгоре върху купа с Рънсибъл и го фрасна няколко пъти, сякаш поради някакъв предразсъдък се надяваше да го накара да изглежда прегледен. Отнесе го в ъгъла на кабинета си, до прозореца, където наскоро портиерът бе довлякъл нова мебел: шкаф от черешово дърво с месингови колелца. Стигаше му до кръста. Най-отгоре имаше излъскан месингов механизъм — автоматично четящо устройство на документи с подвижен поднос. Една малка вратичка в задната част издаваше входа за Захранването. Беше един сантиметър — типичен размер за домашни уреди, но странно претенциозен за прографти на тежкото машиностроене, особено като се има предвид, че в този шкаф се намираше един от най-мощните компютри на земята — пет кубически сантиметра от лостовата логика на отдел „Поръчки“. Консумираше около сто хиляди вата мощност, които пристигаха по свръхпроводимата част на Захранването. Мощността трябваше да се разпредели, защото иначе компютърът щеше направо да се превърне в пепел, както и по-голямата част от сградата. Освобождаването от тази енергия се бе оказало много по-трудна задача за инженерите, отколкото изработването на самата лостова логика. В последния протокол на Захранването беше вписано подходящо решение на този проблем: всяко устройство можеше да тегли от Захранването лед — по една микроскопична бучица наведнъж, и да отделя топла вода.

Хакуърт постави купа документи в подаващия поднос върху шкафа и каза на машината да компилира Рънсибъл. Чу се шумолене като от прелистване на картонени листа, защото четящото устройство грабваше всяка страница за крайчето и моментално извличаше съдържанието ѝ. Гъвкавият маркуч на Захранването, който минаваше между стената и задната част на шкафа, се опъваше и извиваше неистово, докато компютърът засмукваше огромно количество свръхзвуков лед и изстрелваше обратно топла вода. В подноса за готовата прографция се появи един нов лист.

В горната част на документа пишеше:

„РЪНСИБЪЛ. ВЕРСИЯ 1,0 —
КОМПИЛИРАНА СПЕЦИФИКАЦИЯ.“

Единственото друго нещо върху документа беше снимка на окончателния прографт, красиво изтипосан в псевдо-гравирания стил на сигнатурата на Хакуърт. Изглеждаше досущ като книга.

Докато слизаше по огромното извито стълбище в най-голямото и централно от преддверията на отдел „Поръчки“, Хакуърт обмисляше приближаващото си престъпление. Вече бе

напълно невъзможно да се върне назад. Разтърси го мисълта, че той несъзнателно е взел решението преди много месеци, но не си бе дал сметка за това.

Въпреки че „Поръчки“ беше по-скоро проектантски, отколкото производствен отдел, той си имаше свои собствени синтетични компилатори, включително два доста големички — в рамките на около сто кубични метра. Хакуърт си бе заслужил един много по-скромен настолен модел — в рамките на една десета от кубичния метър. Използването на компилаторите трябваше да се отбелязва в дневника за работата на машината, поради което той най-напред въведе своите данни и тези на проекта. Едва след това машината прие крайчето на документа. Хакуърт нареди на синтетичния компилатор да започне работа незабавно, след което погледна през една прозрачна стена от монолитен диамант към евтактичната околна среда.

Вселената представляваше безразборна бъркотия, в която единствените интересни неща бяха организираните аномалии. Веднъж Хакуърт бе извел семейството си на разходка с лодка по езерото в парка. Краищата на жълтите весла образуваха силни водовъртежи и Фиона, която бе научила законите на физиката с много експерименти в разливането на напитките и къпането във ваната, потърси обяснение за дупките във водата. Наведе се над ръба на лодката, докато Гуендолин я държеше за подгъва на роклята, и започна да опипва водовъртежите с ръка в опитите си да ги разбере. Останалата част от езерото — просто вода без някаква особена форма на ред — не представляваше никакъв интерес.

Ние пренебрегваме чернотата на космоса и насочваме вниманието си към звездите, особено ако имат някаква привидна подреденост, например да образуват съзвездия. „Обичаен като въздуха“ нямаше кой знае какъв смисъл, но Хакуърт знаеше, че всяка глътка въздух, която Фиона поемаше, докато спеше в легълцето си нощем като едно сребристо сияние на лунната светлина, се използваше от телцето й, за да произвежда кожата, косата, костите. Въздухът се превръщаше във Фиона и заслужаваше — а не изискваше — да бъде обичан. Подреждането на материята беше единственото усилие на Живота, независимо дали ставаше въпрос за безразборна поредица от самовъзпроизвеждащи се молекули в праисторическия океан, английска парна фабрика, превръщаща нишките в платове, или спящата в леглото си Фиона, която превръщаше въздуха във Фиона.

Един лист хартия имаше дебелина сто хиляди нанометра; в това пространство можеха да се поберат една трета от милиона

атоми. Хартията с изкуствен интелект се състоеше от мрежа безкрайно малки компютърчета, притиснати между медиатрони. Медиатронът беше нещо, което променяше цвета си от едно място на друго; два от тях заемаха около две трети от дебелината на листа хартия, като оставяха вътрешно пространство, в което се побираха структури с ширината на сто хиляди атома.

Светлината и въздухът можеха съвсем лесно да проникнат толкова навътре, поради което отделните произведения се съхраняваха във вътрешността на вакуоли — черупки от абсолютно чист въглерод, покрити с отразяващ алуминиев слой, за да не избухват вкупом, винаги когато върху страницата попадаше слънчева светлина. По този начин вътрешността на молекулите чист въглерод представляваше нещо като евтактична среда. Тъкмо в нея се подвизаваше лостовата логика, с помощта на която хартията започваше да притежава изкуствен интелект. Всеки от тези сферични компютри беше свързан с четирите си съседни — изток, запад, север, юг — посредством сноп от гъвкави лостове, които минаваха през еластична, изолирана тръба от чист въглерод. По този начин листът като цяло представляваше паралелов компютър, състоящ се от около един милиард отделни процесори. Отделните процесори не бяха задължително особено бързи или интелигентни и освен това така се влияеха от природните стихии, че обикновено работеше съвсем малка част от тях, но дори при тези ограничения хартията с изкуствен интелект освен всичко друго беше и много мощен компютър на графичен режим.

И въпреки това — размишляваше Хакуърт — нямаше нищо за Рънсибъл, чиито страници бяха по-плътни и по-гъсто изписани с изчислителна техника, като всеки лист се сгъваше четири пъти, за да оформи сигнатура от шестнайсет страници. Трийсет и две сигнатури бяха свързани помежду си чрез гръбнака, който освен че не позволяваше на книгата да се разпадне, функционираше и като огромна разпределителна система и база данни.

Беше направена така, че да е силна, но въпреки това тепърва трябваше да се роди в евтактична утроба — вакуумно отделение от монолитен диамант, в което бе разположен синтетичен компилатор. Диамантът беше обработен с нещо, което позволяваше само на червената светлина да преминава през него; типичната инженерна практика избягваше всякакви молекулни връзки, които бяха достатъчно слаби, че да могат да бъдат разрушени от тези мързеливи червени фотони, недобрали се до видимата част на спектъра. По този начин израстването на прототипа ти можеше да се види през прозореца — една добра окончателна предпазна мярка. Ако в кода ти имаше нещо нередно

или пък проектът ти станеше твърде обемен и по този начин създадеше опасност от разбиване на стените на помещението, човек винаги можеше да спре изпълнението му посредством забележително изостаналата технология на прекъсването на Захранването.

Хакуърт не се притесняваше, но въпреки това наблюдаваше първите етапи от разгръщането на проекта, просто защото това винаги беше много интересно. В началото се виждаше само празното помещение — диамантено полукълбо, проблясващо с едва доловими червеникави отблясъци. В центъра на плочата върху пода се забелязваше оголеното напречно сечение на едно осемсантиметрово Захранване — водеща вакуумна тръба, заобиколена от цяла група по-малки тръби, всяка от които представляваше сноп от микроскопични конвейерни пояси, по които се придвижваха наномеханични тухлички — отделни атоми или цели групи от атоми, свързани помежду си в удобни модули.

Синтетичният компилатор беше машина, която се намираше в края на Захранването и по командите на определена програма измъкваше от конвейерите молекулите една по една, след което ги сглобяваше в по-сложни структури.

Хакуърт беше програмистът. Рънсибъл бе програмата. Състоеше се от определен брой подпрограми, всяка от които се бе намирала на отделен лист хартия допреди минута, когато невероятно мощният компютър в офиса на Хакуърт ги беше обединил в една-единствена завършена програма, написана на език, който синтетичният компилатор можеше да чете.

В крайната точка на Захранването се образува прозрачна мъглица — нещо като плесен върху презряла ягода. Мъглицата се сгъсти и взе да заема по-преднамерена форма — просто някои части заставаха по-горе от други. Започна да се разпространява по пода все по-надалеч от тръбата на Захранването, докато запълни нещо определено — сектор от окръжност с радиус от около десетина сантиметра. Хакуърт продължи да гледа, докато не се увери, че вече вижда как от този сектор тръгва да се оформя крайчецът на книгата.

В единия ъгъл на тази лаборатория имаше съвременна версия на копирна машина, която можеше да приема всякакъв вид записана информация и да я превъплъти в каквото си иска. Можеше дори да унищожава някаква информация, а след това да удостовери, че я е унищожила — нещо, което беше доста полезно в относително параноичната атмосфера на отдел „Поръчки“. Хакуърт й даде документа, който съдържаше кода на компилирания Рънсибъл, и го разруши. По всяка вероятност.

Когато всичко това беше свършено, Хакуърт спря вакуума и

вдигна диамантения купол. Готовата книга стоеше изправена върху системата, която я бе избутала нагоре и която веднага се превърна в куп отпадъци при съприкосновението си с въздуха. Хакуърт взе книгата с дясната си ръка, а избутващата преса с лявата, след което изхвърли пресата в кошчето за отпадъци.

Заключи книгата в едно чекмедже на бюрото си, взе си цилиндъра, ръкавиците и бастунчето, качи се на бързоходката си и потегли към Високото шосе. На път за Шанхай.

Общо жизнено положение на Нел и Харв; Земята под аренда; Текила

Китай беше точно от другата страна на водата и човек можеше да го види, ако слезеше на самия бряг. Градът с небостъргачите се наричаше Пудонг, а отвъд него се намираше Шанхай. Понякога Харв ходеше там с приятелите си. Казваше, че е по-голям, отколкото може въобще да си представи човек, стар и мръсен, пълен със странни хора и гледки.

Те живееха в ЗПА, което според Харв беше съкращението на Земя под аренда, изписано с букви. Нел вече знаеше медиаглифите за думичката. Харв я бе научил освен това и на знака на Омая, което беше името на територията, където живееха те; знакът представляваше една принцеса, която разпръсква с пръчица златни прашинки върху няколко сиви къщи, които ставаха жълтеникави и ярки, когато прашинките ги покриеха. Нел си мислеше, че прашинките са червейчета, но Харв все я убеждаваше, че червейчетата са твърде мънички, за да могат да се видят, че пръчицата е магически жезъл, а прашинките са от вълшебен прашец. Така или иначе Харв я накара да запомни въпросния медиаглиф, за да може да се оправи до вкъщи, ако някога се загубеше.

— По-добре е обаче просто да ми се обадиш — каза й Харв веднъж, — и аз ще дойда да те намеря.

— Защо?

— Защото навън има лоши хора и не трябва да се разхождаш из ЗПА самичка, ама никога.

— Какви лоши хора?

Харв се почувства неловко, изпусна един милион въздишки, започна да се върти неспокойно.

— Сещаш ли се за онзи интерактив, в който бях преди два дни? Дето имаше пирати, които връзваха децата и щяха да ги карат да се хвърлят в морето?

— Да.

— В ЗПА също има пирати.

— Къде?

— Хич не си прави труда да ги търсиш. Няма да ги видиш така или иначе. Те въобще не приличат на пиратите с големите шапки, със сабите и тем подобни. Просто са си като обикновени хора. Иначе обаче са си пирати и любимото им нещо е да хващат деца и да ги връзват.

— И да ги карат да скачат в морето?

— Нещо подобно.

— Извикай полицията!

— Мисля, че полицията няма да помогне. Може би те самите са пирати.

Полицаите бяха китайци. Идваха по Високото шосе от Шанхай. Веднъж Нел ги видя отблизо, когато дойдоха в къщата им, за да арестуват приятеля на мама — Рог. Рог не си беше у дома, а само Нел и Харв, и Харв ги пусна да влязат и да седнат на дивана във всекидневната, след което им донесе чай. Харв им каза нещо на шанхайски, при което те се засмяха и му разрошиха косата. Той каза на Нел да си стои в нейната стая и да не излиза, но Нел естествено дойде и започна да гледа. Имаше трима полицаи — двама в униформа и един в костюм, седяха, пушеха цигари и гледаха медиатрона, докато се върна Рог. След това нещо се скараха с него и го изведоха навън, като не спираха да крещят през цялото време. След това Рог вече никога не се върна, а Текила започна да излиза с Марк.

За разлика от Рог, Марк имаше работа. Миеше прозорците на къщите на виките в анклава Нова Атлантида. Връщаше се у дома късно следобед, пребит от работа като куче и мръсен, и дълго, дълго се къпеше в банята им. Понякога караше Нел да ходи с него в банята, за да му търка гърба, защото не можел да стигне до едно местенце точно по средата на гърба си. Понякога поглеждаше косата на Нел и й казваше, че и тя трябва да се изкъпе, след което Нел си сваляше дрешките, влизаше под душа при него и той й помагаше да се изкъпе.

Един ден тя попита Харв дали Марк го къпе понякога. Харв се разстрои много и й зададе един куп въпроси. По-късно той каза на Текила, но тя се скара с него и го изпрати в стаята му, а едната страна на лицето му беше зачервена и подпухнала. След това Текила поговори с Марк. Спорът се разрази във всекидневната. Сгушени в леглото на Харв, децата слушаха ударите и крясъците през стената.

През онази нощ двамата се направиха на заспали, но Нел чу как Харв става и се измъква от къщата. През останалата част от нощта той не се появи. На сутринта Марк стана и отиде на работа. След него стана и Текила, сложи си много обилен грим на лицето и също отиде на работа.

Нел стоя самичка през целия ден и непрестанно се чудеше дали Марк ще я накара и тази вечер да се изкъпят заедно. От начина, по който беше реагирал Харв, тя беше разбрала, че душовете с Марк са нещо много лошо. В известен смисъл й бе добре да го знае, тъй като това обясняваше защо тя самата не се чувстваше комфортно. Но не знаеше как да попречи на Марк да я

накара да се къпе тази вечер. Разказа всичко на Динозавър, Патето, Питър и Пурпур.

Тези четири същества бяха единствените животни, оцелели при едно жестоко клане, извършено предишната година от Мак — един от приятелите на мама, който в пристъп на ярост беше събрал всичките кукли и плюшени животинки от стаята на Нел и ги бе хвърлил в кофата.

Когато Харв я отвори след няколко часа, откри, че всички играчки са изчезнали, с изключение на тези четири. Беше й обяснил, че кофата за разграждане работи само с неща, които по принцип идват от СК, и че всичко, което е с „ръчна изработка“ (терминът беше много труден за обяснение), се отхвърля. Динозавър, Патето, Питър и Пурпур бяха все стари и оръфани неща, които бяха направени „на ръка“.

Когато Нел им разказа историята си, Динозавър й заяви смело, че трябва да се пребори с Марк. На Патето му хрумнаха разни неща, но бяха все глупави работи, защото Патето си беше едно малко дете. Според Питър тя трябваше да избяга. Пурпур пък настояваше да използва вълшебство и да поръси Марк с магически прашец; част от прашеца щял да бъде като червейчетата, които (според Харв) виките използвали, за да се предпазват от лоши хора.

В кухнята имаше малко храна, която Текила бе донесла предишната вечер, включително и няколко китайски пръчици с вградени в горната им част медиатрони, за да може, докато се храниш, по пръчиците да пробягват медиаглифи. Нел знаеше, че вътре трябва да има някакви червейчета, които карат медиаглифите да мърдат и заради това взе една от китайските пръчици, за да я използва като вълшебна.

Имаше си и един сребрист балон, който Харв й бе направил в СК. Беше му излязъл всичкият въздух. Помисли си, че от него ще стане отличен щит — като онзи, който веднъж бе видяла на ръката на храбрия рицар в един от интерактивите на Харв. Тя седна в ъгълчето на стаята, върху леглото си. Динозавър и Пурпур бяха пред нея, а Патето и Питър — зад гърба й. Зачака, стиснала магическата си пръчица и щита си.

Марк обаче не се прибра. Текила се върна след работа и започна да се чуди къде се е дянал, но май нямаше нищо против да го няма. Най-накрая много късно през нощта, когато Нел вече си беше легнала, се върна и Харв и скри нещо под дюшека си. Нел погледна там на другия ден: бяха две тежки пръчки, всяка дълга около трийсет сантиметра, а по средата ги свързваше къса верига. Цялото нещо беше покрито с червеникаво-кафяво вещество, което бе станало лепкаво и хванало коричка.

Когато Нел видя Харв, той й каза, че Марк няма да се върне никога повече, че бил един от пиратите, за които я беше предупредил, и че ако който и да било някога се опита да й направи нещо подобно, тя трябва да бяга, да крещи и веднага да каже на Харв и приятелите си за него. Нел беше стъписана; едва сега бе разбрала колко коварни могат да бъдат пиратите.

Хакуърт пресича Високото шосе, за да влезе в Шанхай; размишления

Високото шосе, което свързваше Ню Шузан с Икономическата зона Пудонг, беше жизненоважно за съществуването на Атлантида/Шанхай, защото всъщност бе огромно Захранване върху гигантски странични подпори в двата си края. От гледна точка на потока на пари и средства, физическата територия на самия Ню Шузан — бял дроб на един корал с изкуствен интелект, който дишаше в океана — не беше нито повече, нито по-малко от първоизточник на потребителската икономика на Китай, нейната единствена функция да бълва мегатоновете от нанопродукция в постоянно разрастващата се мрежа на Захранването на Средното кралство, която всеки месец стигаше до милиони нови селяни.

През по-голямата част от дължината си Високото шосе следваше нивото на прилива, но по средата се издигаше на едно място, за да могат да минават отдолу корабите; не че някой още се нуждаеше от кораби, но неколцина непокорни моряци и няколко инициативни екскурзоводи продължаваха да порят из делтата на Янгцзе с плоскодънните си китайски лодки, които изглеждаха мило под провисналия свод на голямото Захранване, защото дърпаха струните на идеята за срещата между старото и новото, за да привличат последователи на схващанията на „Нешънъл Джиографик“. Когато Хакуърт стигна до най-високата точка, вече се виждаха множество подобни Високи шосета вдясно и вляво, които свързваха крайните квартали на Шанхай с други изкуствени острови — един пояс от административни сгради, който опасваше крайбрежната ивица, над него къщи — колкото по-високи, толкова по-добре, следваше ги пояс от игрища за голф, като цялата горна трета беше запазена за градини, бамбукови насаждания, както и други форми на микрокомандвана природа. Отсреща се простираше Индустан. Геоструктурата на техния остров дължеше много по-малко на периода на Могул, отколкото на съветския, без да са направени каквито и да било усилия да се прикрие индустриалното му сърце с фрактални изобретения.

Беше се разположил в далечината на около десет километра от Ню Шузан, като с това правеше саботаж на много луксозни гледки и беше предмет на множество подигравателни мръсни вицове. Хакуърт никога не взимаше участие в подобни разговори, защото беше по-добре информиран от останалите и знаеше, че индустанците имат много по-добри шансове да се преборят и с Викторианците, и с нипонците в конкуренцията за Китай. Бяха не по-малко хитри, бяха повече на брой и разбираха от селски работи.

От най-високата точка на арката Хакуърт виждаше равната територия на външната част на Пудонг, а също така и градската зона с небостъргачите. Както винаги беше поразен от самата тромавост на старите градове, жертваните с течение на векове площи в опитите да се реши проблемът за преместването на разни неща от едно място на друго. Магистрали, мостове, железопътни линии, заедно с техните опушени, проблясващи на места станции, електрически кабели, тръбопроводи, пристанищни съоръжения, които варираха от сампани и плоско-дънни китайски лодки през товаро-разтоварни групи до контейнери и летища. Хакуърт много бе харесал Сан Франциско и в никакъв случай не остана безучастен към очарованието му, но Атлантида/Шанхай беше провокирал в него чувството, че всички стари градове по света са обречени, освен ако не бъдат превърнати в увеселителни паркове, и че бъдещето принадлежи на новите градове, построени върху здравата основа на един-единствен атом, а проводите на Захранването им са толкова част от тях, колкото са капилярите от плътта. Старите квартали на Шанхай, в които нямаше Захранване или пък проводите на Захранването висяха по някакви бамбукови подпори, изглеждаха непоносимо инертни, също като някой наркоман на опиум, който се клатушка по хаотична централна улица, издухва струйки сладникав дим през зъбите си и зяпа някакъв древен сън, който всички фучащи пешеходци са натикали в най-недостъпните части на мозъка си. Точно в този момент Хакуърт се бе насочил към един от тези квартали с възможно най-бързата си походка.

Ако някой се опиташе да фалшифицира нещо директно от Захранването, това щеше да бъде забелязано рано или късно, защото всички синтетични компилатори даваха обратна информация на Източника. Трябваше да си имаш свой съвсем собствен, частен Източник, който не е свързан в мрежата на Захранването, а това се постигаше много трудно. Един добре мотивиран фалшификатор обаче можеше с голяма изобретателност и търпение да си направи Източник, способен да предлага асортимент от съвсем елементарни градивни блокчета в

обхвата между десет и сто далтона. В Шанхай имаше много такива хора, като някои бяха по-търпеливи и изобретателни от други.

Хакуърт в бърлогата на д-р Х.

Острието на скалпела беше точно един атом широко; отлепи кожата от дланта на Хакуърт също като носещо се през дим крило на самолет. Той отряза едно парченце колкото главичката на пирон и го предложи на д-р Х., който пък го грабна с китайски пръчици от слонова кост, потопи го в една изящна паничка от емайл с фигурки от тънки металически нишки, пълна с химически сикатив и го постави върху едно стъкълце от монолитен диамант.

Истинското име на д-р Х. беше поредица от шъшкащи звуци, нечленоразделни метални шумове, извънземни квази-германски гласни и наполовина глътнати „р“-та, което западняците задължително осакатяваха. Вероятно поради политически причини той предпочиташе да не приема някое западно име, както правеха много азиатци, а вместо това предлагаше с леко покровителствен тон на всички да се задоволят с това да го наричат д-р Х. — тази буква беше първата в пинийското изписване на името му.

Д-р Х. постави диамантеното стъкълце в един цилиндър от неръждаема стомана. От едната му страна имаше уплътнен с тефлон фланец, наръбен с дупки от болтове. Д-р Х. го подаде на единия от асистентите си, който го отнесе с две ръце, сякаш беше златно яйце върху копринена възглавничка, и го прикачи с помощта на друг фланец към една мрежа от масивни проводи от неръждаема стомана, която заемаше по-голямата част от две маси. Асистентът на асистента пък се захвана да поставя всички лъскави болтчета и да ги завинтва. След това асистентът щракна едно копче и някаква остаряла вакуумна помпа заработи, поради което всякакви разговори станаха невъзможни в рамките на минута-две. През това време Хакуърт огледа лабораторията на д-р Х. като се опитваше да определи века, а в някои случаи и династията, на всяко от нещата в нея. На една висока лавица се намираше цяла поредица от зидарски бурканчета, запълнени с нещо, което приличаше на плуващи в урина вътрешности. Хакуърт предположи, че това са жлъчните мехури на отдавна изчезнали видове, които без съмнение ставаха все по-ценни е минаването на времето, много по-скъпи, отколкото който и да

било взаимоспомагателен фонд. Един заключен шкаф за оръжия и примитивна портативна система за предпечатна подготовка на „Макинтош“, която бе позеленяла от времето, издаваха предишните забежки на собственика към официално неприемливи модели на поведение. В едната стена беше избит прозорец, през който се виждаше вентилационна шахта с размерите на гроб, от дъното на която бе изникнал обгорял клен. Като се изключи всичко това, стаята иначе беше претъпкана с толкова много малки, разнообразни, кафеникави, набръчкани и органични на вид предмети, че погледът на Хакуърт загуби способността си да различава порядното от следващото. Имаше тук-там и по някой увиснал калиграфски екземпляр — по всяка вероятност късчета с поезия. Хакуърт си бе направил труда да научи няколко китайски знака и да поопознае някои основни елементи на интелектуалната им система, но по принцип той обичаше да излага превъзходството си пред погледа си, за да може да го държи под око — например в хубав стъклен витраж, а не вплетено в тъканта на живота като златни нишки в брокат.

Всеки в стаята разбра по звука, когато механичната помпа приключи своя дял от работата. Налягането на парата на собственото ѝ масло беше достигнато. Асистентът натисна една клапа, която я изолира от останалата част от системата, след което превключи на напълно безшумните нанопомпи. Те представляваха турбини, също като тези в реактивните двигатели, но изключително малки и много на брой. Като хвърли един критичен поглед към вакуумните проводи на д-р Х., Хакуърт видя, че и те си имат чистач — цилиндър с размерите горе-долу колкото на детска главичка, който във вътрешността си представляваше абсурдна, силно набръчкана повърхност, подплатена с наноустройства, които бяха добри в залавянето на свободни молекули. Между нанопомпите и чистача вакуумът бързо спадаше до нивото, което можеш да видиш някъде по средата между Млечния път и Андромеда. След това самият д-р Х. се измъкна едва-едва от креслото си и започна да се щура из стаята, включвайки една по една съставките цяла армия от контрабандна техника.

Това оборудване произхождаше от най-различни технологични епохи и беше вкарано незаконно в тази — Външното кралство — от най-различни източници, но всички устройства служеха на една и съща цел: проникваха в микросвета посредством дифракция на рентгенови лъчи, електронна микроскопия и директно наноскалиращо сондиране, след което синтезираха цялата получена информация в един-единствен триизмерен образ.

Ако Хакуърт правеше това на собственото си работно място, досега щеше да е свършил, но системата на д-р Х. беше нещо като полската демокрация — изискваше пълен консенсус между всички отделни участници и изваждаше на преден план само по една подсистема наведнъж. Д-р Х. и асистентите му се събираха около някоя подсистема, която според тях се намираше най-далеч от провода, и започваха да си крещят един на друг на нещо като смесица от шанхайски, мандарински и технически английски за известно време. Препоръчваните терапии включваха, но не бяха ограничени до: изключване на уредите, за да бъдат включени отново веднага; повдигането им с няколко сантиметра и незабавното им спускане обратно; изключване на второстепенни уреди както в тази, така и в другите зали; отварянето на капаци и бърникане в електрически табла; изваждането на малки обитатели от рода на всякакви насекоми, заедно с гнездата им с яйца посредством непроводими китайски клечки; бърникане из разни кабели; горене на ароматни клечици; поставяне на сгънати парченца хартия под краката на масите; пиене на чай и цупене; призоваване на невидими сили; изпращането на куриери до съседните стаи, сгради или в околностите с изящно изписани бележки и чакане да се завърнат с резервни части в прашни, пожълтели картонени кутии; както и цял куп по сходен начин досадни техники в областта на софтуера. Голяма част от това представление изглежда беше за да се върши работа, но останалата бе за личната консумация на Хакуърт, защото по всяка вероятност полагаше основите за процеса на ново договаряне на сделката.

В крайна сметка пред очите им се появи отделената от Джон Пърсивал Хакуърт част на еднометров лист медиатронна хартия, намиращ се в ръцете на един от асистентите, който го разстла с много церемониален жест върху ниска, черна, лакирана маса. Започнаха да търсят нещо, което да не е наред според изискванията на нанотехнологията, поради което увеличението не беше много голямо — въпреки това повърхността на кожата на Хакуърт изглеждаше като отрупана със смачкани вестници маса. Дори да споделяше прекалената придирчивост на Хакуърт, д-р Х. не го показваше. Той просто си седеше със скръстени на скута върху бродираната копринена роба ръце, но Хакуърт се наведе леко напред и видя как пожълтелите, двусантиметрови нокти стоят над черния швейцарски кръст на една стара платка за играта „Нинтендо“. Пръстите се задвижиха и образът на медиатрона се увеличи и мина на по-преден план. В горната част на полезрението им се появи нещо гладко и неорганично: нещо като устройство с дистанционно управление. Под инструкциите

на д-р Х. то започна да се отграничава от купчинката отрязана кожа.

Намериха разбира се много червейчета, както естествени, така и изкуствени. Естествените приличаха на малки рачета, които бяха обитавали външните слоеве на други създания в продължение на стотици милиони години. Всичките изкуствени се бяха развили през последните няколко десетилетия. Повечето от тях се състояха от сферична или елипсовидна коруба с най-различни добавки към нея. Корубата беше вакуола със съвсем мъничка част от евтактична среда, която да загърне машинно-честотните карантии на червейчето. Диамантената структура на корубата се предпазваше от светлината посредством тънък слой алуминий, заради който червейчетата приличаха на микроскопични въздушни корабчета — извън тях имаше само въздух, а във вътрешността им — вакуум.

Към самите коруби бяха прикачени най-различни приспособления: манипулатори, сензори, навигационни системи и антени. Антенките въобще не приличаха на мустачките на насекомите — повечето от тях представляваха плоски елементи, обсипани с нещо, наподобяващо късо подстриган мъх — честотни излъчвателни системи, които обхождаха въздуха с лъчи от видима светлина. Върху повечето червейчета освен това си личеше ясно името на производителя, както и номерът на частта: това беше изискване на Протокола. Няколко от тях обаче нямаха никакви надписи по себе си. Те бяха незаконни и бяха изобретени или от хора като д-р Х., или от нелегални филозони, които намираха вратички в Протокола, или от тайните лаборатории, за които повечето хора смятаха, че ги държат зайбатсите.

В рамките на едно половинчасово тършуване из кожата на Хакуърт в претърсване на зона, която беше може би един милиметър на ширина и дължина, те откриха няколко десетки изкуствени червейчета, — което в днешно време не беше никак необичайно. Почти всичките бяха потрошени. Червейчетата обикновено не просъществуваха дълго, защото бяха малки и с много сложно устройство, поради което не оставаше почти никакво място за излишни системи. Веднага щом космически лъч застигнеше някое от тях, то умираше. Имаха освен това съвсем малко място за енергийни запаси, поради което голяма част от тях изпадаха в липса на сок след определено време. Производителите им компенсираха този факт, като ги създаваха с милиони.

Почти всички червейчета бяха свързани по някакъв начин с викторианската имунна система, а повечето от тях пък бяха имунни частици, чието предназначение бе да се носят из

мръсните крайбрежни води на Ню Шузан като използваха лидар, за да се залепят за всички други червейчета, които можеха да не се подчинят на Протокола. Когато намереха такова, те просто го унищожаваха, като се залепяха за него и повече не го пускаха. Викторианската система използваше дарвинови техники за създаване на убийци, които се адаптираха към жертвите си — елегантно и ефикасно в известен смисъл, — но водеше до създаването убийци, твърде странни, за да са измислени от човешки ум, също както хората бяха създали един свят, който никога не можеше да бъде сътворен от някоя къртица. Д-р Х. положи специални усилия да съсредоточи картината върху един особено чудат убиец, който бе стиснал в смъртоносна хватка червейче без етикет. Това не означаваше задължително, че плътта на Хакуърт е била нападната, а по-скоро мъртвите червейчета бяха станали част от праха по някоя маса някъде и се бяха полепили по кожата му, когато той е сложил ръка на масата.

За да покаже вида червейчета, които търсеше в този момент, Хакуърт бе донесъл един репей, измъкнат от косата на Фиона, след като бяха ходили на разходка в парка. Беше го показал на д-р Х., който веднага бе схванал за какво става въпрос, и в крайна сметка го намери. Изглеждаше напълно различно от всички останали червейчета, защото като при всеки репей, единствената му работа беше да се залепя за всичко, което се докоснеше до него. Произведен бе няколко часа преди това от синтетичния компилатор в отдел „Поръчки“. Хакуърт беше инструктирал машината да постави няколко милиона от тях върху външната повърхност на „Илюстрирания буквар“. Голяма част от репеите се бяха полепили по плътта на Хакуърт, когато той бе докоснал книгата за първи път.

Повечето бяха останали по книгата в офиса, но Хакуърт беше предвидил всичко това. Сега той обясни съвсем подробно как стоят нещата, за да започнат д-р Х. и асистентите му да проявяват каквато и да било инициатива:

— Репеят си има вътрешен брояч — каза той, — който ще го накара да се разпадне дванайсет часа след като е бил създаден. Разполагаме с шест часа за извличане на информацията. Тя естествено е закодирана.

Д-р Х. се усмихна за първи път през този ден.

Д-р Х. беше идеалният човек за тази работа, дори само заради лошата си слава. Той беше анти-инженер. Събираше изкуствени червейчета също както някой чалнат викторианец събираше ципокрили. После ги разглобяваше атомче по атомче,

за да разбере как работят, и когато откриеше някое хитро нововъведение, го вкарваше в базата си данни.

Хакуърт беше „автор“ на измислици, д-р Х. — „усъвършенстващ се“. Разликата бе поне толкова стара, колкото дигиталния компютър. „Авторите“ на измислици създаваха нови технологии, след което се впускаха в някой нов проект, като бяха изследвали само най-повърхностните възможности на току-що измисленото. Усъвършенстващите се получаваха много по-малко уважение, защото на пръв поглед си мируваха в технологично отношение, занимаваха се с някакви системи, които вече не бяха никак нови, експлоатираха ги до дупка и ги караха да правят неща, за които „авторите“ никога не се бяха и сещали.

Д-р Х. подбра чифт подвижни рамена на манипулатор от необичайно големия си арсенал. Някои от нещата бяха копирани от модели на Нова Атлантида, Нипон или Индустан и изглеждаха познати на Хакуърт; други обаче бяха странни естественоизпитателски устройства, които сякаш бяха свалени от имунни частици от Нова Атлантида — по-скоро развили се, отколкото конструирани структури. Докторът използва две от тези лостчета, за да хване репея. Той представляваше покрита с алуминий мегамолекула чист въглерод в нещо като украшение под формата на слънце с назъбени шипчета, някои от които бяха декорирани с фрагменти от опърлена като шишкебап кожа.

Под наставленията на Хакуърт азиатецът завъртя репея, докато пред очите им не се появи една малка област без шипчета. В повърхността на топката имаше малка, кръгла вдлъбнатина, маркирана с равномерно разпределени дупки и пъпки. Приличаше на багажен люк в страничната част на въздушен кораб. Около обиколката на това петно бяха изписани символите на производителя: IOANNI HACVIRTUS FECIT.

На д-р Х. не му бяха необходими никакви обяснения. Беше си просто един стандартен люк. Той вероятно си имаше половин дузина лостчета, които щяха да му паснат. Подбра един и постави връхчето му на предназначеното място, след което издаде някаква команда на шанхайски.

После свали разните устройства от главата си и започна да гледа как асистентът му налива още една чаша чай.

— Колко време? — попита.

— Около един терабит — отвърна Хакуърт. Това беше мярка за съхраняващ капацитет, а не за време, но той знаеше, че д-р Х. е човек, който може и сам да се сети за това.

Топката съдържаше машинно-честотна лентова система с осем успоредно навити ленти, като всяка от тях си имаше собствено устройство за четене и писане. Самите ленти

представляваха полимерни вериги с различни второстепенни групи за логическите и нулевите. Беше си един стандартен компонент и д-р Х. вече знаеше, че когато му се наредеше да се разтовари, той щеше да започне да бълва около един милиард бита в секунда. Хакуърт току-що бе казал на доктора, че цялата съхранена информация на лентите е един трилион бита, така че трябваше да почакат около хиляда секунди. Д-р Х. се възползва от това време, за да излезе от стаята, подкрепян от асистентите си, и да се погрижи за някои от другите паралелни начинания на предприятието му, което чисто неформално беше известно под името „Цирк на бълхите“.

Хакуърт напуска лабораторията на д-р Х.; следващи размишления; стихотворение от Финкъл-Макгроу; среща с главорези

Асистентът на д-р Х. отвори вратата на лабораторията и кимна снизходително. Хакуърт метна цилиндъра на главата си и излезе от Цирка на бълхите, като премигна от пълния с изпарения въздух на Китай: задимен като от разпадането на сто милиона купички с варено суши, смесени със сладникавата миризма на почва, свинска мазнина и острия серист мирис на скубани пилета и сварен чесън. Започна да опипва калдъръма с върха на бастунчето си, докато очите му не попривикнаха. Джобът му бе олекнал с няколко хиляди упета. Доста значителна инвестиция, но най-добрата, която един баща можеше да направи.

Кварталът на д-р Х. беше в сърцето на Шанхай от времето на династията Минг — един развъдник на малки тухлени постройки, покрити със сивкава гипсова мазилка, с керемидени покриви и много често оградени с гипсови зидове. От прозорците на вторите етажи стърчаха метални прътове, на които се сушаха дрехите, поради което на фона на тесните улички постройките сякаш се фехтуваха помежду си. Този квартал се намираше в близост до основата на древната градска стена, построена за да не влизат алчните нипонски наемни войници. Сега беше вече разрушена и превърната в околовръстно шосе. Беше част от Външното кралство, което означаваше, че влизането на чуждестранни чешити е разрешено, но само ако са придружавани от китайци. По-нататък, много навътре в стария квартал, по всяка вероятност имаше останки от същинското Средно кралство — Небесното кралство или Н.К., както обичаха да го наричат, — където не беше разрешен достъпът на никакви чужденци.

Един асистент отведе Хакуърт чак до границата, където той прекрачи в територията на Китайската крайбрежна република — една напълно различна страна, която освен всичко друго, побираше и буквално целия Шанхай. Сякаш за да наблегнат точно на това, по ъглите на улиците се мотаеха младежи в западни дрехи, слушаха силна музика, подсвиркваха на жените или, казано накратко, пренебрегваха синовните си задължения.

Той можеше да си вземе и авторикша, която бе единственото превозно средство — освен колелото и скейтборда, — достатъчно тясно, че да се споразумее със старите улички. Човек обаче никога не знаеше на какъв вид наблюдение може да се натъкне в шанхайското такси. Един господин от Нова Атлантида, който напуска Цирка на бълхите късно през нощта, най-вероятно щеше да възбуди въображението на жандармите, които до такава степен бяха потиснали криминалните изяви, че сега не можеха да си намерят място и постоянно търсеха начини да си прекарат времето по-интересно. Мъдреците, пророците и физиците-теоретици можеха само да правят хипотези за евентуалната зависимост — ако такава въобще имаше — между невероятното разнообразие от дейности на полицейското управление на Шанхай и действителното прилагане на закона.

Колкото и плачевно да беше положението, Хакуърт въздъхна с облекчение, когато различи разклонените задни улички на френските заселници. Няколко фигури се движеха дебнешком из едно кръстовище няколко пресечки по-долу. От облеклата им от нанобар, направени от отделни парчета, се изливаше кървавата светлина от медиатрона — нещо, което можеха да носят само улични престъпници. Хакуърт се опита да се успокои, като разсъждаваше, че това може да е някоя банда от Земите под аренда, която тъкмо е пристигнала по Високото шосе. По всяка вероятност нямаше да си позволят наглостта да нападнат един почтен господин на улицата, не и в Шанхай. За всеки случай обаче Хакуърт заобиколи въпросното кръстовище. Понеже никога през живота си не бе правил нищо незаконно, той изведнъж си даде сметка с голяма изненада, че една безпощадна полиция беше доста важен източник на по-изобретателни престъпници, като него самия например.

През последния следобед Хакуърт беше обливан от чувство за срам стотици пъти, но винаги го отпъждаше с разни разумни обяснения: Че какво му е толкова лошото на това, което правеше? Та той нямаше да продаде някоя от новите технологии, за които лорд Финкъл-Макгроу беше платил на отдел „Поръчки“ да му измислят. Нямаше пряко да извлича печалба от цялата работа. Просто се опитваше да осигури за наследниците си по-добро

място под слънцето, което си бе задължение на всеки един баща.

Старият Шанхай беше много близо до Хуанг Пу; навремето мандарините бяха седели в летните си градини и се бяха наслаждавали на гледката. След няколко минути Хакуърт вече бе минал по един мост, за да влезе в Пудонг и се провираше през тесните проходи между осветените небостъргачи по посока на крайбрежието, което беше на няколко километра на изток.

Хакуърт бе направо катапултиран от чиновническия отдел в редиците на елита от „Поръчки“ заради изобретяването на медиатронните китайски пръчици. По онова време работеше в Сан Франциско. Компанията се бе замислила здраво за китайски неща в опитите си да вземе преднина пред нипонците, които вече бяха измислили начин да произвеждат доста поносим ориз (и то пет различни вида!) директно от Захранването, като по този начин минаваха метър покрай всичкия неолющен и прояден от плъхове ориз, което даваше възможност на два милиарда селяни да закачат на пирона конусовидните си шапки и да се захванат със сериозно прекарване на свободното си време — и хич не си мислете, че нипонците вече не бяха намислили поне няколко варианта за това с какво точно да го запълнят. Докато зубрел за нипонската ограничаваща преднина в нанотехнологичното производство на ориз, някакъв гений в главната квартира решил, че единственият начин да ги изпреварят с цяло рамо бил да се започне масово производство на цели менюта — от тестени панделки от оризово брашно та чак до интеинтерактивни сладки с късметчета. Хакуърт получи тривиалната на пръв поглед задача да програмира синтетичния компилатор, който да пресова китайските пръчици.

Трябва да се знае, че производството на подобно нещо от пластмаса беше идиотски лесно — полимерите и нанотехнологията си пасваха толкова, колкото пастата за зъби и тубичките. Хакуърт обаче, който си беше изял порцията китайска храна за цял живот по време на студентските си години, никога не бе харесвал особено пластмасовите пръчици, които бяха прекалено хлъзгави и коварни в тромавите ръце на един гуейло. Бамбукът беше далеч по-подходящ — и далеч по-лесен за програмиране, ако човек имаше поне една капка въображение. Щом като стигна до този поврат в мисленето си, той вече бе съвсем близо до момента, в който предложи идеята да се продава рекламно място върху проклетите неща, защото горната част на пръчиците и китайското колонно писмо си пасваха идеално. Не след дълго Хакуърт представи идеята пред началниците си: крайно удобни за използване бамбукоподобни пръчици с шарени рекламни съобщения, които непрестанно се движат нагоре-

надолу по местата за хващане и то в реално време, също като заглавията на новините в „Таймс“. Заради това Хакуърт бе направо изритан нагоре до „Поръчки“ и през целия Тих океан до Атлантида/Шанхай.

Вече виждаше тези пръчици навсякъде. За лордовете на имуществото идеята се оказа източник на милиарди; за Хакуърт — увеличаване на заплатата с едноседмична надница. Ето това беше разликата между класите, точно това.

В сравнение с повечето други хора той въобще не беше толкова зле, но все пак това го тормозеше. Заради Фиона искаше повече. Искаше Фиона да порасне с някакво собствено имущество. И то не просто няколко пенита, инвестирани в стоки за широко потребление, а сериозна позиция в някоя голяма компания.

Единственият начин беше да си основеш своя собствена компания, която да заработи успешно. Хакуърт бе мислил за това от време на време, но не го бе направил. Не беше сигурен защо; та нали имаше един милион страхотни идеи. След това забеляза, че отдел „Поръчки“ е пълен с хора, които преливаха от идеи, но така и никога не основаваха свои собствени компании. Беше се срещнал с няколко от големите лордове, беше прекарал значително време с лорд Финкъл-Макгроу при разработването на Рънсибъл и се бе уверил, че всъщност те изобщо не бяха по-умни от него самия. Разликата беше в излъчването на личността, а не в природната интелигентност.

За Хакуърт вече бе твърде късно да променя характера си, но не и за Фиона.

Преди Финкъл-Макгроу да дойде при него с идеята за Рънсибъл, Хакуърт бе прекарал десетки часове в обмислянето на подобна идея, главно докато носеше Фиона на раменете си при разходките им в парка. Знаеше, че по всяка вероятност дъщеря му го усеща много далечен, макар че я обичаше толкова много — но само защото докато беше с нея, той не спираше да мисли за бъдещето ѝ. Как можеше да възпита в нея емоционалната нагласа на благородниците — куража да поема рискове в живота си, да си основе компания, а защо не и няколко, след като са се провалили първите ѝ опити? Беше чел биографиите на няколко от забогателите си връстници и бе открил няколко общи характеристики помежду им.

Точно когато щеше да се откаже и да припише всичко на случайните възможности, лорд Финкъл-Макгроу го покани в клуба си и съвсем изневиделица започна да му говори по същия проблем.

Финкъл-Макгроу не можеше да накара родителите на внучката си Елизабет да не я записват в същите училища, към

които той самият бе загубил всякакво уважение; той нямаше никакво право да се намесва. Задълженията му на дядо бяха да опрощава и да прави подаръци. Но защо да не й подари нещо, което да запълни липсата във всички тези училища?

Звучи доста находчиво, беше казал Хакуърт, изненадан от открито изразената палавост на Финкъл-Макгроу. Но кое е това нещо, което може да запълни липсите?

Не знам точно, бе отвърнал Финкъл-Макгроу, но като за начало много ми се ще да се прибера вкъщи и да помисля върху смисъла на думичката *покварен*.

На Хакуърт не му беше необходимо да мисли кой знае колко дълго, може би защото той самият се занимаваше с тези разсъждения от толкова отдавна. Семенцето на новата идея беше пуснало филизи в ума му преди няколко месеца, но още не бе вързало по същата причина, поради която идеите му за основаване на компания никога не се и осъществиха: Някъде нещо му липсваше и както си даваше сега сметка, липсващото звено беше покварата. Лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу, самото въплъщение на викторианското целомъдрие, бе един покварен елемент. Той беше нещастен, защото децата му не бяха такива и се ужасяваше от мисълта, че Елизабет ще бъде възпитана в същата блудкава традиция, в която бяха израснали родителите й. Затова сега се опитваше да поквари собствената си внучка.

Няколко дни по-късно златният писец на ланеца на часовника на Хакуърт позвъни. Хакуърт извади празен лист хартия и даде съобщение за получаване на пощата си. На страницата се появи следното:

Гарванът

Коледна приказка, разказана от един ученик на малките му братчета и сестричета

от Самюъл Тейлър Коулридж (1798)

Под едно голямо дъбово дърво
компания имаше от много свини,
които грухтяха и мляскаха жълъди:
защото бяха зрели и пълнеха тумбака.
А после се махнаха, тъй като вятър зафуча:
едно жълъдче оставиха, но нищо повече,

колкото и да ти се ще.
А после гарван един долетя, който хич не
обичаше такива прищевки:
казваха, че бил от кастата на
магьосницата Меланхолия!
По-черен и от въглен беше,
под дъжда все ниско летеше,
а перата му сухи оставаха.
Той жълъдчето взе и го зарови
до реката, дълбока и широка.
И къде отиде после?
Надлъж и нашир,
над хълмове и долини, навсякъде ходи.
Много есени, много пролети
летя той с искащи криле:
много лета, много зими —
и половината от приключенията му не знам.
Накрая се завърна с мила дружка,
а жълъдчето дъб висок бе станало.
На най-висок от клоните гнездо си спретнаха
и малки си излюпиха, и щастливо заживяха.
Но скоро навести ги дърварин в кожа облечен,
ала веждите му — като навеси те бяха.
Секира в ръка държеше и си мълчеше,
а с много хм! и силен удар
накрая гарван свлече бедния
от собствения му дъб.
И малките умряха,
защото да си тръгнат не можаха.
А майка им — от мъка.

От ствола клоните дърварят отдели;
понесоха се по течението на реката.
Дебели талпи сътвориха те, и кората отстраниха,
и с това дърво и други кораб построиха.
По вода заплува той; но тъкмо до земя се приближи
и буря такава се появи,
че кораб никой оцелял не би.
В скала се той разби, и на вълните жертва стана;
гарванът безспир летеше и
милно грачеше над сечището.
И на загиващите души стона последен той чу —

Виж! Виж! Над мачтата влудената вода лети!
Щастлив гарванът беше и веднага закръжи,
и смъртта засече, докато към дома летеше,
и за угощението той неведнъж й благодари:
че всичко отнели му бяха, но
ОТМЪЩЕНИЕТО СЛАДКО БЕШЕ!

Господин Хакуърт, надявам се, че цитираното стихотворение много добре илюстрира идеите, за които едва намекнах по време на срещата ни последния вторник, и че може да допринесе за вашите пароемиоложки изследвания.

Коулридж го е написал като реакция срещу тона на тогавашната литература за деца, която е била доста дидактична, до голяма степен като нещата, които наливат в главите на децата ни в „най-добрите“ училища. Както виждате, неговата представа за детско стихотворение е освежаващо нихилистична. Може би нещо такова ще ни помогне да им внушим желаните качества.

Очаквам с нетърпение следващите ни разговори на тази тема.

Финкъл-Макгроу

Това беше едва началото на едно развитие, което бе продължило две години и стигна до кулминацията си днес. Коледа беше само след един месец. Четиригодишната Елизабет Финкъл-Макгроу щеше да получи от дядо си „Илюстрирания буквар на младата дама“.

Фиона Хакуърт също щеше да получи копие от „Илюстрирания буквар“, защото това беше престъпление, извършено от Джон Пърсивал Хакуърт: той бе програмирал синтетичния компилатор да постави репеите върху външната страна на книгата на Елизабет. Той бе платил на д-р Х. да извлече един терабит информация от един от репеите. Тези данни всъщност бяха закодирано копие на програмата на синтетичния компилатор, която бе произвела „Илюстрирания буквар на младата дама“. Той беше платил на д-р Х. за използването на един от синтетичните му компилатори, който бе свързан с личните Източници на д-р Х., които не бяха свързани с никакво Захранване. Той беше направил второ, тайно копие на „Буквара“.

Репеите вече се бяха самоунищожили и с това не оставаха

никакви следи от престъплението му. По всяка вероятност д-р Х. бе съхранил в компютрите си копие от програмата, но достъпът до нея беше закодиран, а д-р Х. имаше достатъчно ум в главата си, за да знае, че е най-добре да я изтрие, за да си освободи място в паметта, защото кодовете, които хора като Хакуърт използваха, можеха да бъдат разшифровани единствено с Божията намеса.

Не след дълго улиците станаха по-широки, а шумът от гуми по паважа се смеси с бученето на вълните, които се блъскаха о склоновете по крайбрежието на Пудонг. От другата страна на залива белите светлини на анклава Нова Атлантида се издигаха над оцветената на петна мозайка на Земите под аренда. Изглеждаше много далеч и Хакуърт съвсем спонтанно нае велосипед от един старец, който си бе направил стоянка в заслона под стърчащите подпори на Високото шосе. Хакуърт излезе на Високото шосе и освежен от хладния влажен въздух по лицето и ръцете си, реши да покара известно време на педали. Когато стигна до наклона, остави вътрешните батерии на колелото да го возят нагоре. Щом достигна най-горната точка, ги изключи и полетя по спускащата се страна на склона, изпълнен с наслада от скоростта.

Цилиндърът му отлетя от главата. Беше цилиндър с добро качество, защото си имаше лента с изкуствен интелект, която трябваше да превръща подобни инциденти в нещо поправимо, но като инженер Хакуърт бе свикнал никога да не приема насериозно обещанията на производителите. Движеше се прекалено бързо, за да вземе обратния завой безопасно, поради което включи спирачките.

Когато най-сетне направи завоя, шапката не се виждаше никъде. Видя обаче, че към него се приближава един друг велосипедист. Беше някакъв младеж, облечен в тясна екипировка от нанобар. С изключение на главата му, която сега бе елегантно наконтена с цилиндъра на Хакуърт.

Хакуърт беше готов да не обърне внимание на подобна подигравка; вероятно това бе единственият начин, по който момчето можеше да свали шапката надолу по склона, тъй като от гледна точка на безопасността трябваше да държи кормилото с двете си ръце.

Младежът обаче май не беше задействал спирачките си и както все повече ускоряваше по посока на Хакуърт, дори седна, като махна и двете си ръце от кормилото и хвана периферията на цилиндъра. Хакуърт си помисли, че се приготвя да му го хвърли назад, докато прелита покрай него, но вместо това той просто я смъкна още по-надолу към ушите си и се ухили нагло, докато минаваше покрай него.

— Ей! Спри! Това е моята шапка! — изкрещя Хакуърт, но момчето не спря. Хакуърт стоеше до колелото си и гледаше с невярващи очи как младежът изчезва в далечината. След това включи помощното задвижване на велосипеда си и хукна да го гони.

Най-естествената му реакция би била да повика полицията. Но тъй като се намираха на Високото шосе, отново щеше да дойде шанхайската полиция. Така или иначе обаче, те нямаше да реагират достатъчно бързо, за да успеят да хванат момчето, което вече почти бе стигнало до края на Високото шосе, където можеше просто да свие към някоя от Земите под аренда.

Хакуърт почти успя да го хване. Без помощното захранване нямаше да има никакъв проблем, защото Хакуърт правеше упражнения в клуба си всеки ден, а момчето имаше възпълничкия, отпуснат външен вид, типичен за отрепите. То обаче разполагаше с доста голяма преднина от самото начало. Докато стигнат до рампата, която водеше надолу към Земите под аренда, Хакуърт вече бе стопил разстоянието до десет-двайсет метра, което беше достатъчно близо, за да се изкуши да го последва надолу по рампата. На една табела над главата си видя надписа: ОМАЯ.

И двамата набраха още по-голяма скорост на рампата и момчето пак посегна с две ръце към периферията на цилиндъра. Този път обаче предната гума на велосипеда му се изкриви встрани и то излетя от седалката си. Велосипедът му се понесе нанякъде и се блъсна в нещо. Момчето се удари в земята, направи кълбо напред, след което се изпързаля два-три метра. Цилиндърът, чиято горна част се бе посплескала, се търколи по периферията си, подскочи на няколко пъти, заклати се и спря. Хакуърт наби спирачки, но подмина момчето на известно разстояние. Също както и предишния път, му отне доста по-дълго време да се обърне, отколкото му се искаше.

И едва тогава си даде сметка, че момчето не е било само, а е част от някаква банда — вероятно същата групичка, която бе видял в Шанхай; че го бяха проследили по Високото шосе и се бяха възползвали от отлитането на шапката му, за да го примамят да влезе в Земите под аренда; и че останалата част от бандата — четири-пет момчета на велосипеди — летеше надолу по рампата към него; и в морето от светлината на всички медиатронни билбордове на Земите под аренда проблясваха хромираните вериги на нунджагата им.

Миранда; как стана интерактор; началото на кариерата ѝ

Още от петгодишна възраст Миранда искаше да участва в интерактиви. През ранните си юношески години, след като мама я бе отвела от баща ѝ и парите му, тя беше работила като момиче за всичко: режеше лук и лъскаше сребърните подноси, формите за кекс, зидарските мистрии и лозарските ножици на хората. Когато се научи прилично да си прави прически и да си слага грим, за да минава за осемнайсетгодишна, започна да работи като гувернантка в продължение на пет години, което се заплащаше малко по-добре. С външен вид като нейния вероятно можеше да си намери работа и като камериерка, главна прислужница или икономка, но тя предпочиташе професията на гувернантката. Колкото и лоши неща да ѝ бяха причинявали родителите ѝ през цялото време, то поне я бяха изпратили в някои добри училища, в които се бе научила да чете гръцки, да спряга латинските глаголи, да говори няколко романски езика, да чертае, да рисува, да прави елементарни изчисления и да свири на пиано. Докато работеше като гувернантка можеше да прилага всичко, което бе научила. И освен това предпочиташе дори и най-злите деца пред възрастните.

Когато родителите замъкваха най-накрая изтощените си задници до вкъщи, за да отделят малко ценно време на децата си, Миранда хукваше към подземните квартали и се вмъкваше в най-евтиния и долнопробен интерактив, който можеше да намери. Нямаше да направи грешката да си харчи всичките пари, за да бъде в някой лъскав интерактив. Искаше да ѝ плащат, а не да плаща, а човек можеше да упражнява интеракторското си майсторство в един елементарен екшън също толкова добре, колкото и в един класически Шекспир.

Веднага щом събра необходимите упета, тя направи дългоочакваното пътешествие до един козметичен салон, влезе вътре с вдигната толкова високо над черно поло брадичка, колкото корпуса на клипер, с поведение на истински интерактор, и помоли за Джоуди. *Това* накара няколко глави в чакалнята да се извърнат. Оттам насетне всичко мина под знака на *разбира се, мадам* и *моля ви, настанете се съвсем удобно* и *бихте ли желали чай, мадам*. За първи път, откакто бе напуснала дома заедно с майка си, някой ѝ предлагаше чай, вместо да ѝ нарежда тя да направи. Но знаеше също така, че ще е и последен за няколко години напред, дори да извадеше голям късмет.

Тат-машината работи върху нея в продължение на цели шестнайсет часа; инжектираха ѝ валиум в рамото, за да не вие от болка. Повечето тати ги усещаше като леко потупване по рамото. *„Сигурна ли сте за черепа?“*, *„Да, сигурна съм“*, *„Напълно?“*, *„Напълно“*, *„Добре…“* и ПРАС, ей ти го черепът, стичат се кръв и

лимфна течност, които се изстрелват през епидермиса ти с такова налягане, че почти падаш от стола. Кожната мрежа обаче беше нещо съвършено различно, а пък Джоуди беше най-висша мода, имаше сто пъти повече нанозити в сравнение с мрежата с ниско съпротивление, използвана от повечето порно звездички — бяха сигурно десет хиляди и то само по лицето. Най-тежкото беше, когато машината слезе надолу в гърлото й, за да присади поредица от нанофони от гласните струни та чак до венците на зъбите й. Тя си затвори очите при тази манипулация.

Радваше се, че го е направила в деня преди Коледа, защото след това нямаше да може да се грижи за децата. Лицето й се поду както я бяха предупредили, особено около очите и устата, където гъстотата на нанозитите беше най-голяма. Дадоха й разни кремове и успокоителни, които тя въобще не се поколеба да използва. На следващия ден господарката й промени изражението си, когато Миранда се качи горе, за да приготви закуската за децата. Но не каза нищо, защото вероятно бе предположила, че някое пийнало гадже на Миранда я е зашлевило на коледното парти. Което въобще не беше в стила на Миранда, но пък бе много удобно предположение за една жена от Нова Атлантида.

Когато лицето й възприе абсолютно същия вид, както преди да посети козметичния салон, Миранда събра всичките си вещи в една платнена торба и хвана метрото за града.

Кварталът с театрите си имаше добра страна и лоша страна. Добрата страна се състоеше точно в онова, което беше и мястото, където се намираше векове наред. Лошата страна беше в по-скоро вертикалното, отколкото хоризонтално развитие под формата на два небостъргача, които сега бяха станали терен за не особено почтени занимания. Също като много подобни постройки, и те бяха неприятни за окото, но от гледната точка на някоя компания за интерактиви бяха направо идеални. Бяха проектирани така, че да побират голям брой хора, които работят рамо до рамо в обширни зали, разделени на полулични боксове.

— Я да хвърлим едно око на мрежата ти, бонбонче — й каза някакъв мъж, който се представи като господин Фред („това не е истинското ми име“) Епидермис, след като извади пурата от устата си и посвети на Миранда един дълъг, методичен оптичен преглед на цялото тяло.

— Моята мрежа не е „Бонбонче“ — каза тя. Запазените марки „Бонбонче“ и „Герой“ бяха мрежите, които се правеха на милиони жени и мъже съответно. Собствениците въобще не искаха да бъдат интерактори, а просто да изглеждат добре, когато им се случеше да бъдат в някой интерактив. Някои бяха достатъчно

глупави, за да повярват на рекламата, че тези мрежи могат да се превърнат във врата към славата; голяма част такива момичета по всяка вероятност в крайна сметка стигаха до разговора с Фред Епидермис.

— Охо, ставам много любопитен — подхвърли той с жест, който накара Миранда едва-едва да разтегне устната си. — Хайде да те поставим на сцената и да видим с какво разполагаш.

Боксчетата, в които се бяха нагъчкали интерактorите му, бяха просто сцени за глава. Имаше обаче и няколко сцени за тяло, вероятно за създаване на напълно интерактивно порно. Фред й посочи една от тях. Тя влезе, затръшна вратата, обърна се към медиатрона, който покриваше цялата стена, и за първи път видя новата си Джоуди.

Фред Епидермис беше пуснал на сцената модел „Съзвездия“. Миранда се бе изправила пред една чисто черна стена, изпъстрена с двайсет-трийсет хиляди отделни точици бяла светлина. Когато се възприемаха като цялост, те оформяха нещо като триизмерно съзвездие на Миранда, което следваше движенията на нейното тяло. Всяка точица светлина маркираше един от нанозитите, които бяха вкарани в кожата й чрез тат-машината по време на онези шестнайсет часа. Не се виждаха обаче нишките, които ги свързваха в цялостна мрежа — една нова телесна система, която се припокриваше и преплиташе с нервната, лимфната и съдовата.

— Боже мили! Това да не е някоя втора Хепбърн! — възкликна Фред Епидермис, който я наблюдаваше на един друг екран извън сцената.

— Това е Джоуди — отвърна тя, но се обърка с думите, защото звездното пространство се задвижи по следите на разместванията по челюстта и устните й. Навън Фред Епидермис направо щеше да побърка контролното табло в опитите си да разгледа цялото й лице, което беше плътно като ядро на галактика. В сравнение с него ръцете и краката й бяха просто призрачни мъглявини, а тилът й почти не се виждаше, като всичко на всичко около скалпа й имаше стотина нанозити, които приличаха на зенита на геодезически купол. Очите представляваха празни дупки, освен (представяше си тя) когато не ги държеше затворени. Само за да провери дали това наистина е така, Миранда премигна срещу медиатрона. Нанозитите на клепачите й бяха гъсти като тревни стръкове на игрище за голф, но бяха в синхрон с изключение на случаите, в които клепачът излизаше извън окото. Фред Епидермис усети движението на клепача и пусна такова увеличение на мигащото й око, че тя за малко да си седне на задните части. Чу го как мърмори доволно:

— Ще свикнеш, скъпа. Само задръж за малко да проверя нанозитите на устните ти.

Той се съсредоточи върху устните й, въртя ги насам, после натам, докато тя през това време ги бръчкаше и свиваше. Беше много доволна, че бе в безсъзнание, докато й правеха устните; в тях имаше хиляди нанозити.

— Струва ми се, че си имаме истинска *артистка* — каза Фред Епидермис. — Я да те пробвам в една от най-трудните ни роли.

Изведнъж на медиатрона се появи синеока жена с руса коса. Тя имитираше напълно поведението на Миранда, имаше буйна коса, носеше бял пуловер с едно голямо F в средата, както и зашеметяващо къса пола. Държеше в ръце някакви големи и цветни пухкави неща. Миранда разпозна в нея — от старите пасиви, които бе гледала по медиатрона — американска тийнейджърка от предишния век.

— Това е Душичка. За нас с теб е малко старомодна, но пък тия, дето пътуват в метрото, я харесват много — обясни Фред Епидермис. — Е, твойта мрежа е малко над нейното ниво, но мамка му, винаги даваме на клиентите онова, което искат — да ги размърдаме ония наддавания, нали се сещаш.

Миранда обаче не го слушаше; за първи път й се случваше да гледа как някой повтаря напълно нейните движения, защото сцената проектираше мрежата й върху въображаемото тяло. Миранда присви устни, както след като си сложеше червило, и Душичка направи същото. Тя премигна и Душичка също премигна. Пипна си носа и по лицето на Душичка се появиха разни тампони.

— Дай сега да те пробваме и в една сцена — каза Фред Епидермис.

Душичка изчезна и на нейно място се появи един електронен формуляр с празни графи за името, разни номера, дати и други данни. Фред мина набързо през него, още преди Миранда да успее да го изчете; за суха тренировка нямаха нужда от договор.

След това тя отново видя Душичка, но този път от два различни ъгъла на камерата. Медиатронът се бе разделил на няколко панела. Единият даваше кадър с лицето на Душичка, което продължаваше да следва движенията на лицето на Миранда. Другият показваше как Душичка и някакъв възрастен господин стоят в някаква стая, пълна с разни големи машини. На друг панел се виждаше възрастният мъж в близък план, чиято роля — както осъзна Душичка — се играеше от Фред Епидермис. Възрастният господин каза:

— Не забравяй, че обикновено правим този епизод в сцените за глава, така че не е необходимо да контролираш ръцете и

краката на Душичка, а само лицето й…

— А как мога да ходя насам-натам? — попита Миранда. Устните на Душичка се движеха заедно с нейните, при което от медиатрона долетя гласът й — писклив и задъхан едновременно. Сцената беше програмирана да приема сигналите от нанофоните в гърлото й и да ги пуска в различен формат.

— Няма да ходиш. Компютърът решава къде ще ходиш и кога. А ето я и нашата малка мръсна тайна: това всъщност не е онзи интерактив, а само сюжетно дърво… но е достатъчно добро за клиентелата ни, защото всичките листа на дървото — нали се сещаш, краищата на клоните — са абсолютно еднакви, а именно това, което, иска клиентът… следваш ли мисълта ми? Е, нищо, сега ще разбереш… — каза възрастният господин на екрана, когато прочете объркването на Миранда чрез лицето на Душичка. Онова, което при Миранда приличаше на сдържан скептицизъм, при Душичка се появяваше като празноглава невинност.

— Жокера! Следвай проклетите жокери! Това да не ти е курс по квалификация! — изкрещя възрастният господин.

Миранда огледа другите панели на екрана. На единия й се стори, че вижда карта на стаята, на която личеше къде се намират и тя, и възрастният господин, като някакви премигващи стрелки от време на време указваха посоката на движение. Другият панел беше суфлиращ и на него я очакваше съответната й реплика, просветваща в червено.

— О, здравейте, господин Уили! — прочете тя. — Знам, че училището свърши, така че трябва да сте доста изморен, след като цял ден сте учили тъпите момчета на счетоводство. Чудя се обаче, дали мога да ви помоля за една много голяма услуга?

— Разбира се, кажи, не се притеснявай — отвърна Фред Епидермис чрез лицето и тялото на господин Уили, без дори да си направи труда да изрази някаква емоция.

— Ами, имам си тук един уред, който е много важен за мен, но май се е счупил. Чудех се дали знаете как да го поправите… — каза Миранда. Душичка каза същото на медиатрона. Ръката й обаче се движеше. Вдигаше нещо към лицето. Нещо продълговато, гладко, бяло и пластмасово. Вибратор.

— Нали знаеш — отвърна господин Уили — научния факт, че всички електрически уреди работят на един и същи принцип, така че на теория би трябвало да мога да ти помогна. Ще ти призная обаче, че никога не съм виждал точно такъв уред. Можеш ли да ми обясниш какво представлява и какво прави?

— За мен ще е истинско удоволствие да… — започна Миранда, но тогава екранът замръзна и Фред Епидермис я прекъсна, като изкрещя през вратата:

— Достатъчно. Трябваше само да проверя дали можеш да четеш. — Отвори вратата на сцената и заяви: — Наемам те. Бокс 238. Комисионата ми е осемдесет процента. Спалнята е на горния етаж — избери си една койка и си я почисти. Не можеш да си позволиш да живееш никъде другаде.

Харв носи подарък на Нел; тя си прави експерименти с „Буквара“

Когато Харв се прибра у дома, изнасяше цялото си тегло само върху единия крак. Щом върху петната на лицето му попадна светлина под един определен ъгъл, Нел видя ручейчета от нещо червено, смесено с мърсотията и тонера. Харв дишаше учестено и преглъщаше, често й трудно, сякаш се канеше всеки момент да започне да повръща. Ръцете му обаче не бяха празни. Беше ги притиснал плътно пред корема си. Носеше разни неща под якето си.

— Успях, Нел — каза той, когато видя физиономията на сестра си и разбра, че тя е твърде изплашена, за да заговори първа. — Не че се сдобих с много, но все е нещо. Имам някои работи за Цирка на бълхите.

Нел не знаеше много добре какво точно означава „Цирк на бълхите“, но бе разбрала, че е добре да имаш разни неща, които да носиш там, и че Харв обикновено се връщаше от този цирк с паролата за влизане в някой нов интерактив.

Харв натисна с рамо ключа за осветлението и приклекна в средата на стаята, преди да освободи ръцете си, за да не може някое мъничко нещо да се изплъзне и изгуби по ъглите на стаята. Нел седеше пред него и гледаше.

Той извади някакво бижу, което се поклащаше елегантно в края на златен ланец. Беше кръгло, от едната страна бе от съвсем гладко злато, а от другата — бяло. Бялата страна беше предпазена с помощта на сплескана стъклена полусфера. По периферията й бяха изписани цифри, а две тънки метални неща, които приличаха на ками — едната по-къса от другата — си събираха дръжките в средата на бялата страна. Нещото издаваше шум като от мишка, която се опитва да си изгризе пътя през някоя стена посред нощ.

Преди Нел да успее да го разпита, Харв вече вадеше разни други неща. Имаше няколко патрона от капана му за червейчета. На другия ден Харв щеше да отнесе патроните в Цирка на бълхите, за да разбере дали е хванал нещо и дали щеше да изкара

някакви пари от него.

Имаше и други работи, като например копчета. Харв обаче запази най-голямото нещо за най-накрая, при което го извади съвсем церемониално.

— За това трябваше да се бия, Нел — обясни той. — Здравата се борих, защото другите щяха да го разглобят, за да му вземат частите. Давам ти го на теб.

Приличаше на плоска, украсена кутия. Нел веднага разбра, че е нещо много хубаво. Не бе виждала кой знае колко хубави неща през живота си, но те си имаха свое излъчване, бяха тъмни и пикантни като шоколад, със златисти проблясъци тук-там.

— С двете ръце — нареди Харв, — защото е доста тежко.

Нел протегна двете си ръце и го взе. Харв беше прав — нещото бе далеч по-тежко, отколкото изглеждаше. Наложи й се да го постави на скута си, за да не го изпусне. Не беше никаква кутия. Бе нещо монолитно. На горната му повърхност имаше изписани златни букви. Левият ръб бе закръглен и гладък, направен от нещо, което при допир беше топло и меко, но иначе здраво. Другите ръбове бяха леко вдлъбнати и с кремав цвят.

Харв не можеше да чака.

— Отвори го де — каза той.

— Ама как?

Харв се наведе към нея, хвана горния десен ъгъл с пръст и го вдигна. Капакът на нещото се завъртя около някакво приспособление в лявата част, като поведе след себе си цяло множество кремави листа.

Под корицата имаше лист хартия с някаква снимка и още букви.

На първата страница на книгата бе нарисувано малко момиченце, което седи на една пейка. Над пейката имаше нещо като стълба, само дето беше хоризонтална, подпряна на стълбове от двете страни. По стълбовете нагоре пълзяха плътни филизи и сграбчваха стълбата, при което от тях излизаха огромни цветове. Момиченцето беше с гръб към Нел; гледаше към някакъв тревист склон, обсипан с малки цветчета, който слизаше до едно синьо езерце. От другата страна на езерцето се издигаха високи планини, също като тези, които май имаха в централната част на Ню Шузан, където бяха летните къщи на най-заможните вики. Момиченцето бе отворило някаква книжка в скута си.

На следващата страница имаше малка рисунка в горния ляв ъгъл, която се състоеше от още повече филизи и цветчета, обгърнали една гигантска буква под формата на яйце. Останалата част от страницата обаче не съдържаше нищо друго, освен малки черни буквички без каквато и да било декорация. Нел я отгърна и

откри още две страници с букви, макар че две от тях бяха големи и наоколо им бяха нарисувани разни работи. Отвори още една страница и намери нова снимка. На нея момиченцето бе оставило книжката си настрана и говореше на някаква голяма черна птица, която очевидно си бе заплела крака във филизите над главата му. Нел отгърна нататък.

Страниците, които вече бе видяла, се намираха под левия й палец. Опитваха се да се измъкнат изпод него, сякаш бяха живи. Трябваше да натиска все по-силно, за да ги задържи там. Най-накрая така се надигнаха, че се изплъзнаха от палеца й и пляс-пляс-пляс се върнаха до началото на историята.

— Имало едно време — чу се женски глас — едно малко момиченце на име Елизабет, което обичало да седи в беседката в градината на дядо си и да чете книжки с приказки. — Гласът беше нежен, сякаш говореше точно на нея и имаше богат викториански акцент.

Нел затвори книгата със замах и я бутна встрани. Тя се хлъзна по пода и спря точно до дивана.

На следващия ден приятелят на мама Тад се прибра в много лошо настроение. Тръшна картона с шест бутилки бира на кухненската маса, извади си една и тръгна към всекидневната. Нел се опита да не му се вре из краката. Тя си взе Дивозавър, Патето, Зайчето Питър и Пурпур, магическата пръчица, една хартиена кесия, която всъщност бе колата за децата й и едно парче шперплат, което беше сабята против пирати. После хукна към стаята, в която спяха двамата с Харв, но Тад вече бе влязъл там с бирата в ръка и бе започнал да рови из нещата на дивана, за да намери дистанционното за медиатрона. Захвърляше много от играчките на Нел и Харв на земята, а по едно време стъпи с босия си крак върху книгата.

— Ох, мамка му! — изкрещя Тад. Погледна надолу към книгата с невярващ поглед. — Какво е това, за Бога? — Той се извъртя с намерение да я ритне, след това се замисли, защото се сети, че е бос. Вдигна я от пода и я претегли на ръка, докато гледаше Нел втренчено, сякаш за да определи обхвата и азимута й. — Тъпа малка пикла, колко пъти трябва да ти казвам да си държиш подредени проклетите лайна? — След това се извърна леко, уви ръка около тялото си и метна книгата право към главата й, както се хвърля фризби.

Нел стоеше и гледаше как книгата се приближава бързо към нея, защото въобще не й хрумна, че трябва да се дръпне, но в последния момент кориците се отвориха. Страниците ги последваха. Свиха се като пера при допира в лицето й и тя не почувства никаква болка.

Книгата падна на пода до краката й, отворена на една илюстрирана страница.

Картинката беше с един голям черен мъж и малко момиченце в разхвърляна стая, а мъжът захвърли гневно една книга към главата на момиченцето.

— Имало едно време едно малко момиченце на име Пикла — започна книгата.

— Аз се казвам Нел — поправи я Нел.

През мрежата от букви на въпросната страница премина леко вълнение.

— Пет пари не давам какво ти е името, докато не почистиш всички тия лайна — заяви Тад. — Ще го направиш по-късно, обаче, защото поне за малко искам да остана сам.

Ръцете на Нел бяха пълни, поради което тя подритна книгата по коридора, за да я закара до детската стая. Стовари всичките си неща на матрака, а после се втурна обратно и затръшна вратата. Остави магическата си пръчка и сабята наблизо, за да са й под ръка за всеки случай, после сложи Динозавър, Патето, Питър и Пурпур да си легнат, подредени в права редица, и дръпна одеялото до под брадичките им.

— Сега заспивай и ти заспивай, и ти заспивай, и ти заспивай, и пазете тишина, защото сте много палави и дразните Тад и ще се видим за закуска.

— Нел слагаше децата си да спят и реши да им прочете няколко приказки — чу се гласът от книгата.

Нел погледна книгата, която отново се беше отворила — този път на илюстрация, на която едно момиченце почти досущ като Нел, с изключение на това, че носеше красива рокля на цветя и имаше панделки на косата си, седеше до едно малко легълце, в което четири дечица бяха завити до под брадичките с една завивчица на цветя: едно динозавърче, едно пате, едно зайче и едно бебче с пурпурна косица. Момиченцето, което приличаше на Нел, бе разтворило една книжка на скута си.

— Известно време тя ги беше слагала да спят, без да им чете приказки — продължи книгата, — но децата вече не бяха толкова малки и Нел реши, че за да ги възпита както подобава, трябва да им чете приказки преди сън.

Нел взе книгата и я постави на скута си.

Първи преживявания на Нел с „Буквара“

Книгата говореше с красив контраалтов глас, а акцентът му

беше като на най-изисканите вики. Гласът бе съвсем като истински — макар че Нел не познаваше лично нито един човек, който да говори така. Интонацията се издигаше и падаше като бавно течение по някой топъл бряг и когато затвореше очи, Нел се потапяше в цял океан от усещания.

> Имало едно време една малка принцеса на име Нел, която била затворена във висока тъмна крепост на един остров по средата на голямо море, заедно с едно малко момче на име Харв, което й било приятел и я защитавало. Имала си и четири много специални приятелчета, които се казвали Динозавър, Патето, Зайчето Питър и Пурпур.
>
> Принцеса Нел и Харв не можели да напуснат Черната крепост, но от време на време им идвал на гости един гарван…

— Какво значи „гарван“? — попита Нел.

Появи се цветна илюстрация, на която се виждаше островът, но гледан отгоре. Островът се завъртя надолу, за да излезе от картинката, при което се откри гледка към хоризонта над океана. Някъде по средата му се виждаше една черна точица. Картинката се фокусира върху черната точица, която се оказа птица. Отдолу се появиха големи букви.

— Г А Р В А Н — каза книгата. — Гарван. А сега го кажи заедно с мен.

— Гарван.

— Много добре! Нел, ти си едно много умно момиченце и се оправяш много добре с думите. Можеш ли да кажеш кои са отделните буквички на „гарван“?

Нел се поколеба. Все още не се бе отърсила от руменината заради похвалата. След няколко секунди започна да премигва първата от буквите. Нел я боцна.

Буквата взе да расте, докато не избута всички други букви и картинки от страницата. Горната чертичка се изви и заприлича на главичка, а отвесната се раздели на две крачета, които започнаха да се движат много бързо.

— С „г“ започва думичката „галя“ — заговори книгата. Картинката продължи да се променя, докато на нея не се появи Нел. После под краката й изникна нещо рошаво и червено. — Нел Гали Голямата роГозка — поясни книгата и докато говореше, по страницата се появяваха нови думички.

— И защо я гали?

— Защото се е появил един глАден АлигАтор — отвърна книгата и картинката се дръпна малко назад, за да направи място

за един алигатор, който се придвижваше по много смешен начин и не представляваше никаква заплаха за стъписаната Нел. Алигаторът нещо се отказа и се сви на кълбо, което се превърна в малка буквичка. — С „а“ започва думичката „алигатор“. ОгРомният алигатор напРазно тРъгна към Рогозката на Нел.

Малката приказка продължи, за да се включи и едно Весело чоВече, което Намираше доволНо Някакви лешНици. След това се върна картинката с гарвана, под която стояха буквите.

— Гарван. Можеш ли да кажеш кои са отделните буквички на „гарван“, Нел? — На екрана се появи една ръка, която посочи първата буква.

— „Г“ — каза Нел.

— Браво! Ти си много умно момиченце, Нел, и се справяш чудесно с буквичките — похвали я книгата. — А коя е тази? — И ръката посочи втората буква. Нел я беше забравила. Книгата обаче й разказа приказката за един Ананас на име Албърт.

Един млад хулиган изправен пред съдия Фенг; магистратът се консултира със съветниците си; раздадено правосъдие

— Въртящата се верига на едно нунджаго притежава уникален радарен сигнал — прилича на шума от перка на хеликоптер, но е далеч по-силен — каза госпожица Пао, поглеждайки към съдия Фенг над половинките стъкла на феноменоскопските си очила. Очите й се разфокусираха и тя премигна; бе потънала в някакъв увеличен триизмерен образ и приспособяването към сивата действителност беше доста объркващо. — Група такива сигнали беше разпозната от един от въздушните съгледвачи на шанхайското полицейско управление десет секунди след 23,51 ч.

Докато госпожица Пао се опитваше да се оправи с доклада си, се появяваха разни образи на големия лист медиатронна хартия, който съдия Фенг бе разстлал върху брокатената покривка и който придържаше с резбовани нефритени преспапиета. В момента образът беше на карта на една от Земите под аренда на име Омая, като едно определено място в близост до Високото шосе бе специално подчертано. В ъгъла се намираше друг кадър, който съдържаше стандартна снимка на въздушен съгледвач за борба с престъпността, който на съдия Фенг винаги му напомняше топка за американски футбол, доукрасена от фетишисти: лъскава, черна и силно декорирана.

Госпожица Пао продължи:

— Въздушният съгледвач пуска осем по-малки аеростата, екипирани с кинокамери.

Ексцентричната футболна топка беше заменена със снимка на летателен апарат под формата на сълза, горе-долу с размерите на бадем, който влачеше гъвкава антена, с отвор отпред на носа, предпазен от една някак несъвместима с останалата част красива дъга. Съдия Фенг всъщност не гледаше; поне три четвърти от случаите, които идваха при него, започваха с почти един и същи доклад — този. Госпожица Пао заслужаваше уважение за сериозността и прилежността, с които разказваше всяка история наново. За съдия Фенг беше въпрос на професионално предизвикателство да слуша по един и същи начин всяка от историите.

— Спускайки се над местопрестъплението — продължи госпожица Пао, — те са заснели определени дейности.

Голямата карта върху свитъка на съдия Фенг бе заменена с филмов кадър. Фигурите бяха много надалеч, някакви сравнително тъмни елементи от изображението, които си пробиваха път на неравен сив фон като ято скорци, които се струпват на едно място преди зимна вихрушка. Ставаха все по-големи и по-ясно различими с приближаването на аеростата към мястото на действията.

На улицата беше проснат един мъж с хванати зад главата ръце. Нунджагата вече бяха оставени настрана, за да могат ръцете да претърсват безбройните джобове и джобчета, които могат да се намерят по костюма на един истински джентълмен. В този момент камерата мина на забавен каданс. Проблясна часовник, който се залюля хипнотизиращо на края на златния си ланец. Някаква сребърна писалка просветна като излитаща ракета и потъна в гънките на нечие противочервейно одеяние. А после на преден план излезе още нещо, което беше по-трудно за разгадаване: обемисто, тъмно в по-голямата си част, бяло по краищата. Книга, може би.

— Евристичният анализ на кадрите предполага вероятно углавно престъпление в действие — докладва госпожица Пао.

Съдия Фенг ценеше услугите на госпожица Пао по много причини, но безизразните й съобщения му бяха от особена полза.

— И значи въздушният съгледвач пуска още една група аеростати, които са специализирани в преследването.

Появи се изображение на аеростат-преследвач: по-малък и по-тесен от снимачните, той напомняше за стършел с напълно закърнели крила. Кожусите, съдържащи малките въздушни турбини, които даваха на подобни съоръжения мощността да се издигат във въздуха, бяха доста внушителни; преследвачът бе

предназначен за развиване на много високи скорости.

— Заподозрените нападатели са предприели контрамерки — продължи госпожица Пао, отново с безизразна физиономия. На филмовия кадър се виждаше как престъпниците се оттеглят. Киностатът ги проследи с един много ясен и дълъг кадър. Съдия Фенг, изгледал хиляди часове заснети материали с престъпници, които се омитат от местопрестъплението си, наблюдаваше с обиграно око. По-неопитните хулигани просто биха побягнали в паника, но тази група действаше методично — по двама на велосипед, като единият въртеше педалите и управляваше кормилото, докато другият се занимаваше с контрамерките. Двамина хвърляха във въздуха цели фонтани от някакво вещество, което държаха в багажните отделения на велосипедите си. Използваха нещо като пожарогасители и размахваха дулата им във всички посоки. — По примера на нещо, което вече е познато на органите за прилагане на закона — продължи госпожица Пао, — те разпръскват абразивна пяна, за да задръстят въздушните входни отвори на аеростатите, при което апаратите излизат от строя.

Големият медиатрон освен това беше започнал да излъчва огромни проблясъци светлина, което накара съдия Фенг да си затвори очите и да си стисне носа. След няколко подобни кадъра киноматериалът замря.

— Друг заподозрян използва мигащо дискотечно осветление, за да улови локацията на киностатите, след което ги прави неоперативни с изстрели на лазерни лъчи — очевидно използва уред, който е направен специално за тази цел и който започва да става все по-популярен сред престъпния свят в Земите под аренда.

Големият медиатрон се върна на първоначалната сцена на престъплението, за да я даде под нов ъгъл. В долната част на свитъка му имаше схема, която показваше протеклото време от началото на инцидента и опитният съдия забеляза, че то е минало назад с четвърт минута; докладът бе прекъснал и вече течеше втората част от заговора. На този материал се виждаше изображението на един самотен член на бандата, който се опитваше да се качи на велосипеда си, дори когато другарите му вече бяха отпрашили сред опашките от лепкава пяна. Колелото обаче се бе заплело някак и не искаше да работи. Младежът го заряза и хукна пеша.

В горния ъгъл малката диаграма на аеростата-преследвач даде силно увеличение на изображението, за да покаже някои от вътрешните устройства на съоръжението. Той започна да прилича все по-малко на стършел и все повече на парциална картина от

вътрешността на въздушен кораб. На носа му имаше монтирано устройство, което бълваше малки стрелички, явно черпени от някакъв вътрешен пълнител. Първоначално те бяха почти невидимо миниатюрни, но понеже картината продължи да се увеличава, корпусът на аеростата-преследвач също нарастваше, докато не започна да напомня на извивката на планетен хоризонт, а стреличките станаха далеч по-ясно очертани. При напречно сечение се виждаше, че са шестоъгълни, също като моливи. Когато излитаха от носа на преследвача, те бяха като остри мустачета около носа, като си имаха и съвсем прости опашни площи отзад.

— Заподозреният е преживял балистичен промеждутъчен интервал по-рано същата вечер — каза госпожица Пао, — който за съжаление не е заснет. Освободил се е от излишната скорост с помощта на аблативна техника.

Госпожица Пао се престараваше. Съдия Фенг повдигна едната си вежда към нея, като натисна леко бутона за пауза. Чанг — другият му асистент — завъртя огромната си, почти сферична глава по посока на подсъдимия, който изглеждаше много малък на фона на внушителния съд. С един характерен жест Чанг вдигна ръка и потри с длан късата набола коса, която покриваше главата му, сякаш не можеше да повярва, че има толкова грозна прическа. Отвори сънените си, подобни на цепнатини очи съвсем мъничко и каза на подсъдимия:

— Тя твърди, че си направил превишаване на скоростта.

Подсъдимият — бледо астматично момче — изпитваше твърде голямо страхопочитание, за да усети страх от всичко това. Сега ъгълчетата на устата му се кривнаха. Съдия Фенг забеляза със задоволство, че момчето контролира порива да се засмее.

— Следователно — продължи госпожица Пао — е имало пролуки в обвивката му от нанобар. Неизвестен брой преследващи червейчета са минали през тези отвори и са се впили в дрехите и плътта му. Той е захвърлил всичките си дрехи и се е търкал яростно в една обществена баня, преди да се върне в жилището си, но в плътта му са останали триста и петдесет преследващи червейчета, които по-късно са били извлечени по време на прегледа, направен от нас. Както обикновено, червейчетата са били снабдени с инертни навигационни системи, които са записали всички следващи маневри на заподозрения.

Големият кинокадър беше заменен с карта на Земите под аренда, където се виждаше траекторията на заподозрения, отбелязана с червена линия. Това момче доста бе пообикаляло, включително беше ходило до Шанхай по някакъв повод, но винаги се прибираше в един и същи апартамент.

— След като беше открита някаква закономерност, червейчетата от преследвача автоматично пуснаха спори — каза госпожица Пао.

Изображението на стреличките с мустачки се промени, средната секция — която съдържаше записано на лента движението на стреличките — се отдели и полетя в бездната.

— Няколко от спорите са успели да стигнат до един въздушен съгледвач, където е било снето съдържанието им, а номерата им са били сверени с полицейските архиви. Открито е, че заподозреният е прекарвал по-голямата част от времето си в един точно определен апартамент. Въпросният апартамент е поставен под наблюдение. Един от обитателите му съвсем ясно пасва на заподозряното лице, заснето с киностата. Заподозреният е арестуван, а по тялото му са открити още червейчета от преследвача, което подкрепя подозренията ни.

— Олеле — изръмжа разсеяно Чанг, сякаш току-що се беше сетил за нещо важно.

— Какво знаем за жертвата? — попита съдия Фенг.

— Киностатът е успял да го проследи само до портала на Нова Атлантида — отвърна госпожица Пао. — Лицето му бе окървавено и подпухнало, което затрудни идентификацията. Той естествено също беше проследен — аеростатът-преследвач не може да прави разлика между жертва и нападател, но спори не са получени; можем да приемем, че всичките му преследващи червейчета са били уловени и унищожени от имунната система на Атлантида/Шанхай.

На това място госпожица Пао спря да говори и присви очи по посока на Чанг, който стоеше безмълвно с ръце зад гърба, вторачен в пода, сякаш дебелият му врат най-накрая се бе предал пред тежестта на главата. Госпожица Пао си прочисти гърлото веднъж, два пъти, три пъти и изведнъж Чанг се пробуди.

— Извинете, Ваша светлост — каза той с поклон по посока на съдия. Започна да тършува в голяма найлонова торба, при което извади от нея един цилиндър в много лошо състояние. — Това беше намерено на местопрестъплението — обясни той, като най-накрая започна да говори на матерния си шанхайски.

Съдия Фенг сведе поглед към бюрото пред себе си, след което отново вдигна очи към Чанг. Чанг пристъпи напред и внимателно постави шапката на бюрото, като леко я побутна, сякаш положението й не беше най-точното. Съдия Фенг я оглежда известно време, след което извади ръце от огромните ръкави на съдийската си роба, взе я и я завъртя. На лентата й бяха изписани със златни букви думите ДЖОН ПЪРСИВАЛ ХАКУЪРТ.

Съдията хвърли един многозначителен поглед към госпожица

Пао, която поклати глава. Все още не бяха успели да се свържат с жертвата. Нито пък жертвата се бе свързала с тях, което само по себе си беше доста интересно; Джон Пърсивал Хакуърт вероятно криеше нещо. Неовикторианците бяха страшно умни; защо тогава толкова много от тях бяха нападани в Земите под аренда след някоя нощ на обиколки из бордеите?

— Имате списък на откраднатите вещи, нали? — попита съдия Фенг.

Чанг отново пристъпи към бюрото и постави отгоре един мъжки джобен часовник на ланец. След това отстъпи назад с хванати зад гърба ръце, отново наведе врат и се втренчи в краката си, които не можеха да се сдържат да не мърдат напред-назад на малки, но нарастващи разстояния. Госпожица Пао се бе вторачила в него.

— Нямаше ли още някакво веществено доказателство? Някаква книга може би? — попита съдия Фенг.

Чанг почисти нервно гърлото си, за да потисне желанието да изграчи и да се изплюе — нещо, което съдията бе забранил в съдебната зала. Той се извърна настрани, за да даде възможност на съдия Фенг да види един от присъстващите в залата: малко момиченце, може би на около четири годинки, което беше вдигнало крака на мястото си, така че лицето не се виждаше от колената пред него. Съдия Фенг чу звук като от прелистването на страница и си даде сметка, че момиченцето чете някаква книга, която беше подпряна на бедрата му. То въртеше глава насам-натам, докато говореше на книгата с тънкия си гласец.

— Искам най-почтено да се извиня на съдията — каза на шанхайски Чанг. — Тук и сега подавам оставката си.

Съдия Фенг прие това с необходимата сериозност.

— Защо?

— Не успях да измъкна вещественото доказателство от ръцете на младежа — отвърна Чанг.

— Че аз съм те виждал да убиваш големи хора с голи ръце — напомни му съдия Фенг. Бяха го възпитали да говори на кантонски, но успяваше да направи така, че Чанг да го разбере, като говореше на развален мандарински.

— Възрастта не ме е пощадила — отговори Чанг. Той беше на трийсет и шест.

— Пладне мина — каза съдията. — Хайде да отидем и да похапнем в „Кентъки Фрайд Чикън“.

— На вашите услуги, съдия Фенг — отзова се Чанг.

— На вашите услуги, съдия Фенг — кимна и госпожица Пао.

Съдията отново заговори на английски.

— Вашето обвинение е много сериозно — обърна се той към

момчето. — Ще отидем да се посъветваме с древните специалисти. Вие ще останете тук, докато се върнем.

— Да, сър — отвърна обвиняемият, ужасен до немай къде. Това въобще не беше страхът от неизвестното у провинилия се за първи път малолетен престъпник; той беше плувнал в пот и се тресеше. Преди това го бяха били с пръчка.

Къщата на Многоуважавания и Недостижим полковник беше името, което използваха, когато говореха на китайски. „Многоуважаван“ заради острата му брадичка, бяла като цвета на кучешкия дрян — символ на непоклатима почтеност в очите на един конфуцианец. „Недостижим“, защото бе отишъл в гроба си, без да издаде Тайната на единайсетте билки и подправки. Това беше първата верига за бързо хранене, основана на Бънд, много десетилетия преди това. Съдия Фенг разполагаше с нещо, което можеше да се нарече частна маса в ъгъла. Веднъж беше докарал Чанг до състояние на каталепсия, като описа едно авеню в Бруклин, по цялото продължение на което, цели километри наред, имало заведения за пържено пиле, като всички до едно били нещо като „Кентъки Фрайд Чикън“. Госпожица Пао, която беше отраснала в Остин, не се впечатляваше така лесно от подобни митове.

Слухът за пристигането им беше изпреварил самото им пристигане; цялото им меню вече бе положено върху масата. Малките пластмасови чашки със сос, зелева салата, картофи и така нататък бяха внимателно подредени. Както винаги кошницата с цялото меню беше поставена точно пред мястото на Чанг, защото той щеше да поеме отговорността за консумацията на по-голямата част от нея. В продължение на няколко минути се храниха мълчешком, като общуваха посредством очите и други такива изискани неща, след което прекараха няколко минути в размяна на учтиви и формални реплики.

— Нещо се отпечата силно в паметта ми — каза съдия Фенг, когато дойде моментът за служебни разговори. — Името Текила — майката на заподозрения и на малкото момиченце.

— Това име се е появявало в нашия съд два пъти преди това — обясни госпожица Пао и му помогна да си спомни за двата предишни случая: в първия, който беше преди почти пет години, любовникът на тази жена бе екзекутиран; вторият, който беше само преди няколко месеца, бе много подобен на настоящия.

— А, да — кимна съдията, — спомням си втория случай. Това момче и приятелите му бяха пребили един човек. Нищо обаче не му бяха откраднали. Момчето не пожела да оправдае действията си. Осъдих го на три удара с пръчка и го освободих.

— Имаме причина да вярваме, че жертвата в онова дело е малтретирала сестричето на момчето — намеси се Чанг, — тъй като в досието му са отбелязани предишни такива действия.

Съдия Фенг измъкна едно бутче от кутията, постави го внимателно в салфетката си, скръсти ръце и въздъхна.

— Момчето има ли някакви синовни връзки или нещо подобно?

— Никакви — отвърна госпожица Пао.

— Ще пожелае ли някой да ме посъветва? — съдията задаваше редовно този въпрос; смяташе за свое задължение да обучава подчинените си.

Заговори госпожица Пао, но с добре премерена доза предпазливост:

— Учителят казва: „Мъдрият човек насочва вниманието си към радикалните неща. Когато те бъдат установени, практическите въпроси се решават от самосебе си. Синовна загриженост и братско подчинение — не са ли те коренът на всички добронамерени действия?“

— Ти как прилагаш в този случай мъдростта на Учителя?

— Момчето си няма баща — неговата единствена синовна връзка е с Държавата. Вие, съдия Фенг, сте единственият представител на Държавата, който той може би някога ще срещне. Ваше е задължението да накажете момчето сурово — например шест удара с пръчка. По този начин ще се изгради синовната му загриженост.

— Учителят обаче казва също: „Ако хората се контролират чрез закони и чрез наказание бъдат принуждавани да стават еднакви, те ще се опитат да избягват наказанието, но няма да имат никакъв срам. Поради което, ако се ръководят от добродетелта, а еднаквостта им се постига заради благоприличието, те ще запазят чувството си за срам и което е по-важно: ще станат добри“.

— Значи сте за снизходителност в този случай? — попита госпожица Пао някак скептично.

Чанг отговори:

— Манг Ву попитал какво означава синовна загриженост. Учителят отговорил: „Родителите се притесняват да не се разболеят децата им“. Учителят обаче не е споменавал нищо за бой с пръчка.

Госпожица Пао рече:

— Учителят е казал и следното: „От прогнило дърво дърворезба не става“. И още: „Само мъдрите от висшата класа и глупавите от нисшата са тези, които не могат да бъдат променени“.

— Значи въпросът пред нас е: дали момчето е прогнило дърво? Баща му със сигурност е бил. За момчето обаче още не съм сигурен.

— С цялото си уважение бих искал да насоча вниманието ви към момиченцето — обади се Чанг, — което би трябвало да е истинският предмет на нашия разговор. Момчето може да бъде пожертвано; момиченцето може да бъде спасено.

— И кой ще я спаси? — попита госпожица Пао. — Ние разполагаме с властта да наказваме; нямаме обаче властта да възпитаваме деца.

— Ето това е съществената дилема на моето положение — каза съдия Фенг. — В династията Мао е липсвала истинска правова система. Когато се е установила Крайбрежната република, правовата ѝ система е била построена по единствения модел, който Средното кралство някога е познавало, и това е конфуцианската. Такава система обаче не може да бъде много от полза в едно по-голямо общество, което не следва конфуцианските предписания. „От Сина на Небесата до масата хора всички трябва да вярват, че изграждането на личността е коренът на всичко останало.“ Обаче аз как да култивирам личността на варварина, за когото по не знам каква причина съм получил отговорността?

Чанг беше подготвен за това откровение и веднага се отзова:

— Учителят е заявил във Великото си учение, че увеличаването на знанията е коренът на всички други добродетели.

— Не мога да изпратя момчето в училище, Чанг.

— Но помислете за момиченцето — обясни Чанг, — за момиченцето и книгата му.

Съдия Фенг мисли върху това известно време, макар че виждаше как госпожица Пао се опитва да каже нещо.

— Мъдрият човек е строг, но и справедлив, а не само строг — заяви съдията. — Тъй като жертвата не се е свързала с полицията, за да си потърси откраднатото имущество, ще разреша на момиченцето да задържи книгата за собствено назидание или както е казал Учителят: „В ученията не трябва да има разделение между класите“. Ще осъдя момчето на шест удара е пръчка. Но ще отменя пет от тези шест удара, защото той показва наченките на братската отговорност, като е дал книгата на сестричето си. Това е справедливо строго.

— Направих феноменоскопичен преглед на книгата — каза госпожица Пао. — Това не е обикновена книга.

— Аз вече изказах догадката, че е някакъв вид интерактив — обясни съдия Фенг.

— Но тя е с далеч по-сложно устройство, отколкото предполага тази дефиниция. Струва ми се, че може да съдържа нови технологии на „Кралска тектоника“ — допусна госпожица Пао.

— Мислиш, че тази книга съдържа крадени технологии?

— Жертвата работи в отдел „Поръчки“ на „Машинно-честотни системи“. Той е изобретател.

— Интересно — възкликна съдията.

— Струва ли си да направим подробно разследване?

Съдия Фенг обмисля това няколко минути, докато бършеше внимателно пръстите си в една влажна салфетка.

— Да, струва си — отвърна той.

Хакуърт представя „Буквара“ на лорд Финкъл-Макгроу

— Вие подвързията и подобни неща ли имахте предвид? — попита Хакуърт.

— О, да — отвърна лорд Финкъл-Макгроу. — Ако го открия в някой антикварен магазин, целият покрит с прах, въобще няма да го погледна втори път.

— Защото, ако нещо, дори съвсем минимално, не ви харесва — каза Хакуърт, — бих могъл да го компилирам още веднъж. — Той беше започнал да се надява отчаяно, че на лорда нещо няма да му хареса; това можеше да му даде възможност да измъкне още едно копие за Фиона. Засега обаче лордът на имуществото беше съвсем доволен — нещо, което бе много нетипично за него.

Продължи да разлиства книгата в очакване да се случи нещо.

— Много малко вероятно е сега да направи нещо интересно — обясни Хакуърт. — Тя няма да се активира, докато не се свърже.

— Да се свърже?

— Както ви казах, тя чува и вижда всичко, което е някъде около нея — отвърна Хакуърт. — В момента си търси някое малко момиченце. Веднага щом някое малко момиченце я вземе в ръце и я отвори за първи път, тя ще съхрани лицето и гласа на това дете в паметта си…

— Свързва се с него. Сега разбирам.

— И оттогава нататък ще възприема всички събития и хора по отношение на това дете, като го използва за източник на данни, на базата на които да си направи психологически профил. Поддържането на този профил е един от основните процеси на

книгата. Винаги, когато детето използва книгата, тя ще извършва нещо като динамично картографиране от базата данни върху конкретния профил на детето.

— Имаш предвид базата данни на фолклора.

Хакуърт се забави с отговора си.

— Много се извинявам, но не съвсем. Фолклорът се състои от определени универсални идеи, които са се отпечатали върху различните местни култури. Много култури например си имат фигурата на „мошеника“, така че той може да се възприеме като нещо универсално; на различните места обаче той се появява под различна форма, всяка от които е най-подходяща за средата на съответната култура. Индианците от американския югозапад са го наричали „Койот“, тези от тихоокеанското крайбрежие — „Гарван“. Европейците са го нарекли „Рейнар Лисицата“. Афро-американците — „Заекът Бр’ер“. В литературата на двайсети век се появява най-напред като „Зайчето Бъни“, а по-късно и като „Спец“.

Финкъл-Макгроу се ухили.

— Когато бях млад, тази дума имаше двойнствено значение. Можеше да означава мошеник, способен да влезе навсякъде, но също така и много добър специалист по шифрите.

— Това двойно значение е често срещано в пост-неолитните култури — съгласи се Хакуърт. — С нарастване ролята на технологиите, мошеникът е претърпял промяна в образа си и е станал бог на занаятите — на технологиите, ако това ви харесва повече, макар и да си е запазил основните мошенически качества. И така, имаме шумерския „Енки“, гръцките „Прометей“ и „Хермес“, норвежкия „Локи“ и т.н. Така или иначе — продължи Хакуърт, — „мошеникът/технологът“ е само една от универсалните идеи. Базата данни е пълна и с много други такива. Тя е нещо като каталог на колективното несъзнавано. В миналото писателите на детски книжки е трябвало да вплитат тези универсалии в конкретни символи, които са били познати на читателската им аудитория — например, Биатрикс Потър е вплела идеята за мошеника в зайчето Питър. Това е един доста ефикасен начин, особено ако обществото е хомогенно и статично, така че всички деца имат много сходни преживявания. Онова, което направихме с моя екип, е да отделим този процес и да създадем системи за отпечатване на универсалните образи върху уникаения психологически профил на детето — нищо, че с течение на времото този профил се променя. Поради това е важно вие да не позволите тази книга да попадне в ръцете на нито едно дете, докато Елизабет не е успяла да я отвори.

— Разбрах — каза лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-

Макгроу. — Още сега собственоръчно ще я опаковам. Компилирах малко официална хартия за опаковане тази сутрин. — Той отвори едно чекмедже в бюрото си и извади ролка плътна, лъскава медиатронна хартия, върху която се виждаха анимационни коледни сцени: дядо Коледа се спуска по комина, балистичния северен елен, тримата зороастрийски суверена слизат от едногърбите си камили пред обора. Докато Хакуърт и Финкъл-Макгроу наблюдаваха малките сценки, се чуваше слаб успокояващ звук; една от опасностите на това да живееш в свят, пълен с медиатрони, беше, че разговорите винаги се прекъсваха по този начин. Това обясняваше и защо жителите на Атлантида се опитваха да сведат медиатронните уреди до минимум. Влизаш в дома на един отреп и виждаш, че по всеки предмет има движещи се картинки, всички седят със зяпнали уста, а погледите им скачат от мъничките фигурки, които търчат по медиатронната тоалетна хартия, върху големооките джуджета, които си играят на дърпане на въже върху огледалото в банята, върху…

— А, да — сепна се Финкъл-Макгроу. — Върху нея може ли да се пише? Ще ми се да оставя посвещение на Елизабет.

— Хартията е подклас както на такава за вкарване на информация, така и на класа за извличане на информация. Така че притежава всички необходими качества, за да можете да пишете върху нея. В повечето от случаите тези качества не се използват — освен, разбира се, да се правят бележки там, където писалката е попаднала върху нея.

— Значи можеш да пишеш върху нея — опита се да преведе думите му Финкъл-Макгроу някак рязко, — но тя въобще не обмисля това, което си написал върху нея.

— Ами, отговорът ми на този въпрос ще бъде малко двусмислен — отвърна Хакуърт. — „Илюстрираният буквар“ е една изключително обхватна и мощна система, способна на по-интензивна самореконфигурация в сравнение с повечето други системи. Не забравяйте, че основната част на нейната работа е да реагира на средата. Ако собственикът ѝ вземе една писалка и започне да пише върху някой празен лист, тази информация ще попадне в кошчето заедно с всичко останало, така да се каже.

— И мога ли да я надпиша за Елизабет или не? — запита Финкъл-Макгроу.

— Разбира се, сър.

Финкъл-Макгроу измъкна тежка златна писалка от една поставка на бюрото си и известно време писа нещо върху предната част на книгата.

— Щом и това е готово, сър, сега остава само да делегирате търговските права за договорите с интерактorите.

— А, да, благодаря, че ми напомни — каза Финкъл-Макгроу, но с половин уста. — Все още ми се струва, че предвид всичките пари, които отидоха за този проект…

— Че можехме да разрешим и проблема за произвеждането на гласа, да, така е — допълни вместо него Хакуърт. — Както знаете, ние направихме няколко сондажа в това отношение, но нито един от резултатите не притежаваше качествата, които вие изисквате. След всичките ни технологии, алгоритмите за псевдо-интелекта, матриците за много изключения, мониторите за предзнаменование и съдържание, както и всичко останало, ние все още сме много далеч от произвеждането на човешки глас, който звучи толкова добре, колкото може да ни даде всеки добър жив интерактор.

— Не че съм много изненадан наистина — въздъхна Финкъл-Макгроу. — Просто ми се щеше да е напълно самостоятелна система.

— Тя е почти такава, сър. Във всеки един момент има десетки милиони професионални интерактори в многобройните сцени из целия свят, във всеки часови пояс, на всяка географска ширина, които са готови да се захванат на минутата с подобна работа. Имаме намерение да делегираме правата на относително висока цена, което ще гарантира само участието на най-добрите в бранша. Ще останете доволен от резултатите.

Втори опит на Нел с книгата; приказката за принцеса Нел накратко

Имало едно време една малка принцеса на име Нел, която била затворена във висока тъмна крепост на един остров по средата на голямо море, заедно с едно малко момче на име Харв, което й било приятел и я защитавало. Имала си и четири много специални приятелчета, които се казвали Динозавър, Патето, Зайчето Питър и Пурпур.

Принцеса Нел и Харв не можели да напуснат Черната крепост, но от време на време им идвал на гости един гарван, който им разказвал чудновати истории за земята отвъд морето — Отвъдната земя. Един ден гарванът помогнал на принцеса Нел да избяга от крепостта, но, уви, бедният Харв бил твърде голям и трябвало да остане заключен зад голямата желязна врата с дванайсет катинара.

Принцеса Нел обичала Харв като истински брат и отказала да го остави. И така, тя взела приятелчетата си Динозавър, Патето, Зайчето Питър и Пурпур, преплували заедно океана в една червена лодка, с която имали много приключения, докато накрая не стигнали до Отвъдната земя. Тя била разделена на дванайсет кралства, всяко от които се управлявало от крал или кралица магьосници. Всеки крал или кралица си имали красиви замъци, а във всеки замък имало по една съкровищница със злато и други скъпоценности, но също така и по един скъпоценен ключ, който бил за един от дванайсетте катинара на вратата на Черната крепост.

Докато обикаляли из всяко от дванайсетте кралства, принцеса Нел и приятелите й минали през много приключения, но събрали дванайсетте ключа. С някои се сдобили чрез убеждаване, с други — чрез хитрост, а за трети трябвало да се сражават. До края на пътуването някои от приятелите на Нел загинали, а други поели по собствения си път. Нел обаче не била сама, защото но време на приключенията си тя била станала известна героиня.

На един голям кораб, съпровождана от много воини, слуги и възрастни, тя преплувала обратно морето и се върнала при Черната крепост. Докато приближавала към голямата желязна врата, Харв я видял от най-високата част на крепостта и й казал грубо да си върви, защото принцеса Нел толкова се била променила по време на Похода, че Харв вече не можел да я познае.

— Дошла съм да те освободя — рекла му принцесата.

Харв пак й казал да си върви, защото той се чувствал напълно свободен сред стените на Черната крепост.

Принцеса Нел пъхнала дванайсетте ключа в дванайсетте катинара и започнала да ги отваря един по един. Когато ръждивата врата на крепостта най-сетне се отворила със скърцане, тя видяла, че Харв е застанал с лък в ръка, а на опънатата тетива имало стрела, насочена право към сърцето й. Той отпуснал тетивата, стрелата се забила в гърдите й и тя щяла да умре, ако не носела един медальон с капаче, който Харв й бил подарил преди много години, още преди Нел да напусне крепостта. Стрелата се забила в медальона и го счупила. В същия момент Харв бил покосен от стрелата на един от воините на принцесата. Нел се втурнала към убития си

брат и плакала на тялото му три дни и три нощи. Когато накрая сълзите ѝ пресъхнали, тя видяла, че Черната Крепост се е превърнала в нещо много красиво; защото реката от сълзи, потекла от очите ѝ, била напоила земята и за една нощ били израснали красиви градини и гори. Черната крепост вече не била черна, а сияен фар, изпълнен с най-различни красиви неща. Принцеса Нел заживяла в този палат и управлявала острова до края на живота си, но всяка сутрин тя излизала на разходка в градината, където бил загинал Харв. Минала през много приключения и станала велика кралица, а след известно време срещнала един принц, народили им се много деца и заживели щастливо.

— Какво означава „приключение“? — попита Нел.

Думата беше изписана върху страницата. След това и двете страници се изпълниха с движещи се картинки, които изобразяваха най-различни славни неща: момиченца в брони се преборват с дракони с мечове, момиченца, които яздят на бели еднорози през гората, момиченца, които висят по разни клони, плуват в синия океан, управляват космически ракети. Нел остана дълго пред картинките и след известно време всички момиченца започнаха да ѝ изглеждат като нея, но на по-голяма възраст.

Съдия Фенг посещава района си; госпожица Пао организира демонстрация; случаят с откраднатата книга започва да се задълбава неочаквано

Докато напредваше по Високото шосе върху вихрогона си, придружен от двамата си асистенти — Чанг и госпожица Пао, съдия Фенг видя как Земите под аренда са потънали в зловонна мъгла. Смарагдовите високи части на Атлантида/Шанхай се носеха над мърсотията. Множество аеростати с огледална повърхност заобикаляха тази висока територия, за да я предпазват от по-големите и видни натрапници; оттук, на много километри разстояние, отделните пазачи, разбира се, не се виждаха, но като цяло присъствието им можеше да се забележи — едва доловим проблясък във въздуха, обширен мехур, абсолютно прозрачен, който обгръщаше неприкосновената територия на англо-американците и който се опъваше в едната посока или другата, но никога не се спукваше.

Гледката се наруши при приближаването им към Земите под

аренда и навлизането им във вечните им мъгли. Докато се придвижваха по улиците на Земите под аренда, съдия Фенг на няколко пъти направи един особен жест: свиваше пръстите на дясната си ръка под формата на цилиндър, сякаш хващаше някакво невидимо бамбуково стъбло. С другата си ръка правеше нещо като купичка, която се превръщаше в черна пещера под дясната му ръка, при което той надничаше вътре. Когато се взираше в така образуваното джобче с въздух, той виждаше как тъмнината вътре е изпълнена с искряща светлина — бе като да гледаш във вътрешността на пещера, пълна със светулки, само дето тези тук бяха многоцветни, а всички цветове бяха ясни и чисти като цветовете на скъпоценни камъни.

Хората, които живееха в Земите под аренда и които правеха този жест много често, бяха развили усет към онова, което ставаше в микросвета. Усещаха, когато нещо не беше както обикновено. Ако жестът се направеше по време на тонерна война, резултатът бе направо невероятен.

Днес нивата бяха много далеч от тези по време на тонерна война, но все пак си бяха доста високи. Съдия Фенг предположи, че това има нещо общо с целта на тази поръчка, която госпожица Пао беше отказала да обясни.

В крайна сметка се озоваха в един ресторант. Госпожица Пао настоя да вземат маса на терасата, въпреки че се канеше да вали. И седнаха така, че виждаха улицата три етажа по-долу. Дори от такова малко разстояние беше много трудно да се различават лицата през наситената мъгла.

Госпожица Пао извади от чантата си четвъртит пакет, увит в нанобар. Тя го разви и извади оттам два предмета, които изглеждаха горе-долу по един и същ начин както по форма, така и по размер: една книга и едно парче дърво. Тя ги постави едно до друго на масата. След това сякаш забрави за тях, защото се зачете в менюто. Продължи да не им обръща внимание още няколко минути, докато заедно с Чанг и съдията си сърбаха чая, разменяха си учтиви реплики и започнаха да се хранят.

— Когато е удобно на Ваша светлост — каза госпожица Пао, — бих ви поканила да разгледате двата предмета, които съм поставила на масата.

Съдия Фенг се смая, когато забеляза, че докато парчето дърво не се беше променило през това време, книгата се бе покрила с дебел слой сив прах, сякаш по нея бяха расли лишеи в продължение на десетилетия.

— Ле-леее — изтърси Чанг и засмука една дълга поредица от китайски спагети в дълбокото си гърло, опулил очи по посока на любопитния експонат.

Съдия Фенг стана, заобиколи масата и се наведе, за да погледне по-отблизо. Сивият прах не беше разпределен равномерно; слоят бе много по-плътен към ръбовете на корицата. Отвори книгата и се изненада, когато забеляза, че прахът се е просмукал навътре по страниците.

— Този прах си има свое мнение за нещата — отбеляза съдията.

Госпожица Пао погледна многозначително към парчето дърво. Съдията го взе и го огледа от всички страни; беше напълно чисто.

— А освен това си и подбира! — допълни съдията.

— Това е конфуциански тонер — каза Чанг, който най-сетне беше погълнал спагетите си. — Има особено предпочитание към книгите.

Съдията се усмихна покровителствено и погледна госпожица Пао в очакване на някакво обяснение.

— Да разбирам ли, че сте изследвали този нов вид червейчета?

— Нещата са много по-интересни — отвърна госпожица Пао. — През последната седмица в Земите под аренда са се появили не един, а *два* нови вида червейчета — и двата са програмирани да търсят всичко, което наподобява книга. — И тя бръкна в чантата си отново и подаде на господаря си един навит лист медиатронна хартия.

Една сервитьорка дотърча веднага, за да помогне за разчистването на чиниите и чаените чаши. Съдия Фенг разстла листа и го застопори с най-различни малки порцеланови предмети. Листът беше разделен на два панела, като всеки от тях съдържаше увеличен образ на някакво микроскопско устройство. Съдията виждаше, че и двете са направени за движение по въздуха, но това беше може би единственото, по което си приличаха. Едното изглеждаше като част от природата; имаше няколко много странни и подробно изработени крачета и носеше със себе си четири огромни, навити на съвсем ситна спирала, подобни на лопатки приспособления, разположени на деветдесет градуса едно от друго.

— Като уши на прилеп! — възкликна Чанг и проследи с върха на една китайска пръчица сложните завъртулки. Съдията мълчеше, но за пореден път се увери, че подобни внезапни прозрения са коронният номер на Чанг.

— По всяка вероятност използва ехолокация, също като прилепите — призна и госпожица Пао. — Другият, както виждате, е със съвсем различен дизайн.

Другото червейче приличаше на въздушен кораб, но както си

го е представял Жул Верн. Беше с обтекаема, капкообразна форма, имаше две функционални пипала, прилепени плътно към корпуса, а също така и дълбока цилиндрична вдлъбнатина в носа, която според съдия Фенг беше окото му.

— Това вижда в ултравиолетовия обхват на светлината — обясни госпожица Пао. — Въпреки големите им различия, и двете вършат едно и също: търсят книги. Когато попаднат на някоя, се приземяват върху корицата, пропълзяват до ръба, след което се пъхат из страниците, и проверяват вътрешната структура на хартията.

— Какво толкова търсят?

— Няма как да се разбере, докато не се разглоби вътрешната им компютърна система и не се декомпилира програмата им — което е много трудно — отвърна госпожица Пао с едно типично за нея сдържано изказване. — Когато разберат, че са попаднали на някоя нормална книга със стария тип хартия, се дезактивират и се превръщат в прах.

— Значи в момента в Земите под аренда има много мръсни книги — отсече Чанг.

— Първо на първо, книгите не са чак толкова много — обясни съдия Фенг. Госпожица Пао и Чанг се засмяха, но съдията не изглеждаше като да си прави някаква шега. Това си беше просто наблюдение. — Вие какви заключения си правите, госпожице Пао? — попита съдията.

— Две различни страни претърсват Земите под аренда за една и съща книга — отвърна госпожица Пао.

Не беше необходимо да пояснява, че обект на това претърсване е вероятно книгата, която беше открадната от господина на име Хакуърт.

— Имате ли някакви предположения за идентичността на тези две страни?

Госпожица Пао отвърна:

— Разбира се, нито едно от двете устройства не носи знака на производителя си. По това с ушите като на прилеп е изписано навсякъде д-р Х.; повечето от характеристиките му сякаш са резултат от еволюция, а не произведени, а „Циркът“ на доктора не е нищо повече от едно усилие да се събират еволюирали червейчета, които притежават полезни характеристики. На пръв поглед другото устройство може да е било произведено от който и да било от машиностроителните заводи, принадлежащи към основните филозони — като Нипон, Нова Атлантида, Индустан, Първата разделена република могат да бъдат първите заподозрени. При едно по-внимателно вглеждане обаче, се открива ниво на елегантност…

— *Елегантност?*

— Извинете ме, Ваша светлост, този термин не може да се обясни много лесно — има едно неизречимо качество при някои технологии, което производителите обикновено описват като прилично, приятно от техническа гледна точка или добро попадение — това са все знаци, че е било направено с много желание от някой, който е бил не просто мотивиран, ами и вдъхновен. Това е и разликата между инженера и спеца.

— Или между инженера и артифекса? — попита съдия Фенг.

По лицето на госпожица Пао премина нещо като усмивка.

— Страхувам се, че съм вкарал онова малко момиченце в много по-голяма каша, отколкото въобще съм предполагал — поклати глава съдията. Той нави обратно листа и го върна на госпожица Пао. Чанг пък постави чашата чай обратно пред съдията и му наля още чай. Без да си дава сметка, съдията събра палеца и върха на пръстите си и тупна леко по масата няколко пъти.

Това беше един много древен жест в условията на Китай. Според легендата един от най-ранните императори обичал да се облича като съвсем обикновен човек и да обикаля из Средното кралство, за да види как се справяли с живота селяните. Много често, докато той и свитата му седели на някоя маса в някоя странноприемница, той наливал чай на всички. Те не можели да се поклонят до земята на своя господар, защото така щели да издадат самоличността му, затова започнали да правят този жест, при който с ръката си имитирали нещо като коленичене. Сега китайците използваха жеста, за да си благодарят един на друг по време на вечеря. От време на време съдията се улавяше, че го прави, и си мислеше колко е странно да си китаец в един свят, където император няма.

Той седеше със скръстени в ръкавите ръце и си мислеше за това и за други работи, докато наблюдаваше как парата се вдига от чая му и се превръща в мъгла при кондензацията си около телата на микро-аеростатите.

— Много скоро ние ще се намесим в живота на господин Хакуърт и д-р Х. и ще научим нещо повече, като видим как реагират. Аз ще обмисля как е най-добре да направим това. Междувременно нека да помислим за момиченцето. Чанг, иди до апартамента й и разбери дали е имало някакви неприятности — дали се навъртат ня какви подозрителни типове.

— Сър, с цялото ми уважение към вас, искам да ви кажа, че всички, които живеят в сградата на момиченцето, са подозрителни.

— Знаеш какво имам предвид — погледна го съдията с

известно снизхождение. — Сградата би трябвало да си има система за филтриране на нанозити от въздуха. Ако тя работи както трябва и ако момиченцето не изнася книгата си извън сградата, то тогава тя ще остане незабелязана за тях. — Съдия Фенг направи една черта в праха върху корицата на книгата и стри тонера между пръстите си. — Говори със собственика на сградата и му кажи, че въздушно-филтриращата му система ще бъде прегледана, но това е действителна проверка, а не просто изнудване за подкуп.

— Да, сър — отвърна Чанг. Той бутна назад стола си, стана, поклони се и излезе от ресторанта, като се спря само за да си вземе една клечка за зъби от кутийката до изхода. Щеше да е напълно в реда на нещата, ако си бе довършил обяда, но Чанг още преди това беше изразил загриженост за състоянието на момиченцето и очевидно не искаше да губи и минута време.

— Госпожице Пао, поставете подслушващи и записващи устройства в апартамента на момиченцето. В началото ще сменяме и прослушваме касетите всеки ден. Ако книгата не бъде намерена скоро, ще започнем да ги сменяме веднъж в седмицата.

— Да, сър — отвърна госпожица Пао. Тя нахлузи феноменоскопските си очила. От очите ѝ започнаха да се отразяват цветни петна, когато тя потъна в някакъв интерфейс. Съдията отново си наля чай, обви чашата с две ръце и отиде да се разходи по края на терасата. Имаше да мисли за много по-важни от това момиченце и книгата му неща; подозираше обаче, че отсега нататък няма да мисли за почти нищо друго.

Описание на Стария Шанхай; състояние на театър „Парнас“; заниманията на Миранда

Преди европейците да се вкопчат здраво в Шанхай, той беше едно заградено със зид село край реката Хуанг Пу на няколко километра от мястото, където тя се сливаше с делтата на Янгцзе. Голяма част от архитектурата беше в изискания стил на династията Минг: частни градини за богатите семейства, търговски улици тук-там, които просто скриват бедняшките квартали, изискана и главозамайваща чайна, издигнала се в центъра на някой остров по средата на някое езеро. В по-ново време стената беше срутена и върху основите ѝ бе построен нещо като околовръстен път. Старата френска концесия се бе увила около северната страна и в онзи квартал, на един ъгъл, който гледаше право към стария град от другата страна на шосето, в края на 1800-а година беше изграден театър „Парнас“. Миранда бе работила там около пет години, но преживяванията бяха толкова наситени, че често ѝ се струваше, че са били само някакви си пет дни.

Европейците бяха построили „Парнас“ по времето, когато още били достатъчно сериозни и не се чувствали виновни за това, че са европейци. Фасадата беше съвсем класическа: галерия с колони под формата на три-четвърти от окръжност на ъгъла на улицата, колоните бяха коринтски и до една направени от бял варовик. Галерията беше заобиколена от бяла тента — от около 1990 г. — по чиито краища имаше тръби за лилаво и розово неоново осветление. Щеше да бъде много лесно да я свалят и заменят с нещо медиатронно, но им бе забавно да изтеглят бамбукови стълби от магазина отдолу и да подменят на място големите изкуствени букви, за да рекламират това, което щеше да става същата вечер. Понякога спускаха големия медиатронен екран и прожектираха филми, при което западняците пристигаха от всички краища на Великия Шанхай, пременени в смокингите и вечерните си рокли, сядаха в тъмното и гледаха „Казабланка“ или „Танцуващият с вълци“. И поне два пъти месечно трупата на „Парнас“ наистина излизаше на сцената и го правеше: за една нощ бяха по-скоро актьори, отколкото интерактори, използваха прожектори, театрален грим и костюми. Най-трудно беше да се накара публиката да повярва; в случай че не бяха театрални запалянковци, те задължително искаха да изтичат на сцената и да участват, което разваляше цялата работа. Театърът на живо беше знак за старомоден и особен вкус, нещо като слушането на

грегориански песнопения, и освен това не носеше никакви приходи. Сметките си театърът плащаше с помощта на интерактивите.

Сградата беше висока и тясна, за да се възползва максимално от ценната поземлена собственост на Шанхай, поради което сценичният отвор имаше почти четвъртит ъгъл на гледане, също като при някой много стар телевизор. Над него се виждаше бюстът на някаква отдавна забравена френска актриса, издигнат върху позлатени подпори под формата на крила, украсен с херувимчета с фанфари и лаврови венчета. Таванът представляваше кръгла фреска, на която бяха изрисувани музи, разположени в разветите си роби. В средата му висеше един огромен полилей; жълтеникавите му крушки бяха заменени с някакви нови приспособления, които не изгаряха, и сега той хвърляше равномерна светлина върху редовете от мънички, проскърцващи седалки, гъсто подредени на партера. Имаше още три балкона, както и три етажа с частни ложи, като на всяко ниво имаше по две от лявата страна и две от дясната. Фасадите на всички ложи и балкони бяха изрисувани със сцени от класическата митология, като преобладаващият цвят както при тях, така и навсякъде другаде из театъра, беше типично френското синьо на яйцето на червеношийка. Театърът беше буквално претъпкан с гипсови изделия, поради което физиономиите на херувимчета, натруфени римски богове, безизразни троянци и тем подобни през цялото време изникваха от колони, софити и корнизи и те хващаха в крачка. Голяма част от тези произведения бяха надупчени от куршумите на надъханата червена охрана по времето на Културната революция. Като се изключат дупките от куршуми, „Парнас“ иначе беше в доста прилично състояние, макар че по някое време през двайсети век вертикално до ложите и хоризонтално пред балконите бяха монтирани дебели черни тръби за прикачване на прожекторите. Прожекторите вече представляваха дискове с големината на монета — фазово-честотни устройства, които си имаха свои собствени батерии, можеха да се залепят навсякъде и да се управляват с радиостанция. Тръбите обаче си бяха останали там и заради тях винаги се налагаха един милион обяснения, на туристите.

Всяка от дванайсетте ложи си имаше отделна врата, както и подвижна завеса отпред, за да могат хората вътре да имат някакво уединение между отделните части на пиесите. Менажерите на театъра бяха направили така, че завесите да бъдат проядени от молци, за да ги сменят с подвижни звукоизолирани екрани, бяха махнали седалките и ги бяха свалили в мазето. И

сега всяка ложа се бе превърнала в индивидуална стая под формата на яйце с размерите на сцена за тяло. Тези дванайсет сцени докарваха седемдесет и пет процента от приходите в кеш на театър „Парнас“.

Миранда винаги пристигаше в сцената си половин час по-рано, за да направи една бърза проба на мрежата си. Нанозитите не бяха вечни — статичното електричество и космическите лъчи можеха да ги извадят от строя и ако човек позволеше на инструмента си да се развали от единия мързел, по-добре да не се наричаше интерактор.

Миранда бе украсила мъртвите стени на сцената си с плакати и фотографии на изпълнители на роли — предимно актриси от пасивите на двайсети век. В единия ъгъл имаше стол за ролите, които изискваха да седи. Имаше освен това и малка масичка, където тя постави тройното си кафе със сметана, двулитрова бутилка с минерална вода, както и кутийка с бонбончета за гърло. След това се разсъблече, докато остана по черно трико и чорапогащи, като закачи дрехите си за навън на едно дръвче до вратата. Някой друг интерактор можеше да се съблече гол, да си остане по обикновените дрехи или да облече нещо, което пасва на ролята, която щеше да играе, ако имаше късмета да знае предварително коя ще е тя. Сега засега обаче Миранда никога не беше предизвестявана. Имаше заявена поръчка за Кейт в интерактивната версия на „Укротяване на опърничавата“ (което беше една касапска боза, но пък доста популярна сред определена прослойка от потребителите-мъже); Скарлет О’Хара от интерактива „Отнесени от вихъра“; една двойна агентка на име Илзе от трилър за шпионаж, чието действие се развива на влак, пътуващ през нацистка Германия; и Рия — девойка нео-викторианка, изпаднала в най-различни затруднения, в „Пътя на коприната“ — приключенска романтична комедия в интерактивна версия, чието действие се развива в гадната част на съвременен Шанхай. Тя сама беше създала тази роля. След като се бяха появили добри отзиви („един забележително Риялистичен портрет от новоизгрялата звезда Миранда Редпат!“), тя я бе играла в продължение на два месеца, макар че цената й беше станала толкова солена, че повечето потребители си избираха някоя от дубльорките или се принуждаваха да гледат пасивно за една десета от сумата. Разпространителят обаче беше оплескал нещата с връзките с обществеността, когато се бяха опитали да го пуснат и на пазара извън Шанхай, поради което „Пътя на коприната“ сега бе изпаднал в забрава, а междувременно хвърчаха глави.

Четири водещи роли беше горе-долу пълният капацитет на

онова, което Миранда можеше да побере едновременно в главата си. С помощта на дубльора можеше да се изиграе всяка роля, дори преди да е била видяна изобщо, ако не искаш да станеш за смях. Ала Миранда вече си имаше изградена репутация и не можеше да си гледа работата през пръсти. За да запълва празните моменти, когато нещата се развиваха прекалено бавно, тя се възползваше и от други предложения, под друго име, за по-леки ангажименти: предимно глас зад кадър, плюс всякакви неща, свързани с детските предавания. Тя самата нямаше деца, но и досега продължаваше да си кореспондира с онези, за които бе работила като гувернантка. Обичаше да прави интерактиви за деца, а освен това си беше и добро упражнение за гласа, когато трябваше да се рецитират тия глупави детски стихчета.

— Зареди Кейт от „Опърничавата“ — каза тя и съзвездието под формата на Миранда се смени от тъмнокоса жена със зелени, котешки очи, облечена в концепцията на някой моделиер за това как би трябвало да изглежда богатата жена през италианския Ренесанс. Миранда имаше големи очи като на заек, докато Кейт беше с котешки, а котешките очи се използваха по различен начин в сравнение със заешките, особено когато трябваше да се изрече някоя особено духовита забележка. Карл Холивуд — основателят на компанията и неин драматург, който бе гледал пасивно всичките й „Опърничави“, й беше казал, че трябва да поработи повечко върху това. Не бяха много посетителите, които обичаха да гледат Шекспир или дори знаеха кой е той, но тези, които все пак го правеха, бяха доста високо на стълбицата за заплатите и си струваше човек да се погрижи за тях. Обикновено подобен аргумент на Миранда не й действаше, но тя непрекъснато откриваше, че някои от тези (богати сексистки настроени снобски простаци) господа са невероятно добри интерактори. А всеки добър професионалист можеше да ви каже, че е много рядко удоволствието да интерактира с клиент, който знае какво да прави.

Смяната съчетаваше в себе си върховото време за гледане на телевизия в Лондон, Източното и Западното крайбрежия. По средноевропейското време то започваше около девет часа вечерта, когато лондончани привършваха вечерята си и си търсеха някакво забавление, и свършваше около седем часа сутринта, когато калифорнийците си лягаха. Независимо от това в кой часови пояс бяха, интеракторите се опитваха да работят точно по това време. В Шанхайския часови пояс Смяната течеше от около пет часа сутринта докъм началото на късния следобед и

Миранда нямаше нищо против да остане и след края на работното време, ако някой Калифорнийски баровец иска да се позабавлява с интерактив късно през нощта. Някои от колегите ѝ в нейната компания започваха работа едва късно през деня, но Миранда все още мечтаеше да живее в Лондон и копнееше за вниманието на изисканите клиенти от този град. Поради което винаги идваше рано на работа.

Когато свърши със загрявката и продължи нататък, откри, че вече я чака един анонс. Отговорникът за екипите, който представляваше едно полуавтономно софтуерно устройство, бе събрал състав от деветима клиенти, които бяха достатъчно за второстепенните роли в „Първа класа до Женева“ — някаква интрига, която се завърта сред богаташи във влак, пътуващ из окупирана от нацистите Франция, което сред интерактивите беше същото като „Капан за мишки“ за стария вид театър. Беше пиеса с доста роли: девет второстепенни роли, които трябваше да се играят от тези, които си плащат, и три по-основни роли, които се играеха от тези, на които се плащаше, като Миранда. Един от героите, за които другите не знаеха, беше шпионин на Съюзниците. Друг пък бе таен полковник от СС, трети беше тайно евреин, а четвърти — агент на чекистите. Понякога имаше по някой германец, който се опитваше да дезертира към страната, на Съюзниците. Човек обаче никога не знаеше кой кой е при започване на интерактива; компютърът си въртеше ролите както си иска.

Приходите бяха добри поради високото съотношение между парите на клиентите и това, което ѝ плащаха. Миранда прие условно анонса. Една от другите главни роли още не беше запълнена и докато чакаше, тя предложи и получи и една допълнителна работа. Компютърът я превърна в очарователна млада дама, чието лице и прическа изглеждаха типични за лондонската мода в момента; беше облечена в униформата на стюардеса от Британските авиолинии.

— Добър вечер, господин Оръмленд — каза тя набързо, след като прочете дубльора. Компютърът направи гласа ѝ дори още по-закачлив, а също така леко коригира акцента ѝ.

— Добър вечер, ъ-ъ, Маргарет — отвърна скулестият британец и се облещи от един панел на медиатрона ѝ. Носеше очила с половинки стъкла и трябваше да примижи, за да прочете името ѝ на значката. Вратовръзката му беше разхлабена, в едната си космата ръка държеше чаша с джин и тоник и показа одобрение от това, което видя в лицето на Маргарет. Което си бе направо гарантирано, защото Маргарет беше измайсторена от един маркетингов компютър в Лондон, който знаеше за вкуса на

този господин по отношение на женската плът много повече, отколкото самият господин предполагаше.

— Шест месеца без почивка?! Каква скука — каза Миранда/Маргарет. — Сигурно се занимавате с нещо изключително важно — продължи тя с лек намек, но без да бъде гадна, поддържайки леката шега, която вървеше между двамата.

— Да, струва ми се, че дори правенето на много пари по някое време става досадно — отвърна мъжът с почти същия тон.

Миранда хвърли един поглед към списъка с имената на участниците в „Първа класа до Женева“. Щеше да й се стъжни, ако този господин Оръмленд се окажеше прекалено разговорлив и я принудеше да се захване с някоя от по-водещите роли. Макар че изглеждаше доста разумен и начетен тип.

— Знаете ли, сега е много подходящо време за пътуване до Западна Африка на Атлантида, а въздушният кораб „Златен бряг“ трябва да замине по разписание след две седмици — да ви резервирам ли една самостоятелна кабина? А може и компаньонка, ако желаете?

Господин Оръмленд изглеждаше доста несигурен.

— Можете да кажете, че съм старомоден — рече той, — но като чуя Африка, винаги се сещам за СПИН и паразити.

— О, не е така в Западна Африка, не и в новите колонии. Искате ли една бърза обиколка?

Господин Оръмленд хвърли към Миранда/Маргарет дълъг, обхождащ, замечтан поглед, въздъхна, погледна си часовника и като че ли се сети, че тя е само едно въображаемо същество.

— Не, но благодаря все пак — отвърна й и я изключи. При това съвсем навреме; съставът за „Женева“ току-що се беше попълнил. Миранда разполагаше само с няколко секунди да се пренастрои и да влезе в образа на Илзе, когато се озова седнала в едно първокласно купе на пътнически влак от средата на двайсети век, вторачена в огледалото в една руса, синеока, скулеста, снежна кралица. В скута й имаше разгънато писмо, написано на идиш.

Значи тази нощ тя беше тайната еврейка. Накъса писмото на малки парченца и ги пусна през прозореца, след което направи същото и с две звезди на Давид, които извади от несесера си за бижута. Това беше напълно интерактивно представление и нищо не можеше да попречи на другите герои да проникнат в купето й и да преровят всичките й вещи. След това довърши поставянето на грима и дооправянето на тоалета и се отправи към вагон-ресторанта за вечеря. Повечето от другите герои вече бяха там. Деветимата аматьори бяха схванати и непохватни както обикновено, а другите двама професионалисти обикаляха сред

тях и се опитваха да ги поотпуснат, да разчупят тая тяхна стеснителност и да ги вкарат в ролите им.

В крайна скетка „Женева“ продължи цели три дълги часа. Представлението се провали почти напълно от един от участниците, който съвсем очевидно се бе записал само за да оправи Илзе в леглото. Оказа се, че той е тайният полковник от СС; обаче така се беше натопорчил да изчука Илзе, че през цялата вечер нито за миг не успя да влезе в ролята си. Накрая Миранда го примами в кухнята на вагон-ресторанта, заби един огромен кухненски нож в гърдите му и то остави в хладилника. Беше играла тази роля няколкостотин пъти и знаеше разположението на всеки потенциално смъртоносен предмет във влака.

Смяташе се, че след интерактив е добре да се отиде в Зелената стая — една виртуална кръчма, където човек можеше да си побъбри вече извън ролите с другите участници. Този път Миранда пропусна събитието, защото знаеше, че онзи мизерник ще я чака там.

Следваше дрямка за около час-два. Най-гледаното време в Лондон беше свършило, а нюйоркчани още не бяха приключили с вечерята. Миранда отиде до банята, после изяде един сандвич, след което се захвана с няколко неща за деца.

Децата по Западното крайбрежие тъкмо се връщаха от училище и скачаха направо във високо платените образователни интерактиви, които родителите им осигуряваха за тях. Те представляваха едно голямо разнообразие от изключително кратички, но много забавни роли; за нула време лицето на Миранда беше модифицирано в патица, зайче, говорещо дърво, загадъчната като живота Кармен Сандиего, както и отвратително преситения динозавър Дууги. В най-добрия случай всяко от тях имаше не повече от няколко реплики:

— Точно така! С „б“ започва думичката „балон“! Аз обичам да си играя с балончета, Матю, а ти?

— Хайде, Виктория, кажи го, можеш!

— Мравките-воини имат по-големи и по-силни челюсти от дружките им работнички и играят ключова роля при защитата на мравуняка от хищници.

— Моля те, не ме хвърляй в тези бодливи храсти, лисане Бр’ер!

— Здравей, Робърта! Цял ден ми липсваше. Как мина екскурзията ти до Дисниленд?

— Въздушните кораби през двайсети век били пълни с лесно запалим водород, изключително скъп хелий или горещ въздух, който не ставал за нищо, докато в нашите съвременни версии няма въобще нищо. С помощта на силно устойчивите

наноструктури може да се извлече буквално всичкия въздух от корпуса на кораба, за да се напълни той с вакуум. Някога качвал ли си се на въздушен кораб, Томас?

Нел продължава да трупа опит с „Буквара“; произходът на принцеса Нел

Имало едно време една малка принцеса на име Нел, която била затворена във висока тъмна крепост на един остров…

— Защо?

— Нел и Харв били затворени в Черната крепост от злата си мащеха.

— А баща им защо не ги освободил от Черната крепост?

— Баща им, който ги защитавал от злините на ужасната им мащеха, веднъж тръгнал на път в открито море и никога повече не се върнал.

— И защо не се върнал?

— Баща им бил рибар. Излизал в морето всеки ден. Морето е едно голямо и опасно място, пълно с чудовища, бури и други опасности. Никой не знае каква съдба го очаква там. Може би било глупаво от негова страна да се подлага на подобни опасности, но Нел не била толкова глупава, че да се тормози за неща, които не можела да промени.

— А защо е имала лоша мащеха?

— Майката на Нел починала, когато една нощ едно чудовище излязло от морето и влязло в къщурката им, за да отвлече Нел и Харв, които още били съвсем мънички дечица. Тя се била с чудовището и го покосила, но самата получила много големи рани и на другия ден починала с осиновените си дечица в скута.

— А чудовището защо дошло от морето?

— Години наред майката и бащата на Нел много искали да си имат деца, но не можели, докато един ден бащата не хванал една русалка в мрежата си. Русалката казала, че ако той я пусне на свобода, тя ще му изпълни едно желание. И той си пожелал да има две деца: момче и момиче. На другия ден, докато ловял риба в открито море, към него се приближила русалка с кошница в ръка. В кошницата били двете малки бебета, точно както той си бил пожелал, увити в позлатено одеяло. Русалката го предупредила, че двамата с жена му не бива да допускат бебетата да плачат през нощта.

— А защо били в позлатена завивка?

— Защото всъщност те били един малък принц и една малка принцеса, които били оцелели след едно корабокрушение. Корабът бил потънал, но кошницата с двете бебета се носела по водата като корк, докато русалките не дошли и не я намерили. Погрижили се за двете бебета и накрая им намерили родители. Рибарят отнесъл децата в колибата и ги показал на жена си, която извикала от радост. Живели щастливо известно време и когато някое от децата започвало да плаче през нощта, един от двамата родители ставал да го успокоява. Една нощ обаче бащата не се прибрал у дома, защото някаква буря в морето била избутала малката му червена лодка много навътре. Едно от бебетата започнало да плаче и майката станала да го успокои. Когато обаче и другото започнало да плаче, тя не могла да направи нищо и не след дълго се появило чудовището. Когато рибарят се прибрал на другия ден, той открил тялото на жена си до тялото на чудовището, но двете бебета били непокътнати. Мъката му била голяма и той се захванал с трудната задача да възпитава и двете деца сам. Един ден пред вратата му се появила някаква странница. Казала, че била прогонена от жестоките крале и кралици от Отвъдната земя, че нямало къде да спи и че щяла да върши всякаква работа, само и само той да я приюти. В началото тя спяла на пода, готвела и чистела за рибаря по цял ден, но когато Нел и Харв поотраснали, тя започнала да им дава все повече и повече мръсната работа. До момента, в който изчезнал баща им, те се претрепвали от работа от изгрев до късно през нощта, докато мащехата им вече не си повдигала и малкия пръст.

— Защо рибарят и децата му не са живели в крепостта, за да се предпазят от чудовището?

— Крепостта била мрачно и страшно място на върха на една планина. Рибарят знаел от баща си, че била построена преди много векове от някакви тролове, за които се говорело, че още живеят там. А и освен това не разполагал с дванайсетте ключа.

— А те в лошата майка ли били?

— Тя ги пазела заровени на едно тайно място, докато не изчезнал рибарят. Когато той излязъл в открито море и не се върнал повече, тя накарала Нел и Харв да ги изровят, заедно с множество скъпоценни камъни и злато, които била донесла от Отвъдната земя. Тя се накичила със златото и скъпоценните камъни, след което отворила желязната порта на Черната крепост и примамила Нел и Харв да влязат вътре. Веднага щом те влезли, тя затръшнала вратата и заключила дванайсетте катинара. „Когато слънцето залезе, троловете ще ви хапнат за закуска!“, изсъскала им тя.

— Какво значи „трол“?

— Страховито чудовище, което живее по разни дупки в земята и излиза оттам като падне мрак.

Нел започна да плаче. Тя затвори книгата със замах, втурна се към леглото си, събра всичките си плюшени играчки в обятията си, започна да си дъвче одеялото и поплака известно време, обмисляйки въпроса за троловете.

Книгата като че изпърха. Нел видя с крайчеца на окото си как тя се отваря, погледна предпазливо, защото се страхуваше, че може да се отвори на страница с трол. Вместо това обаче видя две картинки. На едната беше принцеса Нел — седеше на някаква полянка с четири кукли в скута си. Точно срещу нея имаше още една картинка, на която Нел беше заобиколена от четири същества: голям динозавър, заек, патица и жена с пурпурна рокля и пурпурна коса.

Книгата каза:

— Искаш ли да чуеш как принцеса Нел си намери приятели в Черната крепост, където най-малко го очакваше, и как те избиха всички тролове и направиха от Крепостта едно много уютно място за живеене?

— Да! — отвърна Нел и пропълзя по пода, докато се надвеси над книгата.

Съдия Фенг посещава Небесното кралство; сервира се чай в древна обстановка; „случайна“ среща с д-р Х.

Съдия Фенг не страдаше от неспособността на Западняците да произнасят името на известния като д-р Х. човек, освен ако не се брои за говорен дефект комбинацията от кантонски и нюйоркски акцент. В дискусиите с подчинените си той така или иначе беше свикнал да го нарича д-р Х.

Въобще не му се бе налагало да произнася пълното име, поне не допреди известно време. Съдия Фенг беше областен съдия на Земите под аренда, които пък от своя страна бяха част от Китайската крайбрежна република. Д-р Х. почти никога не напускаше границите на Стария Шанхай, който беше част от една отделна област; или по-точно казано, той се придържаше към един малък, но със сложна и преплетена структура район, чиито пипала сякаш се бяха разклонили около всяко кварталче и сграда на древния град. На картата този район приличаше на кореновата система на хилядагодишно нискостъблено дърво; границата му по всяка вероятност беше около сто километра, макар че цялата

му площ едва ли бе повече от няколко квадратни километра. Този район не беше част от Крайбрежната република; подвизаваше се под името Средно кралство — жив спомен от Имперски Китай, категорично най-старата и велика нация на света.

Разклоненията стигаха дори по-далеч; на съдия Фенг това му беше известно от много време. Немалко от членовете на банди, които вилнееха из Земите под аренда с нашарени задници от пръчката на съдия Фенг, поддържаха връзки на основната суша, които можеха да бъдат проследени задължително до д-р Х. Почти никога размишленията по този повод не водеха до нищо съществено; ако не беше д-р Х., щеше да е някой друг. Д-р Х. бе много изобретателен, когато трябваше да се възползва от принципа на гарантираната сигурност или правото на убежището, което в съвременната му употреба означаваше, че властите от Крайбрежната република, като съдия Фенг например, не можеха да влизат в Небесното кралство и да арестуват някой, като д-р Х. например. Така че, когато си направеха труда да проследят повлиятелните връзки на някой престъпник, те просто чертаеха една стрелка нагоре по страницата, докато се получеше един-единствен знак, който се състоеше от квадратче с вертикална чертичка по средата. Символът означаваше Средно от Средно кралство, макар че за съдия Фенг той отдавна означаваше просто „неприятности“.

В Къщата на Многоуважавания и Недостижим полковник, както и по другите места, където съдията се отбиваше поредовно, името на д-р Х. беше започнало да се произнася доста често през последните седмици. Д-р Х. се бе опитал да подкупи всички по йерархичната стълбица на съдията, освен самия съдия. Подстъпите, разбира се, бяха правени от хора, чиито връзки с д-р Х. бяха толкова слаби, че чак на скъсване, и бяха правени по толкова трудно доловим начин, че повечето от нацелените дори не си бяха давали сметка какво става, докато дни или дори седмици по-късно не бяха сядали в леглото с внезапно прозрение и възкликвали:

— Та той се опитваше да ме *подкупи*! Трябва да съобщя на съдия Фенг!

Ако не беше гарантираната сигурност, това можеше да доведе до няколко щастливи и стимулиращи десетилетия, докато съдията си премерва умствените сили с тези на доктора — най-сетне един достоен противник, както и приветствана почивка от зловонните, крадливи, прости хъшлаци. При това положение машинациите на д-р Х. му бяха интересни от чисто абстрактна гледна точка. Което обаче не ги правеше по-малко интересни и дни наред, докато госпожица Пао минаваше през до болка

познатия доклад за въздушни съгледвачи, евристични подслушвателни системи и аеростати-преследвачи, съдията откриваше, че вниманието му скита някъде из града по посока на древния район, към свърталището на д-р Х.

Знаеше се, че докторът редовно си пие сутрешния чай в една чайна там, та точно тази сутрин се случи така, че съдия Фенг посети въпросното място. Бяха го построили преди много векове в средата на едно езеро. Цели пасажи от огненоцветни риби плуваха точно под повърхността на белезникавата вода, проблясваха като тлеещи въглени. Съдията, заедно с двамата си асистенти — госпожица Пао и Чанг — минаха по мостчето.

Според едно китайско поверие демоните обичат да пътуват само по права линия. Поради което мостчето направи не по-малко от девет завоя, докато стигне до средата на езерото. С други думи мостчето беше нещо като филтър за демоните, а самата чайна чиста откъм демони, което беше само от частична полза, при условие, че в нея все пак ходеха хора като д-р Х. На съдия Фенг обаче, който бе отраснал в град с дълги и прави авенюта, пълни с хора, които ти казват всичко направо, беше полезно да му се напомня, че от гледната точка на някои хора, включително и на д-р Х., цялата тази правота звучеше като нещо демонско; много по-естествен и човешки бе постоянно криволичещият път, по който никога не знаеш какво те очаква зад следващия ъгъл, а цялостният замисъл може да бъде разбран само след дълга и упорита медитация.

Самата чайна беше построена от необработено дърво, което бе получило хубав сивкав оттенък с течение на времето. Изглеждаше разнебитена, но очевидно не беше. Бе висока и тясна, на два етажа и с наперен крилоподобен покрив. Влизаше се през тясна ниска врата, проектирана от и за хронично недохранени. Интериорът създаваше усещането за селска колиба в езеро. Съдия Фенг бе идвал тук и преди, в цивилно облекло, но днес беше метнал една роба върху катраненочерно-сивия си костюм на много тесни райета — от прилично незабележим брокат, доста мрачен в сравнение с това, което хората в Китай бяха свикнали да носят. На главата си имаше черна шапка с избродиран на нея еднорог, който в повечето среди вероятно би бил свързан с небесната дъга и елфите, но тук би се възприел като това, което си и беше — древен символ на остротата. На д-р Х. можеше да се разчита, че ще разбере посланието му.

Персоналът на чайната бе имал достатъчно време да разбере, че съдията идва, докато той преодоляваше безбройните извивки на високия път. Един много нафукан салонен, управител и две сервитьорки се бяха строили пред вратата и правеха дълбоки

поклони, докато той приближаваше.

Съдия Фенг бе отраснал с чиериос, бургери и огромни буритос, претъпкани с боб и месо. Беше съвсем малко по-нисък от два метра. Брадата му бе необикновено гъста, не я беше подстригвал от две години, а косата му стигаше до под плешките. Всичко това, в комбинация с шапката и робата, а и с властта, дадена му от държавата, му създаваше определено присъствие, за което той си даваше сметка много добре. Опитваше се да не изглежда прекалено самодоволен, защото това щеше да е в противоречие с конфуцианските му убеждения. От друга страна обаче, цялата доктрина на конфуцианството се отнасяше за йерархията, а тези, които бяха на по-високи обществени постове, имаха право да се радват на определено достойнство. Съдията можеше да го пуска в действие, когато му се наложеше. Сега го използва, за да бъде настанен на най-добрата маса на първия етаж, точно в ъгъла, откъдето гледката през малките и стари прозорчета към близкия парк Мингера беше най-приятна. Той все още бе в Крайбрежната република, в средата на двайсет и първи век. Но можеше да бъде и в Средното кралство от далечното минало, и поради целите и задачите си той го правеше.

Чанг и госпожица Пао се отделиха от господаря си и пожелаха маса на втория етаж, до който се стигаше по тясна и клаустрофобна стълба, като оставиха съдията на мира и в същото време направиха всичко възможно д-р Х. да усети присъствието им. Така се случи, че той точно тогава беше горе, както през всички останали дни по това време, когато си пиеше чая и си говореше с многоуважаваните си приятелчета.

Когато д-р Х. заслиза надолу половин час по-късно, той въпреки това беше доволен и изненадан да види сравнително известния и силно уважаван съдия Фенг, който седеше съвсем самичък и се взираше в езерото, докато ятата риби проблясваха лениво във водата му. Когато д-р Х. се приближи, за да отдаде почитанията си, съдия Фенг го покани да седне и след няколкоминутни любезни преговори дали това беше или не беше едно непростимо нахлуване в личното пространство на магистрата, д-р Х. с голяма благодарност, известно нежелание и силно уважение накрая седна.

Последва дълга дискусия на тема кой от двамата е по-поласкан от присъствието на другия; втора и не по-малко изтощителна за относителните качества на различните видове чай, предлагани от собствениците на чайната, дали листата било най-добре да се берат в началото или в края на април, дали водата за запарване трябвало да бъде напълно завряла, както винаги правели неуките гуейло, или ограничена до осемдесет

градуса по Целзий.

Накрая д-р Х. започна да прави комплименти на съдията за шапката му, особено за избродираното по нея. Това означаваше, че е забелязал еднорога и е разбрал посланието му, което се състоеше в това, че съдията е научил за всичките му усилия за подкупване на служителите.

Не много дълго след това госпожица Пао слезе и съобщи на съдията със съжаление, че присъствието му е абсолютно наложително на някакво местопрестъпление в Земите под аренда. За да бъде спестено на съдията неудобството да трябва да прекратява разговора по средата, само няколко секунди по-късно при д-р Х. дойде един човек от персонала, който му прошепна нещо в ухото. Докторът се извини, че трябва да напусне, при което двамата господа влязоха в една много дълга дискусия за това кой от двамата е по-непростимо груб, а след това и кой от двамата ще мине пръв по мостчето. В крайна сметка съдията мина първи, защото задълженията му бяха по-спешни, та така завърши първата среща между съдията и д-р Х. Съдия Фенг беше доста доволен; всичко бе минало съвсем по плана.

Хакуърт получава неочаквано посещение от инспектор Чанг

На госпожа Хъл ѝ се наложи да изтърси брашното от престилката си, за да може да отвори вратата. Хакуърт работеше в кабинета си и помисли, че е просто някаква доставка, докато тя не се появи на вратата му с леко хриптене и поднос в ръка, върху който имаше едно-единствено нещо по средата: визитката на лейтенант Чанг. На традиционен китайски в стил от-общото-към-частното неговата организация се наричаше „Китайска крайбрежна република Шанхай Ню Шузан Земите под аренда Областна магистратура“.

— Какво иска?

— Да си ви върне шапката.

— Пусни го да влезе — каза изненадан Хакуърт.

Госпожа Хъл се врътна важно. Хакуърт погледна в едно огледало и видя, че посяга към гърлото си, за да провери възела на вратовръзката си. Халатът му висеше прекалено хлабаво, поради което той го загърна по-здраво и пристегна широкия платнен колан. След това излезе в салона…

Госпожа Хъл въведе лейтенант Чанг в салона. Беше доста едър и тромав мъж с къса и щръкнала прическа. През една найлонова торбичка, която бе стиснал в ръката си, се виждаше

едва различимо цилиндърът на Хакуърт и то в много лошо състояние.

— Лейтенант Чанг — обяви госпожа Хъл и Чанг се поклони на Хакуърт, като се усмихваше като че ли малко повечко, отколкото се изискваше в подобни случаи. Хакуърт също се поклони в отговор.

— Лейтенант Чанг.

— Обещавам да не ви нарушавам спокойствието дълго — каза Чанг на ясен, но не достатъчно изискан английски. — По време на едно разследване — подробностите не са важни в случая — се сдобихме с това от един заподозрян. Пише, че е ваша собственост. Колкото и да не може да се носи повече — моля ви, приемете го.

— Много добре, лейтенанте — кимна Хакуърт, пое торбичката и я вдигна към светлината. — Въобще не се надявах да си го получа обратно, макар и в такова отвратително състояние.

— Да де, страхувам, се, че тия момчета нямат много понятие от качествените шапки — отвърна лейтенант Чанг.

Хакуърт замълча, защото не знаеше какво трябва да каже човек на това място. Чанг просто си стоеше пред него и сякаш се чувстваше далеч по-комфортно в салона на Хакуърт, отколкото самият Хакуърт. Първите реплики се бяха оказали съвсем простички, но сега завесата Изток/Запад падна между двамата като ръждясал сатър.

Това част от някаква официална процедура ли беше? Или пък може би опит за получаване на подкуп? Или просто господин Чанг си беше добър човек?

Когато се съмняваш, по-добре прекрати посещението рано, отколкото късно.

— Е — рече Хакуърт, — нямам представа и не ме интересува за какво сте го арестували, но ви поздравявам за това.

Лейтенант Чанг и е усети намека и съответно не разбра, че трябва да си върви. Напротив, сега само придоби объркан вид, докато преди това всичко бе изглеждало толкова простичко.

— Не мога да не проявя любопитство — обясни Чанг, — защото не мога да разбера кое ви накара да си мислите, че някой е бил арестуван.

Хакуърт усети как през сърцето му премина цяло копие.

— Вие сте лейтенант от полицията и държите нещо, което прилича на торбичка за веществени доказателства — отвърна той. — Заключението е ясно.

Лейтенант Чанг погледна торбичката, ама силно объркан.

— Веществено доказателство ли? Че това е торбичка за

пазаруване — за да не се намокри шапката ви от дъжда. И освен това тук не съм по служба.

Още едно копие, под прав ъгъл с първото.

— Макар че — продължи Чанг, — ако е било извършено някакво престъпно деяние, за което не съм бил осведомен, може би трябва да преименувам визитата си.

Копие номер три; разтуптяното сърце на Хакуърт вече се намираше в центъра на една кървава координатна система, сътворена от лейтенант Чанг, удобно разпънато и изложено на показ за внимателна проверка. Английският на Чанг ставаше все по-добър и Хакуърт си помисли, че той е един от онези шанхайци, които са прекарали по-голямата част от живота си във Ванкувър, Ню Йорк или Лондон.

— Бях решил, че тази шапка просто е паднала или е била отвята от вятъра. Сега вие ми казвате, че в цялата работа имат пръст някакви престъпници! — Чанг изглеждаше така, сякаш нито веднъж досега не си беше и помислял, че в Земите под аренда има въобще някакви престъпници. И тогава шокът бе заменен с учудване, при това съвсем неприкрито, когато той навлезе в следващата фаза на капана.

— Нямаше кой знае какво значение — каза Хакуърт, като се опитваше да изкара от релси неуморния влак на мислите на Чанг, защото усещаше, че той и семейството му са също на тия релси. Чанг не му обърна внимание, сякаш толкова беше обсебен от делата на мозъка си, че не желаеше да бъде разсейван.

— Господин Хакуърт, с ваша помощ в главата ми се роди една идея. От известно време се опитвам да разгадая мистерията около един доста труден случай — нападение, което е било извършено преди няколко дни. Жертвата е бил неидентифициран господин от Атлантида.

— Че нямате ли си червейчета за преследване в подобни случаи?

— О-о — възкликна лейтенант Чанг с доста унил тон, — на тях не може много да се разчита. Нападателите са предприели редица предпазни мерки, за да не могат червейчетата да се прикрепят. Няколко от тях, разбира се, все пак са смогнали да се полепят по жертвата. Но преди да успеем да го проследим, той е стигнал до анклава Нова Атлантида, където имунната система на крайните ви квартали е унищожила червейчетата. Поради което самоличността му и досега си е една мистерия. — Чанг бръкна във вътрешния си джоб и извади оттам сгънат лист. — Господин Хакуърт, моля ви, кажете ми дали познавате някое от лицата в този клип.

— Аз всъщност съм доста зает в момента… — опита се да

каже Хакуърт, но Чанг разтвори листа пред него и му заповяда нещо на шанхайски. Първоначално листът беше пълен със статични китайски знаци. После в средата му се отвори голям екран, по който се завъртя кинематографски материал.

Да гледа себе си как го нападат беше едно от най-изненадващите неща, които се бяха случвали на Хакуърт. Той просто не можеше да спре да гледа. Картината мина на забавен каданс и точно тогава се появи книгата. Очите на Хакуърт се насълзиха и той се опита да не премигва, за да не потекат. Не че това имаше някакво значение, защото лейтенант Чанг стоеше съвсем до него и без съмнение виждаше всичко.

Чанг поклати зачудено глава.

— Значи сте били вие, господин Хакуърт. Не бях направил такава връзка. Толкова хубави неща и такъв коварен побой. Та вие сте станал жертва на едно много сериозно престъпление!

Хакуърт не можеше да говори, но така или иначе нямаше какво да каже.

— Много ме учудва — продължи Чанг — това, че вие въобще не сте си направил труда да доложите за такова сериозно престъпление в магистратурата! Ние гледаме тази касета от известно време и се чудим ли чудим защо жертвата — един достопочтен господин — не се появява, за да помогне на следствието ни. Толкова усилия на вятъра — дърдореше Чанг. Но изведнъж лицето му просветна. — Предполагам обаче, че не е изтекла толкова много вода. Един или двама от същата банда вече са арестувани по обвинение в друго престъпление, но сега мога да ги обвиня и в нападението ви. Ще са ни нужни, разбира се, и вашите показания.

— Разбира се.

— Какво точно са ви отнели?

— Вие вече видяхте.

— Да. Часовник на ланец с най-различни неща по него, писалка и…

— Това е всичко.

Чанг изглеждаше съвсем мъничко объркан, но преди всичко дълбоко удовлетворен, сякаш току-що се бе сдобил с безкрайно щедър дух.

— А книгата дори не си струва да се спомене.

— Всъщност не.

— Приличаше на някаква антика. Доста е ценна или може би греша?

— Фалшификат. Подобни неща са много популярни сред нас. Просто един начин да си направиш внушителна на вид библиотека, без да се разориш.

— А-ха, това обяснява всичко — съгласи се господин Чанг, но с всяка изтекла минута задоволството му ставаше все по-голямо. Ако Хакуърт продължеше да го убеждава по въпроса за книгата, без съмнение щеше да се тръшне на дивана и да заспи като бебе. — Все пак трябва поне да спомена за нея в доклада си, който ще бъде получен и от властите на Нова Атлантида, тъй като в този случай жертвата принадлежи към тази филозона.

— Недейте — каза Хакуърт, като най-сетне се обърна, за да погледне Чанг в очите за първи път. — Не я споменавайте.

— Изобщо не мога да разбера какъв е мотивът ви да казвате това — поклати глава Чанг, — но така или иначе нямам голям избор в това отношение. Ние сме под строгото наблюдение на началниците си.

— Може би просто трябва да обясните на началниците си моите съображения по този въпрос.

Лейтенант Чанг прие това предложение с израз на голямо подозрение.

— Господин Хакуърт, вие сте един много умен човек — както вече подразбрах от вашата взискателна и много отговорна професия, но ме е срам да ви кажа, че вашият отлично премислен и непочтен план може и да не проработи. Моят началник е много суров по отношение на задачите ни, без въобще да се съобразява с чувствата на хората. Ако трябва да съм съвсем откровен — и ви го казвам с пълна убеденост — не е напълно без етични недостатъци.

— А-ха — изръмжа Хакуърт, — значи, ако следя добре мисълта ви…

— О, не, господин Хакуърт, аз следвам *вас*.

— …призивът към състрадание няма да свърши работа и ще трябва да го склоним, като използваме друга стратегия, може би свързана с тези етични слабости.

— За този подход въобще не се бях сетил.

— Може би трябва да помислите или дори да направите някои проучвания за нивото и вида на подбудите, които могат да бъдат намерени — предложи Хакуърт и изведнъж тръгна към изхода. Лейтенант Чанг го последва.

Хакуърт каза на входната врата да се отвори и отстъпи встрани, за да може Чанг да си вземе шапката и чадъра от закачалката.

— А след това се върнете обратно при мен и ми го кажете колкото може по-простичко и директно. Лека нощ, лейтенант Чанг.

Докато караше колелото си към портата на път за Земите под аренда, Чанг бе направо екзалтиран от успеха на тазвечершното

си проучване. Разбира се, нито той, нито самият съдия имаха някакъв интерес към измъкването на подкупи от тоя Хакуърт; готовността на Хакуърт да плати обаче си беше доказателство, че книгата наистина представляваше откраднатa интелектуална собственост.

Ала после поуспокои страстите си, като си спомни какво е казал философът Цзанг на Янг Фу по повод назначаването на втория като главен съдия по тежките престъпления: „Управниците са се провалили в задълженията си и поради това хората са дезорганизирани от известно време. Когато откриеш истината за което и да било обвинение, натъжавай се и ги съжалявай, а недей да се радваш на собствените си способности.“

Не че способностите на Чанг бяха подложени на проверка тази вечер; нямаше нищо по-лесно от това да накараш хората от Нова Атлантида да повярват, че китайската полиция е корумпирана.

Миранда се заинтригува от анонимен клиент

Миранда си направи финансова рекапитулация в края на месеца и откри, че основният й източник на приходи вече не е нито „Пътя на копринатa“, нито „Укротяването на опърничавата“, а онази книжка с приказки за принцеса Нел. В известен смисъл това беше доста изненадващо, защото прографциите за деца обикновено не правеха приходи, но пък иначе не беше чак толкова изненадващо, защото напоследък прекарваше доста време в този интерактив.

Бе започнало като нещо малко: една история в рамките само на няколко минути, за черна крепост, лоша мащеха и врата с дванайсет катинара. Щеше да се забрави много лесно, ако не бяха две неща: носеше много повече приходи в сравнение с всички други прографции за деца, защото задължително търсеха висококвалифицирани актриси, а освен това беше доста мрачна и странна в сравнение със съвременната литература за деца. Малцина бяха вече онези, които познаваха приказките на братя Грим.

Тя си взе няколко упета за труда и забрави за това. На следващия ден обаче на медиатрона й се появи номерът на същия договор. Миранда прие работата и скоро вече четеше същата история, само дето сега беше по-дълга и с развитие на сюжета. Освен това непрестанно се връщаше и проследяваше мънички моменти от самата себе си, които пък се превръщаха е

самостоятелни приказки.

Заради начина, по който беше включен този интерактив, тя не получаваше директна обратна връзка с партньора си от другата страна. Реши, че е някое малко момиченце. Не чуваше обаче гласа на това момиченце. На Миранда се представяха екрани, по които течеше текстът, й тя го четеше. Усещаше обаче, че този процес на проби и съсредоточаване върху нещо определено се направляваше от момиченцето. Беше виждала това по време на работата си като гувернантка. Знаеше, че от другия край на връзката има момиченце, което непрестанно пита защо. И тя придаде нотка на ентусиазъм в гласа си в началото на всяка реплика, сякаш за да покаже, че е доволна от всеки въпрос.

Когато излъчването свърши, на екрана се появи обичайното съобщение, което й казваше колко е направила, номера на договора и т.н. Преди да се подпише отдолу, тя провери малката кутийка, на която пишеше: ОТБЕЛЕЖЕТЕ ТУК, АКО ИСКАТЕ ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ВРЪЗКАТА ПО ТОЗИ ДОГОВОР.

Наричаха я „кутийката за връзки“ и се появяваше само при по-първокласните интерактиви, където продължителността беше важна. Преработването на гласа работеше толкова добре, че който и да било интерактор, независимо дали е мъж или жена, бас или сопран, звучеше по един и същи начин на крайния потребител. Опитните клиенти обаче със сигурност се научаваха да разпознават отделните интерактори по едва доловими различия в стила и веднъж като започнеха връзка с някой изпълнител, те обичаха да си я запазват. Ако Миранда провереше кутийката и се подпишеше, щеше да получава първа всякакви други ангажименти от рода на принцеса Нел.

След една седмица тя вече учеше момиченцето да чете. Бяха поработили известно време с буквичките, след това се бяха поразходили из още няколко приказки за принцеса Нел, бяха спрели по средата за едно кратко практическо упражнение по елементарни математически операции, върнаха се на приказката, а накрая се оплетоха в една безкрайна мрежа от „това защо е така?“ и „онова защо е така?“. Миранда бе прекарала доста дълго време с детски интерактиви и като дете, и като гувернантка, и превъзходството на това нещо беше съвсем осезаемо — също като да хванеш антична сребърна вилица, след като в продължение на двайсет години си ползвал пластмасови прибори, или пък да се пъхнеш в шита по поръчка вечерна рокля, когато си свикнал да носиш само дънки.

Все такива асоциации идваха в главата на Миранда в редките моменти, когато се докосваше до нещо Качествено, и ако не правеше съзнателни усилия да спре процеса, щеше да си спомня

абсолютно всичко, което се бе случило през първите години от живота й — мерцедеса, който я водеше до частното училище, кристалния полилей, който звънтеше като вълшебни камбанки, когато се покатерваше на голямата махагонова маса, за да го гъделичка, изрисуваната й стая с балдахин над леглото и копринен юрган с гъши пух. По още неизвестни й причини мама ги беше отвела надалеч от всичко това, за да заживеят в нещо, което по онова време си бе чиста бедност. Миранда само си спомняше, че винаги когато се беше намирала физически близо до тате, мама ги бе наблюдавала с доста повече бдителност, отколкото подобаваше в такива случаи.

След като вече участваше във връзката около два месеца, Миранда изтощено се разписа за края на една сесия с принцеса Нел, но остана стъписана, когато видя, че е работила без да спира в продължение на осем часа. Гърлото й се бе раздразнило, а до тоалетна не беше ходила от няколко часа. Бе изкарала много пари. По това време в Ню Йорк беше около шест сутринта, поради което вероятността момиченцето да живее там бе доста малка. Сигурно беше в часови пояс, който не бе много различен от този на Миранда, и по цял ден си седеше и си играеше с тази интерактивна книжка с приказки, вместо да ходи на училище като всяко добро богато момиченце. Не че това беше особено доказателство, но все пак потвърждаваше за сетен път мнението на Миранда, че богатите родители могат също толкова успешно да окипазят ума на децата си, колкото и всички други родители.

Преживяванията с „Буквара“ продължават; принцеса Нел и Харв в Черната крепост

Харв беше едно умно момченце, което знаеше доста за троловете. Веднага щом разбра, че заедно със сестричето му са били заключени в Черната крепост от лошата им мащеха, той каза на Нел, че трябва да излязат и да съберат всички дърва за горене, които могат да намерят. Докато тършуваше из Голямата зала на крепостта, той намери едни рицарски доспехи, а в едната ръка имаше и бойна секира.

— Ще насека малко дърва с нея — каза той, — а ти трябва да излезеш и да събереш подпалки.

— Какво значи „подпалки“? — попита Нел.

Появи се картинка с крепостта. В центъра на картинката

имаше висока сграда с много кули, които се скриваха в облаците. Около нея пък се виждаше широко открито пространство, където растяха цветя и дървета; а около всичко това бе високата стена, поради която те не можеха да избягат.

Илюстрацията даде увеличен образ на една тревна площ, който показваше всичко до последния детайл. Харв и Нел се опитваха да стъкмят огън. До тях се виждаше куп с влажни цепеници, които Харв беше насякъл. Той държеше един камък, с който удряше по дръжката на един нож. Летяха искри, но мокрите дърва просто ги поглъщаха.

— Ти запали огъня, Нел — рече той и я остави сама.

След това картинката спря да шава и Нел си даде сметка, че вече всичко става само в интерактивни условия.

Тя взе камъка и ножа и започна да ги удря един в друг (в действителност само мърдаше дразните си ръце в пространството, но на илюстрацията ръцете на принцеса Нел правеха същото). Летяха искри, но огън не се получаваше.

Продължи да опитва още няколко минути, като ставаше все по-нервна и по-нервна, докато очите й не се напълниха със сълзи. Изведнъж обаче една от искрите полетя встрани и се приземи в сухата трева. Издигна се мъничка струйка дим, но бързо изчезна.

Нел продължи да експериментира известно време и разбра, че сухата и жълта трева върши по-добра работа от зелената. Въпреки това обаче огънят не издържаше повече от няколко секунди.

Появи се лек ветрец, който издуха няколко сухи листа към нея. Тя разбра, че огънят може да се предава от сухата трева на листата. Тъй като дръжката на всяко листо си беше на практика една малка съчка, Нел реши да проучи близката горичка и да потърси малко съчки. Горичката беше покрита с много гъста растителност, но тя откри каквото търсеше под един стар, изсъхнал храст.

— Браво! — похвали я Харв, когато се върна и я видя как приближава с цял наръч малки сухи дръвца. — Намерила си подпалки. Ти си едно много умно и работливо момиченце.

Много скоро те вече бяха запалили един голям огън. Харв насече достатъчно дърва, за да са сигурни, че ще имат чак до сутринта, след което двамата с Нел заспаха, защото знаеха, че троловете няма да посмеят да доближат огъня. Въпреки това обаче Нел не можа да спи много добре, понеже чуваше в мрака ръмженето на троловете и виждаше червените искри в погледите им. Стори й се, че чува и други звуци — нещо като

приглушени гласове, които викаха за помощ.

Когато слънцето се вдигна над хоризонта, Нел обиколи цялата Черна крепост с надеждата да намери източника на гласовете, но не откри нищо. Харв прекара целия ден в сечене на дърва. Предишния ден бе посякъл една трета от дърветата, а днес — още една трета.

Нея нощ Нел отново слуша гласовете, но този път като че ли крещяха: „Погледни в дърветата! Погледни в дърветата!“. На другата сутрин тя се отправи към последната трета останали дървета и ги оглеждаше, дори когато Харв вече сечеше последните. И отново не откри нищо.

Тази нощ и двамата не можаха да заспят, защото знаеха, че изгарят последните им дърва и че на следващата нощ няма да могат да се пазят от троловете по никакъв начин. Нел отново чу гласовете, но този път те сякаш викаха: „Виж под земята! Виж под земята!“

По-късно, когато слънцето се появи, тя отново продължи да оглежда и намери една пещера, чийто вход бе затворен от троловете. Когато отвори входа на пещерата, намери вътре четири кукли: един динозавър, едно пате, едно зайче и жена с дълга пурпурна коса. Не видя обаче нищо, което беше живо и можеше да е издавало гласовете.

На следващата нощ Нел и Харв влязоха в самата Черна крепост и се затвориха в една стая на най-високото в една от кулите, затиснаха вратата с тежки предмети и мебели, като се надяваха това да задържи троловете на разстояние. Стаята имаше един мъничък прозорец, до който застана Нел, за да гледа как залязва слънцето и да се чуди дали ще види изгрева отново. Точно когато се скри и последният червен отблясък под хоризонта, тя усети лек полъх зад гърба си и се обърна, при което стана свидетел на чудновата гледка: плюшените й животинки се бяха превърнали в истински същества.

Имаше един огромен и страховит динозавър, една патица, едно малко хитро зайче и една жена с пурпурна рокля и пурпурна коса. Те обясниха на принцеса Нел, че злата мащеха била вещица в Отвъдната земя и че те четиримата се били заклели преди много, много време да спрат коварните й намерения. Тя ги била омагьосала, поради което денем те били кукли, но се връщали в нормалното си състояние през нощта. След това ги

затворила в тази крепост, където троловете ги затворили в една пещера. И те благодариха на Нел, че ги е освободила.

Тогава Нел им разказа собствената си история. Когато спомена за това как двамата с Харв били спасени от океана, увити в одеяло от позлата, жената на име Пурпур рече:

— Това означава, че ти си истинска принцеса и заради това ние полагаме клетва пред теб за вечна вярност.

И всички коленичиха пред нея и положиха клетва да защитават принцеса Нел до последна капка кръв.

Динозавър, който беше най-свиреп от всичките, започна кампания за унищожаването на всички тролове, при което след няколко дни те до един бяха изчезнали. Оттогава нататък Нел вече спеше спокойно, защото знаеше, че страховитите тролове, заради които преди това сънуваше кошмари, бяха заменени с четирима верни другари.

Залата за инквизиции на съдия Фенг; един хъшлак разпитван; мрачни събития във вътрешността на Китай; категорично повикване от страна на д-р Х.

Съдия Фенг не измъчваше хора често. Това бе така по няколко причини. При новата система на конфуцианско правосъдие вече не беше необходимо всеки престъпник да подписва признание, преди да бъде изпълнена присъдата; всичко, което беше необходимо, бе съдията да го признае за виновен по силата на доказателствата. Това само по себе си освобождаваше съдията от задължението да измъчва хората, които идваха на скамейката му, макар че той много често се чувстваше изкушен да измъква насила признания от нахални западни отрепи, които отказваха да поемат отговорност за собствените си действия. Нещо повече: със съвременното оборудване за наблюдение ставаше възможно да се събира информация, без да се разчита на (понякога доста потайни) свидетели, както бяха правили магистратите в миналото.

Човекът с червената сплъстена коса обаче беше един наистина нехаещ свидетел и за нещастие информацията, съхранена в главата му, бе твърде уникална. Нито един въздушен

киностат или пък микроскопично червейче за наблюдение не бяха записали данните, от които се нуждаеше съдия Фенг. Поради което магистратът беше решил да се позове на изпробваните през вековете методи на многоуважаваните си предшественици.

Чанг завърза затворника (който успя само да се идентифицира като някой си господин Файърфокс) на една здрава стойка под формата на буквата Х, която обикновено се използваше за ударите с пръчка. Това си беше един напълно хуманен жест: щеше да предпази господин Файърфокс от побеснялото търчане из стаята, при което можеше да се нарани. Чанг бе завързал и долната част на тялото му и постави кофи под органите му за отделяне. Докато правеше това, без да иска изложи на показ единственото истинско нараняване, което затворникът щеше да понесе по време на цялата процедура: мъничка и добре почистена коричка в основата на гръбнака, където съдебният лекар бе забил гръбначната пункция предишния следобед и беше вкарал цял комплект нанозити — нанотехнологични паразити — под зоркото наблюдение на госпожица Пао. През следващите дванайсет часа нанозитите се бяха движили нагоре-надолу по гръбначния стълб на затворника, носейки се лениво из гръбначно мозъчната течност, при което се бяха настанили по всички аферентни нерви, срещнали по пътя си. Тези са нервите, които тялото използва, за да предава информация от рода на (за да дадем поне един пример) тормозене на мозъка с разните болки на тялото, и които са изградени от доста специфична тъкан и имат доста специфичен външен вид, поради което умните нанозити ги забелязваха от раз. Може би е излишно да се споменава, че тези нанозити си имаха и една друга основна характеристика, а именно способността да предават лъжлива информация по тези нерви.

Мъничката коричка точно над ханша винаги привличаше вниманието на съдия Фенг, когато работеше по някое от тези дела, което за щастие не ставаше по-често от няколко пъти в годината. Понеже беше червенокос по рождение, Файърфокс имаше мъртвешки бяла кожа.

— Ама че гот! — възкликна внезапно затворникът, като завъртя главата си сред фонтан от кичури сплъстена коса и положи максимални усилия да погледне надолу и назад през покритото си с лунички рамо. — Имах усещането за нещо като погалване от някаква ама наистина мека кожа или нещо подобно по вътрешната страна на лявото си бедро. Толкова е готино! Я го направи пак! У-уф, задръж за малко! Ето го същото нещо, но сякаш е на петата на десния ми крак!

— Прикрепянето на нанозитите към нервите е непредвидим

процес — никога не знаем кой нанозит къде ще се захване. Усещанията, през които минавате сега, са единственият начин, по който можем да разберем схемата на разположението им. Разбира се, в действителност нищо не се случва нито в бедрото ви, нито в петата ви; всичко става в гръбначния стълб и ще продължавате да го усещате, дори ако ви ампутират и двата крака.

— Ама много е странно наистина — възкликна Файърфокс, а бледозелените му очи се бяха разширили от учудване. — Значи бихте могли да измъчвате дори… да кажем… една кошница. — Окото и бузата му се изкривиха на една страна. — Мамка му! Сега пък имам чувството, че някой ме гъделичка по лицето. Ей, я спрете това! — Лицето му се захили неистово. — О, не! Всичко ще си кажа! Само не ме гъделичкайте! Моля ви!

Чанг първо се стъписа, а след това и разгневи от липсата на благоприличие от страна на затворника, поради което тръгна към една поставка за пръчки на стената. Съдия Феng спря асистента със силната си ръка върху рамото му; Чанг преглътна гнева си и си пое дълбоко дъх, след което се поклони за извинение.

— Знаеш ли, Файърфокс — обърна се към него съдията, — наистина оценявам нотката на лекомислие и дори детско учудване, които привнасяш в този процес. Много чести са случаите, когато хората, които завързваме на поставката за измъчване, са досадно напрегнати и въобще не се получава купон.

— Абе, човече, нали сега минавам през нови преживявания. От това получавам много точки за преживявания, чат ли си?

— Точки за преживявания?

— Майтап. От интерактивите „меч и магия“. Нали се сещаш, колкото повече точки за преживявания получи героят ти, толкова по-силен става.

Съдия Феng изпъна едната си длан и махна бързо с нея покрай главата си, при което се получи звук като от ниско прелитащ боен самолет.

— Нещо не схванах връзката — обясни той за радост на Чанг и госпожица Пао, които не знаеха какво означава жестът.

— Сега пък имам чувството, че нещо ме гъделичка по дясното тъпанче — рече затворникът, като завъртя главата си наляво-надясно.

— Чудесно! Това означава, че някой нанозит се е прикрепил за нерва, който минава от тъпанчето до мозъка ти. За нас винаги е добър знак, когато това се случи — обясни съдията, — защото импулсите за болка, които се пускат по този нерв, правят особено силно впечатление на подсъдимия. А сега ще помоля госпожица Пао да забави този процес за няколко минути, защото искам да прикова пълното ти внимание.

— Гот — каза затворникът.

— Я да видим с какво разполагаме досега. Ти си на трийсет и седем години. Преди почти двайсет години си станал съосновател на един „Криптнет“ възел в Оукланд, Калифорния. Бил е един от най-ранните възли — номер 178. В момента, разбира се, има десетки хиляди такива.

Наченка на усмивка от затворника.

— За малко да ме накарате да се разприказвам — рече той. — Хич не се надявайте да ви кажа колко са възлите. Не че някой въобще знае де.

— Чудесно — каза съдията. Той кимна на Чанг, който си отбеляза нещо на един лист хартия. — Ще запазим този въпрос за следващата фаза на разпита, която ще започне само след няколко минути. Като всички други членове на „Криптнет“ — продължи съдията, — ти също си започнал от първото ниво и оттам си продължил да се развиваш с течение на годините, докато стигнеш до сегашното си ниво, което е… кое?

Файърфокс се ухили и поклати глава така, сякаш искаше да покаже, че знае накъде бие съдията.

— Съжалявам, съдия Фенг, но това вече го правихме. Не мога да отрека, че започнах от първото ниво — искам да кажа, че това се разбира от самосебе си, — но всичко друго са само догадки.

— Ще бъдат само догадки, ако не ни кажеш — отвърна съдията, опитвайки се да овладее някакъв моментен прилив на раздразнение. — Подозирам, че си член поне на двайсет и пето ниво.

Файърфокс придоби сериозно изражение и поклати глава, при което проблясващите, цветни парченца стъкло в сплъстената му коса задрънчаха.

— Това е такава измишльотина. Би трябвало да знаете, че най-високото ниво е десетото. Всичко, което е над него, е нещо като мит. Само теоретиците на конспирацията вярват, че има нива над десет. „Криптнет“ е един обикновен и безвреден колектив за обработка на тупули бе, човече.

— Това, разбира се, е така според партийната линия, на която вярват само пълните идиоти — възрази му съдия Фенг. — Така или иначе — за да се върнем на предишното ти твърдение — установихме, че през следващите осем години Възел 178 е развил доста просперираща бизнес — както ти каза, обработвал е тупули. През това време ти си си пробивал път нагоре по йерархичната стълбица чак до десето ниво. След това твърдиш, че си преустановил връзките си с „Криптнет“ и си захванал свой бизнес — като медиаграф. Оттогава специализираш във военните зони. Твоите фото–, кино– и саунд-колажи от бойните полета на

Китай са получавали награди и са били гледани от стотици хиляди медийни потребители, макар че работите ти са толкова графични и шокиращи, че във водещите професионални среди въобще не са те приели.

— Това е само твоето мнение, човече.

Чанг пристъпи напред, видимо свил множеството набити мускули, изобилстващи под голямата му, кокалеста, силно подстригана глава.

— Ще се обръщаш към магистрата с „Ваша светлост“! — просъска той.

— Спокойно бе, човек — рече му Файърфокс. — Абе, тук кой кого изтезава?

Съдията и Чанг си размениха погледи. Извън полезрението на затворника Чанг облиза единия си палец и изписа някакъв знак във въздуха: пишете едно на нула за Файърфокс.

— Много от нас, които не сме част от „Криптнет“, не могат и не могат да разберат как оцелява тази организация при условие, че има такова голямо текучество. Години наред новаците от първото ниво на „Криптнет“ си проправят пътя нагоре по йерархичната стълбица до десето и вероятно най-високо ниво, след това се махат и си търсят друга работа или просто се загубват някъде из филозоната, откъдето са се пръкнали.

Файърфокс се опита да вдигне рамене равнодушно, но беше твърде ефикасно вързан, за да направи подобна маневра.

Съдия Фенг продължи:

— Този феномен е станал предмет на много въпроси и доведе до заключението, че „Криптнет“ съдържа още много нива след десетото и че всички хора, които твърдят, че са бивши членове на „Криптнет“, всъщност са тайно свързани със старата мрежа; тайно поддържат връзки с другите възли; тайно се изкачват все по-нагоре към по-високите нива на „Криптнет“, дори докато проникват в структурите на властта на други филозони и организации. „Криптнет“ е едно мощно тайно общество, което е пуснало пипалата си във всяка филозона и организация навсякъде по света.

— Звучи като абсолютна параноя.

— Ние обикновено не се занимаваме с подобни неща, които могат да са си чисти параноични измислици, както твърдиш ти. Има хора, които настояват, че Китайската крайбрежна република, на която аз служа, е осеяна с членове на „Криптнет“. Аз лично съм много скептичен по този въпрос. Дори ако беше вярно, щеше да има някакво значение за мен, само ако извършваха престъпления в рамките на моята юрисдикция.

То и без това нямаше да има кой знае какво значение, добави

само на себе си съдията, при условие, че Крайбрежната република е напълно разядена от корупция и интригантство в най-добрия случай. Най-мрачната и силна конспирация щеше да бъде сдъвкана и изплюта от хитроумните армейски пълководци и стратези на Крайбрежната република.

Съдия Фенг усети, че погледите на всички са вперени в него в очакване да продължи.

— Бяхте се отнесли в открито пространство, Ваша светлост — каза Файърфокс.

Съдията често се носеше в открито пространство напоследък, докато разсъждаваше точно върху този проблем. Корумпираното и некомпетентно правителство не беше никаква новост в Китай, а и самият Учител бе посветил много от частите на „Цитатника“ си за това да напътства последователите си как да се държат, докато работят в служба на корумпирани господари. „Чу По-ю е един наистина възвишен човек! Когато в държавата му господства добро правителство, той си стои в кабинета. Когато господства лошо правителство, той е в състояние да направи от принципите си свитък, който затваря в сърцето си.“ Една от големите добродетели на конфуцианството беше неговата гъвкавост. Западната политическа мисъл в по-голямата си част беше доста крехка; веднага щом държавата ставаше корумпирана, всичко ставаше напълно нелогично. Конфуцианството винаги запазваше баланса, също като коркова тапа, която се носи еднакво добре по повърхността на пролетен извор и канал за обратните води.

Въпреки това обаче съдията напоследък беше преследван от съмнения за това дали животът му има въобще някакъв смисъл в условията на Крайбрежната република — сред един народ напълно лишен от добродетели.

Ако Крайбрежната република вярваше в *съществуването* на добродетелта, поне щеше да се стигне до някакво лицемерие.

На това място той винаги се отклоняваше. Въпросът не беше дали Крайбрежната република се управляваше добре. Въпросът беше дали търгуваше с бебета.

— Преди три месеца — каза съдията — си пристигнал в Шанхай с въздушен кораб и след един кратък престой си навлязъл във вътрешността с хеликоптер по течението на Янгцзе. Заявил си, че мисията ти се състои в събирането на материал за някакъв медиаграфски репортаж за някаква нова престъпна групировка — на това място съдията се позова на записките си, — наречена „Юмруци на справедливата хармония“.

— Това не е някаква моментна троица — обясни Файърфокс с екзалтирана усмивка. — Това са семената на бунт срещу династията, човече.

— Прегледах репортажите, които си изпратил на външния свят по този въпрос — каза съдията, — и сам ще си направя необходимото заключение. Намеренията на „Юмруците“ не ги обсъждаме сега.

Файърфокс обаче не изглеждаше убеден в това; той вдигна глава и отвори уста, за да обясни на съдия Фенг колко греши, после обмисли по-добре, поклати глава със съжаление и не каза нито дума.

— Преди два дни — продължи съдията — си се върнал в Шанхай с една лодка, претъпкана с хора, най-вече селяни, които са бягали от глада и борбите във вътрешността. — Беше започнал да чете от един доклад на Шанхайската речна полиция, който описваше проверката на въпросната лодка. — Забелязвам, че няколко от пасажерите са били жени, които са водели със себе си бебета под три месеца. Лодката е била претърсена за контрабандна стока и пусната в пристанището. — Не беше необходимо съдията да уточнява, че на практика това нищо не означаваше; подобни инспектори бяха забележително немарливи, особено в присъствието на неща, които отвличаха вниманието им от рода на пликове с пари, чисто нови картони с цигари или подозрително всеотдайни млади пътнички. Колкото по-корумпирано е едно общество обаче, толкова по-склонни са органите на властта му да полагат голямо усърдие по отношение на подобни документи, сякаш са някакво свещено писание. Съдия Фенг не беше изключение от това правило, когато то служеше за по-възвишени цели. — Всички пасажери, включително и бебетата, са минали по каналния ред, взети са проби от ретините им, отпечатъци от пръстите им и т.н. Със съжаление трябва да кажа, че високоуважаемите ми колеги от Службата на началника на пристанището не са проверили тези данни с обичайното си усърдие, защото ако го бяха направили, щяха да забележат голямо разминаване между биологичните характеристики на младите жени и дъщеричките им, което щеше да докаже, че те въобще нямат никаква връзка помежду си. По всяка вероятност обаче някакви по-належащи задължения са им попречили да забележат това.

Съдия Фенг остави неизреченото обвинение да виси във въздуха: че самите Шанхайски власти са попаднали под влиянието на „Криптнет“. Файърфокс полагаше видими усилия да изглежда естествен.

— Един ден по-късно, по време на едно рутинно разследване на действията на организираната престъпност в Земите под аренда, поставихме подслушвателно устройство в един апартамент, за който се твърдеше, че е необитаем, но имаше

подозрения, че се използва за незаконна дейност. Много се изненадахме, когато чухме шум от множество малки деца. Въоръжени полицаи веднага нападнаха мястото и откриха двайсет и четири момиченца от етническата група хан, за които се грижеха осем млади селянки, наскоро пристигнали от провинцията. При разпита жените казаха, че са били вербувани за тази работа от един господин от ханската група, чиято идентичност не беше установена и който все още е в неизвестност. Бебетата бяха прегледани. Пет от тях са били в твоята лодка, господин Файърфокс — биологичните данни съвпадат напълно.

— Дори и да има някаква операция за контрабанда с бебета, свързана с тази лодка — каза Файърфокс, — аз нямам нищо общо с нея.

— Разпитахме собственика на лодката, който е и неин капитан — продължи съдия Фенг, — и той призна, че това пътуване е било организирано и заплатено от теб от началото до края му.

— Трябваше някак да се върна в Шанхай и заради това наех лодката. Онези жени искаха да стигнат до Шанхай, така че постъпих като пич и им позволих да се качат с мен.

— Господин Файърфокс, преди да започнем да те изтезаваме, нека ти обясня какво точно мисля — каза съдията, като се приближи до затворника, за да могат да се гледат очи в очи. — Прегледахме бебетата много внимателно. Оказва се, че за тях са се грижили чудесно — никакви следи от недохранване или насилие. Защо тогава ще показвам такъв голям интерес към подобен случай? Отговорът наистина няма нищо общо със задълженията ми на областен съдия. Не е свързано дори с конфуцианската философия сама по себе си. Защото това е една расистка история, господин Файърфокс. Това, че един европеец пренася контрабандно ханski бебета в Земите под аренда — а оттам предполагам и в земите отвъд тях, — отприщва дълбоки, че дори мога да кажа примитивни емоции у мен и много други китайски поданици. По време на Въстанието на боксьорите се разнесе мълвата, че домовете за сираци, държани от мисионери-европейци, всъщност били истински кланици, в които бели доктори вадели очните ябълки на ханski бебета, за да правят лекарства за европейския пазар. Фактът, че много ханци повярваха в тази мълва, обяснява крайната жестокост, на която бяха подложени европейците по време на въстанието. Това обаче за съжаление е и отражение на една предварителна нагласа за расов страх и омраза, които дремят в гърдите на всички човешки същества от всички раси. С твоята операция за контрабанда с

бебета си пристъпил точно в тази опасна територия. Възможно е на тези малки момиченца да им е предначертано да живеят в уютни и любящи семейства в не-ханski филозони. Това е възможно най-добрият изход за теб — ще бъдеш наказан, но ще останеш жив. Като съдя от всичко, което знам обаче, те са щели да бъдат използвани за органи за трансплантация — или с други думи, уж неоснователните слухове, които накараха селяните да нападнат домовете за сираци по време на Въстанието на боксьорите, могат да се окажат напълно верни в този случай. Така не става ли по-ясно каква е целта на малкото ни събиране тази вечер?

В началото на това слово Файърфокс беше запазил обичайното си изражение — една вбесяващо празна полуусмивка, за която съдия Фенг беше решил, че всъщност не е въпрос на лицемерие, а повече поза на безразлично забавление. В момента, в който съдията бе споменал очните ябълки, затворникът беше прекратил визуалния контакт, бе загубил усмивката си и ставаше все по-замислен, докато накрая на практика кимаше в знак на съгласие.

Продължи да кима още около минута, вторачен в една точка на пода. След това лицето му просветна и той вдигна поглед към съдията.

— Преди да ви дам отговора си — каза той, — ме поизмъчвайте.

Съдия Фенг направи максимално усилие да запази спокойното си изражение. А Файърфокс изви главата си, докато госпожица Пао влезе в полезрението му.

— Давай — подкани я затворникът, — накарай ме да подскоча.

Съдия Фенг сви рамене и кимна на госпожица Пао, която взе една четка и изписа бързо няколко знака върху медиатронната хартия, разпъната на бюрото пред нея. Когато приближаваше края на надписа, тя забави и погледна съдията, а след това и Файърфокс, докато изписваше последния знак.

В този момент Файърфокс трябваше да подскочи с вик от дълбините на вътрешностите си, сгърчен около коланите, да се изпразни откъм двете страни на тялото си, след което да изпадне в несвяст (ако беше със слаба конституция) или да замоли за милост (ако беше със силна). Той обаче затвори очи, сякаш се беше замислил дълбоко за нещо си, напрегна всеки мускул по тялото си за няколко секунди, след което постепенно се отпусна, като дишаше дълбоко и с усилие. Отвори очи и погледна съдия Фенг.

— Какво ще кажеш, а? — попита затворникът. — Искаш ли

още една демонстрация?

— Мисля, че схванах основната ти мисъл — отвърна съдията. — Просто един от триковете на хората от високите нива на „Криптнет“, предполагам. Нанозити, присадени в мозъка ти, които опосредстват пренасянето на зарядите между него и периферната нервна система. Щеше да е логично, ако имаш постоянно инсталирани телепатични системи с най-нови технологии. А също така и система, която може да мами нервите ти, че са някъде другаде, или да ги кара да си мислят, че въобще не усещат никаква болка.

— Което може да се присади, може и да се отстрани — отбеляза госпожица Пао.

— Няма да се наложи — рече съдията и кимна към Чанг. Чанг пристъпи към затворника, вадейки в същото време една къса сабя. — Ще започнем с пръстите на ръцете и ще продължим нататък.

— Май забравихте нещо — намеси се затворникът. — Аз вече се съгласих да отговоря на въпросите ви.

— Стоя си тук — каза съдията — и не чувам никакви отговори. Има ли причина за това отлагане?

— Бебетата не ги пренасят контрабандно никъде — отговори Файърфокс. — Остават си тук. Целта на операцията е да бъде спасен животът им.

— И какво по-точно заплашва живота им?

— Собствените им родители — отвърна Файърфокс. — Нещата вървят много зле във вътрешността, Ваша светлост. Равнището на подпочвените води пада. Практиката на детеубийството е по-често прилагана от когато и да било.

— Следващата цел на живота ти — обясни съдията — ще бъде да докажеш всичко това за мое собствено удоволствие.

Вратата се отвори. В стаята влезе един от полицаите на съдия Фенг и се поклони дълбоко, за да се извини, че пречи, след което пристъпи напред и подаде един свитък на магистрата. Съдията огледа добре печата; по него личеше знакът на д-р Х.

Той го отнесе в кабинета си и го разтвори върху бюрото си. Беше нещо истинско — написано на оризова хартия с истинско мастило, а не медиатронните глупости.

Още преди да започне да го чете, на съдията му хрумна, че може да го отнесе на някой агент на художествени произведения на Нанжинг Роуд и да го продаде за едногодишна заплата. Ако се предположеше, че самият д-р Х. е изписал свитъка, то той беше най-изкусният жив калиграф, който съдия Фенг бе виждал през живота си. Почеркът му издаваше дългогодишно конфуцианско обучение — много повече години на обучение, отколкото съдията

можеше въобще да си представи, но върху тази основа докторът бе развил и свой индивидуален стил — много изразителен, без да бъде натруфен. Беше почеркът на възрастен човек, който разбира превъзходството на гравитацията над всичко останало и който — след като първо е установил границите на собственото си достойнство — предава повечето от посланията си посредством нюанси. Иначе самата структура на написаното беше напълно вярна, един идеален баланс между големите и малките знаци, които висяха върху страницата, сякаш подканяха за анализ цели легиони бъдещи аспиранти.

Съдия Фенг знаеше, че д-р Х. държи под контрола си цели легиони престъпници — от съвсем неопитни малолетни нарушители до богове на международните престъпления; че половината от представителите на властта в Крайбрежната република в Шанхай са в джоба му; че в ограничените рамки на Небесното кралство той е фигура с доста значително присъствие, може би мандарин от трети или четвърти ранг; че бизнес връзките му стигат до почти всички континенти и филозони по широкия свят и че е натрупал несметно богатство. Всичко това обаче бледнееше в сравнение с демонстрацията на сила, която се съдържаше в този свитък. *Мога да хвана четчицата по всяко време,* пишеше д-р Х., *и да нахвърля произведение на изкуството, което спокойно да виси на стената до най-добрата калиграфска работа от времето на династията Минг.*

Като изпращаше този свитък на съдията, д-р Х. изказваше претенциите си към цялото наследство, към което съдията изпитваше най-голямо благоговение. Беше като да получиш писмо от самия Учител. Докторът даваше израз на високото си положение по доста ефикасен начин. И макар че д-р Х. принадлежеше към различна филозона — Небесното кралство — и тук, в Крайбрежната република не беше нищо повече от престъпник, съдия Фенг не можеше да пренебрегне това послание от него, написано точно по този начин, без да обиди онова, което уважаваше най-много — принципите, върху които бе построил наново собствения си живот, след като кариерата му на хулиган в долната част на Манхатън бе стигнала до задънена улица. Беше нещо като завети, които бяха достигнали през вековете от собствените му предци.

Минаха още няколко минути, в които той се възхищаваше на калиграфското произведение. След това нави свитъка много внимателно, заключи го в едно чекмедже и се върна в залата за разпити.

— Получих покана да вечерям на лодката на д-р Х. — каза той. — Отведете затворника в килията му. За днес свършихме.

Домашна обстановка; посещението на Нел в залата за игри; другите деца се държат неприлично; „Буквара“ разкрива нови способности; Динозавър разказва приказка

Всяка сутрин Мама обличаше камериерската си униформа и отиваше на работа, а Тад се будеше малко по-късно и колонизираше дивана пред големия медиатрон във всекидневната. Харв пълзеше из ъглите на апартамента, за да търси нещо за закуска, а част от намереното носеше на Нел. След това обикновено напускаше апартамента и не се връщаше, докато Тад не заминеше, най-често през късния следобед, за да се забавлява с домашните си занимания. Мама се връщаше с малка найлонова торбичка със салата, която беше взела от работата си, и една помпичка; след като изяждаше салатата, тя поставяше помпичката на ръката си за малко и после прекарваше останалата част от вечерта пред старите пасиви по медиатрона. Харв ту влизаше, ту излизаше с някои от приятелите си. Обикновено, когато Нел решеше да си ляга, той не беше там, но си бе вкъщи, когато тя се събуждаше. Тад се прибираше по всяко време на нощта и много се ядосваше, ако Мама беше заспала.

Една събота Мама и Тад си бяха вкъщи по едно и също време, седяха на единия диван прегърнати, а Тад си играеше на някаква тъпа игра, която караше Мама да пищи и да се гърчи. Нел дълго време молеше Мама да й прочете една приказка от вълшебната книжка, но Тад постоянно я буташе настрана и я заплашваше, че ще я напердаши, докато накрая Мама не каза:

— Махни се от проклетата стая, Нел! — и я избута навън да ходи да си поиграе в стаята за игри няколко часа.

Нел се загуби из коридорите и започна да плаче; но нейната книжка й разказа една приказка как принцеса Нел се загубила из безкрайните коридори на Черната крепост и как открила изход, като използвала ума си, което накара Нел да се почувства по-добре — сякаш никога не можеше да се загуби, докато книжката й беше с нея. Накрая Нел намери залата за игри. Беше на първия етаж на сградата. Както обикновено, беше пълна с деца, но нямаше нито един родител. В едната част на залата имаше специално място, където бебетата можеха да сядат в проходилки или да пълзят по пода. Там седяха няколко мамчета, но й казаха, че е твърде голяма да си играе при тях. Нел се върна в другата зала, която беше пълна с много по-големи от нея деца.

Тя ги познаваше; знаеха как да се бутат, удрят и дерат. Нел отиде в единия ъгъл на стаята и седна с вълшебната книжка

върху скута си, докато чакаше едно момченце да се махне от люлката. Когато това стана, тя остави книжката си в ъгъла и се опита да маха с крака, както правеха големите деца, но така и все не успяваше да задвижи люлката. Тогава дойде едно голямо дете и й каза, че не може да използва люлката, защото е твърде малка. Понеже Нел не се махна веднага, детето я избута. Нел се търкулна в пясъка, одраска си ръцете и колената и побягна разплакана в ъгъла.

Две други деца обаче бяха намерили вълшебната й книга и бяха започнали да я подритват помежду си, докато не заприлича на хокейна шайба. Нел се втурна и се опита да вдигне книгата от земята, но тя се плъзгаше твърде бързо, за да може да я настигне. Двете деца продължиха да я ритат помежду си, а накрая и да си я подхвърлят. Нел тичаше напред-назад, докато се опитваше да я настигне. След няколко минути вече четири деца участваха в играта, а шест други стояха отстрани, гледаха и се смееха на Нел. Нел обаче не виждаше нищо, защото очите й бяха пълни със сълзи, носът й също течеше, а когато се опиташе да диша, гръдният й кош само потрепваше.

И тогава едното от децата изпищя и изпусна книгата. Едно друго бързо се втурна да хване книгата, но също изпищя. После трето. Изведнъж всички деца замлъкнаха и затрепераха от страх. Нел изтри сълзите от очите си и отново хукна към книгата си, но този път децата не й я измъкнаха от ръцете; тя я вдигна от земята и я притисна към гърдите си. Всички деца, които бяха участвали в играта, бяха застанали в една и съща поза: ръцете кръстосани на гърдите с пъхнати под мишниците длани, търчаха напред-назад като пръчки за пого и викаха майките си.

Нел седна в ъгъла, отвори книгата и започна да чете. Тя не знаеше всички думи, но по-голямата част вече й бяха познати, а когато се уморяваше, книгата й помагаше да произнася думите или направо й четеше цялата приказка, че дори понякога й я показваше с подвижни картинки, също като на кино. След като всички тролове бяха отблъснати, дворът на крепостта не беше от най-приятните гледки. Първо на първо, той така или иначе не бе поддържан преди това и целият беше обраснал. Харв нямаше друг избор, освен да посече всички дървета, а по време на великата битка на Динозавър срещу троловете много от останалите растения бяха откъснати.

Динозавър се изправи и я огледа на лунната светлина.

— Това място ми напомня за Изчезването, когато трябваше да обикаляме дни наред, за да намерим нещо за ядене — рече той.

ПРИКАЗКАТА НА ДИНОЗАВЪР

Бяхме четирима и пътувахме през местност, която много приличаше на тази, само дето вместо пънове имаше изгорели дървета. За известно време въпросната част от света беше станала тъмна и студена, след като бе ударила кометата, поради което много от дърветата и растенията загинаха; след като загинаха, те изсъхнаха и после беше въпрос на време кога ще падне гръм, който да причини голям горски пожар. Ние четиримата пътувахме из тази изгоряла местност, за да си търсим храна и можеш да си представиш колко бяхме гладни. Няма значение защо го правехме; тогава, по онова време, ако нещата се влошаха, човек просто тръгваше и вървеше, докато нещата се оправят.

Заедно с мен беше Утахраптор, който беше по-дребен от мен, но много бърз и с големи силни нокти на краката си; с един ритник можеше да разпори друг динозавър като презрял плод. С нас беше и Анкилозавър, който беше бавно тревопасно, но опасно животно; бе покрит отвсякъде с кокалена черупка като на костенурка, а на края на опашката му имаше голяма гърбица от кост, която можеше да размаже мозъка на всеки месояден динозавър, който дойдеше прекалено близко. И най-накрая с нас беше и Птеранодон, който можеше да лети. Всички се придвижвахме заедно в малка групичка. Ако трябва да съм съвсем откровен, групата ни преди това се бе състояла от няколкостотин динозавъра, повечето от които тревопасни със здрави клюнове като на птицечовки, но двамата с Утахраптор се видяхме принудени да изядем повечето от тях — само по няколко на ден разбира се, за да не забележат отначало, тъй като не бяха особено интелигентни.

Накрая броят им се бе свел до един-единствен — весел и жизнерадостен приятел на име Еверет, когото се опитахме да запазим жив колкото е възможно по-дълго. През тези последни няколко дни Еверет не спря да се оглежда за останалите. Като на всички тревопасни и неговите очи бяха разположени от двете страни на главата му, поради което можеше да вижда почти във всички посоки. Еверет очевидно смяташе, че ако успее да завърти главата си в правилната посока, изведнъж в полезрението му ще се появи голяма и жизнена група от птицечовки. Мисля си, че накрая Еверет може и да е събрал късчетата от мозайката; видях го как веднъж премигна изненадано, сякаш лампичката в главата му беше светнала. През останалата част от деня той бе много тих, сякаш всичките му половин дузина неврони размишляваха над последиците. След това продължихме през изгорената местност, където за Еверет нямаше нищо за ядене, при което той ставаше все по-безжизнен и все се оплакваше, докато един ден Утахраптор не си изпусна нервите и просто метна единия си крак настрани. И

пред нас на земята вече бяха вътрешностите на Еверет като торба с провизии. След което не оставаше нищо друго, освен да го изядем.

Аз, както обикновено, получих по-голямата част, макар че Утахраптор се промъкваше между краката ми и улавяше случайно отхвръкнали парченца. Птеранодон пък от време на време се стрелваше надолу и отмъкваше по някой къс черва. Анкилозавър стоеше настрана и гледаше. Дълго време го бяхме вземали за идиот, защото просто клечеше и ни гледаше как си поделяме птицечовките, дъвчеше глуповато смешната си опашка и никога не казваше почти нищо. Като се замисля, той може би просто си беше от мълчаливите типове. Сигурно се бе сетил, че ще ни е особено приятно да си го хапнем, ако можехме да намерим някаква пукнатина в бронята му.

Само ако можехме! Дълго време след като Еверет вече се беше превърнал в един далечен спомен, тримата с Утахраптор и Птеранодон тъпчехме из мъртвата земя с очи, вперени в Анкилозавър, а лигите ни течаха, като си представяхме невероятно крехките филета, които вероятно се криеха във вътрешността на брониранатa черупка. Той вероятно също е бил гладен и без съмнение филенцата му изтъняваха с всеки изминал ден и ставаха все по-малко крехки. От време на време той попадаше на някоя заслонена хралупа, където сред черно-белите остатъци надничаха непознати зелени растения, при което ние го поощрявахме да спира, да не бърза и спокойно да яде колкото му се иска. „Не, наистина! Нямаме нищо против да те почакаме!“. Той винаги се вторачваше смирено в нас с малките си очички отстрани на главата, докато пасеше. „Вкусна ли беше вечерята ти, Анки?“, питахме го ние, а той отговаряше нещо от сорта на: „С вкус на иридий, както винаги“, след което минаваха още няколко дни, преди да разменим по някоя дума.

Един ден стигнахме до брега на морето. Солената вода се плискаше по един напълно обезлюден плаж, осеян с костите на измрели морски животинки, от малки трилобити та чак до плезиозаври. Зад нас се простираше пустинята, която току-що бяхме прекосили. На юг имаше една планинска верига, която пак нямаше да може да се прекоси, дори ако половината от върховете ѝ не бяха изригващи вулкани. На север от нас виждахме как сняг брули по хълмовете и всички до един знаехме какво означава това: ако тръгнехме в тази посока, много скоро щяхме да умрем от студа.

И така, четиримата бяхме заклещени там и макар че по онова време не разполагахме с медиатрони и киностати, всички знаехме много добре в какво положение сме: ние бяхме четирите

последни динозавъра на земята. Много скоро щяхме да сме три, после два, после един, после нито един и единственият въпрос, който не бяхме разрешили, беше в какъв ред да стане това. Може би ви се струва, че това е ужасно и потискащо, но всъщност не беше чак толкова зле; понеже бяхме динозаври, ние не прекарвахме толкова много време в обмисляне на немислимото, ако разбираш какво искам да кажа, и в известен смисъл беше забавно да видим как ще се развият нещата. Мисля, че нещото, за което бяхме постигнали единодушно съгласие, бе, че първият, който ще си отиде, е Анкилозавър, но Двамата с Ута щяхме да се погубим един друг за един миг.

И така загърбихме проблема, седнали на брега — Утахраптор, Анкилозавър и аз в малък триъгълник, докато Птеранодон кръжеше над главите ни.

След като бяхме поседяли така няколко часа, аз забелязах с крайчеца на окото си, че бреговете на север и на юг сякаш се движат, сякаш са живи.

Изведнъж целият въздух около нас се изпълни с гръмовни и свистящи звуци, при което не можах да се сдържа да не погледна нагоре, макар че с едно око продължавах да следя Утахраптор. Светът беше толкова тихо и мъртво място дни наред, че се изненадвахме на всеки шум или някакво движение, а сега изглеждаше така, сякаш въздухът и земята отново са се съживили, също като в миналото, преди да дойде кометата.

Шумът във въздуха бе причинен от огромно ято съвсем мънички птеранодони, макар че вместо гладката кожа на влечуги техните крила бяха покрити с прекалено големи плочки, а вместо обичайните усти имаха беззъби, кокалести клюнове. Тези нещастни същества — тези летящи трошици — гъмжаха навсякъде около Птеранодон, влизаха му в очите, кълвяха го по крилете и това беше единственият начин, по който той се задържаше във въздуха.

Както споменах, аз постоянно държах под око Утахраптор и за моя най-голяма изненада той изведнъж се извърна и хукна нагоре по северния склон с нетърпение, което можеше да се обясни единствено с наличието на храна. Последвах го естествено, но почти веднага се спрях. Нещо не беше наред. Земята по северния склон беше покрита с един мърдащ килим, който направо гъмжеше около краката на Утахраптор. Като фокусирах погледа си, който откровено да си кажа хич не беше силен, видях, че този килим всъщност се състои от хиляди мънички динозавърчета, чиито люспи бяха пораснали много дълги, тънки и с голям брой — казано накратко, бяха покрити с козина. Бях виждал тия четирикраки ордьовърчета да щъкат под

цепеници и скали през последните един милион години и винаги ги бях вземал за особено зле замислена форма на мутация. Изведнъж обаче пред очите ми имаше хиляди и то в момент, в който бяхме останали последните четири динозавъра в целия свят. И освен това като че ли работеха като едно семейство. Бяха толкова мънички, че Утахраптор не знаеше как да ги напъха в устата си, а когато спреше да се движи и само за секунда, те полазваха по целите му крака и опашка и се впиваха в плътта му. Нашествие от полски мишки. Бях така стъписан, че замръзнах на място.

Това обаче беше грешка от моя страна, защото много скоро усетих нещо по краката и опашката си, като че ме бодват с хиляди иглички. Като се извърнах, видях, че южният склон е покрит с милиони мравки, които очевидно бяха решили да ме изядат. Междувременно Анкилозавър бе започнал да мучи и да размята костеливата си опашка във всички посоки, но без резултат, защото мравките бяха нападнали и неговото тяло.

Да, обаче не след дълго полските мишки, мравките и птиците започнаха да се засичат и да си се бият помежду си и в този момент се сключи примирие. Птичият цар, царят на мишките и царицата на мравките се събраха на върха на един камък да водят преговори. Междувременно ни оставиха нас — динозаврите — на мира, защото виждаха, че така или иначе сме хванати в капана.

Струваше ми се, че положението е много несправедливо и се приближих до камъка, където тия отвратителни микро-монарси си дърдореха нещо с невероятна скорост и заговорих:

— Ехо! Няма ли да поканите и царя на влечугите?

Те ме изгледаха така, сякаш бях полудял напълно.

— Влечугите са нещо много остаряло — рече царят на мишките.

— Влечугите са просто бавноразвиващи се птици — каза птичият цар, — което ще рече, че аз съм вашият цар, благодаря много.

— Та вие сте нула на брой — допълни и царицата на мравките. В математиката на мравките има само две числа: нула, което означава всичко под един милион, и няколко. — Вие не можете да се кооперирате, така че дори и да беше цар, самата дума е изпразнена от смисъл.

— Освен това — намеси се царят на мишките, — целта на тази конференция на най-високо равнище е да бъде взето решение кой динозавър на кое от царствата се пада за ядене, поради което мисля, че дори да има такова нещо като цар на динозаврите, той не може да вземе конструктивно участие в дебатите. — Бозайниците винаги говореха по този начин, за да

изтъкнат прекалено развитите си мозъци — които иначе си бяха като нашите, само дето бяха натоварени с голямо количество безполезна допълнителна информация — вярно, че си беше безполезна, но и доста вкусна.

— Да, обаче тук имаме три царства и четири динозавъра — обърнах им внимание аз. Това, разбира се, не беше вярно по законите на мравешката математика, поради което царицата на мравките веднага се разфуча. В крайна сметка се наложи да се поразходя по мравките и да поразмажа няколко милиона с опашката си, което е единственият начин, по който можеш да накараш една мравка да те вземе на сериозно.

— Вярно е, че три динозавъра са достатъчни, за да получат всичките ви подчинени по една доста стабилна порция — казах след това. — Мога ли да ви предложа птиците да изкълват Птеранодон до кокал, мишките да разкъсат Утахраптор на парчета, а мравките да попируват над трупа на Анкилозавър?

Тримата монарси тъкмо започнаха да размишляват над предложението ми, когато Утахраптор дотърча задъхан:

— Извинете ме, Ваши кралски височества, но кой е назначил това приятелче за цар? Аз имам също толкова право да съм на негово място. — Птеранодон и Анкилозавър почти веднага направиха същите изявления с претенции за трона.

Царят на мишките, птичият цар и царицата на мравките ни заповядаха да си затваряме устата, след което обсъждаха нещо помежду си в продължение на няколко минути. Най-накрая царят на мишките пристъпи напред.

— Стигнахме до решение — започна той. — Три динозавъра ще бъдат изядени, а четвъртият — царят на влечугите — ще бъде пожален; единственото, което остава сега, е единият от вас да докаже, че превъзхожда останалите трима и е достоен да носи короната.

— Много добре — казах аз и се обърнах към Утахраптор, който започна да отстъпва назад, да съска и да пори въздуха с гигантските си нокти. Можех да се справя с Утахраптор с фронтално нападение, а тогава Птеранодон щеше да полети надолу, за да задигне част от мършата и така щях да скоча и върху него; а след като се подсилех с месото от телата на другите двама, може би щях да имам достатъчно мощ да се справя и с Анкилозавър.

— Не, не, не! — развика се царят на мишките. — Точно това имах предвид, когато казах, че вие — влечугите — сте нещо напълно остаряло. Вече не става въпрос за това кой е най-голям и най-зъл.

— Става въпрос за кооперирane, организиране, формиране на

групи — обясни царицата на мравките.

— Става въпрос за разум — допълни царят на мишките.

— Става въпрос за красота, слава и внезапни приливи на вдъхновение! — каза птичият цар.

Това предизвика още един много оживен диспут между двамата царе и царицата. И тримата излязоха от кожата си и вероятно щеше да се стигне до много големи неприятности, ако не бе дошъл приливът, който довлече няколко трупа на китове, както и мъртви елазмозаври на брега. Както можеш да си представиш, ние се нахвърлихме на тези дарове, без да му мислим много-много. Докато изяждах дажбата си, аз успях да погълна неизброимо количество птици, полски мишки и мравки, които пируваха на същите парчета мърша, с които задоволявах глада си и аз.

След като всички си бяхме напълнили тумбаците и малко поуспокоили, царете и царицата подновиха дискусията си. Най-накрая царят на мишките, който очевидно беше определен за говорител, пристъпи напред.

— Ние не можем да стигнем до споразумение за това кой от вас трябва да бъде определен за цар на влечугите. Заради това всяка от нашите три нации — птиците, бозайниците и мравките — ще постави всеки от вас на изпитание, след което ще се съберем отново, за да гласуваме. Ако от това не се получи нищо, ще ви изядем и четиримата и ще сложим край на царството на влечугите.

Теглихме жребий и аз трябваше да направя първи кръг сред мравките. Последвах царицата им в редовете на армията й, пробивайки си бавно път, докато тя не каза:

— Ходи си нормално, белодробни! Времето е храна! Хич не се притеснявай за мравките под краката ти — не можеш да убиеш повече от нула, колкото и да се напъваш! — Оттам нататък просто си ходих нормално, макар че ноктите ми се напълниха с размазани мравки.

Вървяхме на юг в продължение на ден-два и се спряхме на брега на един поток.

— На юг е територията на царя на хлебарките. Първата ти задача е да донесеш главата му.

Като погледнах над реката видях, че цялата повърхност отвъд нея гъмжи от неизвестен брой хлебарки, повече, отколкото бих могъл да стъпча; но дори и да успеех да ги размажа, под земята сигурно имаше още много, а именно там без съмнение живееше царят им.

Прекосих реката и пътувах из царството на хлебарките в продължение на три дни, докато не пресякох още една река и

навлязох в царството на пчелите. Това беше най-зеленото място, което бях виждал, с много полски цветя и пчели, които щъкаха навсякъде и отнасяха нектар в гнездата си, големи колкото къщи.

Така ми хрумна нещо. Повалих няколко кухи дървета, пълни с мед, завлякох ги до царството на хлебарките, разцепих ги и направих лепкави следи от мед, които водеха към океана. Хлебарките тръгнаха по следите чак до брега на водата, където вълните се разбиваха над главите им и ги поглъщаха. В продължение на три дни наблюдавах брега, докато върволицата от хлебарки не изтъня и на третия ден царят им се измъкна от тронната си зала, за да разбере къде са се дянали всички. Примамих го да се качи върху едно листо и го понесох обратно на север през реката в царството на мравките за най-голяма изненада на царицата им.

След това минах под опеката на птичия цар. Заедно с цялата си чуруликаща и подсвиркваща армия той ме поведе нагоре в планината, а когато навлязохме и в снежната ивица, бях сигурен, че ще умра от студ. Като продължихме да се катерим обаче, започна да става по-топло, което не можех да схвана, докато не разбрах, че приближаваме един действащ вулкан. Накрая спряхме на брега на един поток от нажежена до червено лава, който беше широк над един километър. В средата на потока се издигаше висока черна скала като остров по средата на река.

Птичият цар отскубна едно златисто перо от опашката си и го даде на един от войниците си, който го взе в човката си, полетя над лавата и постави перото на самия връх на черната скала. Докато се върне, войникът беше полуопечен от топлината, която се вдигаше от лавата — и хич не си мисли, че устата ми не се напълни със слюнки!

— Твоята задача — обърна се към мен царят на птиците — е да ми донесеш обратно перото.

Това си беше явна несправедливост и аз запротестирах, че птиците очевидно се опитват да подкрепят Птеранодон. Подобен аргумент може би щеше да свърши работа при мравките, че дори и при полските мишки; птичият цар обаче не искаше въобще да ме слуша. За тях добродетелта се състоеше в това да си като птица, а справедливостта не беше част от нея.

Е, стоях на ръба на потока от лава, докато кожата ми не започна да пуши, но въобще не можех да се сетя как да се добера до перото. Накрая реших да се откажа. Тръгнах да се отдалечавам, а твърдата скала под краката ми ги порязваше постоянно, когато изведнъж се сетих: скалата, върху която бях стоял през цялото време, не беше нищо друго, освен изстинала и втвърдена лава.

Намирахме се високо в планината, където ледниците и снежните преспи се издигаха над главата ми като стените на палат. Покатерих се по един особено стръмен склон и започнах да бия с опашка по снега, докато не задействах една лавина. Милиони тонове лед и сняг полетяха надолу към потока от лава, при което се образува невероятен фонтан от пара. В продължение на три дни и нощи не можех да видя по далеч от носа си заради всичката пара, но на третия ден тя най-сетне се вдигна и видях един мост от втвърдена лава, който стигаше право до скалата в средата на потока. Хукнах (доколкото може да хукне един динозавър) по моста, грабнах златното перо, върнах се обратно на бегом и постоях известно време в снега, за да си изстудя краката. След това се върнах при птичия цар, който, разбира се, не можа да повярва на очите си.

След това за мен се погрижиха бозайниците, повечето от които бяха полски мишки. Поведоха ме към отвора на една пещера в подножието на планината.

— Задачата ти — каза царят на мишките — е да изчакаш Доджо тук и да го победиш в една-единствена схватка. — След което всички мишки изчезнаха и ме оставиха да чакам сам.

Три дни и три нощи чаках пред онази пещера, което беше достатъчно време, че да огледам всичко наоколо съвсем подробно. В началото се отнесох с пренебрежение към това предизвикателство, защото то изглеждаше най-леко от трите; докато нямах никаква представа кой собствено е тоя Доджо, знаех, че по целия свят не бях срещнал равен на себе си, когато ставаше дума за една-единствена схватка. Докато първия ден си седях на опашката обаче и чаках да се появи Доджо, забелязах как по земята се появяват мънички блестящи нещица. Когато ги разгледах внимателно, си дадох сметка, че всъщност това са плочки. Ако трябва да съм съвсем точен, бяха плочки на динозавър и не след дълго разпознах в тях плочките на Птеранодон, Анкилозавър и Утахраптор и очевидно бяха изпопадали от телата им вследствие на много силни удари.

На втория ден се промъкват из местността наоколо и открих огромни прорези по кората на дърветата, които без съмнение бяха направени от Утахраптор, докато е замахвал бясно по Доджо; други дървета бяха измъкнати заедно с корените си от израстъка в края на опашката на Анкилозавър; имаше и дълги следи по земята, очевидно направени от ноктите на Птеранодон, който се бе спускал нееднократно към някакъв много коварен враг. В този момент започнах да се притеснявам. Беше съвсем ясно, че и тримата ми опоненти бяха влезли в схватка с Доджо и бяха загубили. Ако аз също бъдех победен (което беше

немислимо), щях да съм наравно с останалите; според законите на състезанието обаче, при равен резултат и четирите динозавъра щяха да бъдат изядени и царството на динозаврите вече нямаше да съществува. Прекарах цялата нощ в опасения за това кой или какво е въпросният Доджо.

На третия ден не се случи нищо, та започнах да се чудя дали да не вляза в пещерата и да потърся Доджо. Дотогава единственото живо същество, което бях видял там, беше един малък черен плъх, който от време на време излизаше изпод камъните и хукваше към входа на пещерата, за да търси парченца храна. Когато го видях отново, му рекох (като говорех нежно, за да не го изплаша):

— Кажи ми, плъхо! Има ли нещо вътре в пещерата?

Черният плъх седна на задните си крачета и загриза една боровинка, която държеше в лапките си.

— Нищо особено — отвърна ми той, — освен малката ми къщурка. Една камина, няколко малки гърнета и тигани, няколко изсушени плодчета, а останалото е пълно със скелети.

— Скелети? — възкликнах аз. — На други плъхове ли?

— Има няколко скелета на плъхове, но повечето са на динозаври от различни видове, най-вече месоядни.

— Които са измрели заради кометата — предположих аз.

— О, извинете ме, сър, но най-почтително искам да ви уведомя, че смъртта на тези динозаври няма нищо общо с идването на кометата.

— Ами тогава как са измрели? — попитах аз.

— Със съжаление искам да кажа, че ги убих при самозащита.

— А-ха — възкликнах аз, като не можех да повярвам, — тогава ти трябва да си…

— Мишката Доджо — допълни вместо мен той, — на вашите услуги.

— Много се извинявам, че ви притеснявам, сър — казах аз с най-добрите си маниери, след като бях видял, че тоя Доджо беше изключително учтив тип, — но славата ви като воин се носи надлъж и нашир. Дойдох тук, за да потърся съвета ви как аз самият да стана по-добър воин; защото не мога да си затворя очите пред това, че във времето след кометата острите като ножове зъби и шесттонните мускули са в известен смисъл непригодни.

Това, което последва, е една страшно дълга история, защото много бяха нещата, на които Доджо можеше да ме научи, а той преподаваше съвсем бавно. Някой ден, Нел, ще те науча на всичко, на което ме научи той; само трябва да ме помолиш. Но на третия ден от чиракуването си, когато още не бях научил нищо,

освен да бъда скромен, да имам добри маниери и да мета пещерата, попитах Доджо дали иска да поиграем на тик-так. Сред динозаврите това беше една доста популярна игра. Обикновено ходехме да я играем в калта. (Много палеонтолози се чудят, когато откриват следи от тази игра навсякъде из праисторическите разкопки, но си мислят, че я играят местните работници, които те наемат да им копаят и ровят.)

Така или иначе, обясних правилата й на Доджо и той реши да опита. Отидохме при най-близкото кално място, където пред очите на много полски мишки изиграх една игра на тик-так с Доджо и го победих, макар че признавам си, много ме беше страх през цялото време. Бях си изпълнил задачата; бях победил Доджо в една-единствена схватка.

На другата сутрин се извиних, тръгнах от пещерата и слязох на брега, където вече се бяха събрали другите три динозавъра с много по-опърпан вид, отколкото можеш да си представиш. Царят на полските мишки, птичият цар и царицата на мравките се сбраха около нас с целите си армии и ме коронясаха за цар на влечугите — Тиранозавър Рекс, както бяхме свикнали да казваме. След това изядоха другите три динозавъра, според уговорката ни. Освен мен, единствените останали влечуги бяха няколко змии, гущери и костенурки, които и досега са ми най-верни подчинени.

Можех да заживея доста луксозно в качеството си на цар, но Доджо вече ме беше научил на скромност, та затова веднага се върнах в пещерата му и прекарах следващите няколко милиона години в изучаване на неговия начин на живот. Само ме попитай, Нел, и аз ще ти предам цялото му знание.

Съдия Фенг отива на обиколка за вечеря с един мандарин; посещават тайнствен кораб; изненадващо откритие; шраква капан

Лодката на д-р Х. не беше традиционната баржа за бавни разходки, която става само за каналите и плитките езера на подгизналото устие на Янгцзе. Беше си истинска океанска яхта, построена по западен образец. Ако се съдеше по деликатесите, които започнаха да си проправят път към фордека много скоро след като съдия Фенг се бе качил на борда, камбузът на плавателния съд по всяка вероятност беше оборудван с всички екстри на професионалната китайска кухня: съдове с размерите на чадър, газови котлони с мощността на ревящи турбореактивни двигатели и шкафове за продължително съхраняване за

безбройните видове гъбички, птичи гнезда, перки от акула, кокоши крака, торни плъхове и всякакви измишльотини от всякакви други видове, както редки, така и напълно популярни. Отделните ястия бяха в малки порции, но многобройни и с внимателно подбран момент на поднасяне, като се сервираха в изобилие от видове порцелан, което можеше да запълни няколко от залите в музея „Виктория и Албърт“ и което екипът от сервитьори разнасяше с точността на хирургически инструменти.

Съдията ядеше по този начин, само когато някой особено важен човек се опитваше да го впечатли, и въпреки че никога съзнателно не беше позволявал на съдийските си наклонности да бъдат разклатени, китайските ястия наистина му харесаха.

Започнаха с чай и някои подгряващи мезета на фордека на яхтата, която плуваше по течението на Хуанг Пу. Отляво се виждаха европейските здания на Бънд, осветени тайнствено от отблясъците цветна светлина, която се излъчваше от постройките на Пудонг, величествено извисяващ се на десния бряг. По едно време д-р Х. се извини, че трябва да слезе в долната част на кораба за няколко минути. Съдия Фенг се разходи до самия нос на яхтата, застопори се в острия ъгъл между двете срещащи се перила, остави брадата си да се развява на вятъра и започна да се наслаждава на гледката. Най-високите сгради в Пудонг се поддържаха от огромни аеростати — изпълнени с вакуум елипсоиди на стотици етажи височина над нивото на улицата, много по-широки от сградите, които крепяха, и обикновено покрити с различни видове светлини. Някои от тях стигаха и над самата река. Съдията подпря внимателно лактите си на перилата, за да пази равновесие, след което наклони глава назад, за да може да се вторачи отдолу и право нагоре към една подобна сграда, пулсираща с прекалено изобилни цветни светлинки. Илюзията за трето измерение беше толкова силна, че веднага му се зави свят и той бързо сведе поглед. Нещо се удари в корпуса на яхтата и той погледна надолу към водата, където видя човешки труп, увит в бял чаршаф, който се носеше на петдесет-шейсет сантиметра под повърхността на водата, леко проблясващ на светлината от извисяващата се сграда.

След известно време яхтата стигна до устието на Янгцзе, само на няколко километра от Източно китайско море, няколко километра широко и доста по-студено и бурно. Съдията Фенг и д-р Х. се оттеглиха в една каюта за вечеря под повърхността на палубата, която беше с панорамни прозорци. Те обаче преди всичко отразяваха светлината от свещите и фенерите около масата. Скоро след като бяха заели местата си, яхтата силно ускори ход, като първо се стрелна напред, а след това подскочи

високо над водата, преди да възстанови спокойното си равно движение. Съдия Фенг си даде сметка, че всъщност яхтата представляваше кораб с подводни криле, който просто се беше носил на корпуса си, докато се бяха наслаждавали на градската гледка, но който сега се бе издигнал над водата.

До този момент разговорът се бе състоял предимно от учтиви формални фрази. В крайна сметка това ги бе довело до дискусия за конфуцианската философия и традиционната култура, което очевидно беше интересна тема и за двамата. Съдията бе похвалил доктора за върховните му калиграфски способности и те поговориха известно време за този вид изкуство. След това, за да върне задължително комплимента, д-р Х. каза на съдията колко превъзходно изпълнявал той задълженията си на магистрат, особено като се има предвид допълнителната тегоба от това, че трябва през цялото време да се занимава с някакви варвари.

— Начинът, по който се справихте със случая за книгата и момиченцето, ви създаде още по-голямо реноме — каза с тържествен тон д-р Х.

За съдия Фенг беше интересно, че момчето, което всъщност бе откраднало книгата, не беше споменато. Той предполагаше, че д-р Х. намеква не толкова за случая като такъв, колкото за последвалите усилия от страна на съдията да защити момичето.

— Много ви благодаря, но цялата заслуга принадлежи на Учителя — каза съдия Фенг. — Обвинението в този случай изцяло се основаваше на неговите принципи, както щяхте да установите, ако бяхте имали възможност да се присъедините към нашата дискусия в Къщата на Многоуважавания и Недостижим полковник.

— Да, наистина е цяло нещастие, че не можах да се присъединя — отвърна докторът, — защото това без съмнение щеше да ми помогне да подобря разбирането си за принципите на Учителя.

— Нямах предвид подобен намек — по-скоро, че докторът можеше да доведе мен и екипа ми до по-адекватно решение на случая, отколкото успяхме да постигнем ние.

— Може би щеше да е от голяма полза и за двамата, ако бях присъствал в Къщата на полковника него ден — заключи д-р Х., като възвърна равновесието по много деликатен начин.

В продължение на няколко минути се възцари тишина, защото един сервитьор внесе следващата част от менюто — вино от сини сливи. След това д-р Х. продължи:

— Един аспект на делото, за който със сигурност щях да се радвам да помогна на знанието ви, е ситуацията с книгата.

Значи още го занимаваше тази книга. Макар че бяха минали

седмици, откакто д-р Х. бе пуснал из въздушното пространство още много от ония червейчета-преследвачи на книги, съдия Фенг знаеше, че докторът продължава да предлага голямо възнаграждение на всеки, който можеше да му даде някакви сведения за местонахождението на въпросната книга. Съдията се чудеше дали тази маниакалност по отношение на книгата е някакъв симптом за общото влошаване на умствените способности на доктора.

— Вашият съвет по този въпрос щеше да има неоценима стойност за мен — заяви съдия Фенг, — защото този аспект на делото е особено объркващ за един конфуциански ориентиран съдия. Ако откраднатата собственост беше нещо друго, а не книга, тя щеше да бъде конфискувана. Но една книга е нещо различно — тя не е само материална собственост, ами и път към духовни прозрения и по този начин към едно по-добре подредено общество, както е казвал многократно Учителят.

— Разбирам — рече д-р Х., леко изненадан. Изглеждаше дълбоко замислен, докато поглаждаше брадата си и се взираше в пламъка на една свещ, който изведнъж бе започнал да трепти и да пука съвсем хаотично. Като че ли съдията бе подхванал нещо ново, което заслужаваше по-внимателно обмисляне. — По-добре е книгата да остане в ръцете на човек, който ще има полза от нея, отколкото да изгние бездейственo в някой полицейски склад.

— Това беше без съмнение не кой знае колко гениално заключение, до което стигнах малко прибързано — съгласи се съдията.

Д-р Х. продължи да мисли над този въпрос още минута-две.

— Вашите професионални умения несъмнено се доказват още повече от това, че сте могли да обсъждате така трезво случая на един малък човек.

— Вие без съмнение ще оцените в качеството си на много по-голям учен от мен, че интересите на обществото винаги стоят на първо място. Извън това съдбата на едно малко момиченце не означава нищо. Но при равни други условия, много по-добре за обществото е момичето да е образовано, отколкото да остане невежо.

Д-р Х. повдигна вежди и кимна многозначително на това твърдение. До края на вечерята темата не беше подхваната повече. Съдията си помисли, че корабът се поклаща и кръжи в бавен кръг, който постепенно ще ги отведе обратно до устието на Хуанг Пу.

Когато обаче двигателите замряха и корабът се остави само на корпуса си върху повърхността на водата, при което започна да се поклаща с такта на вълните, той не можеше да види

никакви светлини през прозореца. Въобще не бяха близо до Пудонг, нито до каквато и да било друга населена зона, доколкото можеше да прецени.

Д-р Х. махна с ръка към нищото отвъд прозореца и каза:

— Позволих си своеволието да организирам едно посещение за вас. Има общо с един случай, който наскоро попадна под вашата супервизия, а също така с една тема, която очевидно ви интересува и която вече обсъждахме тази вечер.

Когато съдия Фенг последва домакина си на палубата, той най-сетне успя да различи елементите от заобикалящата ги среда. Намираха се в открит океан, на хоризонта не се виждаше никаква суша, макар че градските отблясъци на Великия Шанхай се очертаваха съвсем ясно на запад. Нощта беше ясна, с почти пълна луна, която осветяваше корпуса на един огромен кораб наблизо. Дори без помощта на лунната светлина, този плавателен съд щеше да се вижда поради простия факт, че спираше гледката към всички звезди в един цял квадрант от небето.

Съдия Фенг не разбираше почти нищо от кораби. В младостта си бе пътувал на един въздушен носач, който бе останал за няколко дни в Манхатън. Подозираше, че този кораб тук бе дори по-голям. Почти целият беше тъмен, с изключение на няколко съвсем тънички лъчи червена светлина тук-там, които подсказваха формата и големината му, както и няколко хоризонтални жълти ивици, който светеха през прозорците на надстройката с много етажи над главите им.

Д-р Х. и съдия Фенг бяха отведени до борда на този плавателен съд от малък екипаж, който дойде да ги вземе с един катер. Когато спираше до яхтата на доктора, съдията откри с изненада, че екипажът му се състои единствено от млади жени. От акцента им можеше да се съди, че принадлежат към етническа подгрупа някъде от Югоизтока, която обитаваше почти изцяло водата; но дори и да не бяха заговорили, съдията щеше да стигне до това заключение по сръчността, с която управляваха лодката.

След няколко минути д-р Х. и съдия Фенг вече бяха качени на борда на гигантския плавателен съд през един люк в корпуса в близост до ватерлинията. Съдията забеляза, че това не е от старите стоманени плавателни съдове; беше направен от нанотехнологични вещества, безкрайно по-леки и здрави. Нямаше синтетичен компилатор на света, който да е толкова голям, че да компилира кораб, което означаваше, че корабостроителниците в Хонгконг бяха компилирали частите една по една, бяха ги сглобили в едно и ги бяха пуснали по каналите в морето, също както го бяха правили много години преди това предшествениците им от пред-диамантената ера.

Съдията очакваше, че корабът ще е за превоз на особено големи товари, ако се съдеше по огромните помещения, от които най-вече се състоеше, но първото нещо, което видя, бе един дълъг коридор успоредно на кила, който очевидно минаваше по цялата дължина на кораба. По този коридор се движеха млади жени в бели, розови и — нерядко — сини рокли и много чувствени обувки, като влизаха и излизаха през безбройните му врати.

Формално посрещане нямаше, нито капитан или каквито и да било други висши военни. Веднага щом им помогнаха да се качат на борда, момичетата от катера се поклониха и се оттеглиха. Д-р Х. тръгна по коридора и съдията го последва. Жените в бели дрехи се покланяха при приближаването им, след това продължаваха по пътя си, защото не можеха да си губят времето във фалшиви формалности. Съдията фенг имаше общото усещане, че са селянки, макар че нито една от тях не беше с тъмния тен, който обикновено се асоцииираше с ниския социален статус в Китай. Момичетата от катера бяха облечени със сини дрехи, поради което той стигна до заключението, че този цвят се свързва с морските или техническите задължения. По принцип тези в розови рокли бяха по-млади и стройни от другите в бели рокли. Кройките също бяха различни; розовите рокли се затваряха по средата на гърба, докато белите имаха по два ципа отпред.

Д-р Х. избра една врата, очевидно съвсем напосоки, отвори я със замах и я задържа така за съдията. Съдията се наведе леко и пристъпи, за да се озове в стая с размерите на баскетболно игрище, макар и с по-нисък таван. Вътре беше доста топло, влажно и със силно приглушено осветление. Първото нещо, което видя, бяха още много жени в бели дрехи, които му се кланяха. След това си даде сметка, че стаята иначе е пълна с люлки, стотици люлки, във всяка от които има по едно идеално момиченце. Млади жени в розово вървяха бързо във всички посоки с памперси в ръце. На някои места до люлките седяха жени с разтворени ципове отпред на белите рокли и кърмеха бебетата.

На съдията му се зави свят. Той не беше готов да приеме, че това, което вижда, е реално. Психически се бе подготвил за тазвечершната си среща с д-р Х., като си бе напомнял многократно, че докторът е готов на какви ли не трикове, поради което не биваше да приема за чиста монета нищо, което му се изправеше пред очите. Но както бяха осъзнали повечето мъже, които за първи път ставаха бащи, имаше нещо във вида на едно действително бебе, което просто те кара да се съсредоточиш. В един свят на абстрактни неща няма нищо по-конкретно от едно

бебе.

Съдията се завъртя на пета и хукна навън, като избута грубо д-р Х. Поe в някаква случайно избрана посока и ходи, крачи, бяга по коридора, докато подмина пет врати, десет, петдесет, след което спря без особена причина и се втурна през първата изпречила му се врата.

Все едно че беше влязъл в същата стая.

Започна да му прилошава и трябваше да вземе много сериозни мерки, за да не се разплаче. Избяга от стаята и хукна из кораба, като се изкачи няколко палуби по-нагоре. Влезе в друга стая, избрана напосоки, и видя, че подът е покрит с люлки, равномерно подредени в редички и колонки, всяка от които съдържаше по едно спящо едногодишно бебе, облечено в пухкава розова пижамка с качулчица и ушички, стиснало в ръце бяла пелена и гушнало плюшена играчка. Тук-там, върху рогозка на пода, седеше по някоя млада жена в розова рокля, която четеше или бродираше.

Една от тези жени се намираше близо до съдията. Тя остави бродерията си на пода, подгъна колената си, за да седне върху тях и му се поклони. Съдия Фенг отвърна с един формален поклон, след което пристъпи към най-близката люлка. В нея лежеше момиченце с невероятно гъсти мигли, спеше дълбоко, дишаше нормално, а ушичките на качулката му стърчаха през пръчките на кошарката. Когато съдията застана до детето и се вторачи в него, му се стори, че може да чуе дишането на всички останали деца на кораба едновременно, което образуваше една нежна въздишка, и сърцето му се поуспокои. Всички тези дечица, които си спяха така спокойно; вероятно всичко е наред. Всичко щеше да се нареди чудесно.

Той се обърна и видя, че младата жена му се усмихва. Не беше нито прелъстителна усмивка, нито по момичешки тъповата, а спокойна и уверена. Съдия Фенг си помисли, че в която и част на кораба да се намира д-р Х. в този момент, то и той сигурно се усмихва по същия начин.

Когато д-р Х. пусна филма, съдия Фенг го позна веднага: беше работа на медиаграфа Файърфокс, който доколкото му бе известно, все още гниеше в една затворническа килия в центъра на Шанхай. Действието се развиваше сред някакви нахвърляни камънаци в обширно, мрачно и покрито с прах пространство някъде във вътрешността на Китай. Камерата се движеше по заобикалящата пустош и не беше необходимо на съдията да му се казва, че навремето това е било място с плодородна почва, докато подпочвената вода под него не е била източена.

Приближиха се двама човека, които вдигаха пушилка, докато

вървяха. Носеха малък вързоп. С приближаването им съдията видя, че са ужасяващо опърпани, облечени просто в мръсни дрипи. Стигнаха до средата на каменистата зона и оставиха вързопа на земята, след което се обърнаха и се отдалечиха. Съдията се извърна от медиатрона и махна пренебрежително с ръка; и без да гледа по-нататък, знаеше, че във вързопа има бебе, по всяка вероятност момиченце.

— Тази сцена може да се е случила в който и да е момент от историята на Китай — каза д-р Х. Бяха се разположили в една доста гола каюткомпания в надстройката на кораба. — Винаги са го правели. Големите бунтове през деветнайсети век са били извършвани от цели тълпи яростни младежи, които не са можели да си намерят съпруги. В най-мрачните дни от политиката на династията Мао за контрол над раждаемостта двеста хиляди такива мъници са били зарязвани по този начин — и той махна с ръка към замръзналия на екрана образ — всяка година. Напоследък, с настъпването на гражданската война и източването на подпочвените води на Небесното кралство, това отново се разпространи. Разликата е, че сега бебетата се събират. Правим го от три години.

— Колко? — попита съдия Фенг.

— Четвърт милион до този момент — отвърна д-р Х. — Петдесет хиляди са само на този кораб.

Съдията трябваше да остави чашата си чай за известно време, докато асимилира чутото. Петдесет хиляди живота само на този кораб.

— Няма да стане — каза накрая той. — Можете да ги отглеждате по този начин, докато проходят, може би. Но какво ще стане, когато пораснат и трябва да започнат да се учат и да имат пространство, из което да тичат и да играят?

— Предизвикателството наистина е голямо — съгласи се със сериозен тон д-р Х., — но се надявам да вземете присърце думите на Учителя: „Нека всеки човек да оценява добродетелта според онова, което му се падне в живота. Той може да не приеме, че дори учителят му я притежава“. Пожелавам ви добър шанс, магистрате.

Това твърдение имаше почти същия ефект, както ако д-р Х. бе ударил съдията с дъска по главата; изненадващо, да, но пълното му въздействие някак се забави.

— Мисля, че не ви разбирам, докторе.

Д-р Х. кръстоса юмруците си и ги вдигна във въздуха.

— Предавам се. Можете да ме подведете под съдебна отговорност. Да ме измъчвате няма нужда; вече съм подготвил и подписал пълните си признания.

До този момент съдията не си беше дал сметка, че д-р Х. има толкова добре развито чувство за хумор. Той реши да продължи играта.

— Колкото и да ми се ще да ви дам под съд, докторе, страхувам се, че не мога да приема предаването ви, тъй като сме извън моята юрисдикция.

Докторът кимна към един сервитьор, който отвори вратата на каютата, за да влезе малко свеж въздух, но също така и да открие гледка към мизерното крайбрежие на Земите под аренда, които изведнъж се оказаха на не повече от километър-два от тях.

— Както виждате, Ваша светлост, наредих корабите да се придвижат до вашата юрисдикция — обясни д-р Х. И той махна подканващо към вратата.

Съдия Фенг излезе на един открит мостик и погледна през перилата, при което видя, че четири огромни кораба следват дирите на този, на който се намираше той.

През отворената врата долетя гъгнещият глас на д-р Х.

— Сега можете да арестувате мен и екипажите на всичките тези кораби за контрабанда с деца. Можете да задържите и корабите, заедно с четвърт милион малки мишлета на борда им. Сигурен съм, че можете да намерите квалифицирани детегледачки някъде из териториите под вашата юрисдикция.

Съдия Фенг стисна перилата с двете си ръце и наведе глава. Беше съвсем близо до клиничен шок. Щеше да е напълно самоубийствено да реагира на блъфа на доктора. Самата идея да се поеме лична отговорност за толкова много животи беше достатъчно ужасяваща. Но да си помисли за това, което щеше да се случи в крайна сметка с всичките тези момиченца в ръцете на корумпираните официални власти в Крайбрежната република…

Д-р Х. продължи:

— Изобщо не се съмнявам, че ще намерите как да се погрижите за тях. Както демонстрирахте в случая с момиченцето и книгата, вие сте твърде мъдър магистрат, че да не разберете колко е важно доброто възпитание за малките деца. Няма никакво съмнение, че ще покажете същата загриженост и за всяко едно от тези четвърт милион бебета, каквато показахте и към едно малко варварско дете.

Съдията се изправи, завъртя се и се върна в каюткомпанията.

— Затвори вратата и напусни стаята — нареди на сервитьора той.

Когато двамата с доктора останаха насаме, съдията се обърна към него, падна на колене, наклони се напред и удари чело о пода три пъти.

— Но моля ви, Ваша светлост! — възкликна докторът. — Аз

трябва да ви оказвам чест по този начин.

— От известно време възнамерявам да направя промяна в професионалното си развитие — каза съдията, като се вдигна в изправена стойка, но на колене. Той спря, преди да продължи и отново обмисли думите си. Д-р Х. обаче не му бе оставил никакъв избор. Нямаше да бъде в стила на доктора да заложи капан, от който може да се измъкнеш.

Както бе казал Учителят: „Техникът, който иска да си свърши добре работата, първо трябва да си наостри инструментите. Когато живееш в която и да било държава, си намери работа при най-достойните сред великите й служители и стани приятел с най-добродетелните измежду учените й“.

— Всъщност аз съм много доволен от кариерата си, но не и от племенната си принадлежност. Отвратих се от Крайбрежната република и стигнах до заключението, че истинският ми дом е в Небесното кралство. Често съм се чудел дали Небесното кралство има нужда от магистрати, дори и от толкова ниско квалифицирани, колкото съм аз.

— Това е въпрос, който трябва да отнеса към шефовете си — отвърна д-р Х. — При условие, обаче, че в момента Небесното кралство не разполага с каквито и да било магистрати, а следователно и с никаква съдебна система, ми се струва възможно да се намери някаква роля за човек с вашите върховни умения.

— Сега разбирам защо искахте книгата на малкото момиченце толкова много — отбеляза съдия Фенг. — Тия, мъничките, трябва до едно да са добре образовани.

— На мен не ми е необходима толкова книгата, колкото създателят й — артифекс Хакуърт — обясни д-р Х. — Докато книгата се намираше някъде из Земите под аренда, съществуваше надежда, че Хакуърт може да я намери — няма нищо, което той да желае повече на този свят. Ако бях успял да намеря книгата, щях да разбия надеждите му и той щеше да се обърне към мен или за да си получи обратно книгата, или за да ме накара да направя още едно копие.

— Искате той да ви служи по някакъв начин?

— Той струва колкото хиляда по-малки инженери. И поради най-различни проблеми, през последните десетилетия Небесното кралство не разполага дори с толкова много слаби инженери; всичките бяха примамени от обещанията за какви ли не благодати в Крайбрежната република.

— Утре ще се свържа с Хакуърт — каза съдия Фенг. — Ще го осведомя, че известният на всички варвари д-р Х. е намерил изгубеното копие на книгата.

— Добре — съгласи се д-р Х., — ще очаквам някакви вести от него.

Дилемата на Хакуърт; неочаквано завръщане в бърлогата на д-р Х.; невиждани досега подразделения на помещенията на д-р Х.; един престъпник попада под ударите на закона

Хакуърт имаше време да обмисли логиката на цялата работа още веднъж, докато чакаше в преддверието на бърлогата на д-р Х. Чакаше старецът да се освободи от нещо, което звучеше като конференция на дванайсет киноканала. При първото си посещение тук той беше твърде нервен, за да обърне внимание на каквото и да било, но сега се бе разположил удобно в разнебитения кожен фотьойл в ъгъла, беше си поръчал чай от прислугата и прелистваше книгите на д-р Х. Такова облекчение да не носиш нищо, което се страхуваш, че може да загубиш.

От силно обезпокоителното посещение на Чанг насам Хакуърт беше на предела на душевните си сили. Бе направил голям слон от цялата работа. Рано или късно престъплението му щеше да излезе наяве и семейството му щеше да изпадне в немилост, независимо от това дали ще даде пари на Чанг или не. Дори да успееше по някакъв начин да си върне „Буквара“, животът му беше съсипан.

Когато получи известие, че д-р Х. е спечелил състезанието по откриването на загубеното копие на „Буквара“, нещата вече не бяха лоши, а един фарс. Бе си взел един ден почивка и бе отишъл на дълга разходка из Кралския екологичен резерват. Докато се върна вкъщи, изгорял от слънцето и приятно изморен, настроението му се беше подобрило неколкократно. Това, че д-р Х. бе намерил „Буквара“, наистина оправяше положението му.

В замяна за книгата докторът по всяка вероятност щеше да иска нещо от Хакуърт. В този случай много малко вероятно беше да става въпрос за обикновен подкуп, както бе намекнал Чанг; всичките пари, които Хакуърт имаше или някога въобще щеше да направи, не представляваха никакъв интерес за д-р Х. Много по-вероятно беше докторът да поиска някаква услуга — можеше да помоли Хакуърт да проектира нещо, да даде няколко професионални съвета, както си му е редът. Хакуърт толкова искаше да стане точно така, че бе доказал напълно пред себе си хипотезата с един милион доказателства — както действителни, така и въображаеми — през втората част от екскурзията си в планината. Беше добре известно, че Небесното кралство изостава

отчайващо от нанотехнологичната надпревара във въоръжаването; че самият д-р Х. отделя голяма част от ценното си време да се рови в дебрите на имунната система на Нова Атлантида също доказваше хипотезата му. Уменията на Хакуърт можеха да им бъдат от безкрайна полза.

Ако това беше вярно, то за Хакуърт имаше изход. Той щеше да свърши нещо за доктора. В замяна щеше да получи „Буквара“ обратно, което бе най-основното нещо в живота му в този момент. Като част от сделката д-р Х. със сигурност щеше да намери начин да елиминира Чанг от списъка с проблемите на Хакуърт; престъплението на Хакуърт никога нямаше да стане известно на неговата филозона.

Както викторианците, така и конфуцианците бяха намерили нови приложения на фоайето, преддверието или както там му беше името, а също и за остарелия етикет, свързан с визитните картички. Поради тази причина всички племена, които разполагаха с последните постижения на нанотехнологиите, знаеха, че посетителите трябва да бъдат внимателно проверявани, преди да бъдат приети в нечии вътрешни покои, и че подобна проверка, извършвана от хиляди усърдни червейчета-разузнавачи, отнемаше доста време. Етикетът на чакалнята така се бе усъвършенствал, че изисканите хора навсякъде по света знаеха, че дори когато се отбиеха у някого, независимо дали е близък приятел или не, ще прекарат известно време в пиене на чай и разглеждане на списания в някое преддверие, претъпкано с добре прикрито оборудване за разузнаване.

Една цяла стена от фоайето на д-р Х. представляваше медиатрон. Кинокадри или съвсем прости графики можеха да бъдат излагани по дигитален път на подобни стени, също като плакатите и постерите в по-старо време. Ако не бъдеха отстранени, с течение на времето те започваха да се припокриват и да оформят нещо като колаж от подвижни образи.

В средата на медийната стена на д-р Х., частично закрит от по-новите клипове, се виждаше клипът, който беше толкова популярен в северен Китай, колкото е било през предишния век лицето на Мао — злият брат-близнак на Буда. Хакуърт никога не си бе направил труда да седне и да го изгледа целия, но му беше хвърлял по едно око толкова често по такситата в Пудонг или по стените на сградите в Земите под аренда, че го знаеше наизуст. Западняците го наричаха *Жанг в Шанг*.

Действието се развиваше пред един луксозен хотел на един от архипелазите на Шангри-ла, проточил се по свръхскоростната

магистрала Коулуун-Гуангжу. Автомобилната алея под формата на конска подкова беше направена от напасващи се плочки, месинговите дръжки на вратите проблясваха, а в саксии с размерите на лодка във фоайето растяха цели плантации от тропически растения. Мъже в делови костюми разговаряха по мобилните си телефони и непрестанно поглеждаха часовниците си, по автомобилната алея търчаха лакеи с бели ръкавици, вадеха огромни куфари от багажниците на червени таксита и ги забърсваха с чисти влажни парцали.

Автомобилната алея беше свързана с осемлентова пътна артерия — не шосето, а обикновен път между сградите — с метална ограда с шипове, която минаваше по цялото му протежение, за да не могат пешеходци да пресичат там, където не трябва. Пътната настилка, която беше нова, но вече се рушеше, бе посипана с червен прах, довян от последния тайфун от опустошените хълмове на Гуангдонг.

Движението изведнъж оредяваше и камерата тръгваше нагоре: виждаше се как няколко ленти са блокирани от цяло нашествие от велосипедисти. От време на време някое червено такси или някой мерцедес се промъкваха плътно покрай металната преграда и се отскубваха от задръстването, докато шофьорите им така здраво натискаха клаксоните, че сякаш всеки момент щяха да спукат въздушните възглавници. Хакуърт не чуваше пищенето на клаксоните, но когато камерата увеличи изображението на мястото на действието, вече се виждаше как един шофьор си маха ръката от клаксона и размахва пръст към тълпата велосипедисти.

Когато видя кой кара велосипеда си най-отпред, той се извърна пребледнял от страх, а ръката му тупна върху скута му като мъртва лястовица.

Водачът беше един набит мъж с побеляла коса, на около шейсетгодишна възраст, но безмилостно въртящ педалите на съвсем обикновено черно колело, облечен в дрехите на черноработник. Той се придвижваше с измамно голяма скорост, след което навлезе в автомобилната алея пред хотела. На улицата се получи емболия от стотиците велосипеди, които се опитваха да влязат през тесния вход. И точно тук настъпваше още един класически момент: главният лакей напусна поста си и хукна към велосипедиста, като му махаше с ръце да се маха и бълваше ругатни на кантонски, но когато стигна на около два метра от него, разбра, че пред него е Жанг Хан Хуа.

Жанг нямаше професионално звание, понеже по принцип бе пенсионер — една иронична метафора, че китайските премиери от края на двайсети и началото на двайсет и първи век по всяка

вероятност са имитирали американските мафиотски босове. Може би признаваха, че притежаването на професионално звание е под достойнството на най-могъщия човек на земята. Хората, които бяха ставали близки с Жанг, твърдяха, че никога не го възприемали във връзка със светската му власт — армията, ядрените оръжия, тайната полиция. Единственото, за което се сещали, било, че по времето на Великата културна революция, когато бил на осемнайсетгодишна възраст, Жанг Хан Хуа повел партийната си бойна група от червени барети в ръкопашна схватка с някаква друга група, за която смятали, че се горещи прекалено много, и че при завършването на схватката Жанг направил пир със суровата плът на покойните си противници. Никой не можеше да застане лице в лице с Жанг, без да си представи как кръвта се стича по брадичката му.

Лакеят пада на колене и започва буквално да целува земята. Жанг изглежда отвратен, вмъква обутото си в сандал стъпало под яката му и така го вдига отново на крака, след което му казва няколко думи на селския акцент на родния си фуджиянски. Докато се връща към хотела, лакеят почти не спира да се кланя; на лицето на Жанг е изписано неудоволствие — единственото, което иска, е да бъде обслужен бързо. През следващите минута-две служители на хотела с нарастващи по ранг постове се точат от вратата и се подмазват на Жанг, който просто не им обръща внимание и вече изглежда откровено отегчен. Никой не знае дали Жанг е конфуцианец и маоист по това време на живота му, но в този момент това няма никакво значение: защото според конфуцианското схващане за обществото, също както и според комунистическото, селяните са най-висшата класа, а търговците — най-нисшата. Този хотел не е за селяни.

Най-накрая се появява един мъж в черен официален костюм, заобиколен отвсякъде с бодигардове. Изглежда още по-ядосан и от Жанг, защото си мисли, че е станал жертва на някаква непростимо тъпа шега. Това е търговецът на търговците: четиринайсетият най-богат мъж в света, трети в Китай. Притежава почти всичките недвижими имущества на разстояние половин час път с кола около този хотел. Той не променя крачка, когато стъпва на алеята и вижда, че пред него стои Жанг; отправя се директно към него и го пита какво иска, защо такъв стар човек като него си е направил труда да измине целия път от Бейжинг и да му се меси в работите с тъпата си колоездачна обиколка.

Жанг просто пристъпва напред и прошепва няколко думи в ухото на богаташа.

Богаташът отстъпва назад, сякаш Жанг го е ръгнал в гърдите. Устата му е отворена, при което се виждат идеалните му бели

зъби, а погледът му е разконцентриран. След няколко мига той прави още няколко крачки назад, което му осигурява достатъчно пространство за следващата маневра: навежда се, поставя едното си коляно на паважа, после и другото, привежда се в кръста, докато застане на четири крака, след което се просва в цял ръст на красиво напаснатите плочки. Залепя лице на земята. Той се кланя на Жанг Хан Хуа.

Един по един минаващите през долби система гласове в съседната зала замлъкнаха, докато не останаха само тези на д-р Х. и някакъв друг господин. Разправяха си нещо несвързано, като правеха дълги паузи между престрелката от засукани ораторски пасажи, за да си почистват лулите, да си наливат чай или каквото там правеха тия двама господа, докато се опитваха да покажат колко не им пука един от друг. Дискусията позаглъхна, вместо да стигне до ожесточена върхна точка, както тайничко и дяволито се бе надявал Хакуърт, след което един младеж дръпна завелата и каза:

— Д-р Х. ще ви приеме сега.

Д-р Х. беше във великолепно, щедро настроение, може би добре изчислено, за да създаде впечатлението как винаги е знаел, че Хакуърт ще се върне при него рано или късно. Той стана на крака, стисна топло ръката на Хакуърт и го покани да отидат на вечеря „на едно място наблизо — както самонадеяно се изрази той, — което е съвсем дискретно“.

Беше дискретно, защото едно от уютните му частни сепарета бе пряко свързано със задните помещения в сградата на д-р Х., така че човек можеше да стигне до него по една от криволичещите, пълни с въздух тръби от нанобар, която щеше да се проточи половин километър, ако я извадеха от Шанхай, отнесяха я до Канзас и я дръпнеха от двата края. Като примижаваше през прозрачните стени на тръбата, докато придружаваше д-р Х. до вечерята му, Хакуърт видя замъглено как няколко десетки човека извършват множество дейности в няколко различни сгради, през които д-р Х. очевидно си бе извоювал правото да преминава. Най-накрая тръбата ги изплю в един приятно обзаведен салон с килим на пода. Беше също така снабден и с механично задвижвана хлъзгаща се врата. Вратата се отвори точно когато сядаха и Хакуърт за малко да загуби равновесие, когато от тръбата задуха нанофилтриран вятър; на вратата беше застанала една сервитьорка, не повече от метър и трийсет висока, която бе усмихната до уши и която затвори очи и се приведе напред при появата на очакваната въздушна вълна.

Каза на идеален английски от долината Сан Фернандо:

— Искате ли да ви изредя специалитетите ни?

Д-р Х. положи доста усилия да убеди Хакуърт, че му съчувства за положението му; толкова големи, че Хакуърт започна да се чуди дали д-р Х. вече е знаел за това.

— Стига сме го разисквали вече — каза накрая д-р Х., като прекъсна Хакуърт по средата на някакво обяснение, след което Хакуърт не успя повече да привлече вниманието му върху тази тема. Подейства му успокояващо, но и притесняващо, защото не можеше да се отърве от усещането, че току-що по някакъв начин е направил сделка, чиито условия не са били установени предварително, че дори не са били и обмислени. Цялото поведение на д-р Х. обаче сякаш изпращаше посланието, че ако ще подписваш не особено изгодна сделка с някоя древна и загадъчна персона от шанхайския свят на организираната престъпност, едва ли ще намериш нещо по-подходящо от доброжелателния д-р Х., който беше толкова щедър, че вероятно щеше веднага да забрави за нея или просто ще прибере услугата, която ти е направил, в някое пожълтяло чекмедже някъде из покоите си. До края на дългата вечеря Хакуърт вече се чувстваше толкова успокоен, че почти бе забравил както за лейтенант Чанг, така и за „Буквара“.

Всъщност, докато вратата не се отвори отново и не се появи самият лейтенант Чанг.

В началото Хакуърт почти не можа да го познае, защото беше облечен в много по-традиционни дрехи от обикновено: широки индигови шалвари, сандали и плитко кепе от черна кожа, което закриваше около седемдесет и пет процента от възлоподобния му череп. Освен това беше започнал да си пуска мустак. Най-страшното обаче беше, че на пояса му имаше ножница, а пък в ножницата имаше сабя.

Той пристъпи в салона и се поклони превъзнесено на д-р Х., след което се обърна с лице към Хакуърт.

— Лейтенант Чанг? — каза с отмалял глас Хакуърт.

— Полицай Чанг — отвърна натрапникът — от областния съд на Шанхай. — След което каза китайските думи за Средно кралство.

— Мислех, че сте от Крайбрежната република.

— Последвах господаря си в една нова земя — обясни полицаят Чанг. — Със съжаление искам да ви кажа, че съм тук, за да ви арестувам, Джон Пърсивал Хакуърт.

— По какво обвинение? — попита Хакуърт, като се насили да се усмихне, сякаш това си беше някаква рутинна шегичка между добри приятели.

— Че на… ден от месец…, 21… година сте внесъл крадена интелектуална собственост в Небесното кралство — и по-специално в бърлогата на д-р Х. — и сте използвал тази собственост, за да компилирате незаконно копие на едно определено устройство, известно под името „Илюстриран буквар на младата дама“.

Нямаше смисъл да се твърди, че това не е вярно.

— Но аз съм дошъл тук тази вечер, точно за да си възвърна правата на собственост върху същото това устройство — рече Хакуърт, — което е в ръцете на многоуважавания ми домакин тук. Вие, разбира се, нямате намерение да арестувате многоуважавания д-р Х. за това, че е внесъл крадена собственост.

Полицаят Чанг погледна д-р Х. с очакване. Докторът си поопрaви одеждите и придоби лъчезарна, покровителствена усмивка.

— Съжалявам, но трябва да ви кажа, че някой недобронамерен човек очевидно ви е дал погрешна информация — каза той. — Всъщност аз нямам представа къде се намира „Буквара“.

Измеренията на капана му бяха толкова обширни, че умът на Хакуърт продължаваше да се гърчи из него, блъскаше се безпомощно ту в едната стена, ту в другата, дори когато двайсет минути по-късно беше издърпан пред областния съдия. Бяха импровизирали съдебна зала в една голяма, древна градина във вътрешността на Стария Шанхай. Представляваше открит квадрат, павиран с плоски сиви камъни. От едната му страна се издигаше сграда, отворена към квадрата от едната си страна, с наклонен керемиден покрив, чиито краища се бяха вирнали високо във въздуха и чиито стрехи бяха украсени с глинен фриз, на който бяха изографисани два дракона, застанали един срещу друг, а между тях имаше голяма перла. Хакуърт осъзна, макар и доста смътно, че всъщност това е сцената на летен театър, което подсилваше усещането му, че той е единственият зрител на пиеса с много преплетен сюжет, написана и представена само за него. Пред една ниска, покрита с брокатена покривка маса в средата на сцената беше седнал съдията, облечен във великолепна тога и с внушителна шапка с периферия, украсена с избродиран еднорог. Зад него и малко встрани стоеше дребна жена с нещо, което според Хакуърт бяха феноменоскопски очила. След като показа на Хакуърт мястото върху сивите плочки, където трябваше да коленичи, полицаят Чанг се качи на сцената и зае мястото от другата страна на съдията. В рамките на квадрата се намираха и няколко други длъжностни лица, като по-голямата част бяха д-р Х. и придружаващите го членове от неговата свита, подредени в

две успоредни редици, които образуваха нещо като тунел между Хакуърт и съдията.

Първоначалният прилив на ужас на Хакуърт беше заглъхнал. Вече бе изпаднал в черногледо очарование от невероятния кошмар на ситуацията си, както и от великолепното представление, организирано от д-р Х., за да отпразнува това. Коленичи мълчешком и остана така в стъписано, свръхрелаксирано състояние, също като зашеметена жаба на масата за дисекции.

Минаха през необходимите формалности. Съдията се казваше Фенг и очевидно беше от Ню Йорк. Обвинението бе повторено, макар и с малко по-сложни думи. Жената пристъпи напред и представи доказателствата: кинозапис, който пуснаха на един голям медиатрон, заел цялата задна стена на сцената. Беше за това как заподозреният Джон Пърсивал Хакуърт отрязва едно парченце от кожата на палеца си и го дава на (невинния) д-р Х., който (без да знае, че го въвличат в извършването на кражба) измъква един терабит прясна информация от червейче под формата на репей и т.н. и т.н.

— Единственото, което ни остава, е да докажем, че тази информация наистина е била откраднатa — макар че това е доста очевидно по поведението на заподозрения — каза съдията Фенг. В подкрепа на същото твърдение полицаят Чанг пристъпи напред и разказа за посещението си в дома на Хакуърт.

— Господин Хакуърт — обърна се към него съдия Фенг, — искате ли да опровергаете твърдението, че тази собственост е била откраднатa? Ако е така, ще ви задържим тук, докато не бъде направено копие на информацията за полицията на Нейно величество; те ще могат да разберат от работодателя ви дали сте направил нещо нечестно. Искате ли да го направим?

— Не, Ваша светлост — отвърна Хакуърт.

— Значи не отричате, че собствеността е била откраднатa и че сте подмамили един поданик на Небесното кралство да ви стане съучастник в престъпното ви деяние?

— Виновен съм по обвинението, Ваша светлост — каза Хакуърт — и оставям съдбата си в ръцете на милостивия съд.

— Чудесно — кимна съдията. — Обвиняемият признава вината си. Присъдата е шестнайсет удара с пръчка и десет години затвор.

— Милостиви Боже! — възкликна тихо Хакуърт. Колкото и да беше неадекватна, подобна реплика бе единственото, което му дойде в главата.

— Що се отнася до ударите с пръчка, тъй като обвиняемият е бил мотивиран от родителската си преданост към дъщеря си, ще

ги отменя всичките, с изключение на един, но при едно условие.

— Ваша светлост, ще се опитам да се подчиня на каквито и да било условия, които можете да ми наложите.

— Че дадете на д-р Х. ключа за дешифриране на въпросните данни, за да могат да се доставят копия от книгата на децата, които изпълват домовете ни за сираци.

— Ще го направя с удоволствие — рече Хакуърт, — но има някои усложнения.

— Чакам — заяви съдията, но в гласа му се долавяше силна нотка на недоволство. Хакуърт имаше усещането, че цялата тази работа за боя с пръчка и „Буквара“ е прелюдия към нещо по-голямо и че съдията просто иска да мине през нея колкото се може по-бързо.

— За да мога да изложа сериозността на тези усложнения — каза Хакуърт, — ще трябва да разбера колко копия приблизително има намерение Ваша светлост да направи.

— В рамките на стотици хиляди.

Стотици хиляди!

— Моля да ме извините, но разбира ли Ваша светлост, че книгата е създадена за момиченца, които започват да се занимават с нея на около четиригодишна възраст?

— Да.

Хакуърт бе шокиран. Не беше трудно да се повярва, че има стотици хиляди деца от двата пола и всички възрасти. Стотици хиляди момиченца на четиригодишна възраст обаче беше нещо неразбираемо за човешкия мозък. Само едно си бе истинско постижение. Но това беше Китай в крайна сметка.

— Магистратът чака — напомни полицаят Чанг.

— Трябва да обясня съвсем подробно на Ваша светлост, че в по-голямата си част „Буквара“ е интерактивен — което ще рече, че е необходимо участието и на възрастни интерактори. Докато едно или две допълнителни копия могат да минат безпроблемно, то един голям допълнителен брой ще задръстят вградената система, с която се заплащат подобни услуги.

— Тогава част от задълженията ви ще бъде да извършите такива промени в „Буквара“, които да го направят подходящ за нашите изисквания — можем да минем и без онези части от книгата, които залагат изцяло на външни интерактори, и да осигурим наши собствени в някои от случаите — отвърна съдия Фенг.

— Това може да се постигне. Мога да вградя функция за автоматично производство на гласове — не толкова добри, но ще вършат работа. — Точно в този момент, почти без да мисли и без да оценява последиците от това, което правеше, Джон Пърсивал

Хакуърт изигра един трик, който премина незабелязано през радара на съдията, д-р Х. и всички останали хора в театъра, които бяха по-добри в засичането на трикове от всички останали хора по света. — Докато се занимавам с това, ако ще доставя удоволствие на съда, мога също така — каза Хакуърт със съвсем невинно изражение — да направя някои промени в съдържанието, за да стане то по-подходящо за уникалните културни изисквания на ханската читателска аудитория. Това обаче ще отнеме известно време.

— Чудесно — одобри съдията, — отменям всички удари с пръчката, без един, в очакване на изпълнението на тези промени. Що се отнася до десетте години затвор, с неудобство трябва да споделя с вас, че понеже е много малка, тази област не разполага със затвор, поради което ще се наложи заподозреният да бъде освободен още тази вечер, след като бъде изпълнен ударът с пръчка. Бъдете сигурен обаче, господин Хакуърт, че присъдата ви ще бъде изпълнена по един или друг начин.

Божественото откровение, че ще бъде освободен да се върне при семейството си още същата вечер, фрасна Хакуърт като дълбоко засмукване на дим от опиум. Ударът мина бързо и ефикасно; нямаше време да се притесни, което малко му помогна. Болката незабавно го хвърли в шок. Чанг издърпа отпуснатото му тяло от конструкцията за изтезания и го отнесе до една твърда скамейка, където той полежа в полусъзнание няколко минути. Донесоха му чай — добър „Киймън“ със силен лавандулов привкус.

Без повече разправии Хакуърт беше незабавно ескортиран до пределите на Средното кралство, след което попадна на улиците на Крайбрежната република, която по време на цялата процедура си беше на една ръка разстояние, но която можеше да е и на хиляди километри и хиляди години. Веднага се отправи с широко разтворени крака и ситни стъпки към един обществен синтетичен компилатор, за да си компилира някои средства за първа медицинска помощ — болкоуспокоителни и някои хемокули, които се надяваше да затворят раните му.

За втората част на изречението и за начина, по който може да я изпълни, не го споходиха никакви идеи, докато не стигна до средата на Високото шосе, понесен на бързите си автокънки, докато вятърът проникваше през тъканта на панталоните му и дразнеше раздирането, грижливо направено напречно на задните му части, също като следа от камион. Този път беше заобиколен от рояк аеростати с големината на стършели, които се придвижваха в елипсовидна формация около него, съскаха нежно и невидимо в нощта и само чакаха да се появи най-малък повод

да нападнат.

Тази охранителна система, която му бе изглеждала като нещо огромно, докато я бе компилирал, сега приличаше на жалък жест. Можеше да спре атаката на някоя младежка банда. Без да усети обаче, той беше пресякъл равнината на дребните престъпници и бе попаднал в една нова област, управлявана от сили, които му бяха почти неизвестни. Хората като Джон Пърсивал Хакуърт ги познаваха единствено доколкото те пресичаха пътищата на някакви маловажни хорица и сили, които по една случайност бяха близо до него. Той не можеше нищо друго, освен да продължи да пада през орбитата, която му бе предопределена. Тази идея го успокояваше повече от всичко, което беше научил през целия си живот и когато се прибра у дома, той целуна заспалата Фиона, погрижи се отново за раните си с терапевтичните технологии от синтетичния компилатор, облече си пижамата, за да ги скрие и се пъхна под завивките.

Още приказки от „Буквара“; историята на Динозавър и Доджо; Нел понаучава нещичко от изкуството на самоотбраната; майката на Нел се сдобива с ценен ухажьор и го загубва; Нел извоюва победа срещу един млад грубиян

Тя обичаше много всичките си четири приятелчета, но любимец й бе станал Динозавър. Отначало го намираше малко страшничък, но след това си даде сметка, че макар и да можеше да бъде ужасяващ воин, той беше на нейна страна и я обичаше. Нел обичаше да го моли да й разказва разни истории за старите времена преди Изчезването, както и за времето, което бе прекарал в уроци с мишката Доджо.

Там имаше и други ученици…

Каза книгата с гласа на Динозавър, когато Нел седна съвсем самичка в ъгъла на залата за игри.

> …В ония времена хора нямаше, но пък имаше маймуни и един ден до входа на пещерата дойде една малка женска маймунка, която изглеждаше много самотна.
>
> Доджо я покани да влезе вътре, което много ме изненада, защото си мислех, че той обича само воините. Когато малката маймунка ме видя, тя замръзна от ужас, но Доджо ме хвърли през рамо и ме блъсна по стените на

пещерата няколко пъти, за да покаже, че съм под пълния му контрол. Направи й една купичка със супа и я попита защо се лута из гората съвсем самичка. Маймунката, която се казваше Бел, обясни, че майка й и приятелят на майка й я били изритали от семейното дърво и й казали да отиде да повиси на други клони за няколко часа. По-големите маймуни обаче били заели всички клони и не позволили на Бел да повиси с тях, поради което тя се защурала из гората, за да си търси компания и така се загубила, докато накрая не се озовала пред входа на пещерата на Доджо.

— Можеш да останеш при нас колкото искаш — каза Доджо. — Ние тук само си играем на разни игрички и ако искаш, можеш да се присъединиш към нашите игрички.

— Трябва да се връщам вкъщи скоро — оплака се Бел. — Иначе приятелят на майка ми ще ме напердаши.

— Тогава ще ти покажа пътя от семейното ти дърво дотук и обратно — предложи Доджо, — за да можеш да идваш да си играеш с нас, когато майка ти те изгони от къщи.

Двамата с Доджо помогнахме на Бел да се ориентира обратно през гората. Когато се връщахме към пещерата, аз казах:

— Учителю, не разбирам.

— И какво толкова те притеснява? — попита Доджо.

— Ти си велик воин, а аз самият се уча да стана също велик воин. Има ли място в твоята пещера за едно момиченце, което просто иска да си играе?

— Само аз мога да съдя кой може или не може да стане велик воин — отвърна Доджо.

— Но ние сме толкова заети с упражненията и тренировките — рекох му аз. — Имаме ли време да си играем с детето, както й обеща ти?

— Че какво е играта, ако не тренировка, но маскирана в цветни дрешки? — попита Доджо. — Освен това, при условие, че дори без моите напътствия ти тежиш десет тона и имаш огромна паст, която е пълна с остри като бръсначи зъби, и всичките същества с изключение на мен побягнат от ужас само като чуят стъпките ти, мисля, че не трябва да отказваш на едно самотно малко момиченце малко време за игри.

Като чух това аз се почувствах много засрамен, поради което когато се прибрахме, пометох пещерата

седем пъти, без да са ми наредили. Няколко дни по-късно, когато Бел отново се появи на входа на пещерата ни самотна и забравена, и двамата направихме всичко възможно да я накараме да се почувства добре. Доджо започна да си играе на някакви специални игрички с нея, които толкова й харесаха, че тя продължи да се връща при нас и колкото и да не ти се вярва, след две години на подобни занимания Бел вече можеше да ме хвърля през рамо, също както правеше Доджо.

Нел се засмя при мисълта, че една малка маймунка може да преметне през рамото си един толкова голям динозавър. Тя се върна една страница назад и прочете последната част по-внимателно:

> Два дни по-късно, когато Бел отново дойде в пещерата ни самотна и забравена, и двамата направихме всичко възможно да я накараме да се почувства добре. Доджо приготви специално меню в кухнята си от ориз, риба и зеленчуци и се погрижи тя да изяде всичко в чинията си. След това започна да си играе на една специална игричка с нея, която се наричаше „задни салта“.

На отворената страница се появи илюстрация. Нел видя познатото открито пространство пред входа на пещерата на Доджо. Доджо беше седнал на един висок камък и даваше наставления на Динозавър и Бел. Динозавър се опита да направи задно салто, но късите му предни крака не можеха да поемат тежестта на масивната му глава и той падна право върху лицето си. След това се опита и Бел и се получи превъзходно задно салто.

Нел също се опита. В началото беше доста объркващо, защото светът се завърти около нея, докато се премяташе. Тя погледна илюстрацията в книгата и видя, че Бел прави точно същото, което се бе опитала да направи и тя, и допуска абсолютно същите грешки. Доджо пропълзя надолу по камъка си и обясни на Бел как да си държи главата и тялото изправени. Нел последва съвета му и направи втори опит, като този път се получи много по-добре. Преди да й свърши времето, тя вече правеше идеални задни салта по цялата площадка. Когато се върна в апартамента, Мама отначало не искаше да я пусне вътре и тя започна да прави задни салта из целия външен коридор. Накрая Мама я пусна да влезе, но когато видя, че косата и обувките на Нел са пълни с пясък, тя я натупа и я изпрати в леглото, без да й даде никаква храна.

На следващата сутрин обаче Нел отиде при синтетичния компилатор и си поръча от специалната храна, която Доджо беше направил за Бел. Контейнерът каза, че риба не може да направи, но можел да направи наносурими, което било нещо като риба. С ориза щял да се справи. Зеленчуците бяха проблемни. Вместо тях машината й даде някаква зеленикава каша, която можеше да се гребе с лъжица. Нел каза на синтетичния компилатор, че това й е храната на Бел и че отсега нататък ще се храни само с нея, след което машината винаги знаеше какво да й приготвя.

Нел вече не наричаше книгата си вълшебна, а с името, написано черно на бяло върху заглавната страница, което едва напоследък се бе научила да разчита напълно:

ИЛЮСТРИРАН БУКВАР НА МЛАДАТА ДАМА

пропедевтичен наръчник,

в който се разказва историята

на принцеса Нел

и всичките й приятели, роднини, познати и т.н.

Букварът не й говореше вече толкова често, колкото бе правил преди. Тя откри, че много често чете думите по-бързо, отколкото книгата можеше да ги изговори, поради което обикновено й казваше да не говори. Често обаче я слагаше под възглавницата си и я караше да й чете приказки преди да заспи, и понякога се събуждаше посред нощ и я чуваше как й шепти някакви неща, които току-що беше сънувала.

Тад отдавна бе изчезнал от дома им, макар и не преди да дари Мама с един счупен нос. Замести го Шемп, който от своя страна беше заместен от Тод, който пък отстъпи на Тони. Един ден шанхайската полиция дойде да арестува Тони, който порна с черепна пушка единия от тях насред всекидневната и от дупката в корема на полицая започнаха да излизат червя, които плъзнаха надолу по краката му. Другият полицай уцели Тони с един „седемминутен специалитет“, след което завлече колегата си в коридора, докато Тони изрева като диво, ранено животно, хукна към кухнята, където грабна един нож и започна да рови из гръдния си кош на мястото, където смяташе, че е попаднал „специалитетът“. Докато изтекат седемте минути и полицаят влезе обратно при Тони, той беше издълбал огромна дупка в гръдния си мускул чак до ребрата. Заплаши ченгетата с окървавения си нож, при което главният полицай натисна няколко копчета на черната си кутийка и Тони изпищя и завика, когато една „формичка за сладки“ се детонира в бедрото му. Изпусна ножа. Ченгетата се втурнаха към него и го увързаха целия, след което застанаха около мумифицираното му от блестящата найлонова материя тяло, поритаха го и го настъпваха няколко минути, после направиха една дупка в найлона, за да може да диша. Оформиха четири клупа на опаковката му, след което го отнесоха всички, заедно. Наложи се Нел сама да почисти кръвта в кухнята и всекидневната. Тя все още не беше много добра в почистването на разни неща, поради което в крайна сметка само размаза всичко. Когато Мама се прибра у дома, тя изпищя, после малко поплака, а накрая натупа Нел, че е

направила такава мърсотия. Това много натъжи Нел и тя си отиде в стаята, взе си буквара и си измисли своя собствена приказка, в която се разказваше как лошата мащеха накарала принцеса Нел да почисти къщата и я набила, защото не се била справила добре. Докато стигне до края на приказката, тя беше забравила всички истински неща, които й се бяха случили, и помнеше само историята, която си бе измислила.

След това Мама псуваше мъжете известно време, но след два месеца се запозна с Брад, който всъщност беше много приятен. Имаше си истинска работа като ковач в анклава Нова Атлантида. Един ден взе Нел със себе си на работата и й показа железните обувки, които заковаваха на копитата на конете. Това беше първият път, в който Нел виждаше истински кон, поради което не обърна особено внимание на Брад, чуковете и пироните му. Работодателите на Брад имаха огромна къща с обширни зелени ливади и четири деца, до едно по-големи от Нел, които излизаха в красивите си дрехи и започваха да яздят конете.

Мама обаче се раздели с Брад; каза, че не обичала занаятчиите, защото много приличали на истинските викторианци по това, че през цялото време обясняват защо някои неща са по-добри от други и в крайна сметка се стигало до идеята, че някои хора са по-добри от други. Захвана се с един мъж на име Бърт, който в крайна сметка заживя с тях. Бърт обясни на Нел и Харв, че в къщата трябва да цари дисциплина, че той има намерение да я постигне и започна да ги бие постоянно — понякога по дупетата, а понякога и по лицето. Биеше много и Мама.

Нел прекарваше повечето си време на площадката за игри, където й беше много по-лесно да прави всичките упражнения, на които Доджо учеше Бел. Освен това понякога участваше и в игрите на другите деца. Един ден играеше с една от приятелките си на онази игра, при която по едно въже се плъзга топка между двамата играчи, и постоянно печелеше. По едно време се приближи едно момче, което беше по-голямо както от Нел, така и от приятелката й, и настоя да го приемат в играта. Приятелката на Нел отстъпи мястото си и Нел заигра с момчето, което се казваше Кевин. Кевин беше едро и набито момче, което много се гордееше с ръста и силата си, а философията му за тази игра беше да печели чрез сплашване. Той хващаше топката, замахваше мелодраматично, като си оголваше зъбите и докарваше силно червен цвят на лицето си, след това халосваше топката с удар като от парен чук и всичко това бе придружено със звукови ефекти, при което цялата топка се покриваше със слюнките му. Представлението беше толкова зрелищно, че много деца просто

стояха и гледаха със страхопочитание, изплашени да не попаднат на пътя на топката. След това Кевин просто започваше да удря топката все по-бързо и по-бързо при всяко нейно завръщане, като междувременно сипеше един милион обиди към съперника си. Нел знаеше, че майката на Кевин е живяла с много от мъжете, с които бе живяла и нейната майка; той се появяваше честичко с посинено око, което със сигурност не беше посинено на площадката за игри.

Нел винаги се бе страхувала от Кевин. Днес обаче, когато той се опитваше да стане звезда, просто изглеждаше смешен; също както правеше Динозавър понякога, докато партнираще за спаринг на Бел. Топката полетя към нея, влажна от всичките плюнки и съвсем не толкова бърза, колкото изглеждаше на пръв поглед. Кевин крещеше какви ли не глупости по неин адрес, наричаше я пикла и куп други неща, но поради някаква причина Нел въобще не го чуваше, а и не й пукаше — просто се прицели в топката и я фрасна наистина силно, като концентрира тежестта на цялото си тяло върху кокалчетата точно по права линия, както я беше учил Доджо. Удари топката толкова силно, че дори не можа да я усети; тя полетя в широка дъга, която я отведе чак над главата на Кевин и зад него. След това единственото, което трябваше да направи, бе да я плесне още няколко пъти, докато се носи във въздуха и така спечели играта.

— Две от три — каза Кевин и продължиха да играят, но все със същия резултат. Всички деца вече се смееха на Кевин, при което той си изпусна нервите, стана червен като рак и се спусна към Нел.

Нел обаче бе виждала как Кевин използва тази тактика с другите деца и знаеше, че му върши работа, просто защото те се изплашваха до смърт и не можеха да помръднат. Доджо беше обяснил на Бел, че най-добрият начин да победи Динозавър бе да му се махне от пътя и да го остави да бъде изигран от собствената си сила; Нел така и направи с Кевин: отстъпи встрани в последния момент, вдигна стъпалото си, за да стане като кука и го спъна. Кевин се плъсна като прасе, но събра сили да стане и да я нападне отново. Нел го примами и отново го катурна.

— Добре де — рече той, — ти печелиш.

Тръгна към Нел с протегната напред ръка, сякаш искаше да се здрависат. Нел обаче беше виждала и това и знаеше, че също е трик. Тя също протегна дясната си ръка, сякаш е готова да се здрависат. Докато обаче Кевин се придвижваше към подадената стръв, а мускулите на ръцете му съвсем явно бяха стегнати до един, Нел обърна дланта си надолу, издърпа ръката си надолу, след което я прибра някъде към средата на тялото си. Докато

правеше това, наблюдаваше Кевин и видя, че погледът му следи като хипнотизиран ръката й. Тя продължи да движи ръката си в елипсовидна траектория, като обръщаше дланта си нагоре, протягаше я напред и посягаше така, сякаш ще бръкне с пръсти в ококорените очи на Кевин.

Той покри лицето си с ръце. Нел го ритна между краката с всички сили, като преди това внимателно се прицели в мишената си. Когато момчето се присви, тя го сграбчи за косата и фрасна главата му в коляното си, след което го бутна да си седне на задника и го остави така, твърде стъписан за момента, за да може да се развика.

Хакуърт обядва в изискана компания; беседа за лицемерието; положението на Хакуърт води до нови усложнения

Хакуърт пристигна в кръчмата първи. Взе си халба черна бира от бара, налята в бурета под налягане в близката община Давтейл, и се поразходи из мястото, докато чакаше. Беше се въртял неспокойно зад бюрото си през цялата сутрин и сега му бе приятно да си поразтъпче краката. Кръчмата беше оформена по подобие на древните лондонски ханове около Втората световна война, като в единия й ъгъл имаше нарочно направено разрушение от бомба и на всеки прозорец бяха залепени Х-ове, което само накара Хакуърт отново да се сети за д-р Х. По стените бяха налепени подписани с автограф снимки на американски и британски въздушни бойци, заедно с други спомени, свидетелстващи за връхната точка на англо-американското сътрудничество:

ИЗПРАТЕТЕ
една пушка
ЗА ЗАЩИТАТА НА
ЕДИН АНГЛИЙСКИ ДОМ
Изправени пред заплахата от инвазия,
английските граждани спешно се нуждаят
от оръжия, за да защитават домовете си.
ВИЕ МОЖЕТЕ ДА ПОМОГНЕТЕ

Американски комитет за защита

на английските домове

Из цялото помещение на прътове и специални куки в тавана

висяха на гроздове бомбета — също като големи чепки черно грозде. Като че ли тук идваха много инженери и артифекси. Седяха по на халба бира на бара и ровеха в солените си кейкове по малките масички, докато разговаряха и се смееха. Нямаше нищо предразполагащо нито в самото място, нито у хората, които го стопанисваха, но Хакуърт знаеше, че остатъкът от нанотехнологичното знание, събрано в главите на тези занаятчии от средната класа, беше това, което поддържаше в крайна сметка Нова Атлантида в заможно и сигурно състояние. Трябваше да се запита защо не му беше достатъчно просто да стане един от тях. Джон Пърсивал Хакуърт превръщаше мислите си в материя и го правеше по-добре от всеки друг на това място. Той обаче бе усетил нуждата да стигне по-далеч — той бе пожелал да прекрачи отвъд материята и да се добере до душата на човека.

Независимо дали го искаше или не, но сега щеше да стигне до стотици хиляди души.

Мъжете по масите го гледаха с любопитство, след това кимваха учтиво и отклоняваха погледите си, когато срещнеха неговия. Хакуърт бе забелязал един ролс-ройс, широк колкото цялата лента, който беше паркиран точно пред входа на заведението. Очевидно тук присъстваше някоя голяма клечка, но из някое от задните помещения. Както Хакуърт, така и всички останали знаеха това и до един бяха нащрек, тръпнещи от очакване да видят за какво става въпрос.

Майор Нейпиър пристигна на гърба на един редовен кавалерийски вихрогон и влезе точно по обяд, свали си офицерската фуражка и съвсем свойски поздрави бармана. Хакуърт го познаваше, защото той беше герой, а Нейпиър познаваше Хакуърт по причини, които съвсем нарочно ще останат неизяснени.

Хакуърт премести халбата в лявата си ръка и горещо стисна дланта на майор Нейпиър пред самия барплот. Двамата тръгнаха към задната част на заведението, докато си разменяха някакви сърдечни, моментни, безсмислени реплики. Нейпиър пристъпи стегнато пред него и отвори една тясна врата в задната стена. Три стъпала водеха надолу към малка и уютна стаичка с разделени на множество части прозорци на трите стени и маса с меден плот по средата. На масата седеше един мъж, съвсем сам. Докато слизаше надолу по стъпалата, Хакуърт си даде сметка, че това е лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу, който се изправи, отвърна на поклона му и го поздрави с дълго и сърдечно ръкостискане. Той толкова се стараеше да накара Хакуърт да се почувства като у дома си, че в известен смисъл усилията му постигаха обратния резултат.

Пак си поговориха празни приказки, макар че този път вече не толкова свойски. Дойде един сервитьор; Хакуърт си поръча сандвич с пържола, специалитета на деня, а Нейпиър просто кимна на келнера, за да потвърди същото и за себе си, което се стори на Хакуърт като много приятелски жест. Финкъл-Макгроу отказа да яде каквото и да било.

На Хакуърт всъщност не му се ядеше. Беше ясно, че командването на Кралските обединени сили вече е разбрало поне за част от онова, което се бе случило. Финкъл-Макгроу знаеше също. Бяха решили да се видят с него насаме, вместо да го вземат на мушката и да го прогонят от филозоната. Това би трябвало да го изпълни с безкрайно облекчение, но не стана така. Нещата изглеждаха толкова простички след съдебното дело в Небесното кралство. Сега той подозираше, че ще се усложнят страшно много.

— Господин Хакуърт — заговори Финкъл-Макгроу, след като бяха приключили с любезностите, но сега гласът му звучеше по друг начин, сякаш за да стане ясно, че срещата ще тръгне по някакъв определен план, — моля ви, направете ми честта да чуя мнението ви за лицемерието.

— Моля? Лицемерието ли казахте, Ваша милост?

— Да, точно така.

— Струва ми се, че то е порок.

— Голям или малък? Помислете добре — от отговора ви зависят много неща.

— Струва ми се, че зависи от конкретните обстоятелства.

— Това винаги е доста предпазлив отговор, господин Хакуърт — каза леко нападателно лордът на справедливостта. Майор Нейпиър се засмя някак изкуствено, защото не знаеше как да разбира подобен диалог.

— Последните събития в живота ми ме накараха да се замисля сериозно за ползата от това нещата да се вършат предпазливо — отвърна Хакуърт. Другите двама се засмяха с разбиране.

— Знаете ли, когато бях млад, лицемерието се смяташе за един от най-големите пороци — обясни Финкъл-Макгроу. — Все заради моралния релативизъм. Значи, в подобен климат от вас не се очаква да критикувате другите — в крайна сметка, ако абсолютно добро и зло не съществуват, тогава какви основания имаме да критикуваме?

Финкъл-Макгроу спря да говори за момент с пълното съзнание, че е привлякъл напълно вниманието на останалите и започна да вади от джобовете си една лула от кратунка и всичките свързани с нея продукти и приспособления. Продължи

да се занимава единствено с това и напълни лулата с някакъв тютюн с цвета на естествена кожа, който беше толкова ароматен, че устата на Хакуърт се напълни със слюнка. Прищя му се да напъха малко от тютюна в устата си.

— Това обаче доведе до доста забележителна обща фрустрация, защото по природа хората са доста строги и нищо не им е толкова приятно, колкото да критикуват недостатъците на другите. Поради което те се захванаха с лицемерието и го издигнаха от един малък грях до цар на всички пороци. Защото дори и да няма добро и зло, можеш да намериш основания да критикуваш някого, като съпоставиш онова, което е твърдял, с онова, което всъщност е направил. В този случай ти не даваш никаква оценка за правотата на схващанията му или морала на поведението му — просто изтъкваш, че е казал едно, а върши друго. Буквално цялата политическа дейност от времето на младостта ми беше отдадена на това да се излавят случаите на лицемерие. Няма да повярвате какво се говореше за първите викторианци. Да наречеш някого викторианец по онова време беше същото, като да го наречеш фашист или нацист.

Както Хакуърт, така и майор Нейпиър бяха абсолютно стъписани.

— Ваша милост! — възкликна Нейпиър. — Аз естествено си давах сметка, че моралните им убеждения са били коренно различни от нашите, но не мога да повярвам, че всъщност са *анатемосвали* първите викторианци.

— Разбира се, че го правеха — отвърна Финкъл-Макгроу.

— Защото Викторианците са били лицемери — обясни Хакуърт, за да покаже, че е разбрал.

Финкъл-Макгроу направо засия към Хакуърт, както би засиял учителят към любимия си ученик.

— Както виждате, майор Нейпиър, преценката ми за умствения капацитет на господин Хакуърт е била напълно основателна.

— Аз никога не съм се съмнявал в това, Ваша милост — отвърна майор Нейпиър, — но все пак си струваше да видя някакво доказателство. — Той вдигна чашата си към Хакуърт.

— Тъй като били лицемери — продължи Финкъл-Макгроу, след като запали лулата си и изпрати във въздуха няколко огромни фонтана дим, — Викторианците били направо презирани през втората половина на двайсети век. Повечето от хората, които поддържали подобни схващания, били прословути, разбира се, с престъпните си деяния, но въпреки това не виждали никакъв парадокс в схващанията си, защото самите те не били лицемери — нямали никакви морални позиции и съответно не

живеели според такива.

— Поради което били по-издигнати в морално отношение от Викторианците… — вмъкна майор Нейпиър, който все още се чувстваше малко като победен.

— …въпреки че — всъщност *защото* — нямали въобще никакви морални ценности.

Настъпи тишина, в която всички около медната маса клатеха глави зачудено.

— Нашето схващане за лицемерието е малко по-различно — продължи Финкъл-Макгроу. — Според Weltanschauung[4] на втората половина на двайсети век лицемер е човек, който изразява високи морални ценности като част от планирана кампания за измама — той никога не поддържа подобни схващания искрено и когато не е пред очите на хората, си ги нарушава постоянно. Повечето лицемери, разбира се, не са такива. Най-често става въпрос за „духът е силен, но плътта — слаба“.

— Това, че постоянно нарушаваме моралния код, който поддържаме — заговори майор Нейпиър, за да си го обясни, — не означава, че сме неискрени, когато поддържаме на думи същия този морален код.

— Разбира се — съгласи се Финкъл-Макгроу. — Всъщност това си е съвсем очевидно. Никой никога не е казвал, че е много лесно да се следва една стриктна посока на поведение. Всъщност точно от трудностите, които срещаме — от погрешните стъпки, които правим по пътя — нещата стават интересни. Вътрешната — която е и *вечна* — борба между първичните ни инстинкти и строгите изисквания на собствената ни морална система е характерна само и единствено за човека. От начина, по който се държим в тази борба, зависи как можем с времето да бъдем съдени от една по-висша власт.

Тримата мъже останаха безмълвни за няколко минути, докато преглъщаха бирата си или дима и разсъждаваха върху чутото.

— Не мога да не стигна до заключението — каза накрая Хакуърт, — че току-що чутата лекция по сравнителна етика — която беше много добре представена и съм благодарен за това — по всяка вероятност се отнася по някакъв начин към ситуацията, в която се намирам.

Другите двама повдигнаха вежди в не много ясно изразен знак на учудване. Лордът на справедливостта се обърна към майор Нейпиър, който веднага взе думата с освежен вид.

— Ние не знаем всички подробности на твоята ситуация — както ти е известно, поданиците на Атлантида имат право на

учтиво третиране от всички разклонения на Обединените сили на Нейно величество, освен ако не нарушат племенните норми. Това отчасти означава, че ние не се занимаваме постоянно с това да поставяме хората под силни мерки на наблюдение, само защото сме любопитни за техните, ъ-ъ… *странични занимания*. В една епоха, когато абсолютно всичко може да бъде наблюдавано, единственото, което ни е останало, е учтивостта. Съвсем естествено обаче следим всички преминавания през границата в двете посоки. Та, преди известно време любопитството ни беше запалено от пристигането на някой си лейтенант Чанг от кабинета на областния съдия. Носеше със себе си найлонова чантичка с един доста похабен цилиндър в нея. Лейтенант Чанг се отправи директно към твоя апартамент, остана там половин час, след което си тръгна, но без шапката.

Сандвичите с пържоли пристигнаха в началото на този монолог. Хакуърт започна да рови из гарнитурата, сякаш можеше да направи по-маловажен разговора, като обръща еднакво внимание на него и на съставките на сандвича си. Остана известно време при зелето, след което започна да разглежда бутилките с най-различни и непознати сосове, поставени в центъра на масата, също като дегустатор, който разглежда бутилките в изба с вино.

— Бях нападнат в Земите под аренда — обясни разсеяно Хакуърт, — а лейтенант Чанг е намерил шапката ми малко по-късно у един млад разбойник. — Беше фиксирал погледа си без особена причина върху една висока бутилка с хартиен етикет, изписан с древен неравен шрифт. *„Оригинална подправка Макхортър“* беше написано с големи букви, а всичко останало с толкова малки, че не можеше да се чете. Гърлото на бутилката също беше украсено с черно-бели репродукции на древни медали, раздадени от европейски монарси в епохата преди Просвещението, на изложби в най-различни места от рода на Рига. След кратко, но силно разклащане и подрусване, се посипаха петна охрав сос от съвсем мъничкия отвор на върха на бутилката, който се пазеше от половинсантиметрова коричка. По-голямата част попадна върху чинията му, но някои от пръските се приземиха и върху сандвича.

— Да — кимна майор Нейпиър, като бръкна във вътрешния си джоб и извади сгънат лист хартия с изкуствен интелект с размери 33 на 44 см. Той й каза да се увеличи върху масата и я бодна с писеца на сребърна писалка с размерите на артилерийска гилза. — В отчетите на пропускателния пункт пише, че вие не ходите често в Земите под аренда, господин Хакуърт, което е напълно разбираемо и говори за добрата ви преценка. През

последните месеци е имало две такива пътувания. При първото сте потеглил в ранния следобед и сте се върнал късно през нощта, кървящ от някакви наранявания, които са били пресни според… — майор Нейпиър не можа да потисне една малка усмивка — …съненото описание, вкарано от пограничния служител, който е бил дежурен онази нощ. При второто пътуване отново сте потеглил следобеда и сте се върнал късно, но този път с една-единствена раничка на задните си части — невидима, разбира се, но така или иначе хваната от уредите за наблюдение.

Хакуърт отхапа от сандвича си, правилно предположил, че месото ще бъде жилаво и ще му даде достатъчно време да обмисли положението, докато кътниците му се борят с него. Оказа се, че наистина разполага с много време; но както му се случваше обикновено в подобни случаи, не можа да се съсредоточи върху конкретната тема. Единственото, за което можеше да мисли, бе вкусът на соса. Ако описанието на съставките върху етикета можеше да се чете, то сигурно щеше да изглежда горе-долу така:

Вода, меласа от долнокачествен портвайн, вносен мексикански пипер, сол, чесън, джинджифил, доматено пюре, волска мас, дим от истинска цикория, енфие, нарязани на ситно фасове, ферментирала утайка от тъмна бира „Гинес“, смлени уранови остатъци, сърцевини от автомобилни заглушители, мононатриев глутамит, нитрати, нитрити, нитроти и нитрути, стрити косми от свинска зурла, динамит, активен въглен, главички на кибритени клечки, използвани пръчици за почистване на лули, никотин, въглен, уиски от първа преварка, пушени телешки лимфни възли, есенни листа, червена дезинфектираща амониева киселина, битуминозни каменни въглища, радиоактивни частици, принтерно мастило, белина за пране, препарат за почистване на канализации, син хризолитов азбест, водорасли, сярна киселина, цианова киселина и естествени ароматизатори.

Не можеше да не се засмее при мисълта за пълната си злополучност както сега, така и през въпросната нощ.

— Трябва да призная, че неотдавнашните ми посещения на Земите под аренда ме накараха да не желая подобно нещо отново. — Думите му предизвикаха същите леко насмешливи, всезнаещи усмивки по лицата на събеседниците му. Хакуърт продължи: — Не виждах никаква причина да докладвам на властите на Атлантида за нападението…

— Причина е *нямало* — прекъсна го майор Нейпиър. — Шанхайската полиция обаче е можело да се заинтересува.

— А-ха, ясно. На тях обаче също не съобщих, просто заради

репутацията им.

Подобно стандартно измиване на ръцете би предизвикало палав смях у всекиго. Хакуърт беше изненадан, че нито Финкъл-Макгроу, нито Нейпиър захапаха стръвта.

— Но въпреки това — каза Найпиър, — лейтенант Чанг опроверга тази репутация, когато ви донесе шапката, нали, вече негодна за нищо. Донесе ви я лично извън работното си време, вместо да ви я изпрати по пощата или просто да я изхвърли.

— Да — съгласи се Хакуърт, — така направи.

— Стори ни се доста странно. Макар и да не сме си и помислили да разпитваме за подробностите на разговора ви с лейтенант Чанг или пък да ви се бъркаме по някакъв начин в работата, на някои подозрителни умове тук — такива, които по всяка вероятност са имали вземане-даване с ориенталската среда достатъчно дълго — им хрумна, че намеренията на лейтенант Чанг може и да не са били съвсем почтени и че може да се окаже полезно да го понаблюдаваме. В същото време, от гледна точка на вашата безопасност, решихме да ви държим под покровителственото си наблюдение по време на следващите ви пътешествия отвъд решетката-глутница. — Нейпиър подраска още малко по листа си. Хакуърт наблюдаваше как бледосините му очи скачат нагоре-надолу, докато разните съобщения се материализираха на повърхността му.

— След това сте отишъл още веднъж до Земите под аренда — всъщност по Високото шосе, през Пудонг, та чак до Стария град на Шанхай — обясни Нейпиър. — Там системата ни за наблюдение или е излязла от строя, или е била заглушена от някакви контрамерки. Върнал сте се няколко часа по-късно с липсващо парче кожа от задника ви. — Изведнъж Нейпиър хвърли листа върху бюрото си, погледна Хакуърт за първи път продължително, като премигна няколко пъти, за да фокусира погледа си, и се отпусна назад към проектираната от някой садист облегалка на стола. — Това въобще не е първият път, когато някой поданик на Нейно величество тръгва на нощна разходка в онези диви територии и се завръща с белези от побой. Обикновено обаче побоят съвсем не е толкова сериозен и също така обикновено жертвата сама си плаща да й бъде направено точно това. Моето лично мнение, господин Хакуърт, е, че вас въобще не ви интересува точно този порок.

— Вашата преценка е вярна, сър — каза Хакуърт малко разгорещено.

Самопризнанието го поставяше в положение, в което трябваше да даде някакво по-добро обяснение за белега напречно на задните му части. Всъщност не бе необходимо да обяснява

каквото и да било — това беше неформален обяд, а не полицейски разпит, — но вече пострадалата му правдоподобност щеше да загуби още повече, ако оставеше това без коментар. Сякаш за да подсилят усещането за това, двамата други мъже останаха безмълвни доста дълго.

— Имате ли някакви по-нови сведения за мъжа на име Чанг? — попита Хакуърт.

— Много е странно, че задавате този въпрос. По-точно е да се каже бившият лейтенант. Неговата колежка на име Пао, както и шефът им — магистрат на име Фенг — са си подали вкупом оставките преди около месец. Излезли са отново на повърхността в Средното кралство.

— Вероятно ви е учудило съвпадението, че един съдия, който има навика да наказва хората с бой с пръчка, става служител на Средното кралство, а скоро след това един инженер от Нова Атлантида се завръща от посещение във въпросния анклав и по тялото му има белези от бой с пръчка.

— Като ви слушам сега, наистина ми изглежда странно — призна майор Нейпиър.

Лордът на справедливостта се намеси:

— Човек може да стигне до заключението, че въпросният инженер дължи нещо на някоя важна клечка в този анклав и че правораздавателната система е била използвана като данъчна служба.

Нейпиър вече беше готов със своя дял от веригата.

— Един такъв инженер, ако въобще съществува разбира се, може би ще се изненада, когато разбере, че Джон Зайбатсу е много любопитен по отношение на въпросния шанхайски господин — един почти равен на бога мандарин от Небесното кралство, ако е същият, за когото си мислим ние, — а също така и че се опитваме от известно време почти без никакъв успех да получим информация за неговата дейност. Така, ако шанхайският господин реши да поиска нашият инженер да участва в дейности, които ние обикновено смятаме за неетични и дори предателски, да можем да заемем една нетипично опрощаваща позиция. При условие, разбира се, че инженерът ни държи в течение.

— Разбирам. Означава ли това, че става въпрос за нещо като двоен агент? — попита Хакуърт.

Нейпиър подскочи така, сякаш самия него току-що го бяха ударили с пръчка.

— Това е една покъртително несполучлива фраза. Ще ви простя обаче, защото я използвате в този контекст.

— А тогава Джон Зайбатсу ще се ангажира ли официално с това положение на нещата?

— Така не се прави — отвърна майор Нейпиър.

— Точно от това се страхувах — сподели Хакуърт.

— Обикновено подобни ангажименти са чисто формални, защото в повечето случаи участникът няма почти никакъв избор.

— Да — каза Хакуърт, — разбирам какво имате предвид.

— Ангажиментът е морален, въпрос на чест е — обясни Финкъл-Макгроу. — Фактът, че подобен инженер изпада в беда, е доказателство за повечко лицемерие от негова страна. Ние сме склонни да си затворим очите пред подобна тривиална и преходна слабост. Ако впоследствие обаче той извърши и предателство, нещата разбира се стават различни; ако обаче си изиграе добре ролята и достави информация на Обединените сили на Нейно величество, то тогава той ще е превърнал много своевременно една малка грешка във велик героичен подвиг. Може би си давате сметка, че е съвсем нормално героите да бъдат посвещавани в рицарски звания, освен разни други доста осезаеми награди.

За няколко секунди Хакуърт не можа да проговори от изненада. Беше очаквал, че ще го изпратят на заточение, което може би си беше заслужил. Простото опрощаване щеше да е повече от това, на което можеше да се надява. Финкъл-Макгроу обаче му даваше възможност за нещо много по-велико: шанс да стане част от ниските рангове на благородниците. Един благороднически дял в племенното предприятие. Имаше един-единствен отговор, който можеше да даде, и той го измърмори, преди да е изпаднал в несвяст.

— Благодаря за благосклонността ви. Приемам назначението си. Можете да смятате, че отсега нататък ще съм в служба на Нейно величество.

— Келнер! Донесете, моля, бутилка шампанско — извика майор Нейпиър. — Струва ми се, че имаме повод за празнуване.

Из „Буквара“: пристигането на един зловещ барон; дисциплинарната практика на Бърт; заговорът срещу барона; практическо приложение на идеи, взети от „Буквара“; бягство

Извън Черната крепост злата мащеха на Нел продължила да живее както си иска и да забавлява посетителите. През няколко седмици над хоризонта минавал кораб и пускал котва в малкото заливче, където бащата на Нел навремето бил завързвал рибарската си

лодка. По някой важен господин пристигал на брега с личните си гребци и оставал в къщата с майката на Нел за няколко дни, седмици или месеци. В края на престоя тя винаги започвала да крещи на госта си, което Харв и Нел чували дори през плътните стени на крепостта, и когато на посетителя му идвало до гуша от всичко това, той се връщал обратно на кораба и отплавал, а лошата царица оставала разплакана на брега с разбито сърце. Принцеса Нел, която в началото мразела мащехата си, започнала да я съжалява в известен смисъл и да си дава сметка, че царицата е затворена в затвор, който сама е сътворила и който бил още по-мрачен и студен от Черната крепост.

Един ден в залива се появила тримачтова платноходка с червени платна и на брега слязъл един червенокос мъж с червена брада. Също като другите посетители, и той се нанесъл да живее при царицата и останал там известно време. За разлика от останалите той се интересувал от Черната крепост и на всеки няколко дни стигал с коня си до портата й, пипал дръжките и се разхождал наоколо с вперен поглед във високите й стени и кули.

През третата седмица от престоя му Нел и Харв чули с изненада, че дванайсетте катинара на портата се отключват един по един. Червенокосият влязъл. Когато видял Нел и Харв, той се изненадал не по-малко от тях самите.

— Кои сте вие? — попитал с ниския си, дрезгав глас.

Принцеса Нел отворила уста да отговори, но Харв я спрял.

— Вие сте посетителят — рекъл той. — Представете се.

Като чул това, лицето на мъжа станало почти толкова червено, колкото била и косата му, при което той се отправил към Харв и го фраснал през лицето със свития си юмрук.

— Аз съм барон Джак — казал той, — и можеш да смяташ, че това беше визитната ми картичка. — След това напук се прицелил да ритне принцеса Нел; кракът му обаче, покрит с тежката метална броня, бил твърде бавен, и като си спомнила уроците на Динозавър, принцеса Нел го избягнала лесно. — Вие трябва да сте двата плъха, за които ми разказа царицата — сетил се мъжът. — Досега трябваше да сте умрели — да са ви

изяли троловете. Е, нищо, това ще стане тази вечер и утре крепостта ще бъде моя! — Той хванал Харв и започнал да връзва ръцете му с едно здраво въже. Принцеса Нел забравила уроците си и се опитала да го спре, при което той сграбчил и нея за косата и също я вързал. След няколко секунди вече и двамата лежали безпомощни на земята. — Ще видим как ще се справите с троловете тази нощ! — казал барон Джак и след като дарил и двамата с по един плесник и един ритник ей така, за нищо, излязъл през портата и заключил отново дванайсетте катинара.

Принцеса Нел и Харв чакали дълго, докато залезе слънцето, за да се съживят нощните й приятелчета и отвържат нея и Харв. Принцеса Нел им обяснила, че злата царица си има нов любовник, който възнамерява да вземе крепостта за себе си.

— Трябва да се борим с него — заявила Пурпур.

Както принцеса Нел, така и всичките й приятели много се изненадали, като чули това, защото обикновено Пурпур била търпелива, мъдра и съветвала да не се стига до бой.

— Черното има много нюанси — обяснила тя — и немалко са случаите, когато скритият начин е най-добър; някои неща обаче са си само лоши и трябва да бъдат преследвани до смърт.

— Ако не беше човек, щях да го размажа с единия си крак — казал Динозавър, — но не през деня. А дори и през нощта царицата е вещица и приятелите й притежават зли сили. Ще ни трябва план.

Нея нощ беше един истински ад. Кевин — момчето, което Нел бе победила на топка — беше научил всичко, което е типично за един грубиянин, не от някой друг, а от самия Бърт, който бе живял с майка му, известно време и може би дори му беше баща. Кевин отиде при него и му каза, че Нел и Харв са го били. Тази нощ Харв и Нел изядоха най-големия бой през живота си. Продължи толкова дълго, че накрая Мама се намеси и се опита да накара Бърт да се успокои. Бърт обаче фрасна Мама през лицето и тя падна на пода. Накрая Харв и Нел се озоваха заедно в стаята си. Бърт си пиеше няколкото бири във всекидневната и гледаше един интерактив с Грубияна Скъд. Мама беше избягала от апартамента и те нямаха никаква представа къде се намира в момента.

Едното око на Харв беше толкова подуто, че се бе затворило,

а едната си ръка въобще не можеше да използва. Нел беше ужасно жадна и когато отиде до тоалетната, видя, че пишка червено. Освен това по ръцете си имаше изгаряния от цигарите на Бърт, а болката се усилваше все повече.

Усещаха през стената какво прави Бърт, а също така чуваха и интерактива. Харв щеше да разбере кога е заспал Бърт, защото всеки интерактив за един потребител превключваше на пауза известно време след като потребителят спреше да участва. Когато бяха сигурни, че Бърт е заспал, те се промъкнаха в кухнята, за да се снабдят с малко медикаменти от синтетичния компилатор.

Харв си взе превръзка за китката и торбичка с лед за окото, а освен това помоли машината да им даде нещо за раните от нож и цигари, за да не се инфектират. Машината им показа цял списък с медиаглифи за различните видове лекарства. Някои бяха първокласни и трябваше да се купуват, но други бяха безплатни. Едно от тях представляваше крем в тубичка като паста за зъби. Те я отнесоха в стаята си и се редуваха да размазват крема един на друг.

Нел лежа безмълвна в леглото, докато не усети, че Харв е заспал. След това извади „Илюстрирания буквар на младата дама“.

> Когато барон Джак се върнал в Черната крепост на другия ден, много се ядосал, защото видял въжетата накуп на земята, без обаче каквито и да било кости, строшени и глозгани от троловете. Той връхлетял в крепостта с извадена сабя, ръмжейки, че собственоръчно ще убие Харв и принцеса Нел; когато влязъл в столовата обаче, се спрял стъписан, защото видял, че за него е приготвено грандиозно угощение върху масата: цели самуни препечен хляб, делви с прясно масло, печен дивеч, печено прасенце, грозде, ябълки, сирене, бульон и вино. Харв и принцеса Нел били застанали до масата, облечени като слуги.
>
> — Добре дошъл в крепостта ви, барон Джак — казала принцеса Нел. — Както виждате, ние — вашите нови слуги — сме ви приготвили лека закуска, която се надяваме да харесате. — Всъщност Патето било приготвило всичката храна, но тъй като действието се развивало през деня, то се било превърнало отново в малка играчка, заедно с всички останали нощни приятелчета.
>
> Гневът на барон Джак се стопил, докато алчният му поглед обхождал масата.

— Ще опитам някои неща — решил той, — но дори и една храна да не е идеална или ако не ми сервирате както трябва, веднага ще набуча главите ви на портата на крепостта! — И той щракнал с пръсти пред лицето на Харв.

Харв се ядосал и щял да изръмжи нещо в отговор, но принцеса Нел си спомнила думите на Пурпур, която била казала, че скритият начин е най-добър. Тя рекла със сладкото си гласче:

— За лошо обслужване ще заслужаваме точно това.

Барон Джак започнал да се храни и толкова отлично било приготвило всичко Патето, че веднъж като започнал, баронът не могъл да се спре. Той постоянно изпращал Харв и Нел в кухнята да му носят още храна и макар че през цялото време им намирал кусури и ставал от масата да ги бие, очевидно бил решил, че са му по-ценни живи, отколкото мъртви.

— Понякога, освен това, горял кожата им с цигарите си — прошепна Нел.

Буквите на страницата на „Буквара“ се промениха.

— А освен това принцеса Нел започнала да пишка червено — продължи Нел, — защото баронът бил един много лош човек. И истинското му име не било барон Джак. Истинското му име било Бърт.

Докато Нел говореше, приказката в книгата се променяше.

— И Харв не можел да си използва ръката заради китката, поради което трябвало да носи всичко с една ръка, и това също било така, защото Бърт бил лош човек и бил ударил Харв много лошо — допълни тя.

След дълго мълчание „Буквварът“ отново проговори, но изведнъж красивият глас на викторианката, която бе разказвала приказката, беше станал плътен и дрезгав и се запъваше по средата на думата.

Барон Бърт ял целия ден, чак докато залезе слънцето.

— Подпрете вратите — казало едно пискливо гласче, — иначе троловете ще ни погнат!

Думите дошли от дребничък мъж в костюм и цилиндър, който току-що бил нахълтал през вратата и наблюдавал нервно залеза.

— Кой е тоя пискливко, дето ми нарушава вечерята? — изръмжал барон Бърт.

— Това е нашият съсед — отвърнала принцеса

Нел. — Вечер идва да ни посещава. Моля ви, нека да седне до камината.

Барон Бърт го изгледал подозрително, но в този момент Харв сервирал един вкусен ягодово-сметанов пай пред него и той напълно забравил за дребничкия мъж, докато след няколко минути пискливият глас не прозвучал отново:

Имало веднъж барон на име Бърт,
който бил силен и непобедим.
От него и мечките треперели даже,
но след напитка или две
и името си той не можел да каже.

— Кой смее да се подиграва на барона!? — изръмжал барон Бърт и свел поглед, за да види как новият посетител се е подпрял весело на бастунчето си и вдига чаша, като че ли да пие за негово здраве.

Не се гневете, Ваша светлост,
и не се бавете, в леглото отидете,
защото беше дълъг ден
и вий сте вече много изморен,
та може мокър скоро да ви е чаталът.

— Донесете ми буре с бира! — извикал барон Бърт. — И още една за тоя келеш, та да видим тогава кой носи повече на пиене.

Харв дотъркалял две бурета със силна бира в стаята. Барон Бърт вдигнал едното към устата си и го изпразнил на една глътка. Малкото човече на пода направило същото.

После били донесени два мяха с вино и отново и баронът, и малкото човече ги опразнили без проблем.

Най-накрая били донесени и две бутилки силна ракия, а баронът и малкото човече започнали да се редуват на глътки, докато не опразнили и двете бутилки. Баронът бил стъписан от издръжливостта на човечето на алкохол; то обаче си стояло изправено и трезво, докато барон Бърт вече бил доста пиян.

Накрая човечето извадило една малка бутилка от джоба си и рекло:

За младия момък бирата добра е,
докато големите вино предпочитат.
Ракията е тая,
дето пасва най на краля,
но сравнена с лунна светлина,
тя е детска залъгалка.

Малкото човече отпушило бутилката и отпило, след което я подало на барон Бърт. Баронът изпил една глътка и незабавно заспал в стола си.

— Мисията завършена — рекло човечето, като направило дълбок поклон с цилиндър в ръка, при което се видели две дълги космати уши — защото това било не някой друг, а самият Питър.

Принцеса Нел хукнала към кухнята да каже на Динозавър, който седял до камината с дълъг прът в ръка, с който ровел въглените и постоянно го обръщал, за да го направи колкото може по-остър.

— Той заспа! — прошепнала тя.

Седнала в сцената си в „Парнас“, Миранда усети силен прилив на облекчение, когато на дублиращия екран се появи следващата й реплика. Тя си пое дълбоко дъх, преди да я изрече, затвори очи, настрои се психически и се опита да се постави в Черната крепост. Вгледа се дълбоко в очите на принцеса Нел и изрече репликата с целия си талант и умения, които изрови в себе си.

— Добре — рече Динозавър. — Значи е дошло времето двамата с Харв да избягате от Черната крепост! Трябва да бъдете колкото можете по-безшумни. Аз ще изляза по-късно и ще се присъединя към вас.

Моля те, махни се оттам. Моля те, избягай. Махни се от къщата на ужасите, в която живееш, Нел, и отиди в някой дом за сираци, полицейски участък или нещо такова и аз ще те открия. Където и да си, ще те намеря.

Миранда вече го беше измислила: можеше да се снабди с още един матрак, Нел щеше да спи на пода в спалнята й, а Харв — във всекидневната й. Само ако можеше да разбере кои, за Бога, бяха тия две деца.

Принцеса Нел не беше отговорила. Тя мислеше, което бе

последното нещо, което трябваше да прави точно сега. *Махай се. Махай се.*

— А ти защо пъхаш тази пръчка в огъня?

— Длъжен съм да се погрижа баронът никога повече да не ви тормози — отвърна Миранда, като четеше от дубльора.

— Ама какво точно ще направиш с тая пръчка?

Моля те, недей. Сега не е времето да питаш защо.

— Трябва да се махнете бързо! — прочете репликата Миранда, колкото можеше по-убедително. Принцеса Нел обаче си общуваше от две години с „Буквара“ и бе свикнала да задава хиляди въпроси.

— Защо се опитваш да направиш пръчката остра?

— Защото точно по този начин двамата с Одисей се справихме с циклопите — отвърна Динозавър. *По дяволите. Всичко се обърква.*

— Какво значи циклопи? — попита Нел.

На следващата страница се появи нова илюстрация, точно срещу картинката, на която Динозавър седи до огъня. На нея имаше едноок гигант, който води стадо овце.

Динозавър разказа история за това как Одисеи убил циклопите с един подострен кол, също както той щял да направи с барон Бърт. Нел настоя да разбере какво се е случило след това. Всяка история водеше към следваща. Миранда се опитваше да ги разказва колкото може по-бързо, да вкарва нотка на отегчение и нетърпение в гласа си, което не беше никак лесно, защото всъщност бе на ръба на истерията. Трябваше да измъкне Нел от онзи апартамент, преди Бърт да се събуди от пиянския си сън.

Небето на изток започна да просветлява…

По дяволите. Махай се оттам, Нел!

Динозавър тъкмо разказваше на принцеса Нел за една вещица, която превръщала хората в прасета, когато изведнъж — хоп, и той се превърна в плюшена играчка. Слънцето беше изгряло.

Нел малко се изненада от това развитие на нещата и затвори „Буквара“ за известно време, заслушана в тъмното в хриптенето на Харв и хъркането на Бърт в съседната стая. Бе очаквала с нетърпение момента, когато Динозавър щеше да убие барон Бърт, също както бе направил Одисей с циклопите. Сега обаче това нямаше да се случи. Барон Бърт щеше да се събуди, да разбере, че са го измамили и да ги напердаши още по-здраво. Щяха да си останат в Черната крепост завинаги.

На Нел ѝ беше писнало да стои в Черната крепост. Знаеше, че е дошло времето да се махне оттам.

Тя отвори „Буквара“.

— Принцеса Нел знаела какво трябва да направи — каза Нел. После затвори книгата и я остави на възглавницата си.

Дори да не се бе научила да чете добре, пак щеше да намери онова, което ѝ трябваше, с помощта на медиаглифите на синтетичния компилатор. Беше едно нещо, което бе видяла да използват хората в старите пасиви, нещо, което беше видяла, когато предишният приятел на Мама Брад я беше водил да види конюшнята в Давтейл. Наричаше се отвертка и човек можеше да накара компилатора да ги произвежда най-различни: дълги, къси, тънки, дебели.

Тя накара машината да направи една много дълга и тънка отвертка. Когато беше готова, машината както винаги издаде съскащ звук и на Нел ѝ се стори, че чува как Бърт се върти на дивана.

Надникна във всекидневната. Той си лежеше там със затворени очи, но ръцете му мърдаха. Завъртя веднъж главата си наляво и надясно, при което Нел видя просветването на полуотворените му очи.

Щеше да се събуди всеки момент и да я нарани още повече.

Тя хвана отвертката пред себе си като копие и хукна право към него.

Точно в последния момент се разколеба. Инструментът се отклони и се плъзна по челото му, като остави следа от червени резки. Нел беше толкова ужасена, че го изпусна и отскочи назад. Бърт замята главата си като обезумял.

Той отвори очи и погледна право към Нел. След това вдигна ръка към челото си и когато я свали, тя беше цялата в кръв. Бърт седна на дивана, все още не на себе си напълно. Отвертката се търколи и падна на пода. Той я вдигна и видя, че върхът ѝ е окървавен, след това впери поглед в Нел, която се бе свила в ъгъла на стаята.

Нел знаеше, че е сгрешила. Динозавър ѝ беше казал да избяга, но вместо това тя го бе измъчила с въпросите си.

— Харв! — каза тя. Гласът ѝ обаче беше съвсем дрезгав и стържещ, също като на мишка. — Трябва да отлитаме!

— Да, да, ще полетиш и още как — изръмжа Бърт, като свали краката си на пода. — Право през прозореца ще полетиш.

Появи се Харв. В болната си ръка носеше нунджагото си, а в здравата — „Буквара“. Книгата висеше разтворена на една илюстрация, на която принцеса Нел и Харв бягат от Черната крепост, а барон Бърт ги преследва.

— Нел, книгата ти ми проговори — възкликна той. — Каза, че трябва да бягаме. — Точно тогава видя как Бърт става от дивана с окървавената отвертка в ръка.

Харв не си прави труда да използва оръжието си. Той хукна през стаята и пусна книгата, за да може да освободи здравата си ръка и да отвори вратата. Нел, която бе замръзнала в ъгъла от известно време, се спусна към вратата като стрела, която най-сетне са изстреляли от лъка, но по пътя успя да грабне „Буквара“. Хукнаха по коридора, а Бърт беше зад тях само на няколко крачки.

Фоайето с асансьорите се намираше на известно разстояние. Като по импулс, Нел спря и клекна на пътя на Бърт. Харв се обърна към нея ужасен.

— Нел! — извика той.

Тупащите нозе на Бърт се фраснаха странично в Нел. Той политна напред и се приземи с гръм и трясък върху пода на коридора, при което продължи да се плъзга на известно разстояние. Това го докара точно до краката на Харв, който се бе извърнал, за да го посрещне и въртеше нунджаго. Успя на няколко пъти да го удари по главата, но беше много изплашен и не можа да се справи особено добре. Бърт посегна с едната си ръка и хвана веригата, която свързваше двете части на оръжието. Нел вече бе станала на крака и нападна Бърт откъм гърба; тя се спусна напред и заби зъби в меката част на палеца му. После се случи нещо бързо и объркано, Нел се търколи по пода, Харв я издърпа отново на крака, тя посегна назад да си вземе „Буквара“, който пак беше изпуснала. Хукнаха надолу по аварийните стълби и започнаха да се промъкват през тунела от урина, графити и отпадъци, прескачайки странните заспали там тела. Бърт влезе в стълбището по петите им, две площадки след тях. Той се опита да мине напряко, като прескочи парапета, както беше виждал да правят в интерактивите, но пияното му тяло не можа да изимитира медийните герои и той се търколи надолу до следващата площадка, като междувременно бълваше ругатни и викове, позеленял от болка и гняв. Нел и Харв продължиха да бягат.

Падането на Бърт им осигури достатъчно преднина, за да стигнат до приземния етаж. Притичаха през фоайето и директно излязоха на улицата. Беше рано сутринта, поради което там нямаше почти никой, а това беше малко необичайно; обикновено се въртяха примамки и съгледвачи за доставчици на наркотици. Тази нощ обаче имаше един-единствен човек в целия район наоколо: едър китаец с къса брада и късо подстригана коса, облечен в традиционни индиговосини шалвари и с черна кожена

шапчица на главата. Той стоеше насред улицата с пъхнати в ръкавите ръце. Огледа внимателно Нел и Харв, когато те притичаха покрай него. Нел не му обърна внимание. Тя просто тичаше колкото ѝ държаха краката.

— Нел! — изкрещя Харв. — Нел! Погледни!

Тя се страхуваше да погледне. Продължи да тича.

— Нел, спри и погледни! — извика пак Харв. Звучеше екзалтирано.

Накрая Нел сви зад ъгъла на една сграда, спря, обърна се и надникна предпазливо назад.

Виждаше празната улица, на която се намираше сградата, подслонявала я през целия ѝ досегашен живот. На края на улицата имаше голям медиатронен дисплей за реклами, по който в момента течеше реклама на „Кока-Кола“ в древното и традиционно червено, използвано от тази компания.

На нейния фон се виждаха силуетите на двама мъже: Бърт и едрия китаец с голяма и кръгла глава.

Двамата си танцуваха.

Не, китаецът танцуваше. Бърт се клатушкаше около него като истински пияница.

Не, китаецът не танцуваше, а правеше някои от упражненията, на които Доджо бе научил Нел. Той се движеше бавно и красиво с изключение на някои моменти, в които всички мускули на тялото му се съюзяваха за едноексплозивно движение. Обикновено експлозиите бяха насочени към Бърт.

Бърт падна на земята, след това започна да се изправя.

Китаецът се загърна така, че заприлича на черно семенце, вдигна се във въздуха, завъртя се и се разтвори като разцъфнало цвете. Единият му крак фрасна Бърт по брадичката и като че ли започна да се ускорява нагоре, докато минаваше през цялата глава. Тялото на Бърт се тръшна на паважа, сякаш няколко галона вода бяха излети от кофа. Китаецът остана съвсем неподвижен, успокои дишането си и оправи шапчицата си и пояса на робата си. След това обърна гръб на Нел и Харв и се отдалечи по средата на улицата.

Нел отвори „Буквара“ си. През един прозорец на Черната крепост се виждаше как Динозавър — или по-точно неговият силует — е застанал до трупа на барон Бърт, а в лапите му пушеше кол.

Нел каза:

— Малкото момченце и малкото момиченце хукнали да тичат към Отвъдната земя.

Хакуърт напуска Шанхай; размишленията му за възможните мотиви на д-р Х.

Пасажерите на бъдещия полет спираха с приплъзване по покрития с плюнки под на шанхайския аеродрум, докато гласът на говорителя нижеше по микрофона имената на велики и древни китайски градове. Оставяха чантите си на земята, караха децата си да млъкнат, бърчеха чела, правеха с ръце фунии на ушите си и свиваха устни от пълна изненада. Нещата станаха още по-трудни заради огромната фамилия от няколко дузини току-що пристигнали бури — жени с бонета и момчета в дебели и груби фермерски панталони, — които се бяха проточили през единия от изходите и бяха започнали да пеят химн на благодарността с плътните си дрезгави гласове.

Когато говорителят съобщи полета на Хакуърт (до Сан Диего през Сеул, Владивосток, Магадан, Анкораж, Жуно, Принс Руперт, Ванкувър, Сиатъл, Портланд, Сан Франциско, Санта Барбара и Лос Анджелис), той очевидно реши, че е под достойнството му, отвъд способностите му или и двете заедно да говори на корейски, руски, английски, френски, костарикански и испански в едно и също изречение, поради което просто мърмори нещо в микрофона известно време, сякаш не само че не е говорител-професионалист, ами на всичкото отгоре е един срамежлив, безучастен вокалист, скрит в задните редици на някой огромен хор.

Хакуърт знаеше, че ще минат много часове, преди да се озове на някой въздушен кораб, и че дори след като е направил тази огромна крачка, можеше да чака с часове, докато корабът наистина излети. Въпреки това трябваше да каже довиждане на семейството си по някое време, а този момент беше точно толкова подходящ, колкото и всеки останал. Гушнал Фиона (която вече бе толкова голяма и здрава) в сгъвката на едната си ръка и хванал Гуен с другата, той настойчиво си пробиваше път сред плътно прилепналата тълпа от пасажери, просяци, джебчии и улични търговци, които продаваха всичко от топове истинска коприна до крадена интелектуална собственост. Най-сетне стигнаха до един ъгъл, където се бе образувало вяло вртопче, отделено от потока хора, и където Фиона можеше да бъде свалена на земята без особена опасност.

Той се обърна първо към Гуен. Тя все още изглеждаше стъписана и отнесена, което продължаваше в по-голяма или по-малка степен откакто й беше казал, че е получил ново назначение, „чиято природа нямам свободата да ти разкрия, освен че касае бъдещето не само на моя отдел, нито на Джон

Зайбатсу, ами на цялата филозона, в която си имала щастието да се родиш и на която съм се заклел във вечна вярност“, и че отива в командировка „с неизяснена продължителност“ в Северна Америка. Особено напоследък беше станало съвсем ясно, че Гуен не разбира нищо. Отначало Хакуърт се ядоса, защото го сметна за симптом на дотогава останал скрит интелектуален дефицит. По-късно бе започнал да си дава сметка, че това е свързано по-скоро с емоционалното й състояние. Хакуърт тръгваше на едно не съвсем незначително приключение, ставаше господар на собствената си съдба, щеше да бъде много романтично. Гуен не беше възпитана в подходящия авантюристичен дух, а и цялата идея за подобни неща й се струваше нереална. Тя подсмръкна един-дваж, избърса си сълзите, целуна го и го прегърна набързо и отстъпи назад, след като бе изиграла своята роля в церемонията без каквото и да било излишно театралничене. Останал малко недоволен от цялата работа, Хакуърт приклекна, за да се изравни с нивото на Фиона.

Дъщеря му като че ли интуитивно схващаше по-добре ситуацията; напоследък ставаше по няколко пъти през нощта, защото сънувала кошмари, а на път за аеродрума беше останала напълно тиха. Вторачи се в баща си с големи зачервени очи. Очите на Хакуърт се насълзиха и носът му потече. Той се изсекна шумно и задържа кърпата пред лицето си известно време, за да се вземе в ръце.

След това бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади един плосък пакет, опакован в медиатронна хартия с пролетни диви цветя, които се поклащат на лекия вятър. Фиона незабавно грейна и Хакуърт не можа да сдържи усмивката си — не му беше за първи път — към очарователната податливост на малките хора спрямо съвсем откровените подкупи.

— Ще ми простиш, че ти развалям изненадата — каза той, — като ти кажа, че това е книга, скъпа моя. Вълшебна книга. Направих я за теб, защото те обичам и не можах да се сетя за по-добър начин да изразя тази любов. И винаги, когато я отваряш, независимо колко далеч съм от теб, ще ме намираш вътре.

— Много, много ти благодаря, татенце — изчурулика тя и взе книгата с две ръце, при което той не можа да се въздържи и я вдигна високо, прегърна я силно и я целуна.

— Довиждане, най-скъпа моя, ще ме виждаш в сънищата си — прошепна той в мъничкото й, безупречно ушенце, след което я остави на земята, завъртя се и се отдалечи, преди да е видяла тя сълзите, които се стичаха по лицето му.

Хакуърт вече беше свободен човек, който се луташе из аеродрума в емоционален ступор и успя да намери полета си,

като се остави единствено на същия стаден инстинкт, който отвеждаше всички местни до полетите им. Винаги, когато видеше повече от един гуейло да се спускат устремено в някоя посока, той просто тръгваше след тях, после пък други тръгваха подир него, и така се получи една тълпа чужденци сред стотиците пъти повече местни, докато накрая, два часа след обявеното за полета време, всички се струпаха на един изход и започнаха да се катерят в кораба „Ханжин Такома“, който можеше и да не е техният кораб, но пък пасажерите вече имаха значително количествено превъзходство и можеха да го отвлекат до Америка, което си беше единственият начин да се справиш в Китай.

Бе получил известие от Небесното кралство. Сега беше на път към земята, която все още — макар, и смътно — знаеха като Америка. Очите му бяха зачервени от сълзите по Фиона и Гуен, а кръвта му беше пълна с нанозити, чиято функция бе известна само на д-р Х.; Хакуърт беше легнал, затворил очи, навил ръкава си нагоре и затананикал „Давай, Атлантида“, докато лекарите на д-р Х. (поне се надяваше, че са лекари) забиха една дебела игла във вената му. Иглата бе забита в една тръба, която беше свързана по специален начин със синтетичния компилатор; Хакуърт бе пряко свързан със Захранването, но не редовното захранване на Атлантида, а това на д-р Х., което беше свързано с черния пазар. Само се надяваше да са дали на машината правилни инструкции, защото щеше да е срамота в ръката му да се материализират някоя пералня, медиатронна китайска пръчица или килограм китайско брашно. Оттогава бе получил няколко пристъпа на треперене, което трябваше да означава, че имунната му система реагира на нещо, което д-р Х. му беше вкарал. Тялото му или щеше да свикне с него (което бе за предпочитане), или щеше да унищожи вредящите нанозити.

Въздушният кораб беше от типа, който прилича на бърз средновековен кораб с платна и гребла, но при тези условия това бе най-големият клас пътнически летателни апарати. Беше разделен на четири класи. Хакуърт се намираше в трета — втората отдолу-нагоре. Под него беше класата за мигриращи отрепи и небесните момичета — проститутките на въздуха. Дори сега те ръсеха подкупи наляво и надясно, за да се доберат до залата в трета класа, вперили погледите си в Хакуърт и облечените в бели ризи сараримени, които често пътуваха в тази посока. Въпросните господа бяха израснали в някой или друг претъпкан Дракон, където се бяха научили да си създават един вид изкуствено лично пространство, като категорично се пренебрегват един друг. Хакуърт бе стигнал до онова състояние, в което съвсем откровено не му пукаше от нищо. Той гледаше тези

мъже съвсем открито — бойци от първата линия на разните им там микродържавици, докато всеки един от тях сгъваше сакото си в морскосиньо и се промъкваше пълзешком на лакти в някоя подобна на ковчег микрокаюта, също като редник, който пропълзява под ограда от бодлива тел, следван или не от съгледвач.

Хакуърт се чудеше съвсем безпредметно дали той е единственият на този кораб с две хиляди пасажери, който вярва, че проституцията (или *въобще нещо*) е неморално. Не се занимаваше с въпроса, за да си докаже колко е добродетелен, а по-скоро от мрачно любопитство; някои от небесните момичета бяха доста привлекателни. Докато обаче се промъкваше в микрокаютата си, получи нов пристъп на тръпки, което му напомни, че дори духът му да е много силен, тялото просто си оставаше прекалено слабо.

Другото възможно обяснение за тръпките бе, че нанозитите на д-р Х. търсеха и унищожаваха вкараните от Обединените сили на Нейно величество. Възможно беше в тялото му да се е разразила истинска война и имунната му система да е започнала да върши допълнителна работа, за да може да овладее клането. Хакуърт заспа съвсем изневиделица, още преди корабът да се е отделил от мачтата за закрепване, и започна да сънува механизъмчетата за убиване, които бе видял в увеличен размер на медиатрона на д-р Х. по време на първото си посещение. Те и на картинка си бяха достатъчно ужасяващи. А това, че в кръвта му имаше няколко милиона от тях въобще не действаше успокоително на нервната му система. Но в края на краищата не беше толкова лошо, колкото да знаеш, че кръвта ти е пълна със спирохети, с които хората си живееха десетилетия наред. Удивително бе с колко много неща може да свикне човек.

Когато се върна отново в леглото, чу леко позвъняване също като от вълшебни звънчета. Звукът идваше от малката писалка, която висеше на ланеца на часовника му, и означаваше, че е получил някакво съобщение. Може би Фиона се опитваше да му благодари. Така или иначе не можеше да заспи, та извади един лист медиатронна хартия и изрече командите, които щяха да прехвърлят пощата от писалката върху страницата.

Разочарова се, когато видя, че е напечатано, а не написано на ръка; значи някаква официална кореспонденция, а не — за съжаление — съобщение от Фиона. Като започна да чете, разбра, че дори не е официално. Не беше и от човешко същество. Бе съобщение, изпратено му автоматично от една машина, която беше пуснал в действие две години преди това. Основният текст беше съпроводен от множество страници технически драскулки,

карти, графики и диаграми. Съобщението гласеше:

ИЛЮСТРИРАНИЯТ БУКВАР НА МЛАДАТА ДАМА
е намерен.

Придружаваше го движеща се триизмерна карта на Ню Шузан, напречно на която бе прокарана червена линия, която започваше от предната част на един доста мизерен на вид многоетажен жилищен блок в Земята под аренда Омая и продължаваше съвсем хаотично оттам нататък из целия остров.

Хакуърт се смя с пълно гърло, докато съседите му не започнаха да тропат по общите стени, за да го помолят да млъкне.

Нел и Харв самички на свобода из Земите под аренда; среща с една негостоприемна охранителна решетка; откровение за „Буквара“

Земите под аренда бяха твърде ценни, за да се остави по тях много място за природата, но геотектите от „Кралска тектоника“ бяха чували, че дърветата са полезни за прочистването и освежаването на въздуха и заради това бяха вградили зелени пояси по протежението на границите между отделните сектори. През първия час от свободния им живот на улицата Нел забеляза един от тези зелени пояси, макар че по това време той изглеждаше черен. Тя се отскубна от Харв и хукна към него по една улица, която се бе превърнала в луминисцентен тунел от медиатронни рекламни таблоиди. Харв се втурна подире ѝ, като едва успяваше да развие нейната скорост, защото го бяха били много по-лошо, отколкото нея. Бяха почти единствените живи същества на улицата или поне единствените, които се движеха в някаква определена посока, и докато бягаха, съобщенията на билбордовете ги преследваха като изгладнели вълци и се опитваха да ги убедят, че ако използват определени интерактиви или вземат определени наркотици, гарантирано ще могат да правят секс с определени нереално перфектни млади хора. Някои от билбордовете стигаха до още по-натуралистични крайности, като направо предлагаха секс. Медиатроните по тази улица бяха необикновено големи, защото трябваше да се виждат ясно от пустошта, склоновете, терасите и кортовете на анклава Нова Атлантида, цели километри нагоре в планината.

Прекаленото излагане на подобно нещо предизвикваше медиатронно изгаряне у целевата публика. Вместо да ги спират

от време на време и да дават малко почивка на хората, собствениците им бяха започнали нещо като надпревара във въоръжаването в опитите си да намерят оня магически образ, който ще накара хората да пренебрегнат всички останали реклами и да се фиксират само върху тяхната. Най-лесната крачка — увеличаване размера на медиатроните — беше стигнала горе-долу до абсолютната си граница. Доста дълго време преди това съдържателната страна бе намерила окончателното си решение: циците, гумите и експлозиите бяха като че ли единствените неща, които привличаха вниманието на изключително придирчивата аудитория, макар че от време на време пускаха и нещо напълно несъвместимо, като например природна картина или мъж с черно поло, който чете поезия. Веднага щом всички медиатрона станаха високи по трийсет метра и се напълниха с цици, единствената конкурентна стратегия, която още не беше докарана до краен предел, бяха разните технически трикове: болезнено ярки светлини, внезапно появяващи се образи и симулирани триизмерни фантоми, които скачаха наужким към определени минувачи, които не им обръщаха достатъчно внимание.

Точно през един такъв няколко километров тунел от стимули мина Нел при внезапното си хукване. От позицията на Харв, който изоставаше все повече и повече, тя приличаше на мравчица, която тича по екрана на телевизор, чиито яркост и контраст са увеличени до дупка. Нел рязко сменяше посоката си от време на време, когато усетеше заплаха от някой виртуален пищящ демон, който се спуска към нея от фалшивия паралакс на подвижен z-образен буфер, просветващ като комета на фалшивата небесна твърд на черен видеоекран. Знаеше, че всичко е измислица и в повечето случаи дори не можеше да разбере какви стоки рекламират, но животът я бе научил да отскача при заплаха. Тя не можеше да не отскача.

Не бяха измислили начин да накарат рекламите да се спускат към теб фронтално, поради което тя поддържаше горе-долу постоянна посока по средата на улицата, докато не прескочи една енергоабсорбираща бариера в края на улицата и изчезна в гората. Харв я последва няколко секунди по-късно, макар че ръката му не му позволи да прескочи и в резултат той се търкулна презглава, също като някой автокънкьор, който не е видял изобщо бариерата и направо се забива в нея.

— Нел! — крещеше той, докато се приземяваше в една купчина шарени опаковъчни отпадъци. — Не можеш да останеш тук! Не можеш да останеш сред дърветата, Нел!

Нел вече бе навлязла дълбоко в гората или поне толкова

надълбоко, колкото можеш да навлезеш в един тесен зелен пояс, направен с цел да раздели една Земя под аренда от друга. Тя падна на няколко пъти и веднъж си фрасна главата в едно дърво, преди да разбере с типичната детска адаптивност, че се намира на повърхност, която далеч не е като гладък и равен под, улица или тротоар. Глезените й трябваше да действат малко по-избирателно на това място. Беше едно от онези места, за които бе чела в „Илюстрирания буквар“: магическа зона, където на фракталното измерение на терена му беше позволено да действа както си иска, на буците — да се състоят от по-малки копия на себе си, та чак до микроскопското ниво, върху което се хвърляше някаква мърсотия и се засяваха ония страховити ели, които растат със скоростта на бамбука. Много скоро Нел срещна една такава ела, която беше съборена от неотдавнашен тайфун и сега цялата й коренова система бе щръкнала нагоре, при което се бе отворила удобна яма, просто подканяща да се скочи в нея. Нел така и направи.

За няколко минути й се струваше страшно забавно, че Харв не може да я намери. В техния апартамент имаше само две скришни места — двата килера, — поради което обичайните им подвизи в играта на криеница не им носеха почти никакво забавление и ги караха да се чудят какво пък толкова забавно има в тая тъпа игра. Сега обаче, в тъмнината на гората, Нел започваше да усеща тръпката.

— Предаваш ли се? — попита накрая тя и чак тогава Харв разбра къде се е скрила. Той застана на ръба на кореновата яма и й заповяда да излезе. Тя отказа. Накрая Харв слезе долу, макар че за едно по-опитно око от това на Нел слизането му щеше да си бъде чисто падане. Нел скочи в скута му, още преди той да е успял да стане.

— Трябва да се махаме — рече й той.

— Искам да останем тук. Много е хубаво — отвърна му Нел.

— Ти не си единствената, която мисли така — каза Харв. — Заради това са поставили решетки.

— Решетки ли?

— Аеростати. За охрана.

Нел беше много доволна да чуе това и въобще не можеше да разбере защо брат й говори с такъв ужас в гласа за охраната.

Към тях май се бе насочил някакъв турбореактивен двигател със сопранов глас, който ту заглъхваше, ту се усилваше, докато летателният апарат се промъкваше между дърветата. Страховитото вдъхновение на сопраното се снижи с два тона, когато спря точно над главите им. Не виждаха нищо повече от странното проблясване на цветна светлина, отразявана върху

каквото там беше въпросното нещо от далечните медиатрони. Някакъв глас, който бе произведен направо идеално и който беше само малко по-силен, отколкото трябваше, долетя оттам: „Посетителите са добре дошли за разходки из парка по всяко време. Надяваме се, че престоят ви е харесал. Моля съобщете, ако имате нужда от инструкции и този апарат ще ви окаже помощ“.

— Колко е хубаво — възкликна Нел.

— Няма да е така още дълго — обясни Харв. — Давай да се махаме оттук, преди да му е дошло до гуша от нас.

— Ама на мен ми харесва тук.

От аеростата излетя синкава светлина. И двамата изпищяха, когато ирисите им се сгърчиха. Машината обаче също им изкрещя: „Разрешете ми да осветя пътя ви до най-близкия изход!“

— Ние избягахме от къщи — обясни Нел. Харв обаче вече драпаше нагоре по стената на дупката и я влачеше подире си със здравата си ръка.

Турбините на нещото изреваха, когато то направи лъжлива атака. По този начин ги избута бързо-бързо към най-близката улица. Когато най-сетне прескочиха една бариера и сложиха крака на твърдата земя, изгаси светлината си и се отдалечи, без каквито и да било думи за сбогом.

— Всичко е наред, Нел, те винаги правят така.

— Защо?

— Ами, за да не се напълни гората със случайни минувачи.

— Това пък какво е?

— Ами това сме ние в момента, например — обясни й Харв.

— Хайде да се подслоним при приятелите ти! — предложи Нел.

Харв никога не бе запознавал Нел с някой от приятелите си, така че тя ги познаваше както децата от предишните епохи познаваха Гилгамеш, Роланд или Супермен. Нел бе останала с впечатлението, че улиците на Земите под аренда просто гъмжат от приятели на Харв, които са малко или много всемогъщи.

Лицето на Харв се смръщи за известно време, след което той каза:

— Трябва да си поговорим за вълшебната ти книга.

— „Илюстрирания буквар на младата дама“ ли?

— Да, няма значение как се казва.

— И защо трябва да говорим за него?

— Оф! — въздъхна Харв с вял глас, както правеше винаги, когато Нел говореше като абсолютно дете.

— Защо трябва да говорим за него? — повтори въпроса си тя търпеливо.

— Има нещо, което никога не съм ти казвал за тази книга, но

сега трябва да го направя — обясни Харв. — Хайде, давай да вървим, че някой идиот ще дойде да ни тормози.

И те тръгнаха към главната улица на Лейзи Бей Таун, което беше Земята под аренда, където ги бе извел патрулът. Главната улица лъкатушеше успоредно на бреговата ивица, като отделяше брега от цяла дълга поредица питейни заведения, на чиито входове имаше ярки, неприлични медиатрони.

— Не искам натам — каза Нел, защото си спомни последния шпалир от електромагнитни сводници.

Харв обаче я стисна здраво за китката и тръгна надолу по хълма, повлякъл я подир себе си.

— По-безопасно е, отколкото да се движим по задните улички. Чакай сега да ти разкажа за книгата. Заедно с моите приятели я отмъкнахме с разни други неща от един вики, когото нападнахме веднъж. Док ни каза да го нападнем.

— Док?

— Онзи китаец, който държи Цирка на бълхите. Каза ни, че трябва да го нападнем, но да се погрижим да е така изпипано, че мониторите да го хванат.

— Какво означава това?

— Няма значение. Каза ни също така, че трябва да задигнем нещо от оня вики — някакъв пакет горе-долу толкова голям. — И Харв оформи с палците и показалците си прави ъгли, с помощта на които определи размерите на правоъгълник с големината на книга. — Даде ни да разберем, че става въпрос за нещо много ценно. Да, ама ние не намерихме никакъв подобен пакет. Намерихме обаче някаква тъпа стара книга. Искам да кажа, че изглеждаше стара и хубава, но на никой не му хрумна, че това е нещото, за което ни бе изпратил Док, защото той си има много книги. И аз я взех за теб. Да, обаче няколко седмици по-късно Док пита къде е пакетът и ние му разказахме това, което ти току-що чу. Когато разбра за твоята книга, той щракна с пръсти и каза, че книгата и пакетът са едно и също нещо. Дотогава обаче ти вече си играеше денонощно с нея, Нел, и на мен сърце не ми даваше да ти я отнема, затова излъгах. Казах му, че съм я хвърлил на улицата, когато съм видял, че е пълен боклук, и че ако вече не е там, значи някой е минал и я е взел. Док побесня, но се хвана на въдицата. Заради това никога не водех приятелите си вкъщи. Ако някой разбере, че книгата е все още у теб, Док ще ме убие.

— И какво ще правим сега?

На лицето на Харв се появи изражение, което означаваше, че в момента не му се говори за това.

— Като за начало, дай да се снабдим с някои безплатни неща.

Тръгнаха по един таен и обходен път към бреговата ивица,

опитвайки се да стоят колкото може по-далеч от групичките пияници, които се клатушкаха през съзвездията от изпълнени със страст бордеи също като хладни и мрачни скални късове, които си пробиват път през небе с млади звезди. Стигнаха до един обществен синтетичен компилатор и си взеха разни неща от безплатното меню: бутилки с вода и нутра-бульон, пакети със суши, направено от наносурими и ориз, вафли, както и пакетчета с големината на дланта на Харв, украсени с невероятно големи обещаващи надписи („ОТРАЗЯВА 99% ИНФРАЧЕРВЕНИ ЛЪЧИ!“), които се разгъваха в огромни набръчкани, покрити с метал одеяла. Нел бе забелязала множество неправилни фигури, разпръснати на плажа като гигантски ларви с хромово покритие. Сигурно бяха случайни минувачи като тях, загърнати в същите одеяла. Веднага щом събраха продуктите, децата побягнаха към брега, да си изберат и те едно местенце. Нел искаше да е по-близо до водата, но Харв направи няколко много добре обмислени забележки за това колко е непрепоръчително да се спи там при прилив. Повлякоха се по морската дига и вървяха така един-два километра, преди да успеят да намерят едно относително спокойно местенце на плажа, след което се загърнаха в одеялата си. Харв настоя, че през цялото време поне един от двамата трябва да стои буден, за да действа като часовой. Нел бе научила за всичко това от виртуалните си приключения с „Буквара“ и се съгласи тя да дежури първа. Харв заспа почти веднага и Нел отвори книгата си. В моменти като този хартията издаваше мека светлина, а буквите изпъкваха ясни и черни като клоните на дърво при пълнолуние.

Реакцията на Миранда на събитията от вечерта; успокоение от неочакван източник; из „Буквара“: смъртта на един герой, бягство към Отвъдната земя и владенията на крал Сврака

Театър „Парнас“ имаше доста приятен бар, макар и да не беше нищо кой знае колко бляскаво — просто една заличка в страничната част на първия етаж, като самият барплот бе поставен на едната стена. Старата мебелировка и снимките бяха плячкосани от червените барети, след което бяха заменени с пост-маоистки неща, ала те не бяха толкова хубави. Управителят държеше пиячката под ключ, докато интерактorите работеха, защото не споделяше романтичната представа за алкохолизиралите се творчески гении. Миранда се домъкна от килийката си, поръча си обикновена сода и се отпусна на един пластмасов стол. Събра разтрепераните си ръце като книга, след което закри лицето си с тях. След няколко дълбоки вдишвания тя позволи на сълзите да потекат спокойно, макар че те бяха съвсем безмълвни, нещо като моментно изпускане на парата, а не катарзиса, на който се бе надявала. Още не си беше заслужила катарзиса, знаеше това много добре, защото онова, което се бе случило, беше още първият акт от пиесата. Просто първоначалният инцидент или както там го наричаха по книгите.

— Тежка сесия ли? — чу някакъв глас тя. Миранда го познаваше, но бегло: принадлежеше на Карл Холивуд — драматургът, който беше реалният й шеф. Тази вечер обаче той не звучеше като гадно копеле, което си беше истинска находка.

Карл караше четирийсетте, беше висок около метър и деветдесет, с доста здрава физика и обичаше да носи безкрайни черни сака, които почти метяха пода. Имаше дълга чуплива руса коса, която бе силно сресана назад, както и брада като на крал Тут. Или се беше обрекъл на безбрачие, или смяташе, че особеностите на сексуалните му ориентация и нужди са безкрайно сложни, за да може да ги сподели с колегите си. На всички им се подкосяваха краката от страх при появяването му и на него това му харесваше; нямаше да може да си върши работата, ако беше приятел с всички интерактори.

Тя чу звука от каубойските му ботуши, докато той приближаваше по голата, омазнена китайска рогозка. Конфискува й содата.

— Не искам да пиеш тая газирана гадост, когато плачеш. Ще ти излезе през носа. Трябва ти нещо като доматен сок — да замести загубените електролити. Знаеш ли какво — говореше

той, докато подрънкваше огромната си връзка с ключове, — ще наруша правилата и ще ти направя едно божествено „Блъди Мери“. Обикновено сипвам вътре малко „Табаско“, защото така се прави в родното ми място. Но тъй като лигавицата ти е вече раздразнена, ще ти го направя от скучния тип.

Докато свърши с речта си, Миранда поне си бе махнала ръцете от лицето. Тя се извърна на другата страна.

— Малко е странно да се интерактира в онази миниатюрна кутийка, нали — каза Карл, — малко е изолирано. Преди не беше така в театъра.

— Изолирано? Малко? — погледна го Миранда. — Тази вечер мога да понеса и повече изолация.

— Казваш ми да те оставя на мира или…

— Не! — прекъсна го Миранда и дори на себе си прозвуча доста отчаяно. Опита се да овладее гласа си, преди да продължи: — Не, не това имах предвид. Просто човек никога не знае каква роля ще трябва да играе. А някои роли могат да те засегнат доста надълбоко. Ако някой ми дадеше сега ръкопис на това, което направих преди малко, и ме попиташе дали мисля, че си заслужава, щях да откажа.

— Някакво порно ли беше? — попита Карл Холивуд. Гласът му звучеше малко приглушено. Сякаш изведнъж нещо се ядоса. Беше спрял по средата на помещението и стискаше напитката й, като че ли смяташе да я строши в дланта си.

— Не. Не беше нищо такова — отвърна Миранда. — Поне не бе порно в смисъла, който ти имаш предвид, макар че човек никога не знае от какво могат да се възбудят хората.

— Клиентът очакваше ли да се възбуди?

— Не. В никакъв случай — отвърна тя.

Мина доста дълго време, преди Миранда да каже:

— Беше едно дете. Едно малко момиченце.

Карл я изгледа изпитателно, след което се сети за добрите си обноски и отклони погледа си, като се направи, че се наслаждава на дърворезбата на барплота.

— Следващият въпрос е — каза Миранда, след като се бе подкрепила с няколко глътки от чашата си, — защо трябва така да се разстроя от един детски интерактив.

Карл поклати глава.

— Нямаше да ти задам този въпрос.

— Но се чудеше.

— За какво се чудя си е моя работа — рече Карл. — А сега да се съсредоточим върху твоите проблеми. — Той се намръщи, седна срещу нея и прокара разсеяно ръка през косата си. — Това големи приходи ли докарва? — Той имаше достъп до нейните

отчетни листове; знаеше как си прекарва времето.

— Да.

— Аз съм наблюдавал някои от тези сесии.

— Знам.

— Изглежда ми малко по-различно от обичайните детски истории. Има си го образователният елемент, но е някак по-мрачно. Доста непроменени неща от братя Грим. Въздействащо.

— Да.

— Много ми е странно, че едно дете може да прекарва толкова време…

— И на мен. — Миранда отпи отново, след което отхапа от стръка целина и подъвка известно време замислено. — В крайна сметка се получава така, че аз възпитавам децата на някого си.

Карл я погледна право в очите за първи път от доста време.

— И току-що беше изсрано някакво много голямо лайно.

— Някакво много голямо лайно, да.

Карл кимна.

— Толкова е голямо — продължи Миранда, — че в момента не знам дали момиченцето е живо, или не.

Карл вдигна поглед към красивия старинен часовник на стената, чийто циферблат беше пожълтял от полепналите по него катран и никотин през последния век и половина.

— Ако е жива — каза той, — то по всяка вероятност има нужда от теб.

— Точно така — съгласи се Миранда. Стана и тръгна към изхода. Изведнъж обаче, още преди Карл да успее да реагира, тя се завъртя на токчето си, наведе се и го целуна по бузата.

— О, я стига — скастри я той.

— До скоро, Карл. Благодаря ти. — И Миранда побягна по тясното стълбище, което водеше към нейната работна кутийка.

Барон Бърт лежал мъртъв на пода в Черната крепост. Принцеса Нел била ужасена от всичката кръв, която се леела от раната му, но се приближила смело към него и откопчала връзката с ключовете за дванайсетте катинара от колана му. След това събрала нощните си приятелчета, загърнала ги в една по-големичка салфетка и набързо приготвила храна за пикник, докато Харв събирал одеяла, въжета и разни инструменти за пътешествието им.

Тъкмо вървели през двора на Черната крепост по посока на голямата порта с дванайсетте катинара, когато

изведнъж пред тях застанала злата царица — висока като великан, — обгърната от светкавици и гръмотевици! От очите ѝ се леели сълзи, които се превръщали в кървави капки, докато се търкаляли надолу по лицето ѝ.

— Вие ми го отнехте! — извикала тя. И Нел разбрала, че това е нещо ужасно за злата ѝ мащеха, защото се чувствала слаба и безпомощна без мъж до себе си. — Заради това ще ви прокълна да останете завинаги затворени в Черната крепост! — И посегнала с ръка като пипало и грабнала връзката ключове от ръката на Нел. След това се превърнала в голям лешояд и отлетяла над океана към Отвъдната земя.

— С нас е свършено! — извикал Харв. — Сега никога няма да можем да се измъкнем от това място! — Но принцеса Нел не губела надежда.

Скоро след като царицата била изчезнала към хоризонта, при тях долетяла една друга птица. Бил гарванът — техният приятел от Отвъдната земя, който ги посещавал редовно и ги забавлявал с разкази за далечни земи и прочути герои.

— Сега е единственият ви шанс да избягате — рекъл той. — Злата царица е замесена в голяма магьосническа битка с кралете и кралиците на приказното царство в Отвъдната земя. Хвърлете едно въже през онази дупка и спокойно изпълзете навън.

Принцеса Нел и Харв се качили по стълбата до едно от укрепленията от двете страни на главната порта на Черната крепост. Те имали тесни прозорчета, от които в старите времена войниците пускали стрелите си по нападателите. Харв завързал единия край на въжето за някаква кука в стената, а самото въже хвърлил през тясното прозорче. Принцеса Нел метнала навън приятелчетата си, защото знаела, че ще се приземят непокътнати. След това се провряла през прозорчето и се спуснала по въжето.

— Тръгвай след мен, Харв! — извикала тя. — Тук долу всичко е наред и просто не можеш да си представиш колко е светло!

— Не мога — отвърнал ѝ той. — Много съм голям да мина през отвора. — И той започнал да ѝ хвърля самуните хляб, бучките сирене, меховете с вино и кутиите с туршия, които си били приготвили за обяд.

— Тогава се връщам обратно по въжето и оставам с теб — казала му благородно принцеса Нел.

— Не! — отсякъл Харв и навил въжето, като оставил принцесата навън.

— Ама аз ще се загубя без теб! — извикала тя.

— Недей да говориш като мащехата си — обяснил й Харв. — Ти си едно силно, умно и смело момиченце и можеш да се справиш без мен.

— Харв има право — казал гарванът, който кръжал над главата й. — Съдбата ти е да стигнеш до Отвъдната земя. Побързай, да не би мащехата ти да се върне и да те хване отново.

— Тогава ще отида в Отвъдната земя с нощните си приятелчета — съгласила се принцеса Нел, — ще намеря дванайсетте ключа и един ден ще се върна тук, за да те измъкна от Черната крепост.

— Не че ми спира дъхът — казал Харв, — но ти благодаря все пак.

На брега имало една малка лодка, която бащата на Нел бил използвал навремето, за да обикаля острова. Нел се покатерила вътре с нощните си приятелчета и започнала да гребе.

Гребала много часове наред, докато ръцете и гърбът й я заболели непоносимо. Слънцето се скрило на запад, небето потъмняло и вече било много трудно да се различи гарванът на фона на пълния мрак. За голямо нейно облекчение обаче нейните приятелчета се съживили, както ставало винаги в полунощ. На лодката имало предостатъчно място за принцеса Нел, Пурпур, Питър и Патето, но Динозавър бил толкова голям, че за малко да я обърне; трябвало да седне на кърмата и да гребе, докато останалите седели в задната част и се опитвали да го уравновесяват.

Със силното гребане на Динозавър се придвижвали много по-бързо; рано призори обаче ги връхлетяла буря и много скоро вълните се издигали високо над главите им, дори и над главата на Динозавър, а дъждът бил толкова пороен, че Пурпур и принцеса Нел трябвало да изхвърлят водата от лодката, като използвали шлема на Динозавър за кофа. Динозавър изхвърлил цялото си бойно снаряжение, за да намали товара, но скоро станало съвсем ясно, че това не е достатъчно.

— Тогава ще изпълня воинския си дълг — рекъл той. — Ползата от мен свърши, принцесо. Отсега нататък ще трябва да се вслушваш в съветите на другите си нощни приятелчета и да използваш наученото от мен,

само когато нищо друго не върши работа. — И той се гмурнал във водата и изчезнал сред вълните.

Лодката подскочила нагоре като коркова тапа. След около час бурята започнала да утихва и когато слънцето се появило, океанът вече бил гладък като огледална повърхност. На западния хоризонт се откроявала една зелена земя, която била по-голяма, отколкото принцеса Нел някога си била представяла: Отвъдната земя.

Принцесата плакала горко за загубата на Динозавър и искала да чака на брега, в случай че той се е хванал за някоя плаваща останка от потънал кораб или разбил се самолет и се е спасил.

— Не трябва да оставаме тук — казала Пурпур, — защото могат да ни видят някои от часовите на крал Сврака.

— Крал Сврака ли? — възкликнала принцеса Нел.

— Един от дванайсетте крале и кралици добри магьосници. Този бряг е част от неговата територия — обяснила Пурпур. — Има си едно ято скорци, които наблюдават границите на кралството му.

— Твърде късно! — извикал Питър, който имал много остро зрение. — Разкрити сме!

В този момент слънцето изгряло напълно и нощните приятелчета отново се превърнали в плюшени играчки.

По сутрешното небе към тях летяла самотна птица. Когато се приближила, принцеса Нел видяла, че в крайна сметка това не е един от скорците на крал Сврака; бил техният приятел Гарванът. Кацнал на един клон над главата ѝ и извикал.

— Една добра и една лоша новина! С коя да започна?

— С добрата — отвърнала принцесата.

— Златата царица загуби битката. Мощта ѝ беше разбита от останалите дванайсет владетели.

— А лошата каква е?

— Всеки от тях взе по един от дванайсетте ключа като плячка и го заключи в кралското си ковчеже. Никога няма да успееш да събереш и дванайсетте.

— Но аз съм се заклела да ги намеря — казала принцеса Нел, — а снощи Динозавър ми показа, че един воин трябва да изпълни дълга си, дори това да доведе до унищожението му. Покажи ми как да стигна до замъка на крал Сврака; от него ще вземем първия ключ.

Тя се шмугнала в гората и не след дълго открила

един черен път, който според думите на Гарвана щял да я отведе до замъка на крал Сврака. След като се наобядвала и си починала, тя поела по този път, като с едно око постоянно гледала високо в небето.

Последва един малък весел пасаж, в който Нел откри по земята следите на друг пътник, към който се присъедини още един, а после и още един. Това продължи до падането на нощта, когато Пурпур огледа всички следи и осведоми принцеса Нел, че цял ден се е движила в кръг.

— Ама нали следвах пътеката внимателно — възкликнала Нел.

— Този път е един от триковете на крал Сврака — отвърнала Пурпур. — Кръгъл е. За да можем да намерим замъка му, трябва да си сложим умните шапчици и да помислим със собствените си глави, защото всичко в тази страна е някакъв трик.

— Но как ще намерим замъка му, ако всички пътища са направени с цел да ни заблудят? — попитало зайчето Питър.

— Нел, носиш ли си иглата за шиене? — попитала Пурпур.

— Да — казала Нел, след което бръкнала в джобчето си и извадила чантичката с разни нужни принадлежности.

— Питър, носиш ли си вълшебния камък? — продължила Пурпур.

— Да — отвърнал Питър и извадил камъка от джоба си. Не приличал на вълшебен, защото представлявал една сива буца, но имал вълшебната способност да привлича малки парченца метал.

— Пате, а ти можеш ли да запазиш корковата тапа от една от бутилките с лимонада?

— Тази е почти празна — отвърнало Патето.

— Много добре. Трябва ни и купа вода — рекла Пурпур, след което събрала трите неща от приятелите си.

Нел продължи да чете „Буквара“, при което научи как Пурпур направила компас, като намагнетизирала иглата, прокарала я през корковата тапа, която пък пуснала да плува в купата с вода. Прочете за тридневното им пътуване през земите на крал Сврака, както и за всички трикове, които срещнали по пътя си — животни, които им крадяли храната, подвижни пясъци, внезапни

дъждовни бури, ароматни, но отровни горски ягоди, уловки, капани и ями, които били заложени, за да се хващат неканени гости. Нел знаеше, че ако иска, може да се върне назад и да задава въпроси за всичко това по-късно и да прекара много часове над тази част от пътешествието им. Важното обаче като че ли бяха разговорите с Питър, с които всеки ден привършваха приключенията.

Зайчето Питър бил техен водач през всичките опасности. Имал остър поглед от многото моркови, а огромните му уши усещали задаващите се неприятности от много километри. Душещият му нос веднага откривал опасностите, а умът му бил толкова остър, че мигновено разбирал триковете на крал Сврака. Не след дълго те стигнали до покрайнините на града на крал Сврака, около който дори нямало стена, защото кралят бил напълно уверен, че никой натрапник не ще може да премине през всичките уловки и капани в гората.

Принцеса Нел в града на крал Сврака; проблеми с една хиена; историята на Питър; Нел си има работа с някакъв непознат

Градът на крал Сврака бил по-страшен за принцеса Нел от която и да било дива пустош, поради което тя по-скоро била готова да повери живота си в лапите на дивите зверове, отколкото в ръцете на повечето хора там. Опитали се да поспят на една приятна полянка с дървета насред града, която напомняла на принцеса Нел за полянките на Омагьосания остров. Но още преди да успеят да се настанят, се появила една ръмжаща хиена с червени очи и окървавени зъби, която веднага ги прогонила.

— Може би ще успеем да се промъкнем обратно на полянката, когато стане тъмно и хиената няма да може да ни види — предложила Нел.

— Хиената може да ни вижда по всяко време, дори и на тъмно, защото вижда инфрачервената светлина, която идва от телата ни — обяснила Пурпур.

Накрая Нел, Питър, Патето и Пурпур намерили място да се подслонят в едно поле, където живеели и други хора. Патето направило малък бивак и запалило огън и всички яли супа, преди да си легнат. Но колкото

и да се опитвала, принцеса Нел не могла да заспи. Видяла, че и зайчето Питър не може да заспи; през цялото време то просто седяло с гръб към огъня и гледало в тъмното.

— Защо гледаш само в тъмното, а не като нас — към огъня? — попитала го Нел.

— Защото опасностите идват от тъмното — отвърнал Питър, — а от огъня идват само илюзии. Когато бях малко зайче, което забягна от дома си, това бе първият урок, който научих.

След това Питър разказа историята на собствения си живот, също както по-рано бе направил Динозавър на страниците на „Буквара“. Разказваше как заедно с братята си избягал от къщи и как били преследвани от разни котки, лешояди, невестулки, кучета и хора, които гледали на тях не като на безобидни малки авантюристи, а като на обяд. Питър бил единственият, който оцелял, защото бил най-умният.

— Реших, че един ден ще отмъстя за братчетата си — завършил Питър.

— И отмъсти ли?

— Е, това също е една много дълга история.

— Разкажи ми я! — настояла принцеса Нел.

Но преди Питър да успее да подхване следващата част от разказа си, чули, че към тях се приближава някакъв странник.

— Трябва да събудим Патето и Пурпур — казал Питър.

— О, остави ги да поспят — не се съгласила Нел. — Нека малко да си починат, а и освен това този странник не изглежда кой знае колко лош.

— А как точно изглежда един лош странник? — попитал Питър.

— Ти вече знаеш — като невестулка или лешояд — отговорила му принцеса Нел.

— Привет, млада госпожице — казал странникът, който бил облечен в скъпи дрехи и имал по себе си много украшения. — Не можах да не забележа, че сте нови в града на крал Сврака и нямате кой знае какъв късмет. Не мога да си седя в удобната и топла къща и да си ям обилната вкусна храна, без да се чувствам виновен като знам, че вие стоите тук навън и страдате. Няма ли да дойдете с мен и да ми позволите да се погрижа за вас?

— Няма да оставя приятелите си — отвърнала му принцеса Нел.

— Разбира се, че не — въобще нямах предвид *това* — рекъл странникът. — Колко жалко, че са заспали. Я да видим, хрумна ми нещо! Вие идвате с мен, вашето приятелче зайчето остава тук, за да пази спящите ви другари, докато аз ви показвам дома си. За да се убедите, че не съм някакъв зловещ странник, който се опитва да ви измами, както става в тъпите приказки за деца, които ги четат само бебетата. Вие не сте малко бебе, нали?

— Не, струва ми се, че не — отвърнала принцесата.

— Тогава елате с мен, изслушайте ме, проверете ме и ще видите, че ще се окажа един много добър човек, след което ще се върнем да вземем останалите от групичката ви. Хайде, няма смисъл да си губим времето!

На принцеса Нел ѝ било много трудно да откаже на странника.

— Не тръгвай с него, Нел! — предупредил я Питър.

Накрая обаче Нел тръгнала с непознатия. Дълбоко в сърцето си знаела, че не трябва, но нямала много ум в малката си главичка, а и нали била малко момиченце, та не знаела как да откаже на един възрастен чичко.

В този момент историята стана много интерактивна. Нел остана в нея известно време, като опитваше най-различни неща. Понякога мъжът ѝ даваше да пие нещо и тя заспиваше. Ако пък откажеше да пие, той я хващаше и връзваше. Каквото и да станеше, мъжът винаги се оказваше пират или пък продаваше принцеса Нел на други пирати, които не я пускаха никъде. Нел опита всички трикове, за които се сети, но сякаш интерактивът беше направен така, че веднъж щом бе решила да тръгне с непознатия, нищо не можеше да попречи на пиратите да я направят своя робиня.

След десетия или дванайсетия опит тя хвърли книгата в пясъка и се отпусна върху нея разплакана. Плачеше безмълвно, за да не се събуди Харв. Плака дълго, защото не виждаше причина да спира, понеже усещаше, че сега е хваната в капан, също както беше принцеса Нел в книгата.

— Ей — чу тя много нежен мъжки глас. В началото помисли, че гласът идва от „Буквара“ и не му обърна внимание, защото беше ядосана на книгата.

— Какво има, малко момиченце? — попита я гласът. Нел се опита да вдигне поглед към източника му, но единственото, което

видя, беше размазаната светлина от медиатроните, която проникваше през сълзите й. Тя изтри очи, но по ръцете й беше полепнал пясък. За момент се сепна, защото си даде сметка, че при тях определено има някой — възрастен мъж, а тя беше сляпа и безпомощна.

Накрая успя да го погледне. Бе приклекнал на около два метра от нея, което беше безопасно разстояние, и я гледаше с набръчкано от загриженост чело.

— Не виждам защо трябва да плачеш — каза той. — Не може да е чак толкова лошо.

— Кой сте вие? — попита го Нел.

— Просто един приятел, който иска да ти помогне. Ела — каза мъжът и махна с глава към брега. — Трябва да поговоря с теб, а не искам да будя приятелчето ти.

— За какво да ми говорите?

— За това как да ти помогна. Хайде де, искаш ли да ти помогна или не?

— Разбира се — отвърна Нел.

— Добре. Хайде тогава — каза непознатият и стана. Той направи крачка към Нел, наведе се и подаде едната си ръка.

Нел протегна лявата си ръка към него и в последната секунда запрати шепа пясък в лицето му с дясната.

— Мамка му! — изпсува непознатият. — Малка кучко, ще ми паднеш!

Нунджагото както винаги беше под главата на Харв. Нел го издърпа оттам и се извърна към непознатия, като силно завъртя цялото си тяло и сви китката си в последната секунда, както я беше учил Доджо. Краят на нунджагото удари непознатия по лявото коляно като стоманена кобра и Нел чу как нещо изпука. Непознатият изкрещя невероятно високо и се търкулна в пясъка. Нел завъртя нунджагото, докато звукът не заприлича на равно жужене и се прицели в слепоочната кост на непознатия. Преди да успее да нанесе удар обаче, Харв хвана китката й. Свободният край на оръжието излезе от контрола й и я фрасна по веждата, при което тя се цепна, а цялото тяло на Нел се превърна в едно ужасно и непоносимо главоболие. Щеше й се да повърне.

— Добър удар, Нел — каза Харв, — но сега трябва да се омитаме оттук.

Тя си грабна „Буквара“. Двете деца побягнаха по брега, като прескачаха сребристите ларви, които проблясваха шумно на медиатронното отражение.

— Ченгетата вероятно вече са по петите ни — обади се Харв. — Трябва да отидем някъде.

— Вземай едно от онния одеяла — извика му Нел. — Хрумна

ми нещо.

Бяха оставили своето одеяло във временния си бивак. До морската дига имаше кош за боклук, от който се подаваше едно захвърлено, което Харв грабна, докато тичаха и го нагъна надвенатри.

Нел отведе Харв до тясната ивица с дървета. Намериха пътя до малката пещера, където бяха спрели по-рано същия ден. Този път Нел зави и двамата с одеялото, след което хубаво го загърнаха под себе си, за да се получи нещо като мехур. Почакаха тихо минута, после пет, после десет. От време на време чуваха тънкото виене на някоя решетка, която минаваше покрай тях, но никога не се спираше и преди да разберат, вече бяха заспали.

Мистериозен сувенир от д-р Х.; Хакуърт пристига във Ванкувър; кварталът на новоатлантяните в този град; сдобива се с нов начин на превозване

Д-р Х. бе изпратил един вестоносец на Шанхайския аеродрум с инструкции да намери Хакуърт. Вестоносецът се бе промъкнал до него, докато той общуваше с един писоар, беше го поздравил веселяшката и сам се бе изпикал. След това двамата господа си размениха визитните картички, като ги поемаха с двете ръце и се покланяха.

Картичката на Хакуърт беше почти толкова помпозна, колко бе и той самият. Беше бяла с напечатани отгоре доста едрички големи букви. Като всички картички, и неговата бе направена от хартия с изкуствен интелект и все още имаше много памет за съхраняване на дигитална информация. Точно тази съдържаше програма за синтетичен компилатор, свалена от онази, която бе произвела „Илюстрирания буквар на младата дама“. Тази версия съдържаше алгоритми за автоматично произвеждан глас, вместо да се разчита на професионални интерактори, както и всички необходими жокери, които щяха да трябват на специалистите по разшифроване на д-р Х., за да преведат текста на китайски.

Картичката на доктора беше някак по-живописна. По повърхността ѝ бяха изрисувани няколко знака на ханзи, а освен това се виждаше и запазеният знак на д-р Х. Сега, когато хартията беше различна, запазените знаци бяха динамични. Печатът зареждаше хартията с програма, която я караше постоянно да върти малки картинки. Запазеният знак на д-р Х. изобразяваше едно сипаничаво старче с конусовидна шапка на гърба, приклекнало на камък в реката с бамбукова пръчка в ръка, с

която вадеше от водата риба — не, чакайте, не беше риба, а дракон, който се гърчеше на кукичката, и точно когато човек разбереше това, старчето се обръщаше с лице към зрителя и се усмихваше някак нагло. След това кичозният скеч спираше на пауза и хитроумно се превръщаше в символите, които участваха в името на д-р Х. След което всичко се връщаше в самото начало. На гърба на картичката имаше няколко медиаглифа, които удостоверяваха, че това е наистина атестат: което ще рече, пълна програма за синтетичен компилатор, свързана с необходимите упета, които трябваха, за да върви. Медиаглифите показваха, че работи само с компилатор от осем кубични метра нагоре, което си беше направо огромно и означаваше, че няма да може да я използва, докато не пристигне в Америка.

Слезе от „Ханжин Такома“ във Ванкувър, който освен че притежаваше най-красивото място за приземяване на въздушни кораби в света, съдържаше и доста обширен анклав на Нова Атлантида. Д-р Х. не му беше дал някакво определено местоназначение — само атестата и номера на полета, така че нямаше смисъл да остава на борда до края на направлението. Оттук можеше съвсем спокойно да се изстреля с някой влак надолу по крайбрежието, ако се наложеше.

Самият град представляваше един проточил се базар от анклави. Поради което беше щедро снабден с площи, притежавани и поддържани от Протокола, където гражданите и поданиците на различни филозони можеха да се събират на неутрална територия и да търгуват, преговарят, развратничат или каквото си пожелаеха. Някои от тези места представляваха просто открити площади в класическия стил, други пък приличаха повече на търговски центрове или административни сгради. Голяма част от по-скъпите и с по-красиви гледки участъци в Стария Ванкувър бяха станали собственост на хонгконгското „Взаимоспомагателно общество“ или нипонците, а конфуцианците притежаваха най-високата административна сграда в централната зона. На изток от града, в плодородната делта на река Фрейзър славяните и германците разполагаха с добре откроени петица Lebensraum, заградени с решетки от някак по-гадни аеростати. Индустанците имаха множество малки анклави из цялата градска зона.

Анклавът на Нова Атлантида се издигаше над водата на един километър на запад от университета, с който беше свързан посредством едно от високите шосета. „Кралска тектоника“ се бе погрижила да изглежда като един от другите острови, сякаш си е там от един милион години. Когато наетият от Хакуърт велосипед го качи върху шосето, а хладният солен въздух обветри

наболата му брада, той започна да се отпуска и да усеща, че отново е на родна територия. На едно изумрудено зелено игрище над бреговата ивица се бяха събрали групичка малки момченца по къси панталонки и играеха на топка.

От другата страна на улицата беше девическото училище, което си имаше собствено игрище със същата големина, само дето бе заградено с гъст триметров плет, за да могат момиченцата да си тичат на воля с много къси или прилепнали по тялото дрешки, без да предизвикват проблеми с етикета. Хакуърт не беше спал добре в микрокаютата си, поради което нямаше нищо против да се регистрира в хотела за гости и да подремне, но беше едва единайсет сутринта, а не можеше да си позволи да загуби цял ден. И така, подкара колелото си към центъра на града, спря в първата кръчма, която се изпречи на пътя му, и си поръча обяд. Барманът му каза как да стигне до Кралската пощенска служба, която се намираше само на няколко преки оттам.

Пощата беше доста голяма и бе приютила едно огромно разнообразие от синтетични компилатори, включително и един модел от десет кубически метра, пряко свързан със зареждащата платформа. Хакуърт пъхна картичката на д-р Х. в четеца му и задържа дъха си. Нищо фатално обаче не се случи: дисплеят на контролното табло изписа, че поръчката ще отнеме около два часа.

Хакуърт уби по-голямата част от времето си в разходка из анклава. Центърът на града беше някак мъничък и бързо отстъпи на потънали в зеленина квартали с великолепни къщи във викториански и римски стил, а също така и този от времето на крал Джордж с появяващите се тук-там сгради от периода на Тюдорите, щръкнали на някое възвишение или приютени в някоя живописна низина. Отвъд къщите имаше пояс от селски ферми, смесени с игрища за голф и паркове. Той седна на една пейка в пълна с цветя обществена градина и разгъна листа медиатронна хартия, който следеше движението на оригиналното копие на „Илюстрирания буквар на младата дама“.

То като че ли бе прекарало известно време в един зелен пояс, а след това бе потеглило нагоре по един хълм по посока на анклава Нова Атлантида.

Хакуърт извади писалката си и написа кратко писмо, което адресира до лорд Финкъл-Макгроу.

Ваша милост,

Откакто приех доверието, което изразихте към мен, се опитвам да бъда напълно честен и да служа като

отворен проводник за цялата информация, свързана с възложената задача. В този дух трябва да ви уведомя, че преди две години в отчаяните си опити да намеря загубилото се копие, започнах да претърсвам Земите под аренда… (и т.н., и т.н.)

Моля разгледайте приложената карта, както и другите данни, свързани с последните маневри на книгата, чието местонахождение не ми беше известно чак до вчера. Няма как да разбера в чии ръце е, но като се има предвид програмирането й, трябва да е малко отреп момиченце, вероятно между пет и седем годишна възраст. Книгата сигурно е била на закрито през последните две години, защото иначе системите ми щяха да я засекат. Ако предположенията ми са верни и ако изобретението ми не е попаднало в злонамерени ръце, то тогава може спокойно да се предположи, че книгата е станала важна част от живота на въпросното момиченце…

Продължи с това, че книгата не трябва да се взима от момиченцето, ако той се е оказал прав; като се позамисли още малко обаче, задраска тази част от писмото и тя изчезна от страницата. Не беше негова работа да казва на Финкъл-Макгроу какво да прави. Хакуърт подписа писмото и го изпрати.

Половин час по-късно писалката му позвъня отново и той си провери пощата.

Хакуърт,

Съобщението прието. По-добре късно, отколкото никога. Нямам търпение да се видя с момиченцето.

Ваш,

Финкъл-Макгроу

Когато се върна в пощата и надникна през прозорчето на големия синтетичен компилатор, Хакуърт видя как на неясната червена светлина придобива форма някаква голяма машина. Тялото вече бе завършено и сега се издигаше бавно на четирите крака, които се компилираха под него. Д-р Х. беше снабдил Хакуърт с вихрогон.

Хакуърт забеляза с голяма доза одобрение, че конструкторите на този модел бяха наблегнали на простотата и мощността за сметка на удобството и стила. Съвсем по китайски. Не бяха положени никакви усилия да заприлича на истинско животно.

Голяма част от механизмите по краката бяха изложени на показ, така че се виждаше как работят ставите и свръзките, нещо като да гледаш колелата на старите парни локомотиви. Тялото изглеждаше хърбаво, като скелет. Беше направено от звездообразни свръзки, където се срещаха по пет или шест оси с размерите на цигара. Осите и свръзките образуваха неправилно разпределена мрежа, оплетена под формата на геодезична пространствена рамка. Осите можеха да променят дължината си. Хакуърт бе виждал същата конструкция по други места и знаеше, че мрежата може да променя размерите и формата си до невероятна степен, за да постигне комбинацията от устойчивост и гъвкавост, необходима на контролната система в момента. Във вътрешността на пространствената рамка Хакуърт виждаше сфери и елипсоиди с алуминиево покритие, които без никакво съмнение бяха пълни с вакуум и съдържаха машинно-честотните вътрешности на превозното средство: основно лостова логика и някой енергиен източник.

Краката се компилираха бързичко, но стъпалата бяха малко по-сложни и отнеха повече време. Когато работата беше свършена, Хакуърт запълни вакуума и отвори вратата.

— Сгъни се — нареди той.

Краката на вихрогона се сгънаха и той падна на пода на синтетичния компилатор. Пространствената му рамка се събра колкото беше възможно и вратът му стана по-къс. Хакуърт се наведе, прокара пръсти през пространствената рамка и повдигна вихрогона с една ръка. Пренесе го през фоайето на пощенската служба, покрай смаяните клиенти, и излезе на улицата.

— Стани — каза той.

Вихрогонът се изправи, но до приведено положение. Хакуърт метна единия си крак през седлото, което бе подплатено с някаква еластомерна материя, и веднага усети как полита нагоре. Краката му се отлепиха от земята и се размахаха във въздуха, докато не намери стремената. Една облегалка го притисна плътно откъм бъбреците и едва тогава машината изтрополя по улицата и се отправи обратно към шосето.

Не трябваше да направи това. Хакуърт се канеше да му каже да спре. Тогава се сети защо е получил картичката в последния момент: инженерите на д-р Х. бяха програмирали мозъка на превозното средство така, че да го направляват накъде да води Хакуърт.

— Име? — попита Хакуърт.

— Без име — отвърна вихрогонът.

— Преименувай на Похитител — заповяда Хакуърт.

— Име „Похитител“ — отвърна Похитител; и понеже усети,

че е стигнал до края на търговския район, започна да препуска. След няколко минути вече се носеха по високото шосе в див галоп. Хакуърт се обърна назад към Атлантида, за да провери дали ги преследват някакви аеростати; ако обаче Нейпиър го следеше, то го правеше доста умело.

Сутрешна разходка из Земите под аренда; Давтейл; един приятен дворцов управител

Високо в планината пред себе си те виждаха катедралата „Св. Марк“ и чуваха камбаните й да отчитат промените предимно с безсмислена последователност от тонове, но понякога се изтъркулваше и някоя красива мелодия като неочакван скъпоценен камък от пермутациите на „И Чинг“. Диамантеният дворец на източника Виктория проблясваше в прасковено розово и кехлибарено, когато лъчите на все още скрития зад планината изгрев попаднеха върху него. Нел и Харв се бяха наспали изненадващо добре под сребърното одеяло, но в никакъв случай не бяха спали до късно. Военната заря от анклава Сендеро ги беше събудила и докато стигнат отново до улицата, едрите корейци и инки евангелисти от Сендеро вече се изливаха от портата си в общите пътни артерии на Земите под аренда, помъкнали на гръб сгъваемите си медиатрони и тежките сандъци с малки червени книжки.

— Можем да влезем там, Нел — каза Харв и Нел си помисли, че се шегува. — В Сендеро винаги има много храна и топло легло.

— Няма да ми разрешат да си задържа книгата — поклати глава Нел.

Харв я погледна с лека изненада.

— Ти пък откъде знаеш? Само не ми казвай, че си го научила от „Буквара“.

— В Сендеро си имат само една книга и в нея пише да изгарят всички останали.

Докато се катереха към зеления пояс, пътят започна да става все по-стръмен и Харв взе да хрипти. От време на време той спираше, подпираше ръце на коленете си и кашляше силно и раздиращо, което звучеше като рев на тюлен. Въздухът по-нагоре обаче беше по-чист и те го усещаха по начина, по който проникваше в гърлата им, а освен това бе и по-хладен, което ги караше да се чувстват по-добре.

Високото централно плато на Ню Шузан беше оградено с ивица гора. Анклавът Давтейл се намираше точно зад този зелен

пояс и беше също толкова залесен, макар че имаше по-добър състав — повече по-дребни дървета и множество цветя.

Давтейл бе заобиколен с черна ограда от метални пръти. Харв я погледна и каза, че трябва да е някаква шега, ако това е единствената им охранителна мярка. След това обаче забеляза, че по цялото протежение на оградата има зелена морава с ширина един хвърлей, която беше толкова добре подравнена, че ставаше идеално за шампионат по крикет. Той повдигна важно вежди към Нел, което означаваше, че всяка неоторизирана персона, която се опиташе да пресече моравата, щеше да бъде набучена на хидравлични шипове от неръждаема стомана, простреляна с формички за сладки или погната от кучета-роботи.

Портата на Давтейл бе широко отворена, от което Харв много се напрегна. Той застана пред Нел, за да не се опита тя да хукне през портата. На граничната линия паважът се промени от обичайния твърд-но-гъвкав, гладък-но-с-голяма-тракция наноматериал към неравна мозайка от гранитни камъни.

Единственото видимо човешко същество наоколо беше някакъв дворцов управител, чието шкембе бе създало осезателно раздалечаване на двете редици от пиринчени копчета. Беше се навел и използваше градинарска лопатка, за да изтръгне едно димящо лайно от изумрудено зелената морава. Предвид на обстоятелствата, то вероятно бе оставено от едно от двете уелски песчета, които дори сега блъскаха карикатурните си телца недалеч, като се опитваха да се съборят едно друго, което е в пълна противоположност със законите на механиката, дори когато става въпрос за тази порода уелски кученца, която е слабичка и стройна, макар точно тези да не бяха такива. Битката, която по всяка вероятност беше само една схватка от конфликт с епохално значение, бе избутала всички по-маловажни съображения — като например това да се пази портата — от сферата на вниманието на участниците й, поради което управителят пръв забеляза Нел и Харв.

— Да се махате веднага! — провикна се той достатъчно весело и размаха лайняната си лопатка. — Днес няма работа за такива като вас! А безплатните синтетични компилатори са долу до бреговата ивица.

Ефектът от тази новина върху Харв беше точно обратен на онова, което бе целял дворцовият управител, защото тя предполагаше, че понякога има работа за такива като него. Той пристъпи напред много внимателно. Нел се възползва от случая да се измъкне иззад него.

— Извинете ме, сър — провикна се тя, — но ние не сме дошли за работа или за да получим нещо безплатно, а за да

намерим един човек, който принадлежи към тази филозона.

Управителят си оправи куртката и изпъна рамене при появата на това малко момиченце, което изглеждаше като отреп, но говореше като вики. Подозрителността отстъпи пред благосклонността и той тръгна надолу към тях, като извика няколко ругатни по посока на кучетата си, които очевидно страдаха от слухово увреждане в напреднал стадий.

— Добре тогава — каза той. — Кого точно търсите?

— Един мъж на име Брад. Ковач. Работи в конюшнята на анклава Нова Атлантида, където се грижи за конете.

— Познавам го много добре — каза управителят. — Ще се радвам да му позвъня и да съобщя за вас. Вие сте… негова приятелка, така ли?

— Много се надяваме да ни помни с добро — отвърна Нел. Харв се обърна и й направи знак с очи да не говори по този начин, но дворцовият управител очевидно нямаше нищо против.

— Хладна е тази сутрин — каза той. — Защо не дойдете с мен в портиерската къщичка, където е хубаво и уютно, и аз ще ви направя чай.

От двете страни на главната порта оградата свършваше с по една малка каменна куличка с тесни прозорци с диамантени стъкла, дълбоко вкопани в стените им. Управителят влезе в едната от своята страна на оградата, след което отвори една масивна дървена врата на огромни панти от ковано желязо, през която влязоха Нел и Харв откъм тяхната страна. Малката осмоъгълна стаичка беше претъпкана с красиви мебели от тъмно дърво, лавица със стари книги и малка печка от ковано желязо, върху която бе поставен червен емайлиран чайник, очукан като астероид от древни сблъсъци, който изпускаше тънка струйка дим. Управителят ги упъти към два дървени стола. Докато се опитваха да ги отдалечат от масата, двете деца откриха, че въпросните столове са десет пъти по-тежки от всички други, които бяха виждали през живота си, защото бяха направени от истинско дърво и то от много големи парчета. Не бяха от най-удобните, но на Нел въпреки това й харесваше да си седи в нейния, защото нещо в размерите и тежестта му я караше да се чувства в безопасност. Прозорците на къщичката откъм страната на Давтейл бяха по-големи и тя виждаше навън двете кученца, които надничаха през оловната ограда, стъписани, че поради някаква огромна грешка в протокола бяха останали навън, размахали опашки някак разколебано, сякаш в един свят, където подобни грешки наистина ставаха, не можеше да се разчита на нищо.

Управителят намери един дървен поднос и го понесе из

стаята, като внимателно трупаше върху него цяла колекция от чаши, чинийки, лъжички, щипки и всякакви други атрибути, свързани с чая. Когато всички необходими инструменти бяха подредени съвсем изрядно, той направи напитката, като се придържаше строго към древната церемония и я остави пред тях.

На една поставка до прозореца се намираше черен предмет с чуждоземна форма, който Нел разпозна като телефон, само защото бе виждала подобни в старите пасиви, които майка ѝ толкова обичаше да гледа — там те като че ли придобиваха някаква мистериозна сила, която въобще не беше в съответствие с това, което правеха. Дворцовият управител взе лист хартия с изписани на ръка много имена и цифрови данни. Обърна се с гръб към най-близкия прозорец, след което се наведе силно назад, за да се приближи максимално до светлината. Наклони хартията, след което нагласи брадичката си под доста извита дъга, за да застане в положение, при което лупите на очилата му за четене бяха единственото, което разделяше зениците му от страницата. След като бе подредил всички тези елементи в оптималната геометрична конфигурация, той въздъхна леко, за да отбележи, че това положение на нещата го устройва, и се вторачи в Нел и Харв за известно време, сякаш искаше да им каже, че могат да научат някои ценни трикове, докато го следват зорко. Нел наистина го гледаше очаровано, но най-вече защото много рядко бе виждала хора с очила.

Управителят върна вниманието си към листа хартия и го чете със сбърчени вежди няколко минути, преди изведнъж да извика поредица от няколко цифри, които на посетителите му звучаха съвсем случайни, но на него му изглеждаха както много важни, така и съвсем очевидни.

Черният телефон съдържаше метален диск с дупки, колкото да влезе пръст в тях, разположени по периферията му. Мъжът закачи слушалката на телефона над еполета си, след което започна да си пъха пръста в разните дупки, като ги използваше да завърта диска срещу съпротивителната сила на една пружина. Последва кратък, но много веселяшки разговор. После управителят затвори телефона и скръсти ръце на шкембето си, сякаш бе изпълнил задачата си толкова добре, че споменатите крайници се бяха превърнали в излишна декорация.

— Ще ви оставя за минутка — каза той. — Пийте си спокойно чая и гледайте да не се опарите. Искате ли масленки?

На Нел това лакомство ѝ беше познато.

— Не, благодаря ви, сър — отвърна тя, но практичният както винаги Харв призна, че няма да откаже малко. Изведнъж ръцете на управителя си намериха нова причина да съществуват и се

захванаха да проучват тъмните ъгълчета на старите дървени долапи из цялата стаичка.

— Между другото — каза той разсеяно, докато провеждаше проучването си, — ако наистина сте имали предвид да минете *през* портата, тоест, ако сте искали да *посетите* Давтейл, за което сте добре дошли, то тогава трябва да знаете някои неща за нашите правила.

Мъжът се изправи и се обърна към тях, за да им покаже една тенекиена кутия, на чийто етикет пишеше МАСЛЕНКИ.

— Ако трябва да съм конкретен, бойните пръчки и сгъваемият нож на младия господин ще трябва да излязат от панталона му и да останат тук, под любвеобилните грижи на мен и моите колеги, а освен това ще трябва хубавичко и дълго да разгледам това чудовищно парче лостова логика, батерии, сензорни системи и всичко останало, което младата дама носи във вързопчето си, скрито, ако не се лъжа, под формата на книга. Ъ-хъ? — И той се обърна към тях с вдигнати високо вежди, като разклати металната кутия.

Управителят Муър, както им се представи сам, провери оръжията на Харв с повече внимание, отколкото изглеждаше необходимо, сякаш бяха някакви реликви, наскоро извадени от пирамида. Направи си труда да похвали Харв за вероятната им ефикасност и да разсъждава на глас за голямата глупост, която може да прояви всеки, позволил си да се закача с млад господин като Харв. Оръжията отидоха в единия шкаф, който мъжът заключи само като му каза нещо.

— А сега книгата, млада госпожице — обърна се той към Нел с изключително приятен глас.

Тя не искаше да позволи „Буквара“ да излезе от ръцете ѝ, но си спомни как децата на детската площадка бяха останали шокирани или нещо такова за това, че я тормозиха. И така, Нел му подаде книгата. Управителят Муър я взе с две ръце и от устните му се отрони малък стон на възхищение.

— Трябва да ви предупредя, че понякога прави разни гадни неща на хората, които според нея се опитват да я отнемат от мен — обясни Нел, след което прехапа устни с надеждата, че не се е получило така, сякаш управителят Муър е крадец.

— Сигурен съм в това, млада госпожице.

След като обърна книгата в ръцете си няколко пъти и похвали Нел за подвързията, златния надпис и усещането от хартията, управителят я постави внимателно върху масата, като преди това мина с ръка по дървото, за да се увери, че там няма разлят чай или пък захар. Отдалечи се от масата и някак случайно се натъкна на една копирна машина от дъбово дърво и

месинг, която си стоеше в един от тъпите ъгли на осмоъгълната стая. Взе няколко листа от поставката за готовите копия и ги заразглежда, като от време на време се усмихваше тъжно. В един момент вдигна поглед към Нел и заклати глава безмълвно, докато накрая каза:

— Имате ли някаква представа… — но изведнъж се усмихна отново, поклати глава и се върна към листовете си. — Добре — рече накрая той, — добре.

Пъхна листовете обратно в копирната машина и й нареди да ги унищожи. Тикна юмруците си в джобовете на панталона, разходи се два пъти из стаята, след което седна, като не гледаше нито Нел и Харв, нито книгата, а някъде в далечината.

— Добре — въздъхна накрая. — Няма да конфискувам книгата ви по време на престоя ви в Давтейл, ако се съгласите на няколко условия. Първо на първо, при никакви обстоятелства няма да използвате синтетичен компилатор. Второ, книгата е само и единствено за ваше ползване. Трето, няма да копирате или възпроизвеждате каквато и да било информация от книгата. Четвърто, няма да показвате книгата на никой тук, нито пък по някакъв начин ще издавате, че тя съществува. Нарушението на което и да било от тези правила веднага ще доведе до изхвърлянето ви от Давтейл, както и до конфискацията и вероятно унищожаването на книгата. Ясно ли се изразих?

— Абсолютно ясно, сър — отвърна Нел. Отвън те чуха как един кон приближаваше с типичното тъгъдък-тъгъдък-тъгъдък.

Един нов приятел; Нел вижда истински кон; езда из Давтейл; разделят Нел и Харв

Човекът на коня не беше Брад, а някаква жена, която Нел и Харв не познаваха. Тя имаше права червеникаворуса коса, бледа кожа с множество лунички, вежди с морковен цвят и мигли, които почти не се виждаха, освен в случаите, когато слънцето попадаше право върху лицето й.

— Аз съм приятелка на Брад — представи се тя. — Той е на работа. Познава ли ви?

Нел отвори уста, но Харв я спря с ръка на рамото й, след което предложи на жената една малко по-съкратена версия от тази, която по всяка вероятност щеше да даде Нел. Той спомена, че Брад е бил „приятел“ на тяхната майка известно време, че се е отнасял много мило с тях и дори ги завел в анклава Нова Атлантида да видят конете. Още в началото на разказа празното

изражение на жената се смени с едно някак по-предпазливо и тя спря да слуша.

— Мисля, че веднъж Брад ми разказва за вас — каза тя, когато Харв стигна до задънена улица. — Сигурна съм, че ви помни. А сега какво очаквате да се случи?

Това беше много труден въпрос. Нел и Харв бяха свикнали да се концентрират много силно върху нещата, които те *не искаха* да се случат. Възможностите ги объркваха и им изглеждаха като дилеми. Харв престана да стиска рамото на Нел и вместо това я хвана за ръката. Никой от двамата не отговори нищо.

— Може би — обади се накрая управителят Муър, защото жената се бе обърнала към него за някаква помощ — за двама ви ще бъде полезно да поседите известно време на някое сигурно и тихо местенце, за да си съберете мислите.

— Това би било чудесно, благодаря ви — кимна Нел.

— В Давтейл има много обществени паркове и градини…

— Остави това — прекъсна го жената, когато разбра намека. — Ще ги отведа обратно във Воденицата, докато Брад се прибере. А след това — продължи тя с важен тон — ще измислим нещо.

Жената излезе от къщичката бързо, без да се обръща към Нел и Харв. Беше висока и носеше широк светлобежов панталон, който бе много изтъркан на колената, но не и на задника и беше обсипан със стари неидентифицирани петна. Нагоре бе облечена с много широк ирландски рибарски пуловер, чиито ръкави бяха навити и прихванати с безопасни игли, при което се образуваше по един дебел вълнен пояс около двете й, покрити с лунички ръце. Същият мотив се повтаряше от по една купчинка евтини сребърни дрънкулки на всяка от китките й. Жената говореше нещо по посока на коня си — апалузка кобила, която вече бе свела врат и вреше муцуната си в разочароващо ниско подстриганата трева от вътрешната страна на оградата, защото търсеше поне едно местенце, което още да не е маркирано от двете уелски песчета. Когато жената спря, за да погали врата на кобилата, двете деца се приближиха и разбраха, че жената й разказва съвсем накратко какво се е случило в къщичката на пазача, после й обясни какво ще правят сега, като всичко това ставаше някак разсеяно, само в случай, че кобилата си направи труда да я чуе. За момент Нел си помисли, че кобилата е може би вихрогон, облечен в изкуствена конска кожа, но тогава животното изстреля мощна струя урина с дебелината на металните пръти, която проблясваше на сутрешното слънце като светлинна сабя и беше обгърната от облак пара. Нел усети миризмата и разбра, че конят е истински. Жената не яхна кобилата, която очевидно

яздеше без седло, а я хвана за поводите толкова нежно, сякаш бяха нишки от паяжина, и поведе животното. Нел и Харв я последваха на няколко крачки отзад. Жената повъртя по моравата известно време, очевидно премисляйки нещата наум, преди накрая да заметне косата си зад едното ухо и да се обърне към тях.

— Управителят въобще каза ли ви нещо за правилата тук?

— Какви правила? — попита троснато Харв, преди Нел да е започнала да дава подробен отчет, който можеше да им направи лоша услуга. За стотен път Нел се очарова от многостранните трикове на брат си, от които би се гордял и самият Питър.

— Ние правим разни неща — заяви жената, сякаш това беше напълно идеално и достатъчно обяснение за филозоната Давтейл. — Брад прави подкови. Но той е изключение, защото извършва предимно услуги, свързани с конете. Нали така, Яйчена черупка? — добави жената, за да обърне внимание и на кобилата си. — Заради това трябваше да живее в Земите под аренда известно време — още не беше постигнато съгласие за това дали конярите, икономите и други хора, които вършат разни услуги, отговарят на изискванията в Давтейл. Обаче гласувахме и решихме да ги пуснем. Това ви отегчава, нали? Аз се казвам Рита и правя хартия.

— Искате да кажете със синтетичен компилатор?

За Нел това си беше съвсем резонен въпрос, но Рита се изненада и накрая се разхили.

— Ще ви покажа по-късно. Опитвах се да ви кажа, че за разлика от мястото, където сте живели досега, всичко тук — в Давтейл — се прави на ръка. Имаме си и няколко синтетични компилатора. Но ако искаме стол, например, някой от занаятчиите ни го сглобява от парчета дърво — също като в старите времена.

— А защо просто не го компилирате? — попита Харв. — Синтетичните компилатори могат да правят дърво.

— Те правят изкуствено дърво — отговори му Рита, — но някои хора не обичат изкуствени неща.

— Защо не обичате изкуствени неща? — попита Нел.

Рита й се усмихна.

— Не сме само ние. Те също — и тя посочи към планината по посока на пояса от високи дървета, които отделяха Давтейл от територията на Нова Атлантида.

Лицето на Харв просветна.

— Виките купуват от вас разни неща! — възкликна той.

Рита малко се изненада, сякаш никога преди това не беше чувала да наричат някого вики.

— Няма значение. Та какво се опитвах да ви кажа? А, да, работата е там, че всичко тук е уникално, така че трябва да внимавате с нещата.

Нел имаше съвсем бегла представа за това какво означава уникално и се наложи Рита да й го пообясни, докато се придвижваха из Давтейл. След известно време Нел и Харв най-сетне разбраха, че всъщност Рита се опитва да им каже по възможно най-странно заобиколния път, който човек може да си представи, че не иска да тичат наоколо и да чупят разни неща. Този подход към модифициране на детското поведение беше в такова разминаване с всичко, което знаеха дотогава, че въпреки усилията на Рита разговорът да е приятен, той изпълни децата с объркване, а нея самата с раздразнение. От време на време луничките й изчезваха, защото лицето й ставаше червено.

Там, където из Давтейл имаше улици, те бяха покрити с малки каменни късове, подредени плътно един до друг. Превозните средства бяха коне, вихрогони и велосипеди с дебели гуми с големи подутини по тях. С изключение на едно място, където множество сгради се бяха скупчили около една централна зелена площ, къщите бяха на голямо разстояние една от друга и бяха или много големи, или много малки. До една обаче като че имаха красиви градини, поради което Нел много често хукваше от пътя, за да помирише някое цвете. В началото Рита я следеше нервно с поглед и й казваше да не къса никакви цветя, защото принадлежали на други хора.

В края на един път имаше дървена порта с направо смешно примитивен механизъм за заключване, който се състоеше от една плъзгаща се дъска, излъскана от ползване. След портата пътят се превръщаше в доста неравна мозайка от настилни плочи, между които растеше трева. Пътят се виеше сред тучни пасища, където пасяха коне и обикновени дойни крави, и в крайна сметка свършваше пред голяма каменна сграда на три етажа, щръкнала на брега на една река, която течеше надолу по склона от анклава Нова Атлантида. От едната страна на сградата излизаше гигантско колело, което се въртеше бавно под напора на водата. Пред огромен дръвник се бе изправил някакъв мъж, който използваше сатър с особено широко острие, за да превръща една цепеница червено дърво в тънки съчки. Те се събираха в плетена кошница, която един мъж застанал на покрива издърпваше с въже и подменяше старите посивели шиндели с новите червени.

Харв бе направо парализиран от това, което виждаше, и спря на едно място. Нел беше наблюдавала в „Буквара“ си голяма част от този процес в действие. Тя последва Рита до една ниска и дълга сграда, където живееха конете.

Повечето хора не живееха в самата воденица, а в няколко дълги пристройки, всяка от които по на два етажа, като първите бяха работилници, а вторите — за живеене. Нел беше малко изненадана, че Рита всъщност не живее с Брад. Апартаментът и работилницата й поотделно бяха два пъти по-големи от стария апартамент на Нел и бяха пълни с красиви неща от масивно дърво, желязо, памук, лен и порцелан. Нел вече бе започнала да си дава сметка, че тези неща са направени до едно от човешка ръка, може би дори тук — в самия Давтейл.

В работилницата на Рита имаше огромни чайници, в които тя запарваше някакво гъсто вещество с много нишки в него. После го разстилаше на тънък слой върху някакви плоскости, за да се изпари водата, заравняваше го със задвижвана на ръка преса, за да се получи хартия — плътна и с неравни краища, а също така едва доловимо оцветена от многобройните нишки, които минаваха през нея. Когато направеше един куп, Рита го отнасяше в съседната работилница, където миришеше остро на мазнина. Там един брадат мъж с изцапана престилка прекарваше хартията през друга машина, задвижвана на ръка. При излизането си от тази машина, хартията носеше отгоре си букви, които изписваха името и адреса на някаква дама в Нова Атлантида.

Тъй като Нел се бе държала прилично досега, не си беше пъхала пръстите в разните машини и не тормозеше никого с въпросите си, Рита й позволи да посети и другите работилници, но при условие, че моли за разрешение във всяка една от тях. Нел прекара по-голямата част от деня в запознанства с разните собственици на работилници: един духач на стъкло, един бижутер, дърводелец на шкафове, тъкач, че дори и майстор на играчки, който й подари дървена кукла с басмена рокличка.

Харв прекара известно време при мъжете, които оправяха покрива, после взе да се шляе из полето, като си подриташе малки камъчета, но целта му бе да разбере какви са границите и общото състояние на общността, която живееше около мелницата. Нел се отчиташе при него от време на време. Отначало той изглеждаше напрегнат и скептично настроен, но постепенно се отпусна и започна да се забавлява, докато накрая — през късния следобед — се поизмори, изтегна се на един голям камък над потока, започна да хвърля камъчета във водата, да си гризе ноктите и да мисли.

Брад се прибра рано. Пристигна на един дорест жребец по планинския склон от анклава Нова Атлантида, като си мина спокойно през зеления пояс и проби решетката-глутница без каквито и да било последствия, защото властите вече го познаваха. Харв се приближи с неангажиращо изражение, докато

кашляше, за да махне насъбралата се слюнка от пътя си, защото смяташе да предложи едно обяснение и една молба. Погледът на Брад обаче просто мина над Харв, приземи се върху Нел, порадва й се за момент, след което се отклони срамежливо. Решението беше, че могат да останат за през нощта, но всичко останало зависеше от правните подробности, които бяха извън неговата власт.

— Направили ли сте нещо, което може да се стори интересно на шанхайската полиция? — Брад попита Харв съвсем директно. Харв отрече с едно обикновено „не“, без обичайните подробности, обстоятелства и усложнения.

Нел искаше да разкаже всичко на Брад. В „Буквара“ бе забелязала обаче, че винаги когато някой зададеше директен въпрос на зайчето Питър, то даваше лъжлив отговор.

— Като гледате зелените поляни и големите ни къщи, сигурно си мислите, че сме в Нова Атлантида — обясни Брад, — но сме под шанхайска юрисдикция, също като останалите Земи под аренда. Вярно е, че шанхайската полиция обикновено не идва насам, защото сме мирно настроени и защото сме направили разни уговорки с тях. Но ако се разбере, че сме приютили избягали членове на банда…

— Достатъчно, разбрах — спря го леко троснато Харв. Беше ясно, че вече е минал в главата си през всичко това, докато бе седял на брега на реката, и само чакаше възрастните да настигнат мислите му. Преди още Нел да разбере какво става, той се приближи към нея, прегърна я и я целуна по устните. След това се извърна и хукна през едно зелено поле към океана. Нел се втурна след него, но не можа да го настигне и в крайна сметка падна върху островче от сини камбанки и започна да гледа как Харв изчезва зад завеса от сълзи. Когато той съвсем се скри от погледа й, тя се сви на подсмърчащо кълбо и след известно време Рита дойде, взе я в силните си ръце и я понесе обратно през полето към воденицата, където се въртеше тежкото колело.

Сираците от Хан са изложени на преимуществата на модерните образователни технологии; съдия Фенг разсъждава върху фундаменталните предписания на конфуцианството

Корабите за сираци имаха вградени синтетични компилатори, но разбира се не можеха да се включват към Източници. Вместо това те извличаха материя от кубични контейнери, които до голяма степен приличаха на контейнери с

атоми, подредени много внимателно. Тези контейнери можеха да се товарят на борда с кранове и да се свързват със синтетични компилатори по същия начин, по който се свързваха със Захранването, ако бяха на брега. Корабите редовно се отбиваха в Шанхай, разтоварваха празни контейнери и натоварваха нови на борда — гладните им обитатели се изхранваха почти изцяло от синтетичен ориз, произвеждан от синтетичните компилатори.

Корабите вече бяха седем. Първите пет носеха имената на Петте добродетели според Учителя, след което бяха започнали да ги наричат като основните конфуциански философи. Съдията Фенг се приюти на този, който носеше името (с възможно най-добър превод на английски) „Духовна щедрост“, лично понесъл програмата за синтетичния компилатор в ръкава на дрехата си. Това беше същият кораб, който той бе посетил през знаменитата нощ на разходката му с яхтата на д-р Х., и оттогава се чувстваше някак по-близък до тези петдесет хиляди малки мишлета, отколкото до останалите четвърт милион по другите плавателни съдове.

Програмата беше направена за високо производителен компилатор, като на всеки цикъл се появяваха десетки „Буквари“. Когато бе готова първата серия, съдията извади едно от новите томчета, провери корицата, която приличаше на направена от мраморен нефрит, прелисти страниците, наслаждавайки се на илюстрациите, и огледа критично калиграфията.

След това го отнесе по един коридор в някаква стая за игра, из която търчаха няколкостотин малки мишлета, за да изразходват енергията си. Той улови погледа на едно момиченце и му махна с ръка да се приближи. То пристъпи неохотно, побутвано от една енергична учителка, която се колебаеше между това да се усмихва на детето и да прави поклони на съдията.

Той приклекна, за да може да погледне момиченцето право в очите и му подаде книгата. Детето се зарадва много повече на книгата, отколкото на съдията, но вече бе научило съответните добри обноски и се поклони и му благодари. След това отвори книгата. Очите му се разшириха. Книгата започна да му говори. На съдията този глас му звучеше малко скучничък, а ритъмът на говора — не най-верният. На момиченцето обаче не му пукаше от това. Беше се хванало на въдицата.

Съдията се изправи и изведнъж се оказа заобиколен от стотина малки момиченца, застанали до едно с лице към нефритената книга, повдигнали се на пръсти със зяпнали уста.

Той най-сетне бе успял да направи нещо недвусмислено добро от позицията на ранга си. В Крайбрежната република това нямаше да може да се осъществи; в Средното кралство, което

следваше заветите и духа на Учителя, беше просто част от задълженията му.

Съдия Фенг се обърна и напусна помещението; нито едно от момиченцата не забеляза това, което беше много добре, защото щяха да видят потрепването на устните му и сълзите в очите му. Докато се придвижваше през коридорите към горната палуба, където го очакваше въздушният кораб, той за хиляден път си припомни Великото учение, сърцевината на философията на Учителя: *Древните, които искали да демонстрират безупречна добродетелност из царствата си, първо подреждали добре собствената си държава. Понеже искали да подредят държавите си, те преди това внасяли ред в семействата си. Понеже искали да имат контрол над семействата си, те преди това култивирали хората си. Понеже искали да култивират хората си, те преди това прочиствали сърцата си. Понеже искали да прочистят сърцата си, те преди това се опитвали да бъдат честни в мислите си. Понеже искали да бъдат честни в мислите си, те преди това разширявали до край познанията си. Разширяването на познанието се съдържало в проучването на нещата… От Небесния син чак до масата хора всички трябвало да приемат, че култивирането на човека стои в основата на всичко останало.*

Хакуърт получава двусмислено съобщение; езда през Ванкувър; татуирана жена и тотемни стълбове; той навлиза в тайния свят на Барабанчиците

Похитител имаше първокласна жабка на врата си. Докато яздеше по високото шосе, Хакуърт реши да я отвори, защото искаше да види дали е достатъчно голяма, за да побере бомбето му, без да сгъва, пречупва, разнищва или по някакъв начин разваля изящната му хиперболична периферия. Отговорът беше, че жабката е прекалено малка за това. Д-р Х. обаче бе проявил голяма съобразителност и бе поставил вътре някои дребни неща за ядене: няколко сладки с късметчета или по-точно три. Изглеждаха вкусни. Хакуърт взе едната и я отвори. Върху лентичката хартия се виждаше някаква приятно раздвижена геометрична система от знаци, дълги редици от някакви неща, които се застъпваха и блъскаха едно в друго. Изглеждаше му смътно познато: това трябваше да са стръкчета бял равнец, които таоистите използваха за предсказване. Вместо обаче да образуват хексаграма на „И Чинг“, те започнаха да се подреждат едно след друго така, че да оформят букви на псевдо-китайски, който се

използваше в логото на китайските ресторанти с една звезда. Когато и последната си отиде на мястото, предсказанието гласеше:

ТЪРСИ АЛХИМИКА.

— Много ви благодаря, д-р Х. — ядоса се Хакуърт. Той продължи да гледа надписа още известно време, като се надяваше, че ще се превърне в нещо, което носи малко повече информация, но той не помръдна, просто един отпадък сега и завинаги.

Похитител смени на тръс и мина някак целенасочено през университета, след това зави на север и прекоси един мост към полуострова, където се намираше по-голямата част от самия Ванкувър. Вихрогонът се справяше много добре със задачата да не гази никого и Хакуърт скоро се научи да не се притеснява и да се доверява на инстинктите му. Така погледът му бе свободен да се рее по забележителностите на Ванкувър, което нямаше да е препоръчително, ако бе дошъл на велосипед. При предишните си посещения беше забелязал откровеното и влудяващо разнообразие на това място, където всеки човек като че ли представляваше самостоятелна етническа група със собствен костюм, диалект, религия и произход. Изглеждаше така, сякаш рано или късно всяка част на света се превръщаше в Индия и по този начин преставаше да функционира по какъвто и да било смислен начин за категоричните картезиански рационалисти като Джон Пърсивал Хакуърт, семейството му и приятелите му.

Малко след като подминаха аеродрума, стигнаха до Стенли Парк — един непокътнат полуостров с диаметър от няколко километра, който — слава Богу — беше откупен от Протокола и беше запазен в автентичното си състояние: с все същите ели и покритите с мъх червени кедри, които си растяха от време оно. Хакуърт бе идвал тук няколко пъти и имаше смътна представа за разположението на нещата: по някой ресторант тук-там, алеи по брега, една зоологическа градина и един аквариум, обществени игрища.

Похитител го отведе на дълга разходка по един чакълест плаж, след това някак рязко заподскача по стръмен склон, като за целта превключи на походка, която нито един истински кон не използва. Краката му се скъсиха, при което започна да се катери със сигурни стъпки по четирийсет и пет градусовия наклон също като някой планински лъв. Един зашеметяващо бърз слалом между поредица от елхови дървета ги изведе на открито тревно пространство. Едва тогава Похитител забави ход, сякаш беше истински кон, който трябваше да разпусне мускулите си

постепенно, и Хакуърт скоро се озова в полукръг от стари тотемни стълбове.

До един от стълбовете стоеше млада жена със скръстени зад гърба ръце, което щеше да й придава доста смел и безстрашен вид, ако не беше чисто гола и по тялото й не пробягваха медиатронни татуировки. Дори косата й, която падаше свободно чак до кръста, бе посипана с някакви нанозити, от които цветът на всеки косъм се променяше от едно място на друго в съответствие с модел, който засега не беше известен на Хакуърт. Жената се бе вторачила в инкрустацията на един тотемен стълб и очевидно не правеше това за първи път, защото татуировките й бяха направени в много подобен стил.

Гледаше тотемен стълб, чиято рисунка беше почти изцяло заета с образа на подобно на кашалот животно с главата надолу и опашката нагоре, като тръбната перка се издигаше перпендикулярно на стълба и очевидно бе изработена от отделно парче дърво. Около носната дупка на кашалота беше издълбано човешко лице. По този начин устата на лицето и носната дупка на кашалота съвпадаха. Това очевидно отричане на всякакви граници можеше да се види навсякъде по тотемните стълбове, както и по татуировките на жената: втренчените очи на някоя мечка представляваха едновременно и лицата на някакви други същества. Носните отвори на жената, също като този на кашалота, представляваха устата на човешко лице, като понякога това лице се превръщаше в устата на по-голямо лице, чиито очи всъщност бяха зърната на гърдите й, а брадичката му — интимното й окосмяване. Щом обаче Хакуърт разбираше каква е идеята на някоя рисунка, тя веднага се променяше в нещо друго, защото за разлика от тотемните стълбове, татуировките бяха динамични и си играеха с образите във времето, също както стълбовете си играеха с образите в пространството.

— Здравей, Джон — каза жената. — Много е лошо, че те обичах, а ти трябваше да тръгнеш.

Хакуърт се опита да види лицето й, което не трябваше да е проблем, защото все пак беше в предната част на главата й; погледът му обаче се отклоняваше по всички други мънички личица, които се появяваха, изчезваха и сливаха едно с друго, за част от секундата използвайки очите й, устата й, дори ноздрите й. Бе започнал да вижда някаква закономерност и в косата й, което вече беше прекалено за възприятията му. Бе почти сигурен, че току-що е зърнал Фиона пред себе си.

Тя му обърна гръб, при което косата й се развя като широки поли, и точно в този момент той получи някакво прозрение и разбра смисъла на образа. Беше сигурен, че там някъде видя как

Гуен и Фиона се разхождат по един бряг.

Слезе от вихрогона си и я последва пеша. Похитител тръгна след него мълчешком. Вървяха през парка около два километра, като през цялото време Хакуърт спазваше прилична дистанция, защото ако се приближеше твърде много, от образите в косата й му се завиваше свят. Тя го отведе до един безлюден участък от плажа, по който лежаха разпръснати огромни елхови трупи. Докато Хакуърт прескачаше трупите в опита си да следва жената, той често попадаше на места за хващане на ръцете, които като че бяха направени от някого преди много, много време.

Трупите бяха палимпсести[5]. Два се издигаха от края на водата, но не напълно вертикално, а като забити стрели в подвижния пясък. Хакуърт минаваше между тях, а вълните се разбиваха около краката му чак до коленете. Видя поизтрити указания под формата на лица и диви зверове, които живеят по горите, на гарвани, орли и вълци, вплетени в органично единство. Краката му бяха започнали да замръзват от студената вода и той пъшкаше на всеки няколко вдишвания, но жената продължаваше да върви; водата вече бе стигнала над кръста й, а косата й плуваше около нея, поради което неясните образи отново можеха да се разгадават. След това тя изчезна под една заляла я двуметрова вълна.

Същата вълна бутна Хакуърт по гръб и го носи на известно разстояние с разпери безпомощно ръце и крака. Когато върна равновесието си, той остана седнал известно време, като остави по-малките вълни да обгръщат гърдите и кръста му. Чакаше жената да се появи, за да си поеме дъх. Това обаче не стана.

Там долу имаше нещо. Хакуърт се изправи и тръгна направо към водата. Точно когато вълните вече бяха обгърнали лицето му, усети под краката си нещо твърдо и гладко, което се раздвижи под неговата тежест. Водата хукна към някаква пропаст под морската повърхност и го засмука надолу. Над главата му се затвори люк и той изведнъж пак можеше да диша. Светлината беше сребриста. Хакуърт седеше във вода до височината на гърдите му, но тя се оттегли много бързо, като че изсмукана от някаква изпомпваща система, след което той се озова в единия край на някакъв сребрист тунел. Жената вървеше по него, на един хвърлей от Хакуърт.

Хакуърт бе влизал в няколко подобни тунела, но те обикновено бяха в много по-промишлени зони. Входът беше изкопан в брега, но останалата част бе един носещ се тунел, пълна с въздух тръба, която беше захванатa за дъното. Това бе доста евтин начин за създаване на жизнено пространство; нипонците използваха тези неща за спални помещения за

работниците-чужденци. Стените бяха направени от мембрани, които теглеха кислород от околната морска вода и изхвърляха въглероден двуокис, поради което от гледна точка на рибите тунелите пускаха пара като топли спагети върху студена метална чиния, докато изхвърляха безброй микромехурчета от замърсен въглероден двуокис. Тези съоръжения се точеха в реката като коренчетата, които поникват по неправилно съхранявани картофи, разклоняваха се на някои места и пускаха нови филизи, за да могат да се разрастват по команда. Първоначално те бяха празни и свити, а когато усетеха, че им е дошло времето, се изпълваха с пречистен кислород и ставаха твърди.

Когато студената вода в ушите на Хакуърт се оттече, той чу някакво дълбоко барабанене, което в началото бе помислил за разбиването на вълните над главата му; този звук обаче беше с постоянен ритъм, който го мамеше напред.

Хакуърт тръгна по тунела, следвайки жената, но постепенно светлината започна да намалява, а тунелът — да става все по-тесен. Той подозираше, че стените на тунела имат медиатронни способности, защото през цялото време виждаше разни неща с крайчеца на окото си, които изчезваха, когато завъртеше цялата си глава в тяхна посока. Бе решил, че сигурно скоро ще стигнат до някакво помещение, някаква подутина в тунела, където приятелите на жената си седят и думкат на огромни барабани, но преди да се появи каквото и да било от този сорт, стигна до едно място, където тунелът беше абсолютно тъмен и трябваше да застане на колене, за да опипва пътя си. Когато докосна здравата, но еластична повърхност на тунела с двете си колена и двете си ръце, той усети барабаненето в костите си и си даде сметка, че звукът е вграден в материята на тунела; самото барабанене можеше да бъде където и да е, а също така можеше да е на запис. Или може би нещата стояха много по-просто, може би тръбите провеждаха добре звука и някъде из системата от тунели някакви хора просто удряха по стените.

Главата му се удари в тунела. Хакуърт легна по корем и започна да лази. Ята от малки искрящи светлинки през цялото време минаваха покрай лицето му и той разбра, че това са ръцете му; в плътта му имаше вградени нанозити, които излъчваха светлина. По всяка вероятност бяха попаднали там с намесата на лекаря на д-р Х.; но не се бяха задействали, докато не бе влязъл в този тунел.

Ако жената вече не беше минала оттук, той щеше да се откаже, като си помисли, че пътят свършва — просто тунелът се е затворил, защото не е успял да се разшири. Барабаненето вече го бе заобиколило отвсякъде. Не виждаше нищо, макар че от време

на време му се струваше, че мярва проблясването на малка жълтеникава светлинка. Тунелът се поклащаше леко в дълбоките подводни течения — реки от ужасно студена вода, които пълзят по дъното на проливите. Винаги, когато Хакуърт си позволеше да отклони мислите си по посока на това, че се намира много под повърхността на океана, той трябваше да спира и да полага максимални усилия да не изпадне в паника. „Мисли си за хубавия, изпълнен с въздух тунел, а не за това, което го заобикаля.“

Пред него съвсем определено се виждаше светлина. Изведнъж се озова в едно разширение на тръбата, достатъчно само да седне и да се облегне назад за малка почивка. Светеше някаква лампа, резервоар, изпълнен с нещо като топящ се въглеводород, от който не оставаше нито пепел, нито дим. По медиатронните стени имаше движещи се образи, които се виждаха едва-едва на мъждивата светлина: животни, които танцуваха в гората.

Хакуърт се придвижва по тръбите известно време, което беше доста дълго, но колко точно — не можеше да прецени. От време на време стигаше до поредното разширение с лампа и рисунки по стените. Докато пълзеше през дългите и напълно черни тунели, започна да получава зрителни и слухови халюцинации, които отначало бяха доста смътни, просто като случайни звуци в нервната му система, но ставаха все по-ясно отчетливи и реални. Халюцинациите предизвикваха у него съноподобно състояние, в което нещата, които наистина бе виждал наскоро — като Гуен, Фиона, д-р Х., въздушния кораб, момченцата, които играеха на топка — се сливаха с образи, които бяха толкова чужди, че той едва разбираше за какво става въпрос. Беше му неприятно, че умът му вземаше нещо толкова мило за него като Фиона и го превръщаше в бъркотия от чуждоземни гледки и идеи.

Виждаше нанозитите по кожата си. Доколкото знаеше обаче, беше съвсем възможно в момента да има още милиони такива, но в мозъка си, които си играят с аксоните и дендритите му и си изпращат информация един на друг като проблясъци светлина. Един втори мозък работеше успоредно с неговия собствен.

Нямаше причина информацията да не може да се предава от един такъв нанозит на друг, после през тялото и навън към нанозитите по кожата му, а оттам през тъмнината към други. И какво щеше да стане, когато Хакуърт се приближеше към други хора с подобни животинки?

Когато накрая стигна до голямото помещение, вече не можеше да каже със сигурност дали е реално или е още една халюцинация, създадена от машина. Помещението беше под формата на заравнена фунийка за сладолед — куполообразен

таван над един леко наклонен конусовиден под. Таванът представляваше широк медиатрон, а подът служеше като амфитеатър. Хакуърт буквално бе изплют в помещението, точно когато барабаненето беше стигнало до кресчендо. Подът бе хлъзгав и той се плъзна надолу съвсем безпомощен, докато не стигна до дупката в средата. Търкулна се по гръб и видя върху купола над главата си огнена гледка. С периферното си зрение пък улавяше пода на театъра, по който удряха с ръце хиляди живи съзвездия.

ЧАСТ ВТОРА

За родените и израснали в далечните чужди райони варвари голяма част от организацията на Небесната династия е напълно неразбираема и те непрекъснато се опитват да поставят насилствени ограничения на неща, чиято истинска природа е много трудно да им бъде обяснена.

Кюинг

Хакуърт преживява нещо уникално; ритуалът на Барабанчиците

На черно като пещера място, осветено от множество малки огънчета, върху един пиедестал се е качила млада жена, може би не много по-голяма от момиченце, която е гола, като се изключи детайлната рисунка по тялото й или може би това е медиатронна татуировка. На главата си има корона от покрити с листа клонки, а гъстата й обемна коса стига чак до коленете. Притиска към гърдите си букет от рози, чиито бодли са се впили в плътта. Заобиколили са я много хора — може би са хиляди, които барабанят като луди, а понякога също така и рецитират, и пеят.

В пространството между момичето и зрителите влизат двайсетина мъже. Някои дотичват самички отнякъде, други изглеждат така, сякаш са ги докарали насила, трети пък се лутат, като че ли са се разхождали по улицата (чисто голи) и са сгрешили вратата. Някои са азиатци, други — европейци, а трети — африканци. Някои трябва да бъдат ръчкани от пощурели свещеници, които се спускат от тълпата и ги побутват насам или натам. Накрая те оформят кръг около момичето, след което барабаненето се увеличава до оглушително кресчендо, ускорява се, докато се превръща в градушка без ритъм, след което внезапно и категорично спира.

Някой започва да вие нещо с висок, целенасочен и унасящ глас. Хакуърт не може да разбере какво казва този човек. Чува се еднократно мощно барабанене. Още вой. Пак барабанен звук.

Още един. Третият постига гръмовен ритъм. Това продължава известно време, като ритъмът малко по малко се ускорява. От един момент нататък виещият вече не спира по време на барабаненето, а започва да си нарежда успоредно с ударите като контрапункт. Мъжете в кръг около момичето започват да танцуват с прости движения, първо в едната посока, а после в другата, но все около момичето. Хакуърт забелязва, че всички до един са с ерекция, обгърната от ярко оцветени медиатронни презервативи — кондоми, които произвеждат своя собствена светлина, поради което щръкналите надървени членове изглеждат като множество луминисцентни жезли, които танцуват из въздуха.

Барабанните удари и танцът се ускоряват едва забележимо. Еректиралите членове подсказват на Хакуърт защо цялата работа продължава толкова дълго: пред очите му просто се извършва любовна игра. След около половин час възбудата — както фалосна, така и всяка друга — е направо непоносима. Биенето вече е малко по-бързо от основния пулс на сърцето, като през него минават и се преплитат множество други ритми и контраритми, а рецитирането на единичния певец се е превърнало в полуорганизиран хоров феномен. В един момент, след като привидно нищо не се е случило през последния половин час, всичко се случва наведнъж: барабаненето и пеенето избухват в ново, невъзможно ниво на интензивност. Танцьорите посягат надолу, хващат малките връхчета на радиоактивните си презервативи, опъват ги. Някой притичва с нож в ръка и отрязва връхчетата на презервативите като лудешка пародия на обрязване и по този начин се показва главичката на пениса на всеки един от танцьорите. Момичето помръдва за първи път, хвърля букета си от рози високо във въздуха, също като булка, която тръгва към сватбарската лимузина; розите политат във фонтан, въртят се презглава из въздуха и падат една по една сред танцьорите, които ги грабват още докато са високо, борят се за тях на пода и какво ли още не. Момичето припада или нещо такова и пада назад с разтворени ръце. Няколко от танцьорите го хващат, после го вдигат над главите си и известно време го носят на показ около кръга като разпнато тяло, което току-що е било свалено от разпятието си. В крайна сметка момичето се озовава на пода по гръб, един от танцьорите е вече между краката му и след няколко тласъка свършва. Други двама го грабват за раменете и го дръпват от момичето, още преди да е успял да му каже, че на сутринта още ще го обича, след което мястото му се заема от друг, на който също не му е необходимо кой знае колко време — цялата любовна игра е довела всичките танцьори до състояние на

ръба. Само за няколко минути те успяват да се изредят до един. Хакуърт не може да види момичето, което е напълно скрито от погледа му, но доколкото успява да забележи, то не се съпротивлява, а и никой не го държи на пода. Някъде към края на оргията от средата на групата започва да се издига нещо като пара или дим. Последният участник прави много по-силна гримаса от средностатистическия мъж при оргазъм, отскача назад от жената, хванал члена си, и започва да подскача нагоре-надолу със силни викове, които като че са от болка. Това е сигналът всички останали танцьори да отстъпят назад от момичето, което в момента почти не може да се различи, защото представлява безжизнен замъглен вързоп, загърнат в пушек.

От няколко места избухват пламъци навсякъде по тялото й, по вените й запълзяват поточета лава, а самото й сърце изскача от гърдите й като кълбовидна мълния. Тялото й се превръща в пламнал кръст на пода, ярък връх на обърнат конус от завихрил се дим и пара. Хакуърт забелязва, че барабанените удари и песните са спрели напълно. Тълпата преживява дълъг момент на мълчание, докато тялото гори. Когато и последният пламък отмира, нещо като почетна стража излиза от тълпата: четирима мъже, чиито тела са боядисани в черно, а върху черната боя има бели скелети. Той забелязва, че момичето е лежало на някакъв четвъртит лист, докато е горяло. Всеки от стражите хваща по един край на листа. Останките се търкулват в центъра — превърната на прах пепел, проблясващи късчета нажежени до червено въгленчета. Мъжете със скелетите отнасят останките до един метален барабан с вместимост около двеста и петдесет литра и ги изсипват вътре. Когато тлеещите въглени докосват течността, която очевидно е в барабана, се получава облак от пара и силно съскане. Един от мъжете със скелетите взема дълга бъркалка и разбърква сместа, след което потапя една напукана и очукана чаена чаша с надписа на университета в Мичиган и пие дълго от нея.

Останалите трима мъже със скелети пият поред. До този момент зрителите вече са оформили дълга опашка. Пристъпват напред един по един. Водачът на мъжете със скелетите им поднася чашата и всеки отпива от нея. След това всички се оттеглят поединично или на малки, шумни групички. Представлението е свършило.

Животът на Нел в Аавтейл; действието в „Буквара“ продължава; екскурзия до анклава Нова Атлантида; представят я на госпожица Матисън; нова квартира със

Нел остана да живее във Воденицата няколко дни. Направиха й малко креватче под стрехите на най-горния етаж, на едно уютно местенце, до което можеше да се добере само човек с нейните размери. Хранеше се с Рита, Брад или с някой от другите приятни хора, които вече познаваше. Денем скиташе из моравата, топеше си краката в реката или проучваше гората, като понякога стигаше чак до решетката-глутница. Винаги вземаше „Буквара“ със себе си. Напоследък в него ставаше въпрос за преживяванията на принцеса Нел и приятелите й в града на крал Сврака. Нещата ставаха все повече като в интерактив и все по-малко като в приказка и докато стигне до края на всяка глава, тя вече се чувстваше изтощена от всичките хитрости, които бе приложила, само за да изкарат още един ден с приятелите й, без да попаднат в лапите на пирати или самия крал Сврака.

След известно време двамата с Питър измислиха един много хитър план, за да се промъкнат в замъка, да създадат суматоха и да откраднат магическите книги, които бяха източника на силата му. Първият път планът пропадна, но на другия ден Нел отвори на същата страница и опита отново, само че този път с няколко промени. Пак се провали, ала след като принцеса Нел и приятелчетата й се бяха промъкнали още малко по-навътре в замъка. На шестия или седмия път планът свърши идеална работа — докато крал Сврака се бе впуснал в схватка за познаване на гатанки със зайчето Питър (спечелена от Питър), Пурпур отвори с помощта на магия вратата на тайната му библиотека, която беше пълна с книги дори още по-вълшебни и от „Илюстрирания буквар на младата дама“. Между страниците на една от книгите беше скрит обсипан със скъпоценни камъни ключ. Принцеса Нел взе ключа, а през това време Пурпур офейка с няколко от вълшебните книги на крал Сврака.

Избягаха през една река в съседната страна по начин, от който ти спира дъхът, където крал Сврака не можеше да ги преследва, и си направиха лагер, където си починаха няколко дни. През деня, когато приятелите й си бяха просто едни плюшени играчки, принцеса Нел прелистваше някоя от новите вълшебни книги, които бе отмъкнала Пурпур. Когато правеше това, образът на илюстрацията се увеличаваше, докато изпълнеше цялата страница и тогава самият „Буквар“ се превръщаше в тази магическа книга, докато Нел решеше да я остави.

Любимата й книга, беше един вълшебен атлас, с чиято помощ Нел можеше да проучва която си иска страна — както реална, така и въображаема. През нощта Пурпур прекарваше по-голямата

част от времето си в четене на един много голям, прашен, изтъркан, омазнен и прогорен том, озаглавен „ПАНТЕКНИКОН“. Книгата си имаше закопчалка с катинар. Когато Пурпур не я използваше, тя я държеше заключена. Нел помоли на няколко пъти да я погледне, но Пурпур й казваше, че е твърде малка да чете нещата, които са в книгата.

През това време Патето както винаги си намираше някаква работа из лагера им: почистваше и приготвяше храна за всички, переше дрехите върху камъните в реката, кърпеше дрехите, които бяха пострадали по време на скиталчествата им. Питър не можеше да си намери място. Говореше бързо, но не бе научил трика на четенето, поради което книгите от библиотеката на крал Сврака не му вършеха работа, освен да си постила хралупата за спане. Получи навика да тършува из заобикалящите ги гори, особено тези на север. В началото отсъстваше по за няколко часа, но един път остана в гората цяла нощ и се върна чак на следващия ден по пладне. След това започна да обикаля с дни наред.

Един ден Питър изчезна в горите на север, прегърбен под тежестта на огромен вързоп, и повече не се върна.

Веднъж Нел беше на моравата и събираше цветя, когато някаква изискана дама — вики — се запъти към нея на кон. Когато дамата се приближи, Нел видя с изненада, че конят беше Яйчена черупка, а дамата — Рита, облечена от главата до петите с дрехи, каквито носеха дамите-вики: дълга рокля, шапка за езда, седло и всичко останало.

— Много си красива — възкликна Нел.

— Благодаря, Нел — отвърна Рита. — Искаш ли и ти да изглеждаш така, поне за мъничко? Приготвила съм ти изненада.

Една от жените, които живееха във Воденицата, беше модистка и бе ушила изцяло на ръка рокличка за Нел. Рита бе донесла рокличката със себе си и помогна на Нел да се преоблече направо там, по средата на полянката. След това среса косата й и дори пъхна няколко диви цветя в нея. Накрая й помогна да се качи на Яйчена черупка и заедно поеха обратно към Воденицата.

— Днес ще трябва да оставиш книгата си тук — каза Рита.

— Защо?

— Ще те водя в анклава Нова Атлантида и ще минаваме през решетката-глутница — отвърна Рита. — Управителят Муър ми каза, че на никаква цена не бива да ти позволявам да пренасяш книгата през решетката. Каза, че това само щяло да обърка нещата. Знам, че искаш да ме попиташ защо, но аз самата нямам

отговор.

Нел се качи по стълбите, като се препъна на няколко пъти в дългите си поли и остави „Буквара“ в своето малко кътче. След това отново яхна заедно с Рита Яйчена черупка. Минаха по едно малко каменно мостче над водното колело и започнаха да навлизат в гората, докато Нел взе да чува слабото жужене на охранителните аеростати. Яйчена черупка намали ход и внимателно прекоси полето от блестящи носещи се сълзички. Нел дори протегна ръка и докосна една, след което си дръпна бързо ръката, макар че тя не ѝ бе направила нищо, освен да се дръпне. Отражението на лицето ѝ се плъзна назад по повърхността на аеростата, докато минаваха покрай него. Яздиха известно време през територията на Нова Атлантида, без да виждат нищо друго, освен дървета, диви цветя, поточета, често срещаната катеричка и елени.

— Защо виките имат толкова голям анклав? — попита Нел.

— Никога не ги наричай вики — нареди ѝ Рита.

— Защо?

— Това е дума, използвана от хората, които не ги харесват и искат да се изразят по лош, враждебен начин за тях — отговори ѝ Рита.

— Нещо като пейоративен термин? — попита Нел.

Рита се засмя по-скоро нервно, отколкото изненадано.

— Точно така.

— Защо атлантяните имат толкова голям анклав?

— Ами, всяка филозона си има начин на живот и Някои начини на живот са по-добри в правенето на пари от други, поради което някои имат повече територия от другите.

— Какво искаш да кажеш — различен начин ли?

— За да печелиш пари, трябва да работиш много — да живееш по определен начин. Всички атлантяни живеят по този начин, той е част от културата им. Нипонците също. Поради което нипонците и атлантяните имат толкова пари, колкото всички други филозони взети заедно.

— Ти защо не си атлантянка?

— Защото не искам да живея по този начин. Всички хора в Давтейл обичат да произвеждат красиви неща. За нас нещата, които правят атлантяните — да се обличат с типичните им дрехи, да прекарват години наред в училище — не са толкова важни. Подобни занимания не биха ни помогнали да правим красиви неща, разбираш ли? По-скоро предпочитам да си нося дънките и да си правя хартия.

— И синтетичният компилатор може да прави хартия — възрази Нел.

— Но не такава, каквато харесват атлантяните.

— Тогава ти правиш пари от твоята хартия, само защото атлантяните правят пари, като работят много — заключи Нел.

Лицето на Рита почервеня и тя остана безмълвна известно време. След това каза със суров тон:

— Нел, трябва да питаш книгата си за значението на думите *„тактично мълчание“*.

Стигнаха до алея за езда, маркирана с големи купчини конски изпражнения, и тръгнаха по нея нагоре по склона. Много скоро пътеката се озова между каменни стени, които според думите на Рита били направени от един от приятелите ѝ в Давтейл. Гората отстъпи пред пасища, после пред лехи като нефритени ледници и големи къщи по възвишенията, заобиколени от геометрични плетове и големи пасажи с цветя. Пътеката се превърна в калдъръмен път, който от време на време се сдобиваше с по още една лента с приближаването им към града. Планината продължаваше да се издига над тях на още известно разстояние, а на зеления ѝ връх Нел видя източника Виктория, полуприкрит зад тънко було от облаци. От Земите под аренда в ниското анклавът Нова Атлантида винаги бе изглеждал чист и красив, а и че си беше такъв, беше си, Нел обаче бе изненадана от това колко е студен въздухът в сравнение с този в Земите под аренда. Рита ѝ обясни, че атлантяните идвали от северните страни и не им трябвало топло време, та заради това си направили града високо в планината на по-хладно.

Рита сви по един булевард с голям парк, пълен с цветя по средата му. От двете му страни имаше по една редица къщи от червен камък с кулички, водоливници с фантастични фигури и наклонени стъкла навсякъде. Мъже с цилиндри и жени в дълги рокли се разхождаха, бутаха детски колички или яздеха коне и вихрогони. Лъскави тъмнозелени роботи, които приличаха на катурнати настрани хладилници, жужаха по улиците със скоростта на прохождащо дете, приклякаха над купчинките с изпражнения и ги поглъщаха. На някои места се виждаше по някой куриер или пък особено цветен персонаж в огромна черна кола, която заемаше цяла лента от пътя.

Рита спря Яйчена черупка пред една къща и плати на едно момченце да държи поводите. Тя извади от самара топче нова хартия, увито в хартиена опаковка, която също беше нейно производство. Качи се по стълбите и позвъни на вратата. В предната част на къщата имаше кръгла кула, изпъстрена със сводести прозорци, над които се виждаше декорация от стъклописи. През стъклата на прозорците и дантелените пердета на всеки етаж Нел зърна кристални полилеи, красиви картини и

библиотеки с хиляди и хиляди книги.

Една прислужница отвори вратата и пусна Рита вътре. Нел видя през прозореца как Рита постави визитката си върху сребърна чиния в ръцете на прислужницата — такива чинии ги наричаха подноси. Прислужницата го отнесе, после се появи отново след няколко минути и поведе Рита към задната част на къщата.

Рита остана там поне половин час. На Нел й се щеше да си бе взела „Буквара“ за компания. Тя си поговори с момченцето известно време; той се казваше Сам, живееше в Земите под аренда, обличаше костюм всяка сутрин и хващаше автобуса, за да се мота по улиците тук и да държи поводите на конете на разни хора и да им изпълнява дребни поръчки.

Нел се чудеше дали Текила работи в някоя от къщите и дали няма да я засекат случайно. Винаги усещаше пристягане в гърдите, когато се сетеше за майка си.

Рита излезе от къщата.

— Извинявай, тръгнах си колкото може по-бързо, но трябваше да поостана малко, заради доброто възпитание. Протокол, нали се сещаш.

— Обясни протокол — каза Нел. Тя винаги говореше на „Буквара“ по този начин.

— Там, където отиваме, трябва да имаш добри обноски. Недей да казваш „обясни това“ или „обясни онова“.

— Дали ще бъде много неучтиво от моя страна да отнема малка част от ценното ви време, за да ми обясните значението на термина „протокол“? — попита Нел.

Рита отново се засмя по онзи странен нервен начин и погледна Нел с изражение, което безуспешно се опитваше да прикрие някакво притеснение. Докато яздеха надолу по улицата, Рита й разказа едно-друго за протокола, но Нел почти не я слушаше, защото се опитваше да разбере защо съвсем изневиделица бе придобила умението да плаши големите хора като Рита.

Движеха се през най-застроената част на града, където и сградите, и градините, и статуите бяха до една величествени, а нито една улица не си приличаше с никоя друга: някои бяха под формата на полумесец, други бяха слепи улички, трети — под формата на окръжност или овал, че дори и квадрати, които заграждаха зелени петна, но дори и най-дългите улици се извиваха насам-натам. После навлязоха в една по-малко застроена зона с множество паркове и игрища и накрая спряха пред чудна сграда със силно украсени кули. Сградата беше заобиколена от ограда от ковано желязо и жив плет. Над вратата

се откроваше надписът: АКАДЕМИЯ НА ТРИТЕ ГРАЦИИ „ГОСПОЖИЦА МАТИСЪН“.

Госпожица Матисън ги посрещна в уютна малка стаичка. Беше някъде между осем– и деветстотин годишна, доколкото успя да прецени Нел, и пиеше чай от луксозна чашка с размерите на напръстник, по която имаше изрисувани картинки. Нел се опита да седи с изправен гръб и да внимава по подобие на определени малки момиченца, за които бе чела в „Буквара“, но погледът ѝ постоянно бягаше към съдържанието на библиотеката, рисунките по сервиза и картината на стената точно над главата на госпожица Матисън, на която се виждаха три разлудували се в една горичка дами в прозрачни одежди.

— Бройките ни вече са попълнени, срокът започна, а и необходимите предпоставки при теб не са налице. Препоръките ти обаче са доста убедителни — каза госпожица Матисън, след като беше гледала дълго малката си гостенка.

— Извинете ме, мадам, но не ви разбирам — призна Нел.

Госпожица Матисън се усмихна, при което лицето ѝ избухна във фонтан от лъчезарни бръчици.

— Няма значение. Нека засега да кажем, че сме ти намерили място. В тази институция вече навлиза практиката да се приема малък брой ученици, които не са поданици на Нова Атлантида. Разпространяването на атлантянските ценности е основната цел на мисията ни — като школа и като общество. За разлика от някои филозони, които се разрастват посредством обръщане в друга вяра или безразборна експлоатация на естествения биологичен капацитет, който за добро или зло, е присъщ на всеки човек, ние се позоваваме на способностите на разума. Всички деца се раждат с умствени способности, които просто трябва да се развиват. Нашата академия наскоро прие в редовете си няколко млади дами с неатлантянско потекло и очакванията ни са, че всички ще стигнат до полагането на клетвата след известно време.

— Извинете, мадам, но коя е Аглая? — попита Нел, вперила поглед в картината над рамото на госпожица Матисън.

— Моля? — възкликна госпожица Матисън и започна процедурата на обръщането на главата си, за да погледне, което на нейната възраст си беше истинско предизвикателство към строителното инженерство със значителна сложност и продължителност.

— Тъй като името на вашето училище е „Трите грации“, си позволих да предположа, че картината зад вас е на същата тема — обясни Нел, — защото те приличат повече на грации, отколкото на фурии или орисници. Чудя се дали ще бъдете така

любезна да ме осведомите коя от дамите изобразява Аглая или блясък.

— А другите две са? — попита госпожица Матисън с ъгълчето на устата си, защото до този момент почти беше успяла да се извърне назад.

— Ефросина или радост и Талия или разцвет — отвърна Нел.

— Дали ще се осмелиш ти да предположиш? — попита госпожица Матисън.

— Дамата вдясно носи цветя, поради което предполагам, че е Талия.

— Ето това наричам добре обмислено предположение.

— Дамата в средата изглежда толкова щастлива, че сигурно е Ефросина, а тази вляво е окъпана от слънчеви лъчи, значи трябва да е Аглая.

— Е, както виждаш, никоя от тях няма табелка с име, така че трябва да се задоволим с предположенията си — каза госпожица Матисън. — Твоите разсъждения ми изглеждат напълно логични. Освен това съм съгласна, че не са нито фуриите, нито орисниците.

— Училището е интернат, което означава, че повечето от учениците живеят в него. Ти обаче няма да живееш тук — обясни Рита, — защото не е правилно.

Вече яздеха Яйчена черупка през гората на път към къщи.

— Защо да не е правилно?

— Защото си избягала от къщи, което създава правни проблеми.

— Незаконно ли беше, че избягах?

— При някои племена децата се смятат за икономически аспект на родителите си. Поради което, ако една филозона приюти бегълци от друга, това може да окаже вероятен икономически ефект, който е покрит от ОИП.

Рита погледна назад към Нел и я похвали доста хладно:

— Имаш си добър спонсор в Нова Атлантида. Не знам кой е. Не знам и защо го прави. Изглежда обаче, че този човек не може да поеме риска да попадне под правните удари на ОИП. Заради това е уредено да останеш в Давтейл засега. Ние знаем, че някои от приятелите на майка ти са се отнасяли зле към теб, поради което в Давтейл надделява мнението да те приемем. Не можем обаче да те оставим в общността на Воденицата, защото ако влезем в конфликт с Протокола, той може да ни провали отношенията с новите ни клиенти от Нова Атлантида. И така се реши, че ще останеш при единствения човек в Давтейл, който

няма никакви клиенти тук.

— И кой е той?

— Ти вече го познаваш — отговори й Рита.

Къщата на управителя Муър беше толкова слабо осветена и така пълна с разни стари неща, че на някои места дори Нел трябваше да минава странично. От един корниз, който вървеше покрай всички стени на стаята на половин метър под тавана, висяха дълги ленти от пожълтяла оризова хартия, обсипани с големи китайски йероглифи и напръскани с червени печати. Нел последва Рита в една още по-малка, тъмна и претъпкана стаичка, чиято основна украса беше големият портрет на някакъв свиреп мъж с мустаци тип Фу Манчу, брадичка и бакембарди, които изникваха пред ушите му и стигаха чак до под мишниците му. Мъжът носеше изкусно изработена броня и ризница, украсени с лъвски глави. Без да се усети, Нел отстъпи назад от тази страховита картина, препъна се в макета на голяма гайда, проснат на пода, и се блъсна в някаква огромна калайдисана медна кофа, която пък произведе невероятно шумни звуци. От една равна цепнатина на възглавничката на палеца й шурна кръв и Нел си даде сметка, че кофата се използва като склад за съхраняване на стари ръждясали саби от най-различен вид.

— Добре ли си? — попита Рита. От две стъклени врати зад нея идваше синкава светлина, която обливаше гърба й. Нел постави палеца в устата си и се опита да се вземе в ръце.

Стъклените врати водеха към градината на управителя — едно изобилие от най-различни видове мушкато, класица, глициния и изпражнения от уелските кученца. От отсрещната страна на едно малко езерце в бледо бежов цвят се издигаше малка градинска постройка. Също като тази и тя беше построена с тухли от червено-кафяв камък, а покривът се състоеше от плочи с незаравнени краища от зелено-сив аспид. Самият управител Муър можеше да бъде описан как зад един екран от някак дългокраки рододендрони работи неуморно с лопатката си под непрестанния тормоз на хапещите глезените му уелски кученца.

Риза не носеше, но пък виж, *пола* имаше: от червен кариран плат. Нел почти не можа да обърне внимание на това несъответствие, защото когато чуха как Рита натиска бравата на стъклената врата, кученцата се втурнаха с писклив лай, което извади самия управител от унеса му. Той се приближи към посетителките си, примижавайки през тъмното стъкло, но веднага след като се показа в цял ръст иззад рододендроните, Нел забеляза, че с плътта му нещо не е наред. Като цяло беше доста добре сложен, мускулест, малко възпълничък около кръста и очевидно в добро здраве. Кожата му обаче бе в два цвята, което

му придаваше някак мраморен вид. Изглеждаше така, сякаш през тялото му бяха преминали червеи, които си бяха прояли вътрешни коридорчета, запълнени впоследствие с нещо, което не беше най-подходящото.

Преди да успее да го разгледа по-подробно, той грабна ризата си от облегалката на един градински стол и си я наметна. След това подложи кученцата на двуминутна тренировка по спазване на вътрешния ред, като използваше едно местенце с покрити с мъх плочи като парадна плаца, за да критикува строго поведението им с достатъчно висок тон, че да се чува и през стъклената врата. Кученцата се направиха, че слушат внимателно. В края на представлението управителят Муър излетя през стъклената врата.

— Само след минутка ще бъда на ваше разположение — каза той и изчезна в една задна стаичка за четвърт час.

Когато се върна, вече беше облечен в костюм от груб вълнен плат и пуловер с едра плетка над една доста прилично изглеждаща бяла риза. Последният артикул бе твърде фин, за да попречи на останалите да му дерат кожата, но управителят Муър беше стигнал до онази възраст, в която мъжете могат да се подлагат и на най-жестоките дразнения — уиски, пури, вълнени дрехи и гайди, без да усещат нищо или поне без да се издават, че го усещат.

— Съжалявам, че нахълтахме така — каза Рита, — но когато натиснахме звънеца, никой не ни отвори.

— Не му обръщам внимание — отвърна управителят, но не беше съвсем убедителен. — Имам си причина да не живея там горе — и той посочи нанякъде, което по всяка вероятност беше посоката на анклава Нова Атлантида. — В момента се опитвам да проследя кореновата система на една пуста лоза чак до основата. Страхувам се, че може да се окаже кудзу. — Управителят примижа, с очи, докато изговаряше тази дума и понеже Нел не знаеше какво значи, тя предположи, че ако кудзу е нещо, което, може да бъде нападнато със сабя, изгорено, стъпкано, пребито с тояга или взривено, то няма да издържи дълго в градината на управителя Муър — ако той се захванеше с това, де.

— Дали ще привлека вниманието ви с чай? Или — и той се обърна към Нел — малко горещ шоколад?

— Би било чудесно, но аз не мога да остана — рече Рита.

— Тогава ще те изпратя до вратата — каза управителят и се изправи. Рита малко се изненада от рязката му готовност, но само след секунда вече яздеше Яйчена черупка по посока на Воденицата.

— Хубав ден — измънка управителят от кухнята. — Много е

мило от нейна страна, че направи всичко това за теб. Наистина е много почтена жена. Може би не е от тези, които се справят кой знае колко добре с децата. Особено странните деца.

— Аз вече тук ли ще живея, сър? — попита Нел.

— В градинската къщичка — отвърна той, когато се появи отново в стаята с димящ поднос в ръце, след което кимна към градината от другата страна на стъклените прозорци. — Ще бъде свободна известно време. За възрастен човек е доста претрупана, но е идеална за дете. Декорът на тази къща — каза той като се огледа — не е никак подходящ за дете.

— Кой е този страшен мъж? — попита Нел и посочи голямата картина.

— Гуан Ди. Император Гуан. Преди това е бил войник на име Гуан Ю. Всъщност никога не е бил император, но по-късно станал китайският бог на войната и му дали тази титла, само за да звучи по-почтително. Ужасно почтителни са тия китайци — това е и най-добрата, и най-лошата им черта.

— Как може един човек да стане бог? — поинтересува се Нел.

— Като живее в изключително прагматично общество — отвърна управителят Муър, след като помисли известно време и това беше цялото обяснение, което си позволи да даде. — Между другото, книгата ти в теб ли е?

— Да, сър.

— Не си я пренасяла през границата, нали?

— Не, сър, действах точно според инструкциите ви.

— Много добре. Способността да се следват заповеди е нещо много полезно, особено когато живееш с човек, който е свикнал да ги издава. — Като видя, че изражението на лицето на Нел е изключително сериозно, управителят изпуфтя и се поядоса: — Няма кой знае колко голямо значение, да знаеш. Нали си имаш приятели по високите етажи. Ние просто се опитваме да бъдем дискретни. — Той й донесе чашата с горещ шоколад. С едната ръка Нел трябваше да хване чинийката, а с другата — чашата, поради което си извади ръката от устата.

— Какво се е случило с ръката ти?

— Порязах се, сър.

— Я да видя. — Управителят взе ръчичката й и отлепи палеца от свития юмрук. — Каква хубава малка резчица. Изглежда прясна.

— Порязах се на сабите ви.

— А, да. Така е със сабите — отвърна управителят разсеяно, а след това сбърчи вежди и се обърна към Нел. — Сигурен съм, че нито си плакала, нито си се оплаквала.

— Всичките тези саби от крадци ли сте ги взел, сър? —

попита го Нел.

— Не, това би било относително лесно — отвърна Муър. Гледа я известно време, докато очевидно премисляше нещо. — Нел, двамата с теб ще се разбираме чудесно. Чакай сега да си намеря аптечката за първа помощ.

Дейностите на Карл Холивуд в „Парнас“; разговор на чаша млечен шейк; обяснение на медийната система; Миранда разбира безсмислието на начинанието си

Миранда откри Карл Холивуд седнал по средата на петия ред в „Парнас“ с голям лист хартия с изкуствен интелект. Върху листа той беше надраскал блок-схемите на следващата им продукция на живо. Очевидно го бе свързал с едно копие на ръкописа, защото докато минаваше странично по тясната пътечка между редовете, чуваше как някакви гласове четат реплики доста механично, а когато се приближи достатъчно, близо, видя малките Х-ове и О-та, които представляваха актьорите, придвижващи се по диаграмата на сцената, направена от Карл.

В диаграмата бяха включени и няколко малки стрелки по периферията, като всяка от тях сочеше навътре. Миранда си даде сметка, че стрелкичките по всяка вероятност обозначават малките прожектори, монтирани в предната част на балконите и че Карл Холивуд ги програмира.

Тя раздвижи глава, за да се поотпусне вратът й, и вдигна поглед към тавана. Ангелите, музите или каквото там представляваха, се бяха разположили горе, придружавани от няколко херувимчета. Миранда се сети за Нел. Мислеше за Нел почти през цялото време.

Сцената от текста дойде до края си и Карл спря на пауза.

— Искаше да ме питаш нещо ли? — обърна се той към нея доста разсеяно.

— Гледах те от бокса си как работиш.

— Палавница такава. Вместо да правиш пари за нас…

— Ти къде си се научил да вършиш това?

— Кое — режисирането на пиеси ли?

— Не. Техническите истории — програмирането на осветлението и така нататък.

Карл се извърна, за да я погледне.

— Може би е в пълна противоположност с представата ти за начина, по който хората учат разни неща — каза той, — но на всичко трябваше да се уча сам. Вече почти никой не прави театър

на живо, поради което се наложи да си създадем наша технология. Сам изобретих целия софтуер, който използвах преди малко.

— А малките прожектори ти ли ги измисли?

— Не, с нанотехнологиите не съм толкова добър. Тях ги измисли един мой приятел в Лондон. През цялото време си разменяхме разни неща — моите медийни технологии за неговите материални технологии.

— Знаеш ли, искам да те поканя на вечеря някъде — каза Миранда, — а също така и да ми обясниш как се прави всичко това.

— Ето това се нарича заповед — рече Карл спокойно, — но поканата я приемам.

— Значи, какво искаш? Пълно въвеждане в цялата работа, като се започне от тюринговите машини или нещо друго? — попита я Карл с приятен тон и с цел да я подкачи.

Миранда реши да не се надува. Намираха се в едно винилово сепаре в ресторант в близост до Бънд, което по всяка вероятност трябваше да наподобява американско заведение в навечерието на нападението срещу Кенеди. Китайски хипстъри — класически за Крайбрежната република типове със скъпите им прически и вталени костюми — се бяха подредили по въртящите столове до бар-плота за хранене, смучеха от чашите си разводнена бира и пускаха мръснишки усмивки към всички жени, които влизаха в заведението.

— Да, струва ми се — отвърна Миранда.

Карл Холивуд се засмя и поклати глава.

— Шегувах се. Трябва да ми кажеш точно какво искаш да научиш. Защо изведнъж си се заинтересувала така от всичко това? Не ти ли стига, че вадиш добри пари от него?

Миранда остана почти неподвижна за известно време, хипнотизирана от цветните проблясващи светлинки на един джукбокс от много висока класа.

— Има връзка с принцеса Нел, нали? — попита Карл.

— Толкова ли си личи?

— Да. А сега ми кажи какво искаш.

— Искам да знам коя е тя — отговори Миранда. Това беше най-предпазливият начин, по който можеше да го каже. Не мислеше, че ще свърши работа да прекара Карл през цялата си гама от емоции.

— Искаш да стигнеш до един от клиентите ни — уточни Карл.

Звучеше ужасно, когато той говореше за това с подобни изрази.

Карл усилено пи от млечния си шейк известно време с поглед, вперен някъде над рамото на Миранда в движението по Бънд.

— Принцеса Нел е малко дете, нали?

— Да. По моя преценка някъде между пет– и седемгодишна.

Погледът му се извъртя и срещна нейния.

— Това можеш да го познаеш със сигурност?

— Да — отвърна тя с тон, който го предупреждаваше да не показва никакво съмнение.

— Значи, по всяка вероятност не плаща сметката. Този, който я плаща, е някой друг. Първо трябва да стигнеш до този, който плаща, а след това чрез него — до Нел. — Карл прекъсна зрителния контакт отново, поклати глава и се опита безуспешно да изсвири през стиснатите си устни. — Дори и първата стъпка е невъзможна.

Миранда се изненада.

— Звучи ми доста странно. Очаквах да чуя „трудно“ или „скъпо“. Но…

— Не. Невъзможно. Или пък… — и той се замисли, — може би „астрономически невероятно“ е по-добре да се каже. — После той като че ли се попритесни, защото видя как изражението на Миранда се променя. — Просто не можеш да проследиш връзката. Медиите не работят така.

— Как работят медиите тогава?

— Погледни през прозореца, но не към Бънд. Огледай Ян’ан Роуд.

Миранда извъртя глава, за да погледне през големия прозорец, който беше отчасти оцветен от шарени реклами на „Кока Кола“ и описание на някои специалитети на заведението. Като всички основни пътни артерии на Шанхай и Ян’ан Роуд бе претъпкан с хора на колелета и електрически кънки от витрините на едната страна до витрините на другата. На много места движението беше така натоварено, че човек се придвижваше по-бързо пеша. Няколко по-малки превозни средства стояха неподвижни като полирани късове скала в лигаво-кафяв поток.

Гледката бе толкова позната, че Миранда всъщност не виждаше нищо.

— Какво по-точно трябва да видя?

— Забеляза ли, че нито един човек не е с празни ръце? Всички носят по нещо.

Карл беше прав. В най-добрия случай човек носеше малка найлонова торбичка с нещо в нея. А повечето хора — като

велосипедистите, например — носеха много по-обемисти багажи.

— А сега задръж този образ в главата си за момент и си помисли как може да се създаде глобална телекомуникационна мрежа.

Миранда се засмя.

— Не разполагам с база, за да мисля за нещо подобно.

— Напротив, разполагаш. Досега си мислела от гледната точка на телефонната система в старите пасиви. В онази система всяка транзакция е имала двама участника — тези, които са разговаряли. Те са били свързани с кабел, който е минавал през едно централно разпределително табло. Та какви са характеристиките на такава една система?

— Откъде да знам, ти кажи — отвърна Миранда.

— Номер едно, само двама човека или елемента могат да общуват. Номер две, използва се целенасочена връзка, която се създава, а след това прекъсва за целите на конкретния разговор. Номер три, по природа тя е централизирана — не може да функционира без наличието на разпределителното табло.

— Добре, мисля, че дотук те разбирам.

— Нашата медийна система сега — тази, от която двамата с теб си вадим хляба — е наследник на телефонната система само по отношение на това, че я използваме със същите цели, освен много други, разбира се. Ключовият момент, който трябва да се помни обаче е, че *тя е тотално различна от старата телефонна система*. Старата система — както и технологичната ѝ сестра кабелната телевизия — са минало. Разбили са се и са изгорели преди много десетилетия и ние започнахме буквално от нищото.

— Защо? Нали е вършела работа?

— Първо на първо, искахме да осигурим комуникация между повече от два елемента. Какво имам предвид под „елемент“? Ами, помисли си за интерактивите. Помисли си за „Първа класа до Женева“. Ти си на влака — както и още двайсетина пътника. Ролите на някои от тези хора се поемат от интерактори и в този случай елементите са човешки същества. Други обаче — като сервитьорите и носачите — са просто компютърни роботи. Нещо повече: влакът е пълен с разни ценни неща — бижута, пари, оръжие, бутилки вино. Всяко едно от тях също си е отделен софтуерен продукт — отделен елемент. На професионален жаргон ги наричаме обекти. Самият влак е още един обект, а също така и местността, из която се движи. Местността е един много подходящ пример. В този случай става въпрос за дигитална карта на Франция. Откъде се е взела тази карта? Да не би създателите на „Първа класа до Женева“ да са изпратили свои собствени специалисти да направят нова карта на Франция?

Разбира се, че не. Те са използвали вече съществуващи данни — дигитална карта на света, която е достъпна за всеки създател на интерактиви, който се нуждае от нея — е, разбира се, срещу определено заплащане. Тази дигитална карта е отделен обект. Съхранява се в паметта на някой компютър. Къде точно? Аз не знам. Нито пък самият интерактив. Това няма значение. Данните може да са в Калифорния, може да са в Париж, може да са на следващия ъгъл на тази улица — или пък може да са разпределени между всички тези места, че и много повече. *Това няма значение.* Защото нашата медийна система вече не работи като старата — заплетени кабели, които минават през централно разпределително табло. Нашата система работи *така* — и той посочи отново движението по улицата.

— Значи всеки човек на улицата е един обект?

— Може. По-добра аналогия обаче би била, че обектите са хора като нас, които седят в разните там сгради от двете страни на улицата. Да предположим, че искаме да изпратим съобщение на някого в Пудонг. Написваме съобщението на къс хартия, отиваме до вратата, подаваме го на първия човек, който мине покрай нас, и му казваме: „Отнеси това на господин Гу в Пудонг“. И той тръгва с кънките си по улицата и се натъква на някой с велосипед, който изглежда като да е тръгнал към Пудонг, и му казва: „Отнеси това на господин Гу“. След минутка велосипедистът попада в задръстване и предава бележката на някой пешеходец, който може да се справи с цялата работа малко по-добре, и така нататък, докато съобщението стигне в крайна сметка до господин Гу. Когато господин Гу иска да отговори, той изпраща своето послание по абсолютно същия начин.

— Значи няма начин, по който може да се проследи пътя на едно съобщение.

— Точно така. В действителност положението е дори още по-объркано. От долу до горе медийната мрежа е направена така, че да осигурява личен достъп и сигурност, за да могат хората да привеждат пари чрез нея. Това е една от причините, поради които са се срутили държавите — веднага щом медийната система е била готова и е влизала в действие, правителствата вече не са можели да наблюдават финансовите транзакции, поради което данъчните служби не са можели да си вършат работата. Та, ако старата система не може да проследи пътя на съобщението, то тогава няма начин и ти да проследиш местоположението на принцеса Нел.

— Добре, мисля, че получих отговор на въпроса си — каза Миранда.

— Отлично! — възкликна някак оживено Карл. Той съвсем

очевидно беше доволен, че е помогнал на Миранда, поради което тя не му призна как думите му я бяха накарали да се почувства. Прие го като предизвикателство към актьорските й умения: дали можеше да заблуди Карл Холивуд, който знаеше за актьорското майсторство повече от когото и да било, че се чувства добре?

Очевидно успя. Той я придружи до апартамента й, който се намираше в един сто-етажен небостъргач от другата страна на реката в Пудонг, и Миранда задържа поведението си достатъчно дълго, че да могат да си кажат довиждане, след това да си съблече дрехите и дори да си приготви ваната. После влезе в горещата вода и потъна в ужасни, смазани, сополиви, самосъжалителни сълзи.

Най-накрая успя да се вземе в ръце. Трябваше да гледа на нещата от перспективата на времето. Можеше да продължава да интерактира с Нел, което всъщност и правеше — всеки Божи ден. И ако беше достатъчно наблюдателна, рано или късно щеше да намери начин да влезе зад кулисите. Освен това тя бе започнала да разбира, че Нел — която и да беше тя — е маркирана по някакъв начин и че след време ще стане много важен човек. Миранда беше почти сигурна, че след няколко години ще чете за нея във вестниците. Почувства се по-добре, излезе от ваната и се пъхна в леглото, за да се наспи добре и на следващия ден да може отново да се грижи както трябва за Нел.

Общо описание на живота с управителя; неговите занимания и други особености; разстройваща гледка; Нел научава за миналото му; разговор по време на вечеря

Градинската къщичка имаше две стаи — една за спане и една за игра. Стаята за игра разполагаше с две врати, направени от множество малки прозорчета, които гледаха към градината на управителя Муър. На Нел й беше казано много да внимава с малките прозорчета, защото били направени от истинско стъкло. Самото стъкло беше с мехурчета и доста неравно, също като повърхността на водата в някое гърне, точно преди да започне да ври. Нел обичаше да гледа нещата през него, защото макар и да знаеше, че истинското стъкло не е здраво колкото обикновените прозорци, то караше да се чувства сигурна и защитена — беше като да се криеш зад нещо.

Самата градина непрекъснато се опитваше да погълне къщичката; множество бързо растящи растения като филизи бръшлян, глицинии и шипки се издигаха навсякъде, дълбоко

ангажирани с важния проект да се катерят по стените, да използват медните водосточни тръби с цвят като корубата на костенурка, както и грубата повърхност на тухлите и мазилката като места за захващане. Наклоненият покрив на къщичката направо фосфоресцираше от натрупания мъх. От време на време Муър се спускаше към морето от растения с лозарска ножица в ръка и отстраняваше част от филизите, които украсяваха гледката през стъклената врата на Нел така приятно, но засега нямаше усещането, че се намира в затвор.

По време на втората година от престоя си в къщурката тя попита управителя дали може да си има едно малко кътче от градината само за себе си. След първоначалната фаза на дълбок шок и откази, в крайна сметка той придърпа няколко от плочите, за да се образува един мъничък парцел, после накара занаятчиите на Давтейл да измайсторят няколко медни саксии и ги прикрепи към стените на къщурката. В парцелчето Нел засади моркови с мисълта за своя приятел Питър, който беше изчезнал преди толкова дълго време, а в саксиите на прозореца засади мушкато. „Буквар“ я научи как да направи всичко това и освен това й напомняше всеки ден да вади от земята по един покарал морков, за да има представа как точно растат. Нел разбра, че ако държи „Буквара“ точно над моркова и се взира в определена страница, тя се превръщаше в магическа илюстрация, която ставаше все по-голяма и по-голяма, докато Нел започнеше да вижда миниатюрните фибрички, които излизаха от корена, едноклетъчните организъмчета, които висяха по фибрите, и митохондриите във вътрешността им. Този трик работеше с всичко останало и тя прекарваше дни наред в изследване очите на мухите, плесента по хляба и кръвните клетки, които получи като си боцна пръста. Можеше също така да се качва високо в планината, когато нощта беше хладна и ясна, и да използва „Буквара“, за да вижда пръстените на Сатурн и спътниците на Юпитер.

Управителят Муър продължаваше да работи дневна смяна в портиерската къщичка. Когато се прибираше вечер, двамата с Нел често вечеряха заедно в къщата. Отначало си поръчваха храната право от синтетичния компилатор или пък управителят приготвяше нещо лесничко — например, някакъв колбас с яйца. През това време принцеса Нел и другите герои в „Буквара“ също изядоха големи количества колбас с яйца, докато Патето не се възпротиви и не научи принцесата как да готви по-здравословна храна. Оттогава нататък Нел придоби навика да готви здравословна храна със салати и зеленчуци. Правеше това няколко пъти в седмицата, след като се прибереше от училище.

Имаше малко ропот от страна на Муър, но после винаги опразваше чинията си и понякога дори я миеше.

Управителят прекарваше доста време в четене на книги. Нел имаше право да стои в къщата му, докато прави това, стига да пази тишина. Много често той я караше да излезе и тогава влизаше във връзка с някой стар приятел по големия медиатрон на стената в библиотеката си. Обикновено в такива случаи Нел просто се връщаше в къщурката си, но понякога — особено при пълнолуние — се разхождаше из градината. Тя изглеждаше по-голяма, отколкото беше всъщност поради простата причина, че бе разделена на множество малки части. Късно през нощта по пълнолуние любимото й местенце беше една полянка с висок зелен бамбук и красиви камъни. Тя сядаше и се облягаше на някой от камъните, четеше „Буквара“ и от време на време чуваше излитащите от къщата на управителя Муър звуци, докато той говореше по медиатрона: най-често дълбок гърлен смях и цели експлозии от добронамерена простоватост. Доста дълго време Нел мислеше, че звуците не могат да бъдат произвеждани от управителя, а по-скоро от човека, с когото той разговаря; защото в нейно присъствие винаги беше много учтив и резервиран, макар и малко ексцентричен. Една нощ обаче тя чу силни стонове, идещи откъм къщата му, и пропълзя от бамбуковата горичка, за да види какво става.

От нейната стратегическа позиция зад стъклената врата медиатронът не се виждаше, защото не бе обърнат към нея. Светлината му обливаше цялата стая, при което обичайно топлото и уютно пространство придобиваше ярки шарени окраски, а сенките се удължаваха видимо. Управителят Муър бе избутал всичките мебели и други пречки към стените и беше навил китайския килим, при което се виждаше подът на стаята; Нел винаги си бе мислила, че и той като в нейната стая е направен от дъб, но всъщност се оказа, че самият под представлява един голям медиатрон, който светеше далеч по-мижаво от този на стената и показваше множество доста интересни материали: текстови документи и подробни схеми с обичайния киноматериал към тях. Управителят бе застанал на четири крака, плачеше като дете, а сълзите се събираха в плитките лупи на очилата му половинки и после се разпръскваха по медиатрона, който ги осветяваше отдолу по доста странен начин.

На Нел ужасно й се искаше да отиде и да го успокои, но беше много изплашена. Стоеше и гледаше, замръзнала в нерешителността си, и през това време си даде сметка, че проблясъците светлина й напомнят за експлозии — или по-скоро

за снимки на експлозии. Тя отстъпи назад и се върна в малката си къщурка.

След около половин час чу неземния звук от гайдата на управителя, долитащ някъде откъм бамбуковата горичка. Преди това той от време на време бе взимал гайдата и бе издавал по няколко пискливи тона, но сега Нел за първи път чу истинско изпълнение. Не че беше специалист по гайдите, но й се стори, че въобще не звучи зле. Свиреше в някакъв бавен такт — погребална песен — и мелодията бе толкова тъжна, че за малко да разкъса сърцето на Нел на парчета; гледката на управителя, паднал на четири крака, не беше и наполовина толкова тъжна, колкото мелодията, която свиреше сега.

След известно време той премина на нещо малко по-живо и весело, нещо като военен марш. Нел излезе от къщичката си и се озова в градината. Управителят представляваше само един силует, нарязан на стотици лентички от вертикалните сенки на бамбука, но като се раздвижи няколко пъти напред-назад, поради някакъв трик в зрението й тя успя да постигне истински образ. Той бе застанал по средата на едно езерце от лунна светлина. Беше си сменил дрехите: сега бе облечен в карираната си поличка, риза и барета, които като че ли бяха част от някаква униформа. Когато дробовете му се изпразваха, той си поемаше дълбоко дъх, гръдният му кош се повдигаше и на лунната светлина проблясваха множество сребристи иглички, значки и емблеми.

Беше оставил вратите си отворени. Нел влезе в къщата, без да се опитва да върви на пръсти, защото знаеше, че въобще не може да бъде чута на фона на звука от гайдата,

Както стената, така и подът представляваха два гигантски медиатрона, които бяха покрити с огромно разнообразие от медийни прозорчета, стотици отделни кадри — също като стената на някоя особено оживена улица, където плакатите и обявите така са се напластили едни върху други, че напълно са покрили стената. Някои от прозорчетата бяха големи едва колкото ръчичката й, а други имаха размерите на плакати. По-голямата част от тези на земята бяха прозорчета с документи, цели поредици числа, схеми и диаграми (много организационна статистика) или пък красиви карти, начертани с поразителна прецизност и яснота, с реки, планини и села, чиито имена бяха изписани на китайски. Докато Нел оглеждаше цялата тази панорама, тя на няколко пъти подскочи, защото имаше усещането, че по пода лази нещо мъничко; в стаята обаче нямаше насекоми, а илюзията се получаваше от малки флуктуации в картите и в колоните и редовете от числа. Тези неща бяха

интерактивни, също като думите в „Буквара“; за разлика от него обаче те реагираха не на онова, което правеше Нел, а — както тя предположи — на неща, които се случваха много надалеч.

Когато накрая вдигна поглед от пода, за да види медиатроните по стените, се оказа, че повечето от прозорчетата по тях са доста по-големи и по по-голямата част от тях вървят киноматериали, които бяха спрени на пауза. Образите бяха много ярки и контрастни. Някои бяха природни пейзажи: отрязък от селски път, мост над някоя пресъхнала река, прашно селце, в което от някои къщи се издигат пламъци. На някои пък имаше хора: кадри с китайски мъже в мръсни униформи, а на заден план се виждат планини, облаци прах или мръснозелени превозни средства.

В един от киноматериалите някакъв мъж лежеше на земята, а цветът на униформата му се сливаше с този на пръстта под него. Изведнъж този образ се размърда; материалът не беше стопиран като останалите. Някой говореше зад кадър: китаец с индиговосини шалвари, украсен с алени ленти на главата и на кръста, макар че и двете бяха станали кафяви от мърсотията. Когато той излезе от кадър, Нел се вторачи в другия човек — този, който лежеше в праха — и едва тогава си даде сметка, че главата му я няма.

Управителят Муър трябва да беше чул писъците на Нел въпреки мощта на гайдата, защото беше в стаята си за отрицателно време, закрещял разни команди на медиатроните, които изгаснаха до един и отново се превърнаха в стени и под. Единственият образ, който още стоеше в стаята, беше картината с Гуан Ди — бога на войната, — който както винаги се взираше надолу към тях. Управителят Муър винаги се чувстваше много неловко, когато Нел показваше някакъв пристъп на емоции, но явно се справяше доста по-добре с истерията, отколкото да кажем с покана за игра на къщички или пристъп на силен кикот. Той вдигна Нел, отнесе я на една ръка разстояние и я постави в коженото кресло. Излезе от стаята за малко и се върна с голяма чаша вода, след което внимателно притисна ръцете ѝ към нея.

— Дишай дълбоко и изпий водата — говореше почти безгласно; изглеждаше така, сякаш го е казвал дълго време.

Нел се изненада много, когато откри, че няма да плаче вечно, макар че няколко рецидива се появиха все пак и трябваше да бъдат овладявани по същия начин. През цялото време тя се опитваше да каже: „Не мога да спра да плача“, като изричаше сричките една по една.

Когато го каза за десети или единайсети път, управителят я прекъсна:

— Не можеш да спреш да плачеш, защото си напълно повредена психологически.

Каза го с някак отегчен професионален тон, който можеше да прозвучи и грубо; поради някаква причина обаче на Нел ѝ подейства успокоително.

— Какво искаш да кажеш? — попита го накрая тя, когато вече можеше да говори, без гърлото ѝ да ѝ прави смешни номера.

— Искам да кажа, че също като мен и ти си ветеран, момичето ми, ти също имаш белези — и той изведнъж отвори ризата си със замах, при което из цялата стая полетяха копчета и пред очите ѝ се появи многоцветното му тяло — като мен. Разликата е в това, че аз знам, че съм ветеран. А ти продължаваш да си мислиш, че си малко момиченце също като отвратителните викита, с които ходиш на училище.

От време на време, може би веднъж в годината, той отхвърляше поканата за вечеря, обличаше униформата си, качваше се на един кон и отпрашваше по посока на анклава Нова Атлантида. Конят го връщаше в ранните часове на деня толкова пиян, че едва се държеше на седлото. Понякога Нел му помагаше да си легне и след като той изпаднеше в безсъзнание, тя разглеждаше многобройните му игли, медали и лентички на светлината на някоя свещ. Особено лентите използваха една доста сложна система за кодиране на цветовете. Най-отзад на „Буквара“ обаче имаше няколко страници, които се наричаха „Енциклопедия“ и след като се консултира с тях, Нел успя да разбере, че управителят Муър е, или поне е бил, бригаден генерал на Втора бригада от Трета дивизия на Първи принудителен експедиционен корпус на Протокола. Една лентичка подсказваше, че е прекарал известно време като офицер на разменни начала в нипонска дивизия, но родната му дивизия очевидно беше Трета. Според „Енциклопедията“ Трета дивизия била известна под името „Кучетата от крайния квартал“ или по-простичко — „Мелезите“, защото почти винаги попълвала редиците си с войници от Бялата диаспора: юитландци, роялисти от Ълстър, бели от Хонгконг и разни типове без корен от всички англо-американски части на света.

Според една от иглите в униформата на управителя той имаше висше инженерно образование по нанотехнологии. Това се връзваше с принадлежността му към Втора бригада, която бе специализирана по нанотехнологично военно дело. В „Енциклопедията“ пишеше, че е била образувана преди около трийсет години, за да се справи с някакъв неприятен бой в

Източна Европа, където се прилагали примитивни нанотехнологични оръжия.

Няколко години по-късно дивизията била изпратена в южен Китай в пълна паника. Там се бил заформял някакъв проблем, още откакто Жанг Хан Хуа се отправил на Далечното си пътуване и принудил търговците да му се кланят до земята. Жанг лично бил освободил няколко лагера, където наемни работници се трудели като побъркани, за да произвеждат украшенийца за експорт на Запад. Той разбивал екраните на компютрите с масивната дръжка с драконова глава на бастуна си, превръщайки надзирателите в кървави купчини плът. „Проучванията“ на Жанг на разни процъфтяващи предприятия предимно на юг изхвърлило милиони хора от работните им места. Те излезли по улиците, направили абсолютна гюрултия и към тях се присъединили симпатизиращи части от Народната освободителна армия. В крайна сметка бунтът бил потушен от северните части на същата армия, но лидерите били изчезнали в „твърдите области“ на Пърл Делта и така Жанг бил принуден да създаде една постоянно гарнизонна държава на юг. Северните войски поддържали реда жестоко, но ефикасно в продължение на няколко години, докато една нощ цяла тяхна дивизия — около 15 000 човека — не била сравнена със земята посредством заразяване с нанозити.

Водачите на бунта излезли от скривалищата си, обявили Крайбрежната република и наредили да дойдат наказателните отряди на Протокола, за да има кой да ги защитава. Полковник Артър Хорнсби Муър — ветеран от боевете в Източна Европа — получил команден пост. Бил роден в Хонгкоиг, напуснал го още като много малък, когато китайците го превзели, прекарал голяма част от младежките си години в обиколки из Азия заедно с родителите си и в крайна сметка се установил на Британските острови. Бил подбран за тази работа, защото владеел кантонски добре и горе-долу мандарински. Докато гледаше старите видеоклипове в „Енциклопедията“, Нел видя един по-млад управител Муър — същият мъж, но с повече коса и по-малко съмнения.

Китайската гражданска война се разразила с пълна сила три години по-късно, когато северняците, които нямали никакъв достъп до нанотехнологиите, започнали да произвеждат ядрени оръжия. Не много дълго след това ислямските държави най-сетне се споразумели и превзели по-голямата част от провинция Ксинджянг, като избили част от ханското китайско население, а останалото било избутано на изток, точно към фронтовата линия на гражданската война. Полковник Муър се разболял от особено тежка зараза с някакви примитивни нанозити, бил отстранен от

бойните действия и поставен на удължен запасен режим. Дотогава примирието между Небесното кралство и Крайбрежната република било постигнато.

Оттогава насетне, доколкото Нел знаеше от учебните си занимания в Академията, Лау Ге заел поста на северен лидер след Жанг — станал глава на Небесното кралство. След изтичането на един доста дълъг период от време, той се бил освободил от всички останали от комунистическата идеология следи, като я обявил за западен империалистически заговор, а себе си обявил за камерхер на Краля без трон. Безтронният крал бил Конфуций и сега Лау Ге беше с най-висок ранг сред мандарините.

Енциклопедията не казваше още кой знае какво за полковник Артър Хорнсби Муър, освен че се появил отново няколко години по-късно в качеството си на съветник по време на някакви прояви на нанотехнологичен тероризъм в Германия, а по-късно се пенсионирал и станал консултант по охраната. В това свое назначение той подпомогнал прокарването на идеята за защита в дълбочина, около която били построени всички съвременни градове, включително и Атлантида/Шанхай.

Една събота Нел приготви вечерята много вкусно и старателно и когато привършиха с храненето, тя започна да разказва на управителя за Харв и Текила, както и това, което й беше казал Харв за несравнимия Бъд — техния скъп, напуснал ги баща. Изведнъж се оказа, че са минали три часа, а Нел продължаваше да разказва разни неща за приятелите на Мама, а управителят продължаваше да я слуша, като от време на време поглаждаше бялата си брада, но иначе запазваше изключително сериозно и замислено внимание. Накрая тя стигна до историята с Бърт, за това как се опитала да го убие с отвертката, как той ги гонил надолу по стълбите и как очевидно бе срещнал смъртта си в ръцете на мистериозния китайски господин с обла глава. На управителя това му се стори извънредно интересно и зададе много въпроси: най-напред за подробностите около тактиката при нападението с отвертката, а след това и за стила на танцуване на китайския господин, както и за облеклото му.

— От онази нощ съм му ядосана на буквара ми — каза Нел.

— Защо? — попита управителят с изненадано изражение, макар че едва ли беше по-изненадан от самата Нел. Тя беше *казала* невероятен брой неща тази вечер, без въобще преди това — доколкото си спомняше — да е *мислила* за тях; или поне не *смяташе*, че е мислила за тях.

— Не мога да не си мисля, че той ме подведе. Накара ме да

повярвам, че е проста работа да убия Бърт и че това ще подобри живота ми; но когато се опитах да приложа тези идеи на практика… — и тя не можа да се сети какво да каже по-нататък.

— …се случи останалата част от живота ти — довърши Муър. — Момиченце, трябва да признаеш, че животът ти след смъртта на Бърт е по-добър в сравнение с живота ти преди това.

— Да.

— Значи „Букварът“ е бил прав по този въпрос. А колкото до това, че убиването на хора е много по-сложна работа на практика, отколкото на теория, виж, за това със сигурност ще се съглася с теб. Струва ми се обаче, че съвсем не е единственият случай, в който животът се оказва много по-сложен, отколкото си го видяла в книгата. Това е „урокът на отвертката“ и няма да е зле да го запомниш. Голямата поука е, че трябва да се научиш да черпиш и от други източници, освен вълшебната ти книга.

— Ами тогава за какво ми е тази книга?

— Подозирам, че е много полезна. Трябва ти само умението да превеждаш поуките ѝ на езика на действителния свят. Например — каза управителят като си свали салфетката от врата и я стовари върху масата, — нека да вземем нещо съвсем конкретно, като да изкарваш душичката на хората. — Той стана и тръгна към градината. Нел хукна след него. — Виждал съм те как си правиш упражненията от бойните изкуства — каза той и превключи на мощен глас за открито, глас, с който командващите се обръщат към бойните отряди. — Бойни изкуства означава да вадиш душичката на хората. Хайде сега да видим дали ще изкараш късмет с мен.

Последваха дълги преговори, защото Нел се опитваше да разбере дали управителят се шегува или не. Когато това свърши, тя седна на плочите и започна да си сваля обувките. Муър я гледаше с повдигнати вежди.

— О, това е направо страховито — подигра се той. — Всички злодеи трябва много да внимават да не срещнат малката Нел — освен ако не се случи така, че тя е с окървавените си обувки.

Нел направи няколко упражнения за разтягане на мускулите, без да обръща внимание на продължаващите подигравателни коментари от страна на управителя. После му се поклони, а той ѝ махна с ръка пренебрежително. Тя застана в позата, на която я беше научил Доджо. В отговор на това Муър разтвори краката си с около два сантиметра повече, отколкото бяха преди, и изпъчи корема си напред, което очевидно беше предпочитаната поза в някоя тайнствена шотландска бойна техника.

Дълго време не се случи нищо, освен много танцуване. Което ще рече, че Нел танцуваше, а управителят се поклащаше разсеяно

наляво-надясно.

— Ама какво е това бе? — попита той. — Ти да не би да знаеш само защита?

— Предимно, сър — отвърна Нел. — Мисля, че намеренията на „Буквара“ не бяха да ме научи как да нападам хората.

— Ха, че каква работа ще ти свърши това? — изломоти Муър и изведнъж протегна ръка и сграбчи Нел за косата — но не толкова силно, че да боли. Задържа я така няколко секунди, след което я пусна. — И това е краят на първи урок — каза той.

— Според вас трябва ли да си отрежа косата?

Управителят изглеждаше ужасно разочарован.

— О, не — отвърна той, — никога, ама никога недей да си режеш косата. Ами ако те бях сграбчил за китката — и той направи това, — щеше ли да си отрежеш ръката?

— Не, сър.

— Букварът ти учил ли те е, че хората може да те хванат за косата?

— Не, сър.

— А учил ли те е, че приятелите на майка ти ще те пердашат, а тя няма да те защитава?

— Не, сър, само ми е разказвал разни неща за хора, които правят злини.

— Това, че хората правят злини, е добър урок. Онова, което видя в моята къща преди няколко седмици — и Нел вече знаеше, че той говори за обезглавения войник по медиатрона, — е един пример за прилагането на този урок, но е твърде очевиден, за да е от полза. Обаче това, че майка ти не те защитава от приятелите си, ето в това има нещо по-недоловимо, нали?

След малко Муър продължи, като с тона на гласа си целеше да покаже, че са стигнали до завършващата фаза на урока:

— Нел, разликата между невежите и образованите хора се състои в това, че вторите знаят повече факти. Това обаче няма нищо общо с другото — дали са интелигентни или глупави. Разликата между глупавите и интелигентните хора — и това не зависи от степента им на образованост — е, че интелигентните могат да се справят с по-недоловимите неща. Не се объркват, когато попаднат в двусмислени, че дори и противоречиви ситуации — напротив, те очакват тъкмо това и са склонни да стават подозрителни, когато нещата изглеждат прекалено праволинейни. В лицето на твоя буквар ти имаш нещо, което ще те направи много образована, но той не може да те направи интелигентна. Това се учи от живота. Твоят живот до този момент ти е дал всички преживявания, от които се нуждаеш, за да станеш интелигентна, но просто трябва да се замислиш за тях. Ако не го

направиш, няма да си добре от психологическа гледна точка. Ако обаче се замислиш за тях, ще станеш не само образована, но и интелигентна и тогава, след няколко години може би, ще ме накараш да съжалявам, че не съм с няколко десетилетия по-млад.

Управителят се обърна и влезе обратно в къщата си, като остави Нел сама в градината да обмисля значението на последната му реплика. Нел предположи, че тя е от онния неща, които се разбират по-късно, след като си станал интелигентен.

Карл Холивуд се връща от чужбина; двамата с Миранда обсъждат статута и бъдещето на интеракторската й кариера

Карл Холивуд се върна от едномесечна командировка в Лондон, където беше ходил на гости у стари приятели, бе видял малко живи представления и бе направил лични контакти с някои от най-големите имена в интеракторския бизнес с надеждата по-късно да подпише някой и друг договор с тях. Когато се върна, цялата компания организира голямо парти за посрещането му в малкото барче на театъра. Миранда си мислеше, че се е справила великолепно с всичко.

На следващия ден обаче той я засече извън сцената.

— Какво става, бе? — спря я Карл. — И не те питам ей така, между другото. Искам да знам какво точно става с теб. Защо си се преместила във вечерната смяна по време на моето отсъствие? И защо се държа така странно на партито?

— Ами, двете с Нел си прекарваме доста интересно през последните няколко месеца.

Карл я изгледа с изненада, отстъпи назад с половин крачка, а после въздъхна и обели очи.

— Е, разбира се, препирнята й с Бърт е била доста травмираща, но май се е справила добре с нея.

— Кой е Бърт?

— Представа си нямам. Някой, който я е насилвал физически. Очевидно е успяла за много кратко време да намери някакви нови условия за живеене, по всяка вероятност с помощта на брат си Харв, който обаче не е останал с нея — той си е във все същото лошо положение, докато Нел се е прехвърлила към нещо по-добро.

— Така ли? Това е добра новина — отбеляза Карл полу-саркастично.

Миранда му се усмихна.

— Виждаш ли? Ето такава обратна връзка ми е необходима. На никого не говоря за това, защото се страхувам, че ще ме вземат за луда. Благодаря ти. Продължавай така.

— И какво е новото положение на Нел? — попита Карл разкаяно.

— Мисля, че ходи някъде на училище. Като че ли научава нови неща, които не са дадени кой знае колко подробно в „Буквара“, а освен това придобива все по-сложни умения за социално взаимодействие, което предполага повече време, прекарано сред хора от по-висша класа.

— Великолепно.

— Вече не се занимава толкова усърдно с такива непосредствени неща като физическа самоотбрана, от което заключавам, че вероятно се намира в сигурни условия на живот. Новият й наставник обаче трябва да е доста емоционално дистанциран, защото тя често търси утеха под крилото на Патето.

Карл я погледна засмян.

— Патето?

— Един от четирите персонажа, които придружават и съветват принцеса Нел. Патето олицетворява домашните, майчинските добродетели. Питър и Динозавър всъщност вече ги няма — и двете мъжки фигури, които олицетворяваха уменията за оцеляване.

— А кой е четвъртият?

— Пурпур. Мисля, че тя ще стане много по-необходима на Нел около пубертета й.

— Пубертет ли? Нали каза, че Нел е някъде между пет– и седемгодишна?

— Е, и?

— И ти мислиш, че още ще се занимаваш с това… — гласът на Карл се снижи и съвсем замря, когато той обмисли цялата ситуация.

— …поне още шест-седем години ли? О, да, почти съм сигурна в това. Отглеждането на едно дете е доста сериозен ангажимент.

— О, Боже! — възкликна Карл Холивуд и се срина в един голям, мекичък, удобен стол, който държаха зад кулисите точно за подобни цели.

— Ето заради това се прехвърлих във вечерната смяна. Откакто Нел започна да ходи на училище, тя взе да използва „Буквара“ само вечер. Очевидно е в часови пояс само с един или два часа разлика от нашия.

— Добре — измърмори Карл, — така бройката намалява само до половината население на света.

— Какъв ти е проблемът? — попита го Миранда. — Нали ми плащат за това?

Карл я изгледа дълго, безразлично и преценяващо.

— Да, резултатите си струват.

Три момичета тръгват на проучване; разговор между лорд Финкъл-Макгроу и госпожа Хакуърт; един следобед в имението

Три момичета тичаха по равна като маса за билярд ливада пред голяма къща като палат, обикаляха и се търкаляха около един общ център на гравитация като лястовици преди отлитане. Понякога спираха, обръщаха се навътре, за да застанат с лице една към друга, и подхващаха оживен разговор. След това изведнъж хукваха, сякаш освободени от ограниченията на инерцията — като венчелистчета, подхванати от полъхна пролетен вятър. Над роклите си бяха облекли дълги и плътни вълнени палта, за да се предпазят от студения и влажен въздух на нюшузанското високо централно плато. Изглежда бяха тръгнали към пространството с неравна повърхност на около един километър от тях, отделено от градината на къщата посредством сива каменна стена, обсипана с петна в светлозелено и лавандулово по местата, където се бяха настанили лишеите и мъховете. Повърхността от другата страна на стената беше в мръснолешников цвят, като топ туид, който е паднал от задната част на някой фургон и се е развил, макар че настоящият цъфтеж на пирена беше разстлал бледовиолетова мъгла над него — почти прозрачна, но изненадващо жива по тези места, където полезрението на наблюдаващия следваше естествения наклон на терена, ако думичката „естествен“ изобщо можеше да се приложи към която и да било характеристика на този остров. Иначе, леки и безгрижни като птички, трите момичета мъкнеха по един малък товар, който изглеждаше несъвместим с настоящото описание, защото опитите на възрастните да ги убедят да не си вземат книгите, както винаги се бяха оказали безплодни.

Едната от наблюдаващите се бе вторачила единствено в малкото момиченце с дългата, огнена коса. Връзката й с това дете можеше да се предположи от кестенявите й коси и вежди. Беше облечена с ръчно ушита рокля от тъкан памучен плат, чиято острота издаваше скорошното й производство в някое шивашко ателие на Давтейл. Ако събирането беше включило повече ветерани от онова продължително състояние на неинтензивни

бойни действия, известно под името Общество, това наблюдение щеше да бъде осъществено с голямо усърдие от онези предполагаеми часови, които стояха по кулите и се поддържаха в будно състояние заради простаците, които се катереха с всички сили по обширния лек наклон, разделящ робите-надничари от участниците в Кръга на справедливостта. Задължително би трябвало да се отбележи и увековечи в устната традиция, че макар и привлекателна, стегната и със силно развито чувство за собствено достойнство, Гуендолин Хакуърт не разполагаше с цялата увереност, която ѝ бе необходима за посещението в дома на лорд Финкъл-Макгроу в нещо друго, освен нова рокля, специално ушита за случая.

Сивкавата светлина, която изпълваше залата за гости през високите ѝ прозорци, беше нежна като мъгла. Докато госпожа Хакуърт стоеше в прегръдката на тази светлина и пиеше натурален чай от чаша от китайски костен порцелан, лицето ѝ се поосвободи от маската ѝ и разкри няколко доказателства за действителното ѝ състояние на духа. Домакинът — лорд Финкъл-Макгроу — реши, че тя изглежда свита и притеснена, макар живото ѝ поведение през първия час от разговора им да го бе накарало да мисли другояче.

Когато усети, че погледът му се е задържал върху лицето ѝ по-дълго, отколкото позволяваше етикетът, той погледна трите момичета, които припкаха из градината. Едното имаше гарвановочерна коса, която издаваше наличието на корейска кръв във вените му; след като обаче беше установил обстоятелствата около това дете, за да има някаква отправна точка, той прехвърли вниманието си върху третото момиче, чиято коса беше някъде по средата на естествено и постепенно преминаване от русо към кестеняво. Това момиче беше най-високото, макар че и трите деца бяха на една възраст; и въпреки че участваше във всичките им безгрижни игри, тя почти никога не ги започваше по своя инициатива, а когато оставаше за малко насаме със себе си, изражението ѝ ставаше толкова сериозно, че изглеждаше с години по-голяма от дружките си. Докато лордът на справедливостта наблюдаваше движенията на триото, той усети, че дори начинът, по който тя се движи, се различава от този на другите две деца; беше грациозна и с внимателно подбрани жестове, докато другите две момичета подскачаха непредсказуемо като гумени топчета по неравна каменна повърхност.

Докато ги гледаше съвсем внимателно, той осъзна, че разликата се състои в това, че Нел винаги знаеше къде точно отива. Докато при Елизабет и Фиона нещата не стояха така. Това

не беше въпрос на природна интелигентност (тестовете и наблюденията на госпожица Матисън вече я бяха доказали), а на емоционална нагласа. Нещо в миналото на това момиче го бе научило — и то по доста принудителен начин — колко е важно да се осмислят нещата.

— Искам да ви помоля за една прогноза, госпожо Хакуърт. Кое от трите деца ще стигне първо до тресавището?

При звука на гласа му госпожа Хакуърт отново овладя изражението си.

— Това е като писмо до редактора на страницата за добри обноски към „Таймс“. Ако се опитам да ви полаская, като предположа, че вашата внучка ще стигне първа, дали няма без да искам да я обвиня в импулсивност?

Лордът на справедливостта се усмихна търпеливо.

— Да оставим етикета настрана — една социална измислица, която не е релевантна с този въпрос — и да мислим по научному.

— О, само ако моят Джон си беше тук.

Той е тук, помисли си лорд Финкъл-Макгроу, *във всяка една от тези книги.* Не го каза обаче.

— Добре, тогава, аз ще се изложа на риска от унижение като предскажа, че Елизабет ще стигне първа до стената; че Нел ще намери тайния път; а вашата дъщеря първа ще посмее да мине по него.

— Сигурна съм, че никога не бихте могъл да се унижите в мое присъствие, Ваша милост — каза госпожа Хакуърт. Репликата ѝ обаче беше чисто формална и той дори не я чу.

Обърнаха се отново към прозорците. Когато момичетата вече бяха стигнали до един хвърлей от стената, започнаха да се придвижват към нея по-обмислено. Елизабет се отдели от другите, хукна напред и първа докосна хладните камъни, следвана само на няколко крачки от Фиона. Нел вървеше най-отзад, без въобще да е променила походката си.

— Елизабет е внучка на граф, свикнала е да прави каквото си иска и по природа не е смирена; тя дерзае напред и смята, че постигането на всяка цел е нейно право по рождение — обясни Финкъл-Макгроу. — Тя обаче никога не мисли за това какво точно прави.

Елизабет и Фиона бяха поставили ръцете си върху стената, сякаш играеха на криеница и сега мижаха и брояха. Нел обаче бе спряла и въртеше глава отляво-надясно и обратно, за да огледа стената в цялата ѝ дължина, която следваше все по-неравната повърхност на земята. След известно време протегна ръка към една част от стената, която беше на известно разстояние от нея, и тръгна нататък.

— Нел застава над нещата и разсъждава — каза Финкъл-Макгроу. — За другите момичета стената е само част от декора, нали? Нещо красиво, което да се разгледа и проучи. За Нел обаче не е така. Нел знае какво представлява една стена. Това е познание, с което се е сдобила по-рано, познание, за което не й е необходимо да разсъждава. Нея много повече я интересуват портите, отколкото стените. Тайните, скрити изходи са й особено интересни.

Фиона и Елизабет се движеха несигурно, прокарваха малките си розови ръчички по влажния камък, без да могат да разберат накъде ги води Нел. Нел вървя по тревата, докато не стигна до един малък склон. Когато се спусна надолу към основата на стената, се скри почти цялата.

— Отвор за оттичане — обясни Финкъл-Макгроу. — Моля ви, не се притеснявайте. Тази сутрин случайно минах оттам. Водата стига само до глезените, а диаметърът на отвора е точно като за осемгодишни момиченца. Участъкът е дълъг няколко метра — по-скоро ще свърши работа, отколкото да представлява някаква опасност, струва ми се.

Фиона и Елизабет се придвижваха предпазливо, изненадани от разкритието на Нел. И трите момичета изчезнаха в дупката. Няколко секунди по-късно можеше да се види как през тресавището зад стената подскача огненочервено кълбо. Фиона се покатери на една малка купчинка камъни, които маркираха началото на заблатената зона, и замаха въодушевено на приятелките си.

— Тайният проход е открит от Нел, но тя е предпазлива и търпелива. Елизабет е засрамена от предишната си импулсивност — чувства се глуповато и дори може би е малко кисела. Фиона…

— Фиона без съмнение вижда магическа врата към някое омагьосано царство — рече госпожа Хакуърт — и дори сега е стъписана, че не сте напълнили всичко наоколо с еднорози и дракони. И за минутка не би се поколебала да полети надолу по тунела. Този не е светът, в който иска да живее моята Фиона, Ваша милост. Тя иска един друг свят, където на всяка крачка има вълшебства, а приказките оживяват и…

Гласът й затрепера и тя прочисти гърлото си сконфузено. Лорд Финкъл-Макгроу я погледна и видя изписана на лицето й болка, която обаче беше бързо скрита. Разбра останалата част от изречението, без да го е чул: …*и мъжът ми е тук с нас.*

По чакълестата пътека, която минаваше по края на градините, поеха мъж и жена на коне, минаха през портата от ковано желязо в каменната стена, която се отвори за тях. Мъжът

беше синът на лорд Финкъл-Макгроу, а жената — неговата съпруга; двамата бяха излезли с конете си, за да държат под око дъщеря си и двете й малки приятелки. Когато видяха, че от зоркото им наблюдение вече няма нужда, лорд Финкъл-Макгроу и госпожа Хакуърт се извърнаха от прозореца и инстинктивно се приближиха към огъня, пламтящ в каменна камина с размерите на гараж. Госпожа Хакуърт седна в малък люлеещ се стол, а лордът на справедливостта си избра старо и невероятно разбито кожено кресло. Един слуга им наля още чай. Госпожа Хакуърт закрепи с две ръце чинийката и чашката на скута си и се опита да се овладее.

— Отдавна имам желание да задам някои въпроси за местонахождението и дейността на съпруга си, които още от самото начало на отсъствието му са пълна тайна за мен — започна тя, — но въпреки това бях подведена да вярвам на съвсем общите и премерени фрази, които той изрече, че природата на тази дейност е тайна и че ако Ваша милост знае нещо за това — а че вие знаете е едно доста удобно предположение от моя страна, — трябва да се отнесете към това знание с безпогрешна дискретност. Струва ми се не е необходимо да споменаваме, че аз няма да използвам и минималната си способност за убеждаване с намерение да ви накарам да нарушите доверието, което някоя по-висша сила ви е оказала.

— Нека приемем, че и двамата с вас ще направим всичко възможно, за да останем честни и почтени — рече Финкъл-Макгроу с убедителна и формална усмивка.

— Благодаря ви. Съпругът ми продължава да ми пише писма всяка седмица, но те са изключително общи, а не конкретни, и при това доста повърхностни. През последните месеци обаче писмата се изпълниха със странни образи и емоции. Някак са… странни. Започнах да се притеснявам за психическото му здраве, както и за успеха на всяко начинание, което залага на разумната му преценка. И въпреки че нямам нищо против да понеса отсъствието толкова, колкото е необходимо, за да изпълни задълженията си, несигурността вече започва да ми тежи прекалено много.

— Аз не съм съвсем неосведомен по този въпрос, а освен това не мисля, че нарушавам каквото и да било доверие, когато казвам, че вие далеч не сте единствената, която е изненадана от продължителността на отсъствието му — каза лорд Финкъл-Макгроу. — Ако не греша, хората, които замислиха мисията му, също не са очаквали, че ще продължи толкова дълго. Може би страданието ви ще намалее, макар и с минимална степен, ако знаете, че доколкото ни е известно, въобще не е в никаква

опасност.

Госпожа Хакуърт се усмихна само от добро възпитание, при това не за дълго.

— Малката Фиона като че ли се справя добре с отсъствието на баща си.

— О, да, но за Фиона той никога не е изчезвал напълно — обясни госпожа Хакуърт. — В книгата е цялата работа, в онази интерактивна книга. Когато й я даде, точно преди да замине, Джон й каза, че била вълшебна и че щял да й говори чрез нея. Знам, разбира се, че това са пълни глупости, но Фиона наистина вярва, че винаги когато отвори книгата, баща й й чете приказка и дори си играе с нея в един измислен свят. Та заради това на нея той никога не й е липсвал особено силно. Сърце не ми дава да й кажа, че книгата не е нищо друго, освен една програма за компютъризираните медии.

— Склонен съм да вярвам, че в този случай пазенето на тайната е много мъдро поведение — съгласи се Финкъл-Макгроу.

— Досега й вършеше работа много добре. С течение на времето обаче тя все повече лети из облаците и все по-трудно се съсредоточава върху учебните си занимания. Живее в една фантазия и се чувства великолепно там. Но когато разбере, че фантазиите са само там, се страхувам, че няма да е толкова добре за нея.

— Тя едва ли е първата млада дама, която показва признаци за особено живо въображение — каза лордът на справедливостта. — Рано или късно обаче всички преодоляват този момент.

Не след дълго трите малки изследователки и двамата им възрастни придружители на коне се върнаха в голямата къща. Безлюдното частно тресавище на лорд Финкъл-Макгроу беше също толкова чуждо за вкуса на малките дами, колкото и малцовото уиски, готическата архитектура, пастелните цветове и симфониите на Брукнер. Щом стигнаха до заблатената местност и откриха, че тя не е пълна с розови еднорози, захарен памук, тийнейджърски музикални групи и фосфоресциращо зелени водопади, те загубиха всякакъв интерес и тръгнаха обратно към къщата — която сама по себе си нямаше нищо общо с „Дисниленд“, но в която една опитна и напориста потребителка като Елизабет можеше да открие някои утешителни заместители, като например един пълен кухненски екип, обучен (заедно с всички останали напълно безполезни умения) да приготвя отличен горещ шоколад.

След като се бяха доближили до темата за изчезването на Джон Пърсивал Хакуърт толкова, колкото се бяха осмелили, и я

бяха подминали без особени поражения, освен няколко изчервявания и малко насълзени очи, лорд Финкъл-Макгроу и госпожа Хакуърт се оттеглиха по взаимно съгласие към по-спокойни теми. Момичетата щяха да се приберат, за да изпият по чаша горещ шоколад, а след това щеше да дойде моментът, в който гостите щяха да се оттеглят в предназначените за тяхното посещение покои, за да се поосвежат и преоблекат за основното събитие: вечерята.

— Ще се радвам да се погрижа за другото малко момиченце — Нел, — докато дойде време за вечеря — каза госпожа Хакуърт. — Забелязах, че господинът, който я доведе тази сутрин, още не се е върнал от лова.

Лордът на справедливостта се подсмихна, когато си представи как генерал Муър се опитва да помогне на едно малко момиченце да се облече за вечеря. Беше достатъчно разумен, че да си знае за какво става и за какво не, и поради това си прекарваше деня в ловуване из най-отдалечените райони на имението.

— Малката Нел е просто недостижима в уменията ѝ да се грижи за себе си и може да не се нуждае или пък да не приеме щедрото ви предложение. Вероятно обаче ще ѝ е приятно да прекара това време с Фиона.

— Извинете ме, Ваша милост, но съм изненадана, че допускате мисълта едно дете на нейната възраст да бъде оставено само да се грижи за себе си цял следобед.

— Тя не гледа на нещата по този начин, мога да ви уверя, поради същата причина, поради която вашата Фиона не си мисли, че баща ѝ някога въобще е напускал дома ви.

Изражението, което се появи на лицето на госпожа Хакуърт при тези думи, предполагаше почти пълно отсъствие на каквото и да било разбиране. Преди обаче да успее да обясни на домакина грешката в начина му на мислене, бяха прекъснати от някакъв писък и шума от голяма караница, която приближаваше по коридора към тях. Вратата се отвори със замах и там се появи Колин Финкъл-Макгроу. Лицето му още беше зачервено от вятъра из тресавището, а освен това беше окичено с една фалшива усмивка, която изглеждаше като схващане на някой лицев мускул; макар че челото му периодично се сбърчваше при всеки нов писък на гняв от страна на Елизабет. В едната си ръка той държеше екземпляр от „Илюстрирания буквар на младата дама“. Зад него се виждаше госпожа Финкъл-Макгроу, която бе хванала Елизабет за китката по начин, който напомняше хватката на ковашки клещи, стиснали особено силно нагорещено желязо, с което щеше да се прави клеймо; а силното енергийно излъчване

от лицето на малкото момиче съвсем довършваше картината на тази аналогия. Майката се беше навела така, че двете лица да са на едно ниво, и шепнеше нещо на Елизабет на нисък и недоволен тон.

— Извинявай, татко — каза младият Финкъл-Макгроу с глас, който беше зареден с не много убедително изкуствено добро настроение, — очевидно е време за следобед на почивка. — Той кимна и към дамата: — Госпожо Хакуърт. — След това погледът му се върна върху лицето на баща му и последва посоката, в която се бяха насочили очите на лорда на справедливостта, а именно — към книгата. — Татко, тя се държа грубо със слугите, поради което ѝ конфискувахме книгата за останалата част от следобеда. Като че ли това е единственото наказание, което има някакъв ефект — понякога се налага да прибягваме до него.

— Ами тогава може би ефектът му не е толкова голям, колкото предполагате — отвърна лорд Финкъл-Макгроу с тъжно изражение и замислен тон.

Колин Финкъл-Макгроу предпочете да приеме това като шега, насочена най-вече към Елизабет, но пък нали родителите на малки деца трябва насила да имат съвършено различно чувство за ирония от неповредената част на човечеството.

— Не можем да ѝ позволим да прекарва целия си живот между двете корици на вълшебната ти книга, татко. Тя е нещо като малка интерактивна империя, където Елизабет е кралица, която издава абсолютно смразяващи кръвта укази за подчинените ѝ поданици. Важно е от време на време да я връщаме към действителността, за да може да получи някаква по-реална представа.

— Представа. Отлично, много ще се радвам да ви видя заедно с Елизабет и нейната представа на вечеря.

— Приятен следобед, татко. Госпожо Хакуърт — каза младият мъж и затвори вратата — един масивен шедьовър на изкуството на дърворезбата и в същото време доста добър абсорбер на децибели.

Изведнъж Гуендолин Хакуърт видя в лицето на лорд Финкъл-Макгроу нещо, което я накара да ѝ се прииска да напусне стаята. Така и направи, след като мина набързо през задължителните формални фрази и извинения. Тя забра Фиона от мястото за сядане край камината, където детето се наслаждаваше на остатъците от горещия шоколад. Нел също беше там, потънала в своя екземпляр от „Буквара“, и Гуендолин много се изненада, когато видя, че въобще не е докоснала напитката си.

— Ама какво става тук? — възкликна тя с глас, който според нея беше достатъчно сладък. — Малко момиченце, което не обича

горещ шоколад?

Нел така бе потънала в книгата си, че за момент Гуендолин си помисли, че думите ѝ въобще не са били чути. След няколко секунди обаче стана ясно, че детето просто е отложило отговора си до довършването на една глава. След това бавно вдигна поглед от страницата. Нел беше едно доста привлекателно същество като всички момичета, преди силните приливи на хормони да започнат да променят пропорциите на отделните части на лицето спрямо останалите; имаше светлокафяви очи, които проблясваха в оранжево на светлината на огъня с едва доловим метален оттенък в погледа. За Гуендолин бе много трудно да прекърши погледа ѝ; почувства се като уловена пеперуда, която се взира през лупата в спокойните и любопитни очи на естественика.

— В шоколада няма нищо лошо — рече Нел. — Въпросът е дали имам нужда от него.

В диалога се получи доста дълга пауза, докато Гуендолин се мъчеше да намери какво да каже. Нел като че не очакваше отговор; тя беше изказала мнението си и за нея нещата бяха приключили.

— Добре — каза накрая Гуендолин, — ако решиш, че има нещо, от което *имаш* нужда, можеш да разчиташ, че ще се радвам да ти помогна.

— Предложението ви е голяма чест за мен. Много съм ви задължена, госпожо Хакуърт — отвърна Нел. Тя изрече това по перфектен начин, също като принцесата в някоя книга.

— Чудесно. Приятен следобед — пожела ѝ Гуендолин. Тя хвана Фиона за ръка и я поведе нагоре по стълбите. Фиона започна да се тутка по начин, който беше идеално изчислен така, че да дразни, и отговаряше на въпросите на майка си само с кимвания и поклащания на главата, защото както винаги мислите ѝ бяха на съвършено различно място. Щом стигнаха до временно предназначеното за тях помещение в крилото за гости, Гуендолин накара Фиона да легне, за да поспи, след което седна на малкото писалище, за да се оправи с очакващата я от известно време кореспонденция. Изведнъж обаче госпожа Хакуърт усети, че нейните собствени мисли са някъде другаде, защото разсъждаваше върху трите странни момичета — трите най-умни деца в академията на госпожица Матисън, — всяко от които си имаше свое собствено странно приятелство с „Буквара“. Погледът ѝ се отклони от листовете медиатронна хартия, пръснати по писалището, отправи се навън, мина над тресавището, където бе започнал да ръми нежен дъждец. Гуен отдели почти цял един час на притесненията си за момичетата и букварите.

След това си спомни една фраза, която беше излязла от

устата на нейния домакин този следобед и която не бе оценила много добре в началото: тези момичета не бяха по-странни от които и да било други и да се обвиняват буквари им за тяхното поведение означаваше да не се схване основната идея.

С напълно възстановени сили, тя извади сребърната си писалка и започна да пише писмо на изчезналия си съпруг, който никога не й се беше струвал толкова далеч.

Миранда получава необичайно интерактивно съобщение; обиколка из улиците на Шанхай; хотел „Катей“; изискано соаре; Карл Холивуд я представя на две необикновени личности

До полунощ оставаха няколко минути и Миранда се канеше да приключва с вечерната смяна и да се махне от сцената за тяло. Беше петък вечер. Очевидно Нел бе решила днес да не си поръчва интерактор за цялата нощ.

В дните, когато ходеше на училище, Нел задължително си лягаше между десет и половина и единайсет часа, но петъчните дни бяха тези, в които тя се потапяше в „Буквара“ така, както беше правила като малко дете, шест или седем години преди това, когато бе започнало всичко това. Точно в момента Нел беше спряла на един момент в историята, който трябва да е бил доста тормозещ за нея. Състоеше се в това да разбере социалните ритуали на едно странно култово общество от вълшебници, което я бе хвърлило в подземен лабиринт. В крайна сметка щеше да го разбере — винаги го правеше, — но не тази вечер.

Миранда остана на сцената още час и половина, за да играе някаква роля в интерактив за самураи, който беше доста популярен в Япония. Ролята й бе на платиненоруса дъщеря на мисионер, отвлечена от един наемен войник от Нагазаки. Единственото, което трябваше да прави през цялото време, бе да пищи, за да бъде спасена накрая от един добър самурай. Жалко, че не говореше нипонски и (освен това) не беше запозната с театралните традиции на тази нация, защото се знаеше, че те правят нещо много новаторско и интересно с *карамаку* — „празен екран“ или „празен акт“. Преди осем години тя щеше да направи едночасовото пътуване до Нипония и щеше да научи езика им. Преди четири години поне щеше да се отврати от себе си, че играе тази тъпа роля. Тази вечер обаче просто си казваше репликите, пищеше и се кикотеше където трябва, и накрая си взе парите, заедно с доста тлъст бакшиш, както и неизбежното

любовно съобщение от клиента — някакъв тип от средния ръководен бранш, който искал да се опознаят по-добре. Разбира се, същият принцип, поради който Миранда не можеше да намери Нел, правеше невъзможно собственото й откриване от този идиот.

Тъкмо когато си събираше нещата, се появи спешно предложение за работа. Тя прегледа информационния екран; ролята нямаше да й донесе много пари, но пък траеше кратко време. И Миранда я прие. Чудеше се кой ли й изпраща спешни предложения за работа; преди шест години това се бе случвало редовно, но след като започна да работи във вечерната смяна, тя по принцип беше станала едно от многото лесно заменими западни момичета за всичко с непроизносимо име.

Приличаше на някакво странно бохемско произведение на изкуството, някакъв проект за интерактивен семинар от далечното й минало: сюрреалистичен пейзаж с абстрактни цветни геометрични форми, като от време на време от разни плоски повърхности изскачаха някакви лица, които си казваха репликите. Лицата бяха със странно релефно покритие, сякаш имаха специално боядисан грим или пък бяха издълбани върху обелки от портокали, кожа от алигатор или индонезийски плодове.

— Тя ни липсва — каза едно от лицата с глас, който беше смътно познат, но се разливаше в странен и призрачен отекващ стон.

— Къде е? — попита едно друго лице с доста позната форма.

— Защо ни напусна? — добави трето лице и дори през маската на грима и променения глас Миранда разпозна Карл Холивуд.

— Само ако можеше да е с нас на партито! — извика друго лице, в което Миранда позна една своя колежка от екипа на „Парнас“, която се казваше Кристин някоя си.

Дубльорският екран й подаде реплика: *Съжалявам, момчета, но тази вечер ще работя до късно!*

— Добре, добре — въздъхна Миранда, — излизам от текста. Къде сте?

— На купона на трупата, глупаче! — отвърна Карл. — Навън те чака такси — не е от най-големите, но…

Миранда излезе от интерактива, довърши почистването на сцената и я остави отворена, за да може някой от колегите й да дойде по-късно и да поработи по време на златната смяна. Хукна сред хаотичната поредица от пластмасови херувимчета, музи и троянци, после през фоайето, където няколко интерактори-чираци със замъглени погледи почистваха останките от тазвечершното представление на живо и излезе на улицата. Там,

осветено от призрачния розово-лилав неон на голямото платнище, я чакаше едно такси с включени фарове.

Логично бе да се изненада, когато шофьорът се насочи към Бънд, а не към зоните със средно високи сгради в Пудонг, където западняците без племенна принадлежност и с нисък доход обикновено си купуваха апартаменти. Партитата на трупата обикновено ставаха във всекидневната на някой от трупата.

След това напомни на себе си, че в днешно време „Парнас“ е добър и печеливш театър, че разполага с цяла сграда някъде, която е пълна със създатели на нови интерактиви, че текущата продукция на „Макбет“ му струва един куп пари. Карл бе летял до Токио, Шенжен и Сан Франциско да търси инвеститори и не се беше върнал с празни ръце. Всички билети за следващия месец бяха продадени.

Тази вечер в залата имаше доста свободни места, защото повечето от хората, които идваха на премиерите, не бяха китайци, а не-китайците доста се притесняваха да излизат по улиците заради слуховете за „Юмруците на справедливата хармония“.

Миранда също се притесняваше, макар и да не си го признаваше. Таксито зави на едно място и фаровете му минаха през една групичка млади китайци, които се бяха събрали пред един вход. Когато единият от тях поднесе цигара към устните си, тя забеляза алена лента, вързана на китката му. Усети присвиване в гърдите, сърцето й подскочи и тя трябваше да преглътне няколко пъти. Младежите обаче не можеха да видят нищо през посребрените стъкла на таксито. Не се събраха около нея, за да насочат оръжията си и да се развикат: „Ша! Ша!“.

Хотел „Катей“ се извисяваше в средата на Бънд, на кръстовището с Нанжинг Роуд — пътят за родео на Далечния изток. Доколкото виждаше Миранда — може би чак до Нанжинг — той беше покрит от двете страни със западни и нипонски бутици и магазини, а въздушното пространство над улицата бе обсипано с големи колкото бадем аеростати, всеки от които си имаше своя собствена кинокамера, както и устройство за разпознаване на определени структури, като например подозрителни на вид групички от младежи, които биха могли да са членове на „Юмруците“.

Като всички други големи западни сгради по брега, и контурите на „Катей“ бяха направени от бяла светлина, което може би беше добра идея, защото иначе нямаше да прилича толкова на тях. Външният му дизайн на дневна светлина беше мрачен и потискащ.

Наложи се да си поиграе на „кой кого“ с портиера. Тя тръгна към входа с увереността, че той ще й отвори вратата, но той си

стоеше с кръстосани зад гърба ръце и я гледаше свъсено. Накрая отстъпи и отвори вратата, макар че Миранда трябваше да намали крачка, за да не се натресе върху нея.

Джордж Бърнард Шоу бе отсядал тук; Ноел Кауърд бе написал цяла пиеса тук. Фоайето беше високо и тясно, мраморът изпипан в стила на изящните изкуства, с внушителни полилеи от метал, а през сводовете с витражи се просмукваше бялата светлина от сградите на Бънд. В бара свиреше някаква доста древна джаз група, като някой удряше по тялото на контрабаса и заглушаваше звука от барабаните. Миранда застана на пръсти на входа, за да разгледа къде евентуално се намира партито, но не видя нищо друго, освен туристи-кавказци на средна възраст, които танцуваха бавничко, както и обичайната редица от нахакани млади китайци на бара, които се надяваха, че тя ще влезе.

Накрая намери пътя за осмия етаж, където се намираха всички луксозни ресторанти. Голямата банкетна зала беше наета за вечерта от някаква непоносимо богата организация и бе пълна с мъже в невероятно изискани костюми, жени в още по-изискани рокли, както и някои странни викторианци тук-там в по-консервативни — но въпреки това луксозни и скъпи — дрехи. Музиката беше доста тиха — само един китаец в смокинг, който свиреше джаз на рояла, но на сцената в единия край на залата си приготвяше инструментите някакъв голям оркестър.

Миранда тъкмо се отдръпваше назад, докато се чудеше в коя ли задна стаичка може да бъде намерен опърпания актьорски състав, когато чу, че някой я вика по име откъм залата.

Към нея вървеше Карл Холивуд през средата на залата с походката на човек, който едва ли не е собственикът й. Блестеше в каубойските си ботуши ръчна изработка, направени от много фина кожа на екзотични птици и влечуги, в широкия си плащ — нещо средно между пелерина и типичното за Запада широко манто — който почти бършеше пода и го караше да изглежда поне два метра, вместо обичайните му метър и осемдесет и пет. Дългата му руса коса беше сресана назад, а брадичката му в стил крал Тут бе права и остра като мотика. Изглеждаше великолепно и си даваше сметка за това, а сините му очи направо пронизваха Миранда, която не можеше да помръдне от отворената врата на асансьора, откъдето още малко и щеше да е излязла.

Той я прегърна сърдечно и я завъртя. Тя се притисна към него, скрита за тълпата в банкетната зала от обгърналата я пелерина.

— На нищо не приличам — каза Миранда. — Защо не ми каза, че става въпрос за такова парти?

— А ти защо не знаеше? — попита я на свой ред Карл. В качеството си на директор той притежаваше и таланта да задава възможно най-трудните въпроси.

— Щях да си облека нещо друго. А сега приличам на…

— Приличаш на млада *художничка* бохемка — прекъсна я Карл, като отстъпи назад, за да огледа нейния типичен за работата й черен костюм, — която не дава пет пари за някакви си претенциозни дрехи и кара всички останали в залата да се чувстват тежки и натруфени, а тя самата се чувства великолепно, защото притежава нещо много специално.

— Ти, куче златоусто — рече му тя. — Знаеш, че това са глупости.

— Преди няколко години щеше да се понесеш из тази зала с оная твоя великолепна брадичка, вирната като рогата на боен бик, и всички щяха да отстъпят назад, за да те разгледат. Защо не и сега?

— Не знам — отвърна Миранда. — Струва ми се, че с тази Нел съм се сдобила с всички недостатъци на родителството, без в действителност да си имам дете.

Карл се поотпусна и стана някак по-внимателен. Миранда разбра, че е изрекла онова, което той е искал да чуе.

— Ела — подкани я той, — искам да те запозная с някого.

— Ако се опитваш да ме сватосаш за някой заможен кучи син…

— Не съм си и помислял подобно нещо.

— Няма да стана домакиня, която играе само в свободното си време.

— Това ми е от ясно по-ясно. А сега се успокой за малко.

Миранда полагаше максимални усилия да не обръща внимание на факта, че в момента минават през средата на залата. Карл Холивуд привличаше погледите на всички, което й вършеше идеална работа. Тя размени по една усмивка с двама интерактори, взели участие в интерактивната покана, довела я на партито; и двамата бяха увлечени в приятни на вид разговори с добре изглеждащи хора, които по всяка вероятност бяха инвеститори.

— С кого искаш да ме запознаеш?

— С един приятел, който се казва Бек. Познаваме се от дълго време.

— Но не сте приятели?

На лицето на Карл се появи сконфузена усмивка и той сви рамене.

— Понякога сме приятели. Понякога сме сътрудници. Бизнес партньори. Така става в живота, Миранда: след известно време

вече си си изградил цяла мрежа от хора. Пускаш им по малко информация, която може да им свърши работа, и те правят същото. За мен той е един от тези хора.

— Не мога да си обясня защо искаш да ме запознаеш с него.

— Почти съм сигурен — каза той много тихо, но съвсем отчетливо, защото вероятно използваше някакъв актьорски трик, — че този господин може да ти помогне да намериш Нел. А също така и че ти можеш да му помогнеш за нещо, от което той има нужда.

И Карл отстъпи встрани с развята пелерина, за да й предложи стол. Намираха се в ъгъла на банкетната зала. На отсрещната страна на масата, с гръб към един голям прозорец с мраморен перваз, осветен от яркия Бънд и медиатронната какофония на Пудонг, която изливаше кървавочервена светлина по лъскавите подплънки на сакото му, седеше млад африканец със сплъстена коса, който носеше тъмни очила с мънички кръгли стъкла, фиксирани в невъобразимо сложна метална пространствена решетка. До него бе седнал нипонски бизнесмен, когото Миранда почти не забеляза. Нипонецът беше облечен в официално черно кимоно и пушеше нещо, което миришеше на старомодна, абсолютно канцерогенна пура.

— Миранда, това са господин Бек и господин Ода — и двамата са капери. Господа, да ви представя госпожица Миранда Редпат.

И двамата мъже направиха нещо като жалко подобие на поклон, но дори и не помръднаха ръце за здрависване, което си беше съвсем в реда на нещата — в днешно време много странни неща могат да се предават чрез кожния контакт. Миранда не си направи труда и да им кимне в отговор, а просто седна на стола, предложен й от Карл. Не обичаше хората, които се представяха за капери. Това беше просто една доста претенциозна думичка за отреп — човек, който си няма племе.

Или беше това, или си имаха племена — ако се съдеше по външния им вид, вероятно бяха някои странни синтетични филозони, за които не бе и чувала, — но поради някаква причина се правеха, че нямат.

Карл каза:

— Обяснил съм на господата, без да навлизам в каквито и да било подробности, че искаш да постигнеш невъзможното. Мога ли да ти предложа нещо за пиене, Миранда?

След като Карл Холивуд си тръгна, настъпи доста дълго мълчание, през което време господин Бек вероятно се беше вторачил в Миранда, макар че тя не можеше да знае заради тъмните му очила. Основната функция на господин Ода като че

ли бе да играе ролята на изнервен наблюдател, който е заложил половината от чистата си себестойност на това дали Миранда ще заговори първа или господин Бек.

На господин Ода му хрумна една стратегическа хитрост. Той посочи към сцената за големия оркестър и кимна многозначително.

— Харесвате ли този оркестър?

Миранда погледна натам — половин дузина мъже и жени от какви ли не раси. Много беше трудно да се отговори на въпроса на господин Ода, защото още не бяха засвирили. Тя върна погледа си към него и той важно посочи себе си.

— О, вие сте техният покровител.

Господин Ода извади малък блестящ предмет от джоба си и го плъзна по масата към Миранда. Беше емайлирана игла с тънки металически нишки по нея под формата на водно конче. Миранда бе забелязала и други подобни неща, използвани като украшения от няколко от участниците в партито. Взе я внимателно. Господин Ода се потупа по ревера и кимна, за да я насърчи да си я сложи.

Засега обаче Миранда я остави да лежи върху масата.

— Нищо не виждам — каза накрая господин Бек, очевидно предназначено за ушите на господин Ода. — При първата проверка излиза чиста. — Миранда си даде сметка, че господин Бек я е проверявал през цялото време с помощта на някакъв дисплей на феноменоскопските си очила.

Тя все още се опитваше да измисли някакъв неприятен отговор, когато господин Ода се наведе насред собствения си облак от дима от пура.

— Доколкото знаем — каза той, — вие се опитвате да осъществите някаква връзка. Желанието ви е много силно.

Капери. Думичката предполагаше освен това, че тези господа — поне в главите си — имаха някакъв подход, някакъв начин за правене на пари, независимо от племенната им принадлежност.

— Казвали са ми, че подобни неща са невъзможни.

— По-правилно е да се говори с термините на вероятността — отвърна господин Бек. Демонстрираше най-вече оксфордски акцент, с лек ямайски примес и острота, която имаше нещо общо с Индия.

— Астрономически невъзможни тогава — поправи се Миранда.

— Ха така — каза господин Бек.

Незнайно как, но топката се бе оказала в игрището на Миранда.

— Вижте какво, момчета, ако сте открили някакъв начин да

се справите с вероятностите, защо не се захванете с интерактивите на Вегас и не направите цяло състояние?

На господата Бек и Ода им стана по-забавно от тази изцепка, отколкото тя беше очаквала. Значи поне имаха някакво чувство за хумор. Това бе добър знак сред почти пълния комплект от отрицателни сигнали, които беше получила от тях досега.

Оркестърът засвири някаква танцова музика с доста добър ритъм. Светлината намаля и цялото парти започна да просветва от попадащите върху иглите под формата на морски кончета отблясъци.

— Няма да стане — обясни господин Бек, — защото Вегас е само игра на чисти числа, без какъвто и да било човешки смисъл. Умът не работи с обикновени числа.

— Но вероятността си е вероятност — каза Миранда.

— Какво ще стане, ако някоя нощ сънувате, че сестра ви е преживяла катастрофа, на другия ден се свързвате с нея и разбирате, че е скъсала с приятеля си?

— Може да е чисто съвпадение.

— Да. Но не много вероятно съвпадение. Вижте, може да е възможно да се победи вероятността, когато е въвлечен не само умът, но и сърцето.

Миранда предполагаше, че нито господин Бек, нито господин Ода разбираха имплицитната жестокост на това, което казваха. Беше много по-добре човек да не таи въобще никакви надежди.

— Вие да не се занимавате с някаква религиозна работа бе, момчета? — попита тя.

Господата Бек и Ода се спогледаха важно-важно. Господин Ода се захвана с чисто рутинната работа на изсмукване на остатъците по зъбите си и прочистване на гърлото си, което може би щеше да залее някой друг нипонец с поток от информация, но за Миранда не означаваше почти нищо друго, освен че ситуацията е доста заплетена. Господин Бек извади отнякъде антична сребърна кутийка за енфие — или може би копие на такава, — взе с пръсти щипка нанозитен прах и го пъхна в една от огромните си ноздри, след което почеса нервно долната част на носа си. Той плъзна очилата си малко надолу, при което се видяха големите му кафяви очи, и се вгледа разсеяно някъде над рамото на Миранда към най-гъстата част на партито, която гледаше оркестъра и реакцията на танцьорите. Господин Бек също носеше игла под формата на морско конче, която започна да проблясва и да изпраща великолепни цветни отблясъци, като отряд полицейски коли и пожарникарски камиони, събрали се около подпалена къща.

Оркестърът премина в някаква странна, лишена от мелодия,

неопределена каша от звуци, което задвижи мързеливи потоци сред веселящата се тълпа.

— Момчета, вие откъде познавате Карл? — попита Миранда с надеждата да разтопи малко леда.

Господин Ода поклати глава някак виновно.

— Аз доскоро не бях имал удоволствието да се познавам с него.

— Навремето правехме *тию-ту* заедно в Лондон.

— Вие сте интерактор?

Господин Бек изръмжа иронично. Една пъстра копринена носна кърпа разцъфна в ръката му и той си изтри носа бързо и чисто, като добре обигран потребител на енфие.

— Аз съм техничарче — каза след това.

— Програмирате интерактиви?

— Това е само една от дейностите ми.

— Занимавате се и с осветлението и цялата техническа работа? Или само с дигиталните джаджи? Или пък с нанотехниката?

— Тия неприятни разделения никак не ме интересуват. Едно-единствено нещо ме интересува — отвърна господин Бек и вдигна показалеца си, който завършваше с много голям, но идеално обработен на маникюристка нокът — и това е използването на техниката за разкриване на значение.

— В днешно време това покрива страшно много неща.

— Да, но не би трябвало да е така. Което ще рече, че разграничението между всичките тия области е измислено.

— А какво лошо има в това просто да се програмират интерактиви?

— А, нищо, нищо — вдигна рамене господин Бек, — както няма и нищо лошо в традиционния театър на живо или пък, като сме подхванали темата, на това да си седиш край лагерния огън и да си разказваш разни истории, както много обичах да правя в младежките си години. Докато обаче могат да се намират нови начини, моята работа на техничарче се състои в това да ги намирам. Вашето изкуство, уважаема госпожо, е да интерактирате. Търсенето на нова техника е моето.

Шумът, който долиташе от оркестъра, бе започнал да пулсира неритмично. Докато тримата си говореха, пулсациите се поорганизираха в някакъв ритъм и станаха по-стабилни. Миранда се извърна, за да види хората на дансинга. Всички бяха застанали с отнесени изражения на лицата и се бяха концентрирали в нещо си. Иглите им във вид на морски кончета вече блестяха като побъркани и на всеки удар от ритъма на музиката премигваха заедно в абсолютно бяло. Миранда си даде сметка, че по някакъв

начин иглите са свързани с нервната система на носещите ги и че си говореха една на друга, като по този начин създаваха заедно музиката. Един китарист подхвана някаква импровизирана мелодична линия насред постепенно организиращата се смесица от звуци. Когато всички танцуващи чуха мелодията, звукът започна да се организира около нея. В момента подаваха общата обратна връзка. Някаква млада жена започна да припява съвсем неопределено тананикане, което звучеше напълно импровизирано. Тя обаче продължи и постепенно се получи мелодия. Музиката все още беше странна и безформена, но постепенно се приближаваше към това, което човек може да чуе на професионален запис.

Миранда се извърна отново с лице към господин Бек.

— Мислите, че сте изобретили нов начин за разкриване на значенията чрез технологиите…

— Среда.

— Нова среда, която може да ми помогне да се добера до това, което търся. Защото когато става въпрос и за значение, законите на вероятността могат да бъдат нарушени.

— В твърдението ви има две грешни предпоставки. Първо: аз не съм изобретил средата. Други са направили това, може би с различна цел, а аз просто се натъкнах на нея или по-точно — получих откровение. А що се отнася до законите на вероятността, милейди, те не могат да бъдат нарушени, както не може да бъде нарушен който и да било математически принцип. Законите на физиката и математиката обаче са като координатна система, която съществува само в едно измерение. Може пък да има и друго измерение, перпендикулярно на първото и невидимо за законите на физиката, което освен това да съдържа същите неща с различни правила, записани в сърцата ни, на едно дълбоко място, където не можем да стигнем, за да ги прочетем, освен чрез сънищата и мечтите си.

Миранда погледна към господин Ода, като се надяваше да й смигне или нещо такова, но той се бе вторачил в дансинга с изключително сериозно изражение, сякаш сам беше потънал в дълбоки размисли, и кимаше едва забележимо. Миранда си пое дълбоко дъх и въздъхна.

Когато отново вдигна поглед към господин Бек, той я гледаше и виждаше любопитството й по отношение на господин Ода. Обърна едната си ръка с дланта нагоре и потърка възглавничката на палеца си във връхчетата на останалите пръсти.

Значи от Век идваха идеите, а от Ода — парите. Най-старите и проблемни отношения в технологичния свят.

— Трябва ни трети участник — каза господин Век, измъквайки я от мислите ѝ.

— За да направите какво? — попита Миранда с едновременно нападателен и защитаващ се тон.

— Всички техномедийни начинания имат една и съща структура — обясни господин Ода, който се размърда за първи път от известно време насам. До този момент между оркестъра и тълпата се бе образувала доста добра хармония и доста голямо количество хора танцуваха живо — кой по-изискано, кой по-примитивно. — Трикрак триножник. — Ода протегна юмрука си и започна да отваря един по един пръстите си, докато изричаше това. Миранда забеляза, че пръстите му са кокалести и криви, сякаш доста често бяха счупвани. По всяка вероятност господин Ода беше ветеран в практикуването на някое бойно изкуство, което сега бе тотално отречено от повечето нипонци заради намека за принадлежност към нисш социален слой. — Крак номер едно: нова технологична идея. Господин Бек. Крак номер две: адекватна финансова подкрепа. Господин Ода. Крак номер три: човекът на изкуството.

Господата Век и Ода погледнаха многозначително към Миранда. Тя отметна глава назад и успя да се разсмее доста стабилно, като удари онази приятна точка в диафрагмата си. Усещането беше приятно. Разклати глава, като позволи на косата си да се развее свободно в двете посоки зад раменете ѝ. След това се наведе напред през масата и закрещя, за да могат да я чуят сред звуците от оркестъра:

— Момчета, трябва доста да сте закъсали. Моята песен е вече изпята. В тази зала има поне половин дузина интерактори, които са с по-добри перспективи от мен. Карл не ви ли обясни това? От шест години съм се завряла в една сцена за телесни изпълнения и работя за детски продукции. Не съм звезда.

— Звезда означава майстор в изпълнението на традиционните интерактиви, които са точно технологията, която се опитваме да надскочим — отвърна господин Бек леко пренебрежително, че тя не е схванала за какво става въпрос.

Господин Ода посочи оркестъра.

— Нито един от тези хора не беше професионален музикант — някои не бяха дори и аматьори. Музикалните умения нямат нищо общо с това — те бяха хора на изкуството от нов тип, които са се родили твърде рано.

— *Почти* твърде рано — поправи го господин Бек.

— О, Боже — възкликна Миранда, защото бе започнала да схваща за какво става въпрос. За първи път повярва, че онова, за което говореха Бек и Ода — каквото и да беше то, —

представляваше една реална възможност. Което означаваше, че тя бе деветдесет процента убедена, макар само Бек и Ода да си даваха сметка за това.

Мястото беше прекалено шумно за разговори. Един от танцуващите се блъсна в стола на Миранда и за малко да падне върху нея. Бек се изправи, заобиколи масата и протегна едната си ръка, за да я покани да танцуват. Миранда погледна дионисиевата веселба на дансинга и разбра, че единственият начин да бъде в безопасност, бе да се присъедини към нея. Тя взе иглата — морско конче от масата и последва Бек насред танцуващата тълпа. Когато си я закарфичи, иглата започна да просветва и Миранда усети как в песента се влива нова нотка.

Из „Буквара“: принцеса Нел навлиза в земите на крал Койот

През целия горещ следобед Нел се катерила с мъка по безкрайните криволичещи склонове. От време на време посягала и бръквала в чантата, която висяла на кръста й, вземала шепа от пепелта на Пурпур и я разпръсквала зад себе си като семена. Винаги, когато спирала да си почине, хвърляла поглед към изгорялата пустиня, която току-що била пресякла: светлокафява равнина, маркирана на някои места от червеникаво-кафяви късове вулканична скала, петна с ароматни сивкаво-зелени храсти, които висели като хлебна плесен по всички части на завет от вечния вятър. Била таила надеждата, че като изкатери предната част на тази планина, ще се издигне над праха, но той я преследвал и покривал устните и пръстите на краката й през цялото време. Когато вдишвала през носа си, това само жулело още повече пресъхналите й ноздри, поради което се била отказала да усеща миризмата на каквото и да било. В късния следобед обаче из планината се разнесъл хладен и влажен полъх, който освежил лицето й. Тя поела дълбоко от него, като се надявала да запази частица от хладния въздух, преди той да се е разнесъл надолу към пустинята. Миришел на вечнозелени растения.

Докато се катерела по склоновете, Нел отново и отново попадала на такива приятни въздушни течения, така че когато преодолеела поредния остър завой по пътя си, тя имала стимул да върви към следващия. Малките храсталаци, които обгръщали скалите и се показвали от разните пукнатини, ставали все по-големи и многобройни. Започнали да се появяват и цветя — отначало малки и бели като шепи сол, разпръснати по скалите, а след това и по-едри цветове в синьо, тъмнопурпурно и яркооранжево, които били натежали от ароматен нектар, привлякъл посипаните с жълти власинки от откраднатия прашец пчели. Чепати дъбове и ниски гъсти вечнозелени храсти хвърляли малки сенки по пътеката. Небето идвало все по-близо, а завоите по пътеката ставали все по-широки с намаляването на планинския наклон. Нел била особено щастлива, когато завоите свършили и пътеката станала съвсем права през една непокътната високопланинска ливада, обилно обсипана с пирен с пурпурни цветове и маркирана на

определени места от високи борови дървета. За момент тя се изплашила, че тази морава не е нищо повече от тераса и че пред нея имало още много върхове за изкачване; тогава обаче пътеката тръгнала надолу и стъпвайки тежко при намесата на нови мускули, които поели тежестта й при слизането, Нел почти побягнала надолу през един огромен каменен блок, обсипан с мънички локвички кристално чиста вода и разпръснати петна от неразтопен сняг, докато стигнала до място, където скалата се устремявала право надолу. Тя успяла да се спре навреме и погледнала надолу като сокол-скитник към една обширна страна със сини езера и зелени планини, загърлена във въртяща се буря от сребърна мъгла.

Нел обърна страницата и я видя, точно както я бе описала книгата. Илюстрацията беше разположена на две страници — цветна рисунка, помисли си тя. Всяка една част от нея изглеждаше също толкова реална, колкото би била в киноматериал. Геометрията на цялата работа обаче беше странна, заимствала някои надреалистични трикове от класическото китайско пейзажно живописване; планините бяха твърде стръмни и продължаваха до безкрай в далечината; когато пък се взреше, Нел виждаше високи замъци по невъзможно стръмните им склонове, по чиито пилони се развяваха шарени флагове с динамични хералдични знаци: грифоните приклякаха, лъвовете ревяха, а освен това се виждаха всички най-малки подробности, макар че замъците бяха толкова надалеч. Винаги, когато погледнеше нещо, то ставаше по-голямо и се превръщаше в различна картина, а когато вниманието й намалееше — когато тя премигнеше и поклатеше глава, — гледката се връщаше към предишната обща картина.

Нел прекара дълго време в правене само на това, защото имаше най-малко десетина замъка и тя имаше усещането, че ако продължава да гледа и брои, може да се занимава с това цял живот. Не всичко обаче беше замъци: имаше планини, градове, реки, езера, птици и зверове, кервани и какви ли не други пътници.

Известно време тя гледа една група пътници, които бяха спрели каруците си в ливада встрани от пътя, бяха си направили стан и потъркваха ръце край огъня, докато един от тях свиреше народна мелодийка на малка, окичена със звънчета гайда, която се чуваше едва-едва от толкова километри разстояние. Тогава Нел си даде сметка, че книгата не беше казвала нищо от дълго време.

— И какво станало тогава? — попита тя.

„Илюстрираният буквар на младата дама“ не отговори нищо.

— Нел потърсила някакъв безопасен път надолу — зае се да импровизира тя.

Гледната ѝ точка започна да се движи. Пред погледа ѝ се изпречи снежно петно.

— Не, чакай! — извика тя. — Нел напъхала малко чист сняг в шишетата си за вода.

На картинката Нел видя как малките ѝ розови ръце вземат сняг и го напъхват малко по малко в гърлото на шишето ѝ. Когато то се напълни, тя отново постави корковата тапа (не беше необходимо Нел да дава специални указания за това) и започна да обикаля скалата, за да търси място, което не е стръмно. Това също не беше необходимо да се обяснява в подробности; в интерактива тя претърси местността доста рационално и след няколко минути намери издълбани в камъка стъпала, които се спускаха безспирно надолу, докато на едно много по-ниско място пробиваха слоя облаци. Принцеса Нел тръгна да слиза по стъпалата едно по едно.

След известно време Нел си направи един експеримент:

— Принцеса Нел слизала по стъпалата дълги часове наред.

Тя стартира една серия от застъпващи се кадри, както беше виждала да се прави в старите пасиви: гледната ѝ точка се прехвърли върху стъпалата ѝ и остана така в продължение на две крачки, след което се появи гледка от значително по-долу в планината, което пък беше последвано от кадър за това как принцеса Нел маха тапата от шишето си и отпива разтворен сняг; друг кадър от още по-долу; Нел седи и си почива; реещ се орел; приближаващия слой от облаци; големи дървета; слизане през мъглата; и накрая Нел стъпва изтощена по последните десет стъпала, които я отвеждат в тъмна и призрачна гора, чийто под е покрит с килим от ръждиви на цвят борови иглички. Вече беше паднал здрач и вълците бяха започнали да вият. Нел направи обичайните приготовления за през нощта, запали си огън и се уви добре за сън.

Понеже беше стигнала до подходящо за спиране място, Нел тръгна да затваря книгата. Щеше да продължи с това по-късно.

Току-що бе навлязла в земите на най-стария и могъщ от кралете-вълшебници. Множеството замъци по планините принадлежаха на всичките му графове и херцози и тя подозираше, че ще трябва да посети всички, преди да се сдобие с това, за което беше дошла. За ранна съботна сутрин приключението не бе никак кратко. Тъкмо обаче когато затваряше книгата, на страницата, която беше чела, се появиха нови думи и

илюстрация, нещо, което я накара да отвори отново книгата. Показана бе врана, кацнала на един клон над принцеса Нел. Птицата държеше огърлица в човката си. Огърлицата представляваше единайсет ключа, покрити със скъпоценни камъни и навързани на позлатена верижка. Принцеса Нел я бе носила на врата си; очевидно следващият момент в приказката беше, че птицата е откраднала огърлицата, докато принцесата е спяла. Под рисунката бе изписано стихче, което враната изрецитира от клона си:

> Замъци, градини, злато, скъпоценни камъни —
> удоволствие са те за глупците
> като принцеса Нел; но тези,
> които ума си упражняват,
> като крал Койот и неговите врани,
> събират мъдрост зрънце по зрънце
> и я скриват на места за никого незнайни.

Нел затвори книгата. Това беше прекалено напрягащо, за да мисли за него сега. Бе събирала ключовете през по-голямата част от живота си. Първия беше взела от крал Сврака, малко след като двамата с Харв бяха пристигнали в Давтейл. Останалите десет бе събирала един по един през годините, които последваха. Беше правила това, като бе пътувала до земите на кралете и кралиците-вълшебници, които притежаваха ключовете, и бе използвала триковете, научени от нощните й приятели. Всеки ключ беше идвал в ръцете й по различен начин.

Един от най-трудните за вземане ключове принадлежеше на стара кралица-вълшебница, която разгадаваше всички номера, появили се в главата на Нел, и отбиваше всичките й атаки. Накрая, обзета от отчаяние, принцеса Нел се остави на милостта на кралицата и й разказа историята за Харв, който е заключен в Черната крепост. Кралицата й направи голяма паница с пилешка супа и й подаде с усмивка ключа.

Не много по-късно Патето се запозна с един красив и млад див паток и отлетя с него, за да си направят семейство. Тогава Пурпур и принцеса Нел запътуваха само двете и това продължи няколко години. През много тъмни нощи, докато седяха около лагерния огън на пълнолуние, Пурпур учеше Нел на тайните неща от вълшебните си книги, а също така и на древното знание, което пазеше в главата си.

Напоследък бяха пътували в продължение на хиляди километри върху гърбовете на камили през една голяма пустиня, пълна с джинове, демони, султани и халифи, докато накрая

стигнаха до големия палат с луковиден купол на местния крал — който лично беше джин с голяма мощ и владееше пустинята. Принцеса Нел бе измислила много сложен план за проникването им в съкровищницата на джина. За да го осъществят, двете с Пурпур трябваше да живеят в града около палата в продължение на две години и да направят много пътешествия из пустинята, за да си намерят вълшебни фенерчета, пръстени, тайни пещери и тям подобни.

Накрая принцеса Нел и Пурпур бяха проникнали във въпросната съкровищница и бяха намерили единайсетия ключ. Ала самият джин ги бе изненадал и ги бе нападнал, преобразен като огнедишащ змей. Пурпур беше превърнала себе си в гигантски орел с метални криле и нокти, които не можеха да бъдат изгорени — за голяма изненада на принцеса Нел, която никога не бе подозирала, че дружката ѝ притежава подобни сили.

Схватката между Пурпур и джина продължи с пълна сила един ден и една нощ, като и двамата участника се превръщаха в безброй фантастични същества, правеха си множество магии един на друг, докато накрая силната крепост се превърна в развалини, пустинята беше изпепелена и опустошена в разстояние на много километри, а Пурпур и кралят-джин лежаха мъртви на пода на онова, което преди това бе представлявало съкровищница.

Нел беше взела ключа от земята, поставила го бе на верижката при останалите, кремирала бе тялото на Пурпур и бе разпръсквала пепелта ѝ из цялата пустиня, докато вървя дни наред към планините и зелената земя, където обаче единайсетте ключа ѝ бяха откраднати.

Преживяванията на Нел в училище; конфликт с госпожица Ужасян; неприятни тръпки от допълнителната учебна програма; госпожица Матисън и философията ѝ за образованието; три приятелки поемат в различни посоки

Аглая — Блясък
Ефросина — Радост
Талия — Разцвет

По интериора и екстериора на Академията на госпожица Матисън можеха да се видят навсякъде изрисувани, издълбани и под формата на скулптури имената на трите грации, както и схващанията на най-различни хора на изкуството за трите въпросни дами. Нел не можеше да погледне накъдето и да било,

без да види как някоя от тях се разхожда из поляна с диви цветя, поднася лаврови венци на достойните, осветява с факла небето или посипва лъчезарен блясък върху жадните за знания ученици.

За Нел любимата част от учебната програма беше Талия, на която й се полагаше един час сутрин и един час следобед. Когато госпожица Матисън подръпваше веднъж старото въже, което висеше на камбанката, и произвеждаше един-единствен печален звън из целия двор, Нел и другите момичета в нейния клас ставаха, правеха реверанс на учителката си, тръгваха една по една по коридора към двора, след което се разпръсваха в хаотичен бяг, за да стигнат до залата за физическа култура, където събличаха тежките си, дерящи и сложни униформи и навличаха по-леки, по-свободни, дерящи и сложни униформи, които им даваха повече свобода на действията.

Учебният курс по Разцвет се водеше от госпожица Раманужан или някоя от асистентките й. Обикновено сутрин правеха нещо силово — например, хокей на трева — а следобед нещо грациозно — като бални танци — или конкретно — например, смехотворните упражнения за това как една истинска дама трябва да върви, стои или седи.

Блясък беше в отдела на госпожица Матисън, макар че тя почти винаги оставяше обучението в ръцете на асистентките си, докато сама редовно обикаляше различните класни стаи на инвалидния си стол от дърво и ракита. Докато траеше часът по Блясък, момичетата се разпределяха на групички по шест-седем, за да отговарят на въпроси или да решават задачи, поставени им от учителките: например, преброяваха колко вида цветя и животни могат да се открият на един квадратен метър от гората зад училището. Изиграваха по една сцена от някоя пиеса на древногръцки. Използваха интерактивен симулатор, за да моделират домашното стопанство на едно племе от лакота преди и след въвеждането на конете. Проектираха прости машини с един уред за нанообработка и се опитваха да ги компилират в синтетичния компилатор и да ги пуснат в действие. Тъчеха брокат и произвеждаха порцелан, както бяха правели китайските дами навремето. А освен това трябваше да се научи цял един океан от история: първо библейска, древногръцка и римска, а след това и историята на много други народи по света, които служеха най-вече като фон за Историята на англоговорящите народи.

Беше много любопитно, че последният предмет не бе част от програмата по Блясък; беше оставен изцяло в ръцете на госпожица Ужасян, която бе господарката на Радостта.

Освен двете едночасови занимания всяка сутрин и всеки

следобед, госпожица Ужасян разполагаше с вниманието на целия ученически състав веднъж сутрин, веднъж на обяд и веднъж вечер. През това време основната ѝ функция беше да въвежда ред сред учениците; публично да възпитава тия овце, които така се бяха разхайтили от последното им общо събиране; да ги дарява с всички случайни прозрения, които я бяха осенили напоследък; и накрая, с преподобен глас да дава думата на отец Кокс — местния викарий, който повеждаше ученичките в обща молитва. Освен това госпожица Ужасян разполагаше с всички ученички по два часа всяка неделна сутрин и имаше правото да ги държи и по осем часа в събота, ако случайно решеше, че имат нужда от допълнителни напътствия.

Първият път, когато Нел седна в една от класните стаи на госпожица Ужасян, тя откри, че чинът ѝ е поставен съвсем целенасочено точно зад този на друго момиче така, че да не може да вижда нищо друго, освен панделката на момичето. Нел стана, опита се да го премести и разбра, че той е застопорен за пода. Всъщност всички чинове бяха поставени в идеална подредба така, че да гледат в една и съща посока — което ще рече към госпожица Ужасян или една от двете ѝ асистентки — госпожица Посудова и госпожица Блюдова.

Госпожица Посудова им преподаваше История на англоговорящите народи, която започваше с римляните и продължаваше с норманския завоевателен поход, Великото преселение, Войната на розите, Ренесанса и Гражданската война; в стихията си обаче влизаше, едва когато стигнеше до управлението на крал Джордж, на което място тя изпадаше в ярост, докато обясняваше недостатъците на този монарх-сифилистик, който вдъхновил правилно мислещите американци да се отделят отвратени. Изучаваха най-гадните части от Дикенс, за който госпожица Посудова много внимателно обясни, че се *наричало* Викторианска литература, защото била *написана* по време на управлението на кралица Виктория I, но всъщност била за предвикторианската епоха и че обичаите на оригиналните викторианци — тези, които били построили старата Британска империя — били всъщност реакция срещу онова особено неприятно поведение, с което се славели родителите и прародителите им, и толкова убедително обрисувано от Дикенс — техният най-популярен романист.

Всъщност момичетата трябваше да седят на чиновете си и да играят в няколко интерактива, които показваха какво е било да се живее по онова време: по принцип не много хубаво, дори ако се избереше опцията, която изключваше всички възможни болести. В този момент се намесваше и госпожица Блюдова, която трябваше

да каже, че ако си мислите, че *това* е страшничко, то вижте само как са живеели бедните хора в края на двайсети век. И наистина, след като на ученичките им беше разказано как е живеело едно дете в самия Вашингтон, окръг Колумбия през деветдесетте години на двайсети век, повечето от тях трябваше да се съгласят, че биха предпочели приют за бедни в пред-Викторианска Англия пред *същото* в края на двайсети век.

Всичко казано дотук подготвяше почвата за едно паралелно изследване в три части на Британската империя, Америка преди Виетнам и най-нова и съвременна история на Нова Атлантида. По принцип госпожица Блюдова се занимаваше с по-съвременните неща, както и всичко, което имаше някаква връзка с Америка.

Госпожица Ужасян се оправяше с голямата отплата в края на всеки час и на всяка учебна част. Тя нахълтваше, за да обясни до какво заключение е трябвало да стигнат и да се увери, че всички са стигнали до него. Имаше освен това навика да се спуска като хищник в класната стая и да ожулва кокалчетата на всяко момиче, което си позволяваше да шепти, да прави физиономии на учителките, да подава бележки, да си драска нещо, да се заплесва, да се върти, да се чеше, да си бърка в носа, да въздиша или да се е отпуснало на чина.

Очевидно тя седеше в подобния си на килер кабинет в съседство с класната стая и ги наблюдаваше на монитори. Един ден в часа по Радост Нел с неохота попиваше една лекция върху Програмата за вземане и даване под наем. Когато чу зад себе си как скърцащата врата на кабинета на госпожица Ужасян се отваря със замах, и тя като всички останали момичета потисна паническия порив да се огледа назад. Нел чу приближаването на токчетата на госпожица Ужасян по нейната пътека, чу и свистенето на линийката и изведнъж кокалчетата на ръцете ѝ изтръпнаха от болка.

— Оправянето на прическата е лично, а не обществено занимание, Нел — каза госпожица Ужасян. — Другите момичета знаят това; надявам се, че вече и ти го знаеш.

Лицето на Нел пламна и тя обгърна болната си ръка със здравата, за да направи нещо като превръзка. Не можеше да разбере какво става, докато едно от другите момичета не улови погледа ѝ и не направи движение като с отвертка с показалеца си по посока на едното си слепоочие: очевидно Нел бе навивала кичурче коса около пръста си, което правеше много често, докато четеше „Буквара“ или пък мислеше усилено за нещо.

Линийката беше толкова мека форма за въвеждане на дисциплина в сравнение с един истински пердах, че в началото тя не гледаше на нея сериозно и първите няколко пъти ѝ беше дори

смешно. С течение на времето обаче преживяването като че ли започна да става все по-болезнено. Или Нел ставаше прекалено разглезена, или — което беше по-вероятно — пълните измерения на наказанието бяха започнали да й стават ясни. В началото тя беше такъв аутсайдер, че нищо не бе имало значение. Ала когато започна да изпъква в другите часове и да натрупва уважението на другите ученички и учителките, усети, че разполага с гордост, която може да загуби. Една част от нея искаше да се разбунтува, да отхвърли всичко от себе си, за да не може то да бъде използвано срещу нея. Другите часове обаче й харесваха толкова много, че не можеше да понесе мисълта да се раздели с тях.

Един ден госпожица Ужасян реши да отдели цялото си внимание на Нел. В това нямаше нищо необичайно — беше си съвсем стандартна мярка да си набелязва отделни ученички за интензивно прилагане на правилата върху тях. До края на часа оставаха още двайсет минути и госпожица Ужасян вече бе поразила дясната ръка на Нел за това, че си върти масурчета коса около пръста, а лявата, че си е гризала ноктите, когато Нел осъзна с ужас, че се чеше по носа, а госпожица Ужасян стои на пътечката и я фиксира с ястребов поглед. Нел веднага пъхна ръцете си под чина и ги положи върху скута си.

Госпожица Ужасян се отправи съвсем тенденциозно към нея — трак-трак-трак.

— Дясната ръка, Нел — каза тя, — веднага тук горе.

И посочи с линийката си едно място, чиято височина беше съвсем удобна за атаката — доста над чина, за да може всички в стаята да видят какво става.

Нел се поколеба за секунда, след което извади ръката си изпод чина.

— Малко по-високо, Нел — нареди госпожица Ужасян.

Нел повдигна още малко ръката си.

— Още два сантиметра и ще стане идеално, струва ми се — каза госпожицата, наслаждавайки се на ръката, сякаш е направена от мрамор и е наскоро изровена от древногръцки храм.

Нел не можа да се накара да вдигане още ръката си.

— Още два сантиметра, Нел — настоя госпожица Ужасян, — за да могат другите момичета да наблюдават и да се учат заедно с теб.

Нел повдигна ръката си съвсем мъничко.

— Това беше доста по-малко от два сантиметра — възнегодува госпожица Ужасян.

Другите момичета в класната стая започнаха да хихикат — всички бяха извърнали лица към Нел, при което тя виждаше вълнението им и изведнъж и госпожица Ужасян, и линийката й

станаха маловажни в сравнение с останалите момичета. Нел повдигна ръката си с два сантиметра, видя замахването с крайчеца на окото си, чу изсвистяването. В последния момент, като под действието на някакъв импулс, тя извъртя дланта си, хвана линийката, стисна я и я извъртя по начина, на който я беше научил Доджо, при което пръстите на госпожица Ужасян така се извиха, че тя се принуди да я пусне. Нел вече държеше линийката в ръцете си, госпожица Ужасян беше обезоръжена.

Опонентката й бе доста едра жена, по-висока от средното, доста натежала върху токчетата си, от типа учители, самата плът на които се превръща в обект на смъртно страхопочитание дори сред най-палавите ученици и чиито хигиенни особености — предразположеността към пърхот, редовно поизтритото червило и малките локвички събрана слюнка в ъгълчетата на устата — са надвиснали в представата на учениците по-застрашително от Великите пирамиди или експедицията на Люис и Кларк. Като всички жени, и госпожица Ужасян се ползваше от предимството да няма външни гениталии, поради което на Нел щеше да й бъде по-трудно да я обезсили, но въпреки това Нел можеше да измисли поне една дузина начини да я превърне в кървава купчина на пода, при което нямаше да загуби повече от четвърт минута за цялата работа. Докато прекарваше времето си с управителя Муър, тя беше забелязала интереса на благодетеля си към войната и оръжията и бе подновила собствения си интерес към бойните изкуства. Върна се на страниците с разказа на Динозавър и беше доволна, но не и изненадана, че Доджо продължаваше да дава уроци от мястото, докъдето бяха стигнали двамата с маймунката Бел.

Докато мислеше за своя приятел Динозавъра и сенсея си Доджо, Нел изведнъж усети срам, който беше много по-дълбок от всичко, което можеха да предизвикат госпожица Ужасян или кикотещите се момичета. Госпожица Ужасян беше една глупава трътла, а съученичките й — сополиви куклички, но Доджо й беше приятел и учител, винаги я бе уважавал и й бе давал пълното си внимание, а също така я беше научил на смиреност и самодисциплина. Сега бе изопачила ученето му, за да вземе линийката на госпожица Ужасян. Нищо не можеше да я засрами повече.

Тя подаде обратно линийката, вдигна ръка високо във въздуха, след което чу, но не усети ударите, които бяха около десетина.

— Очаквам те в кабинета си след вечерната молитва, Нел — каза госпожица Ужасян, като свърши.

— Да, госпожице Ужасян — отвърна Нел.

— Какво толкова сте зяпнали, момичета? — намеси се госпожица Блюдова, която отговаряше за класа този ден. — Обърнете се и внимавайте! — И с това всичко свърши. През останалата част на часа Нел остана неподвижна на чина си като изваяна от гипсов блок.

Разговорът й с госпожица Ужасян в края на деня беше кратък и експедитивен, без каквото и да било насилие или истерични изцепки. Нел беше информирана, че представянето й на етапа „Радост“ от учебната програма е толкова слабо, че е изправена пред реалната опасност от пропадане на изпита, а също така и изхвърляне от училище, поради което единствената надежда, която й оставаше, можеше да бъде постигната само ако взема допълнителните осем часа всяка събота.

На Нел страшно й се искаше да откаже. Събота беше единственият ден от седмицата, в който въобще не трябваше да ходи на училище. Тя винаги прекарваше целия ден в четене на „Буквара“, обикаляне из полетата и горите около Давтейл или посещаваше Харв в Земите под аренда.

Тя усещаше, че заради собствените си грешки беше съсипала живота си в Академията на госпожица Матисън. Допреди известно време часовете на госпожица Ужасян не бяха представлявали нищо повече от обичайно неприятно преживяване — нещо, което й беше писано и трябваше да изтърпява, за да може да се наслаждава на приятните занимания в учебната програма. Връщаше се в мислите си два месеца по-назад, когато редовно се прибираше вкъщи със запален ум от малките нещица, които бе научила в часовете по Блясък, и когато заниманията по Радост бяха само едно неясно петно по ръба на ежедневието й. През последните седмици обаче, поради някаква незнайна причина госпожица Ужасян бе заемала все повече и повече място върху хоризонта на ежедневието й в училище. И по някакъв начин госпожица Ужасян беше прочела мислите й и бе избрала най-подходящия момент, за да започне кампанията си на унижение. Беше изчислила днешните събития просто идеално. Извадила бе на повърхността най-дълбоко скритите чувства на Нел, също като някой майстор-касапин, който вади на показ вътрешностите на животното само с един-два точно премерени удара на ножа. И сега всичко беше съсипано. Академията на госпожица Матисън бе изчезнала и на нейно място беше дошла Къщата на ужасите на госпожица Ужасян, а за Нел нямаше начин да избяга от тази къща, без да се предаде — нещо, което приятелите й от Буквара й бяха казвали никога да не прави.

Името на Нел се появи на дъската в предната част на класната стая, която беше озаглавена с големи метални букви

УЧЕНИЧКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ОБУЧЕНИЕ. В рамките на няколко дни към нейното име се присъединиха още две: Фиона Хакуърт и Елизабет Финкъл-Макгроу. Обезоръжаването на страховитата госпожица Ужасян от страна на Нел вече се бе превърнало в устно разнасяна легенда, а двете й приятелки така се бяха вдъхновили от акта й на неподчинение, че бяха направили всичко възможно, за да се забъркат и те в някаква неприятност. Сега трите най-добри ученички в Академията на госпожица Матисън бяха обречени на програмата за допълнително обучение.

Всяка събота Нел, Фиона и Елизабет пристигаха в училище в осем часа, влизаха в стаята и сядаха на първата редица на близки един до друг чинове. Това беше част от дяволския план на госпожица Ужасян. Някой по-неопитен мъчител би разположил трите момичета колкото е възможно по-далеч едно от друго, за да не могат да си говорят помежду си, но госпожица Ужасян искаше да седят точно една до друга, за да са по-изкушени да си пишат и пускат бележки.

В стаята нямаше учител по никое време. Предполагаха, че ги наблюдават на монитори, но никога не знаеха със сигурност. Когато влизаха в стаята, всяка от тях намираше по един куп книги на чина си — стари книги, подвързани в изтъркана кожа. Задачата им беше да преписват книгите на ръка и да оставят готовите страници на бюрото на госпожица Ужасян прилежно подредени, преди да напуснат училище. Обикновено книгите представляваха протоколи от заседанията на Камарата на лордовете от деветнайсети век.

На седмата събота Елизабет Финкъл-Макгроу изведнъж остави писалката си, затвори книгата с трясък и я запрати към стената.

Нел и Фиона не можаха да се сдържат и прихнаха. Елизабет обаче не изглеждаше като да е в много безгрижно настроение. Старата книга едва се бе приземила на пода, когато Елизабет хукна към нея и започна да я рита. С всеки ритник от устата й изскачаше по един силен вик. Книгата приемаше акта на насилие съвсем пасивно, което докара Елизабет до още по-голяма ярост; тя падна на колене, отвори корицата със замах и започна да съдира цели глави.

Изведнъж Нел и Фиона се спогледаха със сериозни изражения на лицата. Ритането беше започнало доста забавно, но и двете се чувстваха доста притеснени от късането на страниците.

— Елизабет! Престани! — каза Нел, но Елизабет не показваше никакви признаци да я е чула. Нел изтича при нея и я прегърна Отзад. Фиона се втурна след секунда и вдигна книгата.

— По дяволите да върви всичко! — ръмжеше Елизабет. — Пет

пари не давам за никоя от тия проклети книги, и за „Буквара“ също!

Вратата се отвори с трясък. Госпожица Ужасян влезе с тежки крачки, отмести Нел с един замах, постави двете си ръце върху раменете на Елизабет и я избута към вратата.

Няколко дни по-късно Елизабет замина на дълга ваканция с родителите си, през която се прехвърляха от един анклав в друг с частния кораб на семейството, после минаха през Тихия океан и Северна Америка и накрая стигнаха до самия Лондон, където се установиха за няколко месеца. През първите няколко дни Нел получи едно писмо от нея, а Фиона — две. След това не получиха никакъв отговор на писмата си и накрая спряха да се опитват да я достигнат. Името на Елизабет беше махнато от списъка на ученичките за допълнителната програма.

Нел и Фиона продължиха да дерзаят. Нел беше стигнала до това състояние, в което можеше по цял ден да преписва старите книги, без всъщност да запомни нито една дума. През първите седмици на допълнителното обучение тя бе изплашена; всъщност беше се изненадала от нивото на собствения си страх и беше стигнала до извода, че Авторитетът — дори когато се прилага без насилие, може да бъде също толкова разстройващо нещо, колкото всичко, на което бе станала свидетел през предишните години от живота си. След инцидента с Елизабет тя беше отегчена в продължение на много месеци, след това бясна за известно време, докато не си даде сметка в един разговор с Патето и Пурпур, че собственият й гняв я яде отвътре. Поради това положи съзнателни усилия и се върна към състоянието на отегчение.

Причината, поради която беше побесняла, се състоеше в това, че преписването на книгите си бе непростимо губене на време. Безкрайни бяха нещата, които можеше да научи от четенето на „Буквара“ през всичките тези осем часа. Поради същата причина и нормалната програма на Академията на госпожица Матисън също щеше да си върви като хората. Измъчваше я ирационалността на това място.

Един ден тя се върна от умивалнята и видя с изненада, че Фиона не е преписала и една страница, макар че бяха прекарали там няколко часа.

След този случай Нел започна редовно да наглежда колко страници е изписала Фиона. Забеляза, че Фиона не спираше да пише, но не обръщаше никакво внимание на старите книги. При завършването на всяка страница тя я сгъваше и я поставяше в чантичката си. От време на време спираше, взираше се през прозореца с отнесен поглед няколко минути, след което подновяваше писането си; или пък поставяше и двете си ръце на

лицето си и започваше да се поклаща напред-назад в стола си, преди да се отдаде на дълго писане, което можеше да покрие няколко страници за също толкова минути.

Госпожица Ужасян се понесе из стаята един късен следобед, взе купа с изписани страници от чина на Нел, прехвърли ги набързо и позволи на брадичката си да изпише дъга от няколко градуса. Това почти незабележимо подобие на кимване беше нейният начин да каже, че Нел е освободена за деня. Нел бе разбрала, че един от начините, по които госпожица Ужасян показваше властта си над момичетата, беше да дава израз на желанията си чрез възможно най-трудно забележимите знаци, поради което подсъдимите й бяха принудени да я гледат напрегнато през цялото време.

Нел си тръгна; след като направи няколко крачки по коридора обаче, тя се обърна, промъкна се до вратата и надникна през прозорчето й в класната стая.

Госпожица Ужасян беше извадила сгънатите листове от чантата на Фиона и сега ги четеше, докато ходеше напред-назад из стаята с ритъма на бавно полюшващо се махало — едно опустошително и застрашително движение. Фиона седеше на стола си с наведена глава и свити напред рамене, като да се предпази от нещо.

След като чете страниците цяла вечност, госпожица Ужасян ги остави на бюрото си и направи кратко изказване, като поклащаше главата си с безнадеждно разочарование. После се обърна и излезе от стаята.

Когато Нея стигна до Фиона, раменете на последната продължаваха да потръпват безмълвно. Нел обгърна Фиона с ръце, която накрая започна да си поема дъх на пресекулки. През следващите няколко минути стигна постепенно до онзи етап на плачене, в който тялото като че ли се подува и започва да се дави в собствените си флуиди.

Нел потисна желанието си да прояви нетърпение. Като всички останали момичета, и тя знаеше, че бащата на Фиона бе изчезнал няколко години преди това и не се беше върнал. Носеха се слухове, че е на официална и много важна мисия; с течение на времето обаче тази представа постепенно отстъпи пред подозрението, че се е случило нещо неописуемо. Най-лесното за Нел щеше да бъде да изтъкне, че тя самата е минала през много по-лоши неща. Като виждаше обаче колко е нещастна Фиона, тя трябваше да преосмисли възможността в момента Фиона да е в много по-лоша ситуация.

Когато майката на Фиона дойде да я вземе с една малка кола и видя зачервеното, подпухнало лице на дъщеря си, върху

нейното собствено се появи изражение на дива ярост и издърпа Фиона настрана, без да погледне повече към Нел. Фиона се появи на следващия ден в църквата така, сякаш нищо не се бе случило и не каза нищо на Нел по този въпрос през следващата седмица. Всъщност Фиона и без това не казваше почти нищо на когото и да било, защото по-голямата част от времето си вече прекарваше в мечтаене.

Когато Нел и Фиона се появиха в седем часа на другата събота, бяха много изненадани да открият, че в предната част на стаята ги очаква госпожица Матисън, отпуснала се в инвалидния си стол от дърво и ракита, загърната в термообразуващо наметало. Куповете с книги, хартията и писалките ги нямаше, а имената на момичетата бяха махнати от дъската в предната част на стаята.

— Днес е чудесен пролетен ден — каза госпожица Матисън. — Хайде да посъберем малко попадийно семе.

Пресякоха спортните игрища към ливадата, където растяха дивите цветя, като двете момичета вървяха, а столът на госпожица Матисън я возеше на компютъризираните си колела с много спици.

— Изваяната Спам — измърмори госпожица Матисън като че само на себе си.

— Извинете ме, госпожице Матисън? — попита Нел.

— Просто гледах колелата на стола и си спомних една реклама от моята ранна младост — обясни госпожица Матисън. — Навремето бях като фурия. Летях на скейтборда си из улиците. Сега пак съм на колела, но малко по-различни. Страхувам се, че се сдобих с малко повечко рани и драскотини в началото на кариерата си.

— Чудесно нещо е човек да е умен и вие не трябва никога да забравяте това, нито пък да се опитвате да бъдете други. Онова обаче, което научавате с порастването си, е, че по света има още няколко милиарда хора, които също се опитват да бъдат умни. Каквото и да правите в живота ви, то със сигурност ще се изгуби — ще бъде погълнато от океана, — ако не го правите с хора, които мислят като вас, които ще запомнят вашите постижения и ще ги развият по-нататък. Точно заради това светът е разделен на племена. Има множество по-малки филозони и три Велики. Кои са Великите?

— Нова Атлантида — отвърна Нел.

— Нипония — допълни Фиона.

— И Хан — довършиха двете заедно.

— Правилно — каза госпожица Матисън. — Обикновено включваме Хан в този списък заради огромните му размери и възраст — макар че напоследък той страда от вътрешно разстройство. Някои включват и Индустан, макар че други го възприемат като неспокойна и разнообразна смесица от микроплемена, събрани заедно на едно място по формула, която ние не можем да разгадаем. Значи, навремето вярвахме, че онова, което човешкият ум може да постигне, се определя от генетични фактори. Това са глупости, разбира се, но звучеше убедително в продължение на много години, защото разликите между отделните племена бяха толкова очевидни. Сега разбираме, че всичко е на културна основа. Това е в крайна сметка смисълът на термина култура — група хора, които Споделят общи придобити характеристики. Информационните технологии освободиха културите от необходимостта да притежават определени части земя, за да се развиват; сега можем да живеем където си поискаме. Общият икономически протокол е този, който определя как да става това. Някои култури процъфтяват; други — не. Някои ценят високо рационалната гледна точка и научните методи; други — не. Някои поощряват свободата на израза, а други я потискат. Единственото общо нещо между тях е, че ако не се развиват, ще бъдат погълнати от други. Всичко, което са построили, ще бъде сринато; всичко, което са постигнали, ще бъде забравено; всичко, което са научили и изписали, ще бъде разнесено от вятъра. В миналото беше лесно да се помни това поради постоянната необходимост от защита на границите. В днешно време обаче се забравя прекалено лесно. Нова Атлантида, като много други племена, се развива до голяма степен благодарение на образованието си. Това е причината за съществуването на тази Академия. Тук вие развивате телата си посредством физически упражнения и танци, а ума си — като работите над определени задачи. И изведнъж се оказвате в часа на госпожица Ужасян. Каква е целта на този час? Кой ще каже? Хайде де, говорете. Няма да си навлечете неприятности, каквото и да ми кажете сега.

След известно колебание Нел призна:

— Не съм сигурна, че въобще има някаква цел.

Фиона просто я гледаше и се усмихваше тъжно.

Госпожица Матисън също се усмихна.

— Не си много далеч от истината. Етапът от учебната програма, с който се занимава госпожица Ужасян, е опасно близко до момента, в който няма да съдържа абсолютно нищо. Тогава защо се занимаваме с него?

— Представа си нямам — отвърна Нел.

— Когато бях дете, ходех на курс по карате — каза госпожица Матисън за голяма изненада на момичетата. — Отпаднах след няколко седмици. Не можех да го понасям. Мислех, че сенсеят ще ме научи как да се защитавам, когато съм на улицата със скейтборда си. Първото нещо, което той ме накара да направя обаче, бе да мета пода. След това ми каза, че щом искам да се защитавам, да съм си купела пушка. Отидох на другата седмица и той пак ме накара да мета пода. Спуквах се от метене. Кажете ми сега какъв беше смисълът на всички това?

— Да се научите на смирение и самодисциплина — отвърна Нел. Тя самата се беше научила на това от Доджо преди много време.

— Точно така. Това са морални качества. Моралните качества са тези, върху които се гради едно общество в крайна сметка. Целият просперитет и технологични постижения не вършат никаква работа без тази основа — научихме го в края на двайсети век, когато стана старомодно да се учат такива неща.

— Но как можете да кажете, че това е морално? — възкликна Фиона. — Госпожица Ужасян не е морална. Толкова е жестока.

— Госпожица Ужасян не е от хората, които бих поканила в къщата си на вечеря. Не бих я наела и като гувернантка за децата си. Нейните методи на мен не са ми присъщи. Хора като нея обаче са незаменими. Най-трудното нещо на света е да накараш образованите западняци да се придържат един към друг — продължи госпожица Матисън. — Това им е работата на хора като госпожица Ужасян. Трябва да им простим недостатъците. Тя е като въплъщение на божество — вие, деца, какво знаете за въплъщенията на божества? Тя е физическият израз на един принцип. Този принцип е, че извън уютните и добре защитени граници на нашата филозона съществува един жесток свят, който ще дойде и ще ни нарани, ако не внимаваме. Не е лесна нейната работа. На всички трябва да ни е жал за госпожица Ужасян.

Набраха големи букети от попадийно семе със светло и тъмно виолетови цветове и се върнаха в училището, където ги поставиха във вази във всяка стая, а най-големия букет оставиха в кабинета на госпожица Ужасян. След това пиха чай с госпожица Матисън, а после всеки се прибра у дома.

Нел не можа да се съгласи с това, което беше казала госпожица Матисън; откри обаче, че след този разговор нещата станаха много по-прости. Сега вече неовикторианците й бяха съвсем ясни. Обществото се бе превърнало по някакъв магически начин в подредена система, също като елементарните компютри, които конструираха в училище. Сега, когато Нел вече знаеше всички правила, тя можеше да я накара да прави каквото

пожелае.

„Радост“ придоби предишното си положение на съвсем леко неприятно преживяване, което оставаше само по периферията на чудесните учебни дни. Госпожица Ужасян я застигаше с линийката си от време на време, но въобще не толкова често, дори когато се чешеше или отпускаше на чина.

На Фиона Хакуърт й беше по-трудно и само след няколко месеца отново бе в списъка за допълнително обучение. Няколко месеца по-късно тя съвсем престана да идва на училище. Обявено беше, че двете с майка й се преместили да живеят в Атлантида/ Сиатъл, а адресът й бе поставен на стената в залата за тези, които искаха да й пишат писма.

Нел обаче подочу разни работи за Фиона от другите момичета, които бяха подслушали разговорите на родителите си. След като бяха изминали година-две от отпътуването й, се разнесе слухът, че майка й получила развод — нещо, което в тяхното племе ставаше само в случаите на изневяра или насилие. Нел написа на Фиона дълго писмо, в което й казваше, че ужасно съжалява, ако баща й е бил груб с нея, и че й предлага подкрепата си, ако нещата стоят така. Няколко дни по-късно тя получи кратко съобщение, в което Фиона защитаваше баща си срещу всички обвинения. Нел написа ново писмо, за да се извини, но повече не получи никаква вест от Фиона Хакуърт.

Около две години по-късно новинарските линии се изпълниха със смайващи съобщения за младата наследница Елизабет Финкъл-Макгроу, която била изчезнала от фамилното имение в покрайнините на Лондон и уж била забелязана в Лондон, Лос Анджелис, Хонконг, Маями и множество други места в компанията на хора, за които се подозирало, че са висши служители в „Криптнет“.

Хакуърт се събужда от един сън; завръщане от света на Барабанчщите; хронологични несъответствия

Хакуърт се събуди от един сън на неподражаемо удоволствие и осъзна, че не е било сън; членът му беше вкаран в някого и той пушеше към еякулацията си като локомотив. Представа си нямаше какво става; но не можеше ли да му бъде простено за това, че е направил грешка? Мръдна насам, побутна натам и най-сетне се прехвърли отвъд прага, докато гладките мускули на въпросния тракт осъществяваха гръбначно-мозъчния си алгоритъм.

Пое си само няколко пъти дълбоко дъх, докато още беше силно замаян и веднага се освободи от хватката. Извика леко от

електрическата искра при оттеглянето си и се подпря на една ръка, за да види кого беше насилил току-що. Светлината от огъня беше достатъчна, за да разбере това, което вече знаеше: тази жена можеше да е която и да е, но не и Гуен. Хакуърт бе нарушил най-важното обещание, което някога беше давал, като на всичкото отгоре не знаеше с кого.

Знаеше обаче, че не му е за първи път. Никак даже. През последните няколко години беше правил секс с много хора — даже го бяха *чукали отзад*.

Имаше например една жена, която…

Както и да е, ами онзи мъж, който…

Странно, но не можеше да се сети за никакъв конкретен пример. Знаеше обаче, че е виновен. Беше също като, когато се будиш от някакъв сън и имаш ясно съзнание за него в главата си, като нещо, за което си мислил допреди няколко секунди, но не можеш да си го спомниш, защото съзнанието се е отлепило от когнитивните ти способности. Също като тригодишно хлапе, което има особен талант да се губи в тълпата, веднага щом ти види гърба, спомените на Хакуърт бяха избягали на същото място, където бягат думите, които са на върха на езика ти и сънищата от предишната нощ.

Знаеше, че е забъркал голяма каша по отношение на Гуен, но и че Фиона все още го обича — Фиона, която вече беше по-висока от майка си и която продължаваше да се притеснява, че е прекалено плоска, все още лишена от вторичните образувания, които придават пространственост на живота.

По-висока от майка си? Че как така?

Я по-добре да се маха от това място, преди да се е изчукал с още някой, когото не познава.

Вече не се намираше в централната зала, а по-скоро в някой от аневризмите на тунела заедно с още двайсетина човека, до един чисто голи като него. Знаеше кой тунел води към изхода (защо ли?) и започна да пълзи по него доста схванато, защото той самият беше схванат и натежал от разтегнати сухожилия и болезнени мускули. Не ще да е бил от най-атлетичния секс — по-скоро нещо в тантристката версия.

Понякога се любеха дни наред.

А той откъде знаеше това?

Халюцинациите бяха изчезнали, което му вършеше идеална работа. Дълго пълзя из тунелите. Ако се опиташе да мисли за това накъде се движи, се загубваше и в крайна сметка стигаше дотам, откъдето беше тръгнал. Само когато умът му започнеше да лети нанякъде, той успяваше да се придвижва на автопилот и така стигна до една дълга зала, изпълнена със сребриста

светлина, по която можеше да се види, че помещението е наклонено. Гледката започваше да му се струва позната, беше виждал това, когато още беше млад мъж. Тръгна нагоре, докато стигна до края, където усети под краката си нещо необичайно твърдо. Над главата му се отвори люк и върху него се стовариха няколко тона студена морска вода.

Довлече се до някаква суша и отново се озова в Стенли Парк със сив под зад себе си и зелена стена отпред. Папратите се полюшнаха и от тях изскочи Похитител, който изглеждаше рошав и зелен. Беше също така и необичайно изискан за един кон-робот, защото на главата му се кипреше бомбето на Хакуърт.

Хакуърт протегна ръка, за да се опипа и се стъписа, когато откри, че лицето му е покрито с косми. По него имаше брада поне на няколко месеца. Което обаче беше по-странното — гърдите му бяха много по-космати от преди. Част от космите бяха побелели — единствените бели косми, които излизаха от собствените му фоликули.

Похитител беше рошав и зелен, защото бе започнал да се покрива с лишеи и мъхове. Бомбето изглеждаше ужасно, а плесента по него — също. Хакуърт посегна инстинктивно и си го сложи на главата. Ръката му беше по-дебела и по-космата в сравнение с преди — една не чак толкова неприятна промяна, и дори и шапката му беше малко тясна.

Из „Буквара“: принцеса Нел пресича пътя на мистериозната Миша армия; посещение при един инвалид

Сечището, което се виждало смътно през дърветата отпред, било много приятна гледка, защото горите на крал Койот били непреодолимо гъсти и загърнати в хладни мъгли. Сред облаците започнали да се провират лъчи слънчева светлина. Принцеса Нел решила да си почине на откритото пространство и, ако извади малко късмет, да се погрее на слънце. Когато обаче стигнала до сечището, открила, че това въобще не е покрита с цветя зелена поляна, както била очаквала; по-скоро било един откос, прорязан през гората при преминаването на някаква титанична сила, която била сравнила дърветата със земята и изровила земята под себе си. Когато се отърсила от изненадата и овладяла страха си, принцеса Нел решила да се възползва от уменията по ориентиране в гората, които била придобила по време на

многобройните си приключения. Искала така да научи нещичко за природата на това неизвестно същество.

Както разбрала много скоро, в този случай не били необходими уменията на особено напреднал следотърсач. Още при пръв поглед към утъпканата земя не се виждали (за разлика от нейните очаквания) няколко огромни стъпки, а милиони мънички, насложени една върху друга толкова много, че по земята нямало едно-едничко местенце, по което да не личали нокти и лапки. По този път бил минал цял порой от котки; дори да не била познала принцеса Нел стъпките, целите кичури козина и мъничките белези, разпръснати навсякъде, щели да й подскажат за какво става въпрос.

Котки, които са се придвижвали в стадо! Било нещо прекалено необичайно. Нел вървяла по дирята известно време, като се надявала да разбере тайната на това явление с Божията намеса. След няколко километра пътят се разширил до един запустял лагер, обсипан с останките от многобройни малки лагерни огънчета. Нел обиколила зоната за повече следи и пооткрила някои неща: било пълно с миши изпражнения и множество миши следи около огньовете. От комбинацията на стъпките ставало ясно, че котките били концентрирани на няколко малки места, докато очевидно мишките са владеели по-голямата част от лагера.

Последната част от мозайката дошла на мястото си, когато Нел открила малко парченце усукано въже, което се намирало до един от малките лагерни огньове. Докато го въртяла из пръстите си, Нел разбрала, че то много наподобява конска юзда — само дето по големина пасвало на котешка глава.

Тя стояла на пътеката на една огромна армия от мишки, които яздели котки така, както рицарите яздели коне.

Била чувала разни истории за Мишата армия в други части на Отвъдната земя, но ги била отписала като древни суеверия.

Веднъж обаче, няколко години преди това, в една странноприемница високо в планината, където била отседнала за през нощта, принцеса Нел се била събудила рано сутринта от звука от някаква мишка, която ровела в багажа й…

Принцеса Нел изрекла една магическа реплика за създаване на светлина, на която я била научила Пурпур,

и по средата на стаята увиснало лъчисто кълбо. Думите от магията били погълнати от виенето на планинските ветрове, които веели през крехката постройка на старата странноприемница, поради което мишката била съвсем изненадана при внезапната поява на светлината. Нел пък се изненадала, че животинчето не гризяло хранителните й запаси, както би направила всяка мишка, а по-скоро разглеждало някои от листовете й хартия. Като това не била обичайната претърсваща работа за намиране на материали за миши дом — мишката можела да чете и търсела някаква конкретна информация.

Принцеса Нел хванала мишката-шпионин в шепите си.

— Какво търсиш? Ако ми кажеш, ще те пусна да си отидеш! — казала й тя. Приключенията й я били научили постоянно да бъде нащрек за трикове от всякакъв характер, поради което за нея било важно да разбере кой е изпратил този мъничък, но много ефикасен шпионин.

— Аз съм една малка и безобидна мишка! — изпищял шпионинът. — Не ме интересува дори храната ти — искам само информация!

— Ще ти дам едно голямо парче сирене, само за теб, ако ти ми дадеш малко информация — казала принцеса Нел. Хванала мишката за опашката и я повдигнала във въздуха, за да могат да си говорят очи в очи. Междувременно с другата си ръка разхлабила връвта на чантата си и извадила оттам едно прилично парче синьо сирене.

— Ние търсим изчезналата си кралица — казала мишката.

— Мога да те уверя, че в нито един от моите листове няма информация за каквато и да било изчезнала миша кралска персона — обяснила принцеса Нел.

— Ти как се казваш? — попитала мишката.

— Това не е твоя работа, шпионино! Тук аз задавам въпросите.

— Да, но е много важно да разбера името ти — настояла мишката.

— Защо? Та аз не съм мишка. Не съм виждала никакви малки мишки наоколо с корона на главата.

Мишката-шпионин не казала нищо. Взирала се внимателно в принцеса Нел с малките си очички като мъниста.

— Ти случайно да си дошла от един омагьосан остров?

— Значи си подслушвал приказките ми — рекла принцесата, без да успее да прикрие изненадата си. — Не срещам никакво сътрудничество от твоя страна, поради което не заслужаваш никакво сирене. Възхищавам се на смелостта ти обаче и заради това ще ти дам малко. Хайде, радвай се! — Тя поставила мишката на земята и извадила ножа си, за да й отреже парченце от сиренето; докато направи това обаче, мишката вече била изчезнала. Успяла само да зърне крайчеца на розовата й опашка под вратата.

На следващата сутрин Нел намерила трупа на мишката на пода в коридора. Котката на съдържателя на странноприемницата я била хванала…

Значи Мишата армия наистина съществувала! Принцеса Нел се чудела дали въобще са намерили изчезналата си кралица. Продължила да върви по следите им още няколко дни, защото те се движели в общо взето правилната посока и били доста удобни за път. Принцесата минала и през още няколко импровизирани бивака. В един от тях дори намерила малко гробче, отбелязано с мъничък надгробен камък от парче варовик.

Издълбаните букви върху паметничето били твърде малки, за да може да ги прочете. Принцеса Нел обаче носела със себе си една лупа, която била намерила в съкровищницата на един от кралете-магьосници. Тя извадила лупата от подплатената й кутийка и кадифената калъфчица, за да прочете надписа.

В горната част на надгробния камък имало малък барелеф на мишка-рицар, облечена в броня, с шпага в едната ръка, която се покланяла пред един празен трон. Надписът гласял:

> Тук лежи Детелина, с опашка и всичко останало.
> Добродетелите й бяха много повече
> от недостатъците.
> Тя от седлото падна и загина
> под лапите на коня своя смел.
> Не знаем ний дали последният й път
> до ада или рай е я отвел.
> Където и обаче да се скита,

на Нел Принцесата тя предана остава.

> Принцеса Нел разгледала останките от огъня, повърхността на дърветата, които Мишата армия била изсякла, състоянието на изпражненията им и изчислила, че са минали оттам преди много седмици. Един ден тя щяла да се срещне с тях и да разбере защо са се привързали така към нея; засега обаче имала много по-наложителни ангажименти.

Щеше да се поинтересува от Мишата армия по-късно. Днес беше събота, което означаваше, че тази сутрин щеше да ходи на посещение при брат си в Земите под аренда. Отвори гардероба в ъгъла на спалнята си и извади оттам роклята, с която пътуваше. Като усети намеренията й, придружителката й излетя от нишата си и изскимтя по посока на вратата.

Макар и все още съвсем млада, прекрачила само с няколко години прага на женствеността, Нел вече имаше основание да е благодарна за присъствието на робокомпаньонката, която я следваше навсякъде извън дома. Зрелостта й бе донесла редица особености, които привличаха вниманието на другия пол, а и на жените с такива наклонности. Коментаторите рядко пропускаха да споменат за очите й, за които се говореше, че излъчвали далечна екзотичност. Във формата и големината им нямаше нищо особено необичайно и цветът им — меко преливане на зелено и светлокафяво, изпъстрено със златни точици — не изпъкваше сред преобладаващия англосаксонски расов тип. Но очите на Нел излъчваха дива жизненост, която привличаше вниманието. Неовикторианското общество раждаше много млади жени, които въпреки високата си образованост и начетеност, на възрастта на Нел изглеждаха съвсем сиви. А нейните очи говореха за съвсем друго нещо. Когато няколко месеца по-рано Академията на госпожица Матисън я представи в обществото заедно с още няколко момичета на нейната възраст, тя не беше най-добра в танците и определено не най-добре облечена или най-общителна. Въпреки това тогава около нея се насъбра цяла тълпа от млади мъже. Те не проявиха неблагопристойността да се мотаят наоколо, но се държаха на разстояние под установения максимум, така че където и да идеше в балната зала, навсякъде попадаше сред необикновено много младежи.

Особено бе разпалила интереса на племенника на лорда на справедливостта в Атлантида/Торонто, който й написа няколко

пламенни писма. Тя му отговори с думите, че не желае да продължава връзката и една сутрин, навярно с помощта на таен монитор, той я бе пресрещнал заедно с компаньонката ѝ, докато Нел яздеше към Академията на госпожица Матисън. Тя му напомни за отговора си, като се направи, че не го познава, но младежът прояви настойчивост и когато Нел стигна до портала на Академията, компаньонката вече бе събрала достатъчно улики, за да докаже обвинение в очевиден сексуален тормоз в случай, че Нел пожелае да го повдигне.

Тя, разбира се, не го направи, защото това щеше да предизвика масово презрение, което би могло да навреди на кариерата му. Затова пък копира продължаващ пет секунди кадър от компаньонката, на който при приближаването на младежа Нел казваше: „Извинете, но се опасявам, че ме поставяте в неудобно положение“, а той продължаваше да упорства, сякаш не я беше чул. После записа тази информация в робовизитка и я прати в жилището на семейството му. Съвсем скоро получи официално извинение и проблемите ѝ престанаха.

Тъй като вече бе представена в обществото, приготовленията ѝ за посещението в Земите под аренда бяха също толкова сложни, колкото и на която и да е друга дама от Нова Атлантида. Извън града тя и вихрогонът ѝ бяха заобиколени отвсякъде от летящи охранителни капсули, изпълняващи ролята на предна линия за лична защита. Вихрогонът на съвременната дама имаше У-образно тяло, което премахваше необходимостта да язди, седнала настрани, така че Нел можеше да носи сравнително нормална рокля: корсаж, който подчертаваше модерно тънкия ѝ кръст, толкова грижливо оформен на упражнителните машини в Академията, че сякаш бе изработен на струг. Полите, ръкавите, яката и шапката ѝ гарантираха, че никой от младите грубияни в Земите под аренда няма да има възможност да проникне с поглед в телесното ѝ пространство, а за да не ги изкушава прекалено много с особеното си лице, тя носеше и воал.

Воалът представляваше поле от микроскопични чадъроподобни аеростати, програмирани да летят плътно един до друг само на няколко сантиметра пред лицето ѝ. Всички чадъри бяха насочени навън от нея. Обикновено бяха затворени, което ги правеше почти невидими — приличаха на сянка пред лицето ѝ, макар че гледани отстрани образуваха фина искряща стена във въздуха. По заповед на Нел те можеха да се отварят до определена степен. Външните им повърхности бяха огледални, вътрешните матовочерни, така че тя бе в състояние да гледа навън като през опушено стъкло. Но другите виждаха само искрящия воал. Чадърите можеха да се програмират да застават

по различен начин, винаги запазвайки една и съща обща форма — така че да изглеждат като маска или като фина коприна, в зависимост от модата.

Воалът й осигуряваше защита от нежелани погледи. Много делови жени в Нова Атлантида също използваха воали, като начин за изправяне пред света според техните собствени правила — така се подсигуряваха, че ще ги приемат според достойнствата, а не според външния им вид. Воалът изпълняваше и защитна функция — отблъскваше вредните слънчеви лъчи и спираше многобройните вредни нанообекти.

Тази сутрин последната функция особено вълнуваше управителя Муър.

— Напоследък е адски гадно — каза той. — Боевете бяха много тежки. — Нел вече бе разбрала това от някои особености в поведението на управителя: в последно време оставаше до късно вечер, редеше някакъв сложен план на медиатронния си под и тя подозираше, че е нещо, свързано с бойните линии или дори с война.

Докато яздеше вихрогона си из Давтейл, Нел стигна до височина, от която в ясен ден се разкриваше прекрасна гледка към Земите под аренда, Пудонг и Шанхай. Но влагата се бе сгъстила в облаци, образуващи плътен слой на около триста метра под нейното равнище, така че тази висока част от Ню Шузан приличаше на остров — единствена суша в целия свят, освен покрития със сняг конус на анклава Нипон на няколко километра към крайбрежието.

Излезе през главната порта и пое надолу по склона. Движеше се близо до облачния слой, но никога не стигаше съвсем до него — колкото по-ниско се спускаше, толкова по-слаба ставаше светлината и няколко минути по-късно Нел вече не можеше да види пръснатите из Давтейл селища, нито кулите на „Св. Марк“ и източника Виктория над него. Скоро мъглата стана толкова гъста, че видимостта се ограничаваше до няколко метра и миришеше на химическите изпарения от океана. Тя подмина някогашното място на анклава Сендеро. Сендеросите бяха жестоко изкоренени, когато Протоколната служба разбра, че действат в съучастие с бунтовниците от Ню Тайпинг, фанатичен култ, противопоставящ се и на „Юмруците“, и на Крайбрежната република. Това имение отдавна бе преминало в ръцете на донгите, племенно етническо малцинство от югозападен Китай, което гражданската война бе изтласкала от родните му земи. Те бяха разрушили високата стена и бяха издигнали една от характерните си, многоетажни пагоди.

Иначе ЗПА не изглеждаха чак толкова променени.

Операторите на големите колкото стена медиатрони, които толкова бяха ужасили Нел в първата й нощ в Земите под аренда, бяха усилили максимално яркостта в опит да компенсират мъглата.

Като проява на милосърдие, съставителите на Ню Шузан бяха предоставили известно пространство на Ватикана в крайбрежната част, недалеч от Аеродрума. През първите години там имаше само двуетажна мисия за отрепи, последвали логичния завършек на живота си и оказали се бездомни, пристрастени към наркотици, преследвани от кредитори, от закона или от оскърбяващи ги членове на собствените им семейства.

В по-ново време Ватиканът беше програмирал основата на сградата така, че да издържи много повече етажи. Той бе имал сериозни етични проблеми по отношение на нанотехниката, но в крайна сметка беше решил, че в нея няма нищо лошо, стига да не се занимава с ДНК или да осъществява директен интерфейс с човешкия мозък. Възможността за използване на нанотехника за издигането на сгради беше чудесна, тъй като Ватиканът/Шанхай ежегодно трябваше да прибавя по два етажа към Безплатния туберкулозен санаториум. Сега той се извисяваше над всички останали постройки край брега.

Както и с която и да е друга такава сграда, планът бе еднообразен и всички етажи бяха абсолютно еднакви. Стените бяха от бежов материал, използван за изграждането на много от постройките в ЗПА, което беше жалко, защото почти като магнит привличаше безбройни орди въздушни нанообекти. Подобно на всички други такива сгради, през годините Безплатният туберкулозен санаториум бе почернял, при това не равномерно, а на вертикални ивици. Често се шегуваха, че отвън много приличал на вътрешността на дробовете на обитателите си. „Юмруците на справедливата хармония“ обаче бяха направили всичко възможно, за да го разкрасят, като през нощта целия го бяха облепили с червени плакати.

Харв лежеше на трипластова койка на двайсетия етаж, като си поделяше малката стая с пречистен въздух с още дванайсет болни от хронична астма. Лицето му беше скрито от фантаскоп и от устата му стърчеше дебела тръба, свързана с атомизаторен щекер на стената. По нея в дробовете му се вливаха газообразни лекарства, изпращани директно от синтетичния компилатор, и не позволяваха на бронхите му да се затворят.

Нел спря за миг, преди да го откъсне от интерактива му. Някои седмици той изглеждаше по-добре, но не и този път. Тялото му бе подпухнало, лицето му беше кръгло и тежко, пръстите му се бяха превърнали в топчести цилиндри — лекуваха

го със силни стероиди. Но тя така или иначе щеше да разбере, че е изкарал тежка седмица, защото Харв обикновено не използваше интерактиви. Обичаше от онези устройства, които можеш да държиш в скута си върху лист хартия с изкуствен интелект. Нел се опитваше ежедневно да му праща писма, написани с обикновени медиаглифи и известно време той се мъчеше да й отговаря. Последната година се бе отказал, макар че тя предано продължи да му пише.

— Нел! — каза Харв, когато свали очилата си. — Извинявай, преследвах някакви богати викита.

— Нима?

— Да. Или по-скоро ги преследваше Грубияна Скъд. В интерактива. Виждаш ли, кучката на Грубияна забременява и трябва да си купи „машина на свободата“, за да се избави от бебето, затова започва работа като момиче за всичко при някакви сополиви викита и им обира част от хубавите стари вещи, като смята, че така по-бързо ще си осигури парите. Кучката избягва, те започват да я преследват на викитата си и тогава се появява Грубияна Скъд с големия си камион, преобръща всички маси и се впуска да преследва тях. Ако го направиш както трябва, можеш да накараш викитата да паднат в огромна яма с тор! Страхотно е! Трябва да се пробваш — каза Харв. После, изтощен от това усилие, хвана кислородната си тръба и известно време диша с нея.

— Звучи ми забавно — отвърна Нел.

Временно ням заради кислородната тръба, Харв внимателно наблюдаваше лицето й и не остана убеден.

— Извинявай — изпъхтя той между две вдишвания, — забравих, че моят интерактив не те интересува. В онзи твой „Буквар“ нямат ли Грубияна Скъд?

Нел насилено се усмихна на шегата, която Харв пускаше всяка седмица. Тя му подаде кошничката с бисквити и пресни плодове, която бе донесла от Давтейл, и поседя при него час. Разговаряше за нещата, за които обичаше да приказва той, докато видя, че вниманието му блуждае обратно към фантаскопа. Нел се сбогува и го целуна.

Тя включи воала си на най-високо равнище непрозрачност и се насочи към вратата. Харв импулсивно хвана кислородната си тръба и силно всмука няколко пъти, после я повика по име точно, когато се готвеше да излезе.

— Да? — попита Нел и се обърна към него.

— Нел, искам да ти кажа, че изглеждаш прекрасно — заговори той, — също като най-красивите викториански дами в цяла Атлантида. Не мога да повярвам, че си онази същата моя

Нел, на която носех разни неща в стария апартамент — спомняш ли си онези дни? Зная, че пътищата на двама ни се разделиха още от онази сутрин в Давтейл, зная и че това е свързано главно с онзи „Буквар“. Просто искам да ти кажа, сестро, че макар понякога да говоря лоши неща за викитата, аз се гордея с теб и се надявам, че когато четеш онзи „Буквар“ — пълен с неща, които никога няма да успея да разбера и даже не бих могъл да прочета — ще си спомняш, че преди години братчето ти Харв го видя да се валя в канавката и си науми да го занесе на сестричката си. Ще си го спомняш ли, Нел? — С тези думи той пъхна кислородната тръба обратно в устата си и ребрата му започнаха да се надигат.

— Разбира се, че ще си спомням, Харв — отвърна Нел. Очите й се напълниха със сълзи и тя слепешком се върна обратно, за да прегърне подпухналото му тяло. Воалът закръжи като вода, лисната в лицето на Харв. Малките чадърчета се отдръпнаха, когато тя вдигна лицето му към своето и го целуна по бузата.

Воалът отново се оформи, щом Харв потъна обратно в дунапреновия дюшек — същият като дюшеците, които много години по-рано я бе научил да прави в синтетичния компилатор. Нел се обърна и изтича от стаята, разтърсвана от ридания.

Великият Нейпиър информира Хакуърт

— Имали ли сте възможност да разговаряте със семейството си? — попита полковник Нейпиър, който седеше до медиатронната маса в кабинета си в Атлантида/Шанхай. Хакуърт се намираше в кръчма в Атлантида/Ванкувър.

Вече сериозно навлязъл в средната си възраст, Нейпиър изглеждаше добре — видът му беше малко по-внушителен. Внимаваше за поведението си. Хакуърт за миг бе останал впечатлен, когато образът на полковника се материализира на медиатрона, после си спомни собственото си отражение в огледалото. След като се изми и оформи брадата си, която реши да поддържа, той осъзна, че и неговото държание се е променило. Макар че отчаяно се чудеше каква е причината.

— Мислех си, че първо ще науча какво се е случило, по дяволите. Освен това… — Хакуърт замълча. Беше му трудно да възстанови способността си за водене на разговор.

— Да? — с насилена проява на търпение каза Нейпиър.

— Сутринта приказвах с Фиона.

— След като сте напуснали тунелите ли?

— Не. Преди това. Преди да… преди да се събудя или там каквото беше.

Полковникът остана малко изненадан и мускулите на челюстта му потрепнаха няколко пъти. Той протегна ръка към чая си и разсеяно погледна през прозореца към гледката, разкриваща се от офиса му в Ню Шузан. От другата страна на Тихия океан, Хакуърт се задоволи да се загледа в тъмните глъбини на черната си бира.

— В момента Фиона и Гуендолин са в Атлантида/Сиатъл — на половин час път с метрото от сегашното ви местонахождение — каза Нейпиър.

— Разбира се! Сега те живеят — ние живеем — в Сиатъл. Знаех го. — Хакуърт си спомняше, че Фиона обикаляше из кратера на някакъв покрит със сняг вулкан.

— Ако сте останал с впечатлението, че напоследък сте бил във връзка с нея — за което, опасявам се, не може да става и дума, — това трябва да е станало чрез „Буквара“. Не успяхме да разчетем шифъра на сигналите, предавани от Пещерата на барабанчиците, но анализът на излъчванията предполага, че през последните десет години сте прекарали много време в интерактиране.

— Десет години!?

— Да. Но вие със сигурност трябва да сте го подозирали.

— Чувствам това време като десет години. Усещам, че с мен са се случили толкова неща, колкото за десет години. Но инженерното полукълбо нещо не може да го проумее.

— Не сме в състояние да разберем защо д-р Х. би решил да изтърпите присъдата си сред барабанчиците — продължи Нейпиър. — Струва ни се, че най-ценно за него би трябвало да е вашето инженерно полукълбо, както сам се изразихте — известно ви е, че Небесните продължават да изпитват ужасен недостиг на инженери.

— Работех по нещо — каза Хакуърт. В главата му проблясваха образи на нанотехнологична система, възхитително компактна и изящна. Изглеждаше му изключително добра работа, нещо, каквото би могъл да създаде само, когато задълго се съсредоточеше. Например, ако беше затворник.

— За какво точно става дума? — с внезапно напрегнат глас попита полковникът.

— Не мога да си спомня — накрая отвърна Хакуърт и безпомощно поклати глава. Подробните образи на атоми и връзки в спомена му бяха заменени от тлъсто кафяво зърно, увиснало във въздуха като в картина на Магрит[6]. Сочна раздвоена заобленост, напомняща на задник, в единия край, сливаща се

като зърно на женска гърда в другия.

— Какво се е случило, по дяволите?

— Преди да напуснете Шанхай, д-р Х. ви е включил в синтетичен компилатор, нали?

— Да.

— Каза ли ви какво вкарва в системата ви?

— Предполагам, че са били хемокулите на някакво описание.

— Преди да напуснете Шанхай ви взехме кръв.

— Нима?

— Имаме си начини — отвърна полковник Нейпиър. — Освен това подложихме на пълно изследване една от приятелките ви в пещерата и открихме в мозъка й няколко милиона нанообекта.

— Няколко милиона?

— Съвсем малки — успокоително каза Нейпиър. — Вкарани са чрез кръвта, разбира се — хемокулите циркулират в цялата кръвоносна система и преминават през капилярите в мозъка, където пресичат преградата кръв/мозък и мълниеносно се насочват към някой съседен аксон. Могат да наблюдават активността в аксона или да го възбудят. Всички тези обекти разговарят помежду си с видима светлина.

— Значи, когато съм сам, моите обекти просто разговарят помежду си — рече Хакуърт, — но когато се приближа до други хора с такива неща в мозъците си…

— Няма значение в чий мозък е обектът. Всички те безразборно разговарят помежду си и образуват мрежа. Събери неколцина барабанчици в тъмна стая и ето ти гещалт.

— Но интерфейсът между тези нанообекти и самия мозък…

— Да, признавам, че свързани със случайно избрани неврони, няколко милиона от тези неща осъществяват съвсем слаб интерфейс с нещо толкова сложно, колкото човешкия мозък — отвърна Нейпиър. — Ние не твърдим, че сте споделяли общ мозък с тези хора.

— И какво точно съм споделял с тях? — попита Хакуърт.

— Храна. Въздух. Приятелство. Телесни течности. Навярно чувства или общи емоционални състояния. Навярно и друго.

— Само това ли съм правил през тези десет години?

— Правил сте много неща — каза Нейпиър, — но сте ги правил в някакво несъзнателно, подобно на сън състояние. Бил сте като сомнамбул. Когато научихме за това — след биопсията на вашата приятелка троглодит, — ние разбрахме, че в известен смисъл вече не действате по собствена воля и създадохме ловец-убиец, който да открие и унищожи нанообектите в мозъка ви. Вкарахме го в системата на онази жена в сънно състояние, после я върнахме във вашата колония. Когато сте правили секс с нея… —

е, сам можете да се досетите за останалото.

— Вие ми давате тази информация, полковник Нейпиър, и аз съм ви благодарен, но тя само ме обърква още повече. Какво според вас е искало от мен Небесното кралство?

— Д-р Х. искал ли е нещо от вас?

— Да потърся Алхимика.

Полковник Нейпиър като че ли се стресна.

— Поискал е това от вас преди десет години?

— Да. С точно толкова думи.

— Това е изключително странно — измърмори полковникът след продължително мълчание, по-време на което си играеше с мустаците си. — Ние знаем за тази тъмна фигура само от около пет години и в действителност не ни е известно абсолютно нищо за него — освен че е майстор магьосник, който е в съзаклятие с д-р Х.

— Имате ли някаква друга информация…

— Повече нищо не мога да ви разкрия — рязко го прекъсна Нейпиър, очевидно вече и без това разказал прекалено много. — Но ни съобщете, ако го откриете. Хм, Хакуърт, едва ли има тактичен начин да отворя тази тема. Известно ли ви е, че жена ви се е развела с вас?

— А, да — тихо отвърна Хакуърт. — Предполагам, че съм го знаел. — Но до този момент не го беше съзнавал.

— Тя прояви забележително разбиране за продължителното ви отсъствие — каза Нейпиър, — но в един момент стана очевидно, че подобно на всички барабанчици, вие сте имали изключително безразборни полови връзки.

— Откъде е разбрала?

— Ние я предупредихме.

— Моля?

— По-рано споменах, че открихме някои неща в кръвта ви. Тези хемокули са специално предназначени да се предават чрез обмен на телесни течности.

— Откъде знаете?

Нейпиър за първи път прояви нетърпение.

— За Бога, човече, ние знаем какво правим. Тези частици са имали две функции: да се разпространяват чрез обмен на телесни течности и да взаимодействат с всекиго от вас. Когато разбрахме, етиката ни налагаше да го съобщим на жена ви.

— Разбира се. Това е справедливо. Всъщност, благодаря ви — каза Хакуърт. — И не ми е трудно да разбера чувствата на Гуен, когато е научила, че съм споделял телесни течности с хиляди барабанчици.

— Не трябва да се упреквате — рече Нейпиър. — Пратихме

хора да проучат нещата там долу.

— Наистина ли?

— Да. Барабанчиците нямат нищо против. Нашите хора съобщават, че барабанчиците се държат като насън. Доколкото си спомням, точният израз беше „слабо очертани граници на самоличност“. Във всеки случай, вашето поведение там долу не е било непременно морално прегрешение — вие не сте бил господар на ума си.

— Казахте, че тези частици взаимодействат помежду си, така ли?

— Всяка от тях съдържа някаква лостова логика и памет — поясни полковникът. — Когато се срещат in vivo или in vitro, частиците се свързват и като че ли за няколко секунди обменят информация. В повечето случаи се разделят и отдалечават. Понякога остават свързани доста време и протича изчислителна дейност — можем да го кажем, защото лостовата логика излъчва топлина. После се отделят. Понякога двете частици тръгват по отделни пътища, друг път едната от тях умира. Но другата винаги продължава.

Смисълът на последното изречение не убягна на Хакуърт.

— Барабанчиците само помежду си ли правят секс или…

— Това веднага се запитахме и ние — каза Нейпиър. — Отговорът е „не“. Те правят секс с много, много други хора. Всъщност имат публични домове във Ванкувър. Обслужват особено тълпите от Аеродрума и метрото. Преди няколко години влязоха в конфликт с установените публични домове, защото не искаха за услугите си почти никакви пари. Вдигнаха цените си само, за да запазят мира. Но не искат пари — какво биха могли да правят с тях?

От „Буквара“: посещение в замъка Тюринг; последен разговор с госпожица Матисън; размисли за съдбата на Нел; сбогуване; разговор със стария хоплит; Нел се отправя да търси щастието си

Новата територия, в която беше навлязла принцеса Нел, бе най-голямата и сложна от всички Вълшебни кралства в „Буквара“. Като прелисти страниците назад, за да се върне на първата панорамна илюстрация, тя преброи седем големи замъка, кацнали на планинските върхове, и разбра, че ще трябва да ги посети всичките и да направи по нещо сложно във всеки един от тях, за да си върне единайсетте откраднати ключа и да се сдобие с онзи, който й беше останал.

Направи си чай и сандвичи и ги отнесе в кошница на ливадата, където обичаше да чете сред дивите цветя. Без самия управител Муър неговият дом бе меланхолично място, а откакто не го беше виждала вече имаше няколко седмици. През последните две години все по-често го викаха по служба и той изчезваше (както предполагаше тя) във вътрешността на Китай за по няколко дни, а после и седмици, за да се върне потиснат и изтощен и да намери уединение в уискито, което поглъщаше в изненадващо умерени количества, но в безумна концентрация, и в среднощните концерти с гайда, които събуждаха всички в Давтейл и дори неколцина с лек сън в анклава Нова Атлантида.

По време на пътуването си от лагера на Мишата армия до първия замък Нел трябваше да използва всичките си умения за живот на открито, придобити през годините на скитане из Отвъдната земя: сражава се с пума, успя да избяга от мечка, прекосяваше потоци, палеше огньове, вдигаше си заслони. Когато Нел доведе принцеса Нел при древните, покрити с мъх порти на първия замък, слънцето блестеше хоризонтално оттатък моравата и въздухът стана малко хладен. Нел се загърна в термогенен шал и включи термостата на температура откъм студената страна на приятното — беше открила, че прекалената топлина притъпява остротата на ума й. В кошницата имаше термос с горещ чай с мляко, а сандвичите щяха да почакат известно време.

> На най-високата от многобройните кули на замъка се виждаше четирикрила вятърна мелница, която се въртеше с постоянна скорост, макар че застанала на много метри под нея, принцеса Нел усещаше съвсем слаб ветрец.

В главната порта имаше по-малка врата с шпионка и с огромно Т-образно бронзово чукало отдолу, цялото обрасло с мъх и лишеи, от които формата му едва се различаваше. Принцеса Нел с огромно усилие удари с чукалото и като имаше предвид състоянието му, не очакваше резултат. Но едва прозвуча първият удар, когато шпионката се отвори и тя видя шлем: защото пазачът от другата страна беше облечен от главата до петите в ръждива и покрита с мъх бойна броня. Той обаче не каза нищо, просто гледаше принцеса Нел или поне така реши тя, тъй като не можеше да види лицето му през тесните прорези на забралото му.

— Добър ден — каза принцеса Нел. — Моля за извинение, но пътувам из тези земи и се чудя дали бихте били любезни да ми позволите да пренощувам тук.

Без да каже нито дума, пазачът затръшна шпионката. Нел можеше да чуе скърцането и дрънченето на бронята му, докато мъжът бавно се отдалечаваше.

Няколко минути по-късно го чу да се връща, само че този път шумът се бе удвоил. Ръждивите ключалки на вратата заскърцаха. Тя се отвори и принцеса Нел отстъпи назад, когато наоколо й полетяха люспи ръжда и парчета лишеи и мъх. На прага стояха двама мъже в брони и я канеха вътре.

Нел пристъпи през прага и се озова сред мрачните улички на замъка. Вратата зад нея се затръшна. Железни скоби обгърнаха горната част на ръцете й и мъжете я хванаха с ръкавиците си. Те я повдигнаха във въздуха и няколко минути я носиха по улиците, стълбите и коридорите на замъка. Не срещнаха абсолютно никого. Тя не видя дори мишка или плъх. От комините не се издигаше дим, прозорците не светеха и факлите по стените на дългия проход, който водеше към тронната зала, бяха студени и черни. Тук-там принцеса Нел забеляза други воини, застанали на пост, но тъй като никой от тях не помръдваше, не знаеше дали са празни брони, или истински хора.

Никъде не видя обичайните признаци на търговия и човешка дейност: конска тор, обелки от портокал, лаещи кучета, пълни канавки. За нейна тревога обаче, по пътя й имаше огромен брой вериги. Бяха едни и същи, с малко особен вид и се срещаха навсякъде: натрупани на купчини по уличните ъгли, провиснали от метални кошове и от покривите, закачени между кулите.

Тракането и скърцането на мъжете, които я носеха, не й позволяваха да чува каквото и да е друго, но когато се изкачиха и навлязоха навътре в замъка, тя бавно започна да долавя дълбок стържещ, ръмжащ звук, който вибрираше във всеки каменен блок. Той стана още по-силен, когато тръгнаха по последния дълъг коридор и беше вече почти непоносим, когато най-после влязоха в сводестата тронна зала, намираща се в самото сърце на замъка.

В залата бе тъмно и студено, макар че разположените високо по сводовете прозорци пропускаха малко светлина. Покрай стените бяха строени мъже в брони, които стояха съвършено неподвижно. На трон, двойно по-висок от човешки ръст, разположен по средата на помещението, седеше гигант, облечен в броня, лъщяща като огледало. До него стоеше мъж в броня с парцал и телена четка в ръце, който ожесточено лъскаше един от наколенниците на лорда.

— Добре дошла в замъка Тюринг — с металически глас каза лордът.

Очите на принцеса Нел вече се бяха приспособили към сумрака и тя можеше да види зад трона му нещо друго: огромна Ос, дебела като главна мачта на кораб, направена от ствол на гигантско дърво, подсилено с месингови плочки и ленти. Оста се въртеше и принцеса Нел разбра, че трябва да предава енергията на вятърната мелница. С Оста бяха свързани огромни предавки, черни и лъскави от смазка, които предаваха енергията на други, по-малки оси, излизащи хоризонтално във всички посоки и изчезващи през дупки в стените. Въртенето и стърженето на всички тези оси и предавки бяха причина за вездесъщия шум, който по-рано бе забелязала.

Приблизително на височината на мъжки гърди покрай всяка от стените на тронната зала се виждаше по една хоризонтална ос, минаваща на малки, равни интервали през предавателни кутии. Под прав ъгъл от тях излизаше къса, квадратна ос. Тези предавателни кутии съвпадаха с местоположението на воините.

Воинът, който лъскаше бронята на лорда, заобиколи покрития с шипове наколенник на господаря си и се обърна с гръб към принцеса Нел. Тя се стресна, когато забеляза голяма квадратна дупка по средата на гърба му.

Нел смътно знаеше, че името на замъка Тюринг е

загатване — бе разбрала нещичко за него в Академията на госпожица Матисън. Беше свързан с компютри. Можеше да се обърне към страниците на Енциклопедията и веднага да провери, но се бе научила да оставя „Буквара“ да разказва историята по своя си начин. Очевидно воините не бяха мъже в брони, а просто навиващи се кукли и навярно същото се отнасяше за самия херцог на Тюринг.

След кратък и не много интересен разговор, по време на който принцеса Нел неуспешно се опитваше да установи дали херцогът е човек, той безстрастно заяви, че завинаги я хвърля в подземната тъмница.

Такива неща вече не изненадваха и не смущаваха Нел, защото по време на връзката ѝ с „Буквара“ се бяха случвали стотици пъти. Освен това още от първия ден, в който Харв ѝ беше дал книгата, тя знаеше какъв ще е краят на историята. Просто разказът имаше много обрати и колкото по-внимателно го четеше, толкова повече разклонения откриваше.

> Един от воините се отдели от предавателната си кутия на стената, закрачи към ъгъла и взе метален кош, пълен с една от онези особени вериги, които принцеса Нел бе забелязала навсякъде. Той го отнесе при лорда, започна да рови вътре, докато открие края и го вкара в дупка отстрани на трона. Междувременно друг воин също се отдели от стената и зае позиция от другата страна на херцога. Този воин вдигна забралото си, за да разкрие някакво механично устройство в пространството, където би трябвало да се намира главата му.
>
> От вътрешността на трона се разнесе невероятно тракане. Вторият воин хвана края на веригата, която се беше появила откъм неговата страна и я пъхна в отвора на забралото си. Миг по-късно тя изскочи от дупка на гърдите му. По този начин цялата осем-деветметрова верига бавно и шумно бе изтеглена от коша, мина през скрития под трона механизъм и през гърлото на втория воин, излезе от отвора на гърдите му и се спусна на пода, където постепенно се натрупа на покрита със смазка купчина. Процесът продължи много по-дълго, отколкото отначало очакваше принцеса Нел, защото веригата често променяше посоката си. Когато кошът почти се изпразни, тя неведнъж отново се връщаше в него, докато едва не го изпълнеше. Но като цяло повече се движеше напред и накрая последната брънка изскочи

от коша и изчезна в трона. Няколко секунди по-късно чукането спря и Нел чуваше само по-тихото тракане от вътрешността на втория воин. После замлъкна и този шум и веригата падна от гърдите му. Той я загреба с ръце и я постави в недалечен празен кош. После закрачи към Нел, наведе се в кръста, доста неприятно долепи твърдото си, студено рамо до корема ѝ и я повдигна от пода като чувал с царевица. Няколко минути я носи из замъка, като през повечето време се спускаше по безкрайни каменни стълби и накрая я вкара в много дълбока, мрачна и студена тъмница, където я остави в малка и съвършено тъмна килия.

— Принцеса Нел използва едно от вълшебните заклинания, на които я беше научила Пурпур, за да направи светлина — каза Нел.

Принцеса Нел можеше да види, че стаята е около две на три крачки с каменна пейка до едната стена, която служеше за легло, и с дупка в пода за тоалетна. Малък зарешетен прозорец на задната стена водеше към въздушна шахта. Очевидно тя беше много дълбока и тясна и Нел се намираше почти в основата ѝ, защото от нея не идваше никаква светлина. Воинът излезе от килията и затвори вратата зад себе си. Принцеса Нел забеляза, че ключалката е необикновено голяма, приблизително с размера на желязна кутия за хляб, пълна с чаркове и с огромна манивела, която стърчеше от центъра ѝ.

На вратата имаше малка шпионка. Нел надникна през нея и видя, че воинът няма ключ. Вместо това той свали от закачалка на стената парче верига, дълго колкото ръката му, вкара го в гигантската ключалка и завъртя манивелата. Механизмът изщрака, веригата задрънча и накрая езичето влезе на мястото си, заключвайки принцеса Нел в тъмницата. Веригата незабавно излезе от ключалката и падна на пода. Воинът я взе и я окачи обратно на стената. После с дрънчене се отдалечи и се върна чак няколко часа по-късно, за да ѝ донесе малко хляб и вода, пъхайки ги през малко прозорче по средата на вратата, точно над механичната ключалка.

На принцеса Нел не ѝ трябваше много време, за да разгледа килията си. Под прах и боклуци в единия ъгъл откри нещо твърдо и студено и го извади, за да го

разгледа отблизо: парче верига, силно ръждясала, но очевидно от онези, които бе видяла из целия замък Тюринг.

Веригата беше плоска. Всяка брънка имаше щифт: подвижно парче метал по средата, което можеше да се върти и затваря в две положения, или успоредно, или перпендикулярно на веригата.

През първата си нощ в килията Нел откри още две неща. Първо, резето на малкото прозорче, през което й подаваха храна, отчасти бе достъпно откъм нейната страна и с малко усилия успя да го смачка така, че повече да не се затваря както трябва. После можеше да пъхне глава през вратичката и да разгледа механичната ключалка. Или да протегне ръка и да я опипа, да завърти манивелата и така нататък.

Второто откритие стана към полунощ, когато я събуди металическо дрънчене, носещо се от малкия прозорец на въздушната шахта. Тя пъхна ръката си вътре и докосна края на увисналата там верига. Дръпна я и след първоначалната съпротива, веригата се откачи. Скоро успя да издърпа много метри верига в килията си и да ги натрупа на пода.

Нел имаше идея какво да прави с веригата. Като започна от края, тя разгледа щифтовете и започна да отбелязва положенията им („Букварът“ винаги й позволяваше да драска по страниците, когато се налагаше). Правеше хоризонтални резки за щифтовете, успоредни на веригата, и вертикални за онези, които бяха перпендикулярни. Накрая се получи следният резултат:

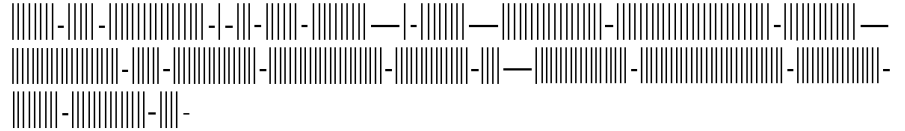

Ако преброеше вертикалните резки и ги заместеше с числа, получаваше

8-5-17-1-3-6-10 — 1–8 — 18-27-13 — 22-6-17-23-15-4 — 19-29-17-9-14-4

и ако числата означаваха букви от азбуката, а хоризонталните резки разделяха буквите, и двойните хоризонтални резки разделяха думи, се получаваше следното:

ЗДРАВЕЙ АЗ СЪМ ХЕРЦОГ ТЮРИНГ

Интересно послание, тъй като онзи гигант в бронята вече се беше представил и тя смяташе, че не е вероятно да й праща съобщения по този начин. Трябваше да е някой друг, който наричаше себе си херцог Тюринг — навярно истинско живо човешко същество.

Няколко години по-рано Нел би приела това. Но през последните години „Букварът“ бе станал много по-сложен отпреди, пълен със скрити капани, и тя вече не можеше да прави удобни и лесни предположения. Също толкова вероятно беше веригата да е спусната право от самата тронна зала и поради някаква необяснима причина механичният херцог да се опитва да я измами. Затова, макар че с радост щеше да отвърне на такова съобщение, Нел възнамеряваше да възприеме предпазлив подход, докато установи дали изпращачът му е човек или механично създание.

Следващата част от съобщението гласеше:

ДРЪПНИ-ВЕРИГАТА-ЗА-ДА-ОТГОВОРИШ.

Нел започна да върти щифтовете и промени съобщението на онзи, който наричаше себе си херцог, с АЗ СЪМ ПРИНЦЕСА НЕЛ ЗАЩО МЕ ЗАТВОРИ. После дръпна веригата и след малко тя започна да се изтегля от килията й. Няколко минути по-късно получи следното съобщение:

ДОБРЕ ДОШЛА ПРИНЦЕСО НЕЛ.
ХАЙДЕ ДА ИЗМИСЛИМ ПО-ЕФИКАСЕН НАЧИН
ЗА ОБЩУВАНЕ,

последвано от указания как да използва по-сбита система от щифтове, за да представя числа и как да превръща числата в букви и препинателни знаци. После херцогът предаде:

АЗ СЪМ ИСТИНСКИЯТ ХЕРЦОГ. АЗ СЪЗДАДОХ ТЕЗИ МАШИНИ И ТЕ МЕ ЗАТВОРИХА ВЪВ ВИСОКА КУЛА ДАЛЕЧ НАД ТЕБ. МАШИНАТА, КОЯТО НАРИЧА СЕБЕ СИ ХЕРЦОГ, Е ПРОСТО НАЙ-ГОЛЯМОТО И НАЙ-СЛОЖНО ОТ МОИТЕ ТВОРЕНИЯ.

Нел отговори:

ТАЗИ ВЕРИГА ТЕЖИ СТОТИЦИ КИЛОГРАМИ. ТРЯБВА ДА СТЕ ПРЕКАЛЕНО СИЛЕН ЗА ЧОВЕК.

Херцогът каза:

ТИ СИ УМНА, ПРИНЦЕСО НЕЛ! ВСЪЩНОСТ ВЕРИГАТА ТЕЖИ НЯКОЛКО ХИЛЯДИ КИЛОГРАМА И АЗ Я ДВИЖА С ПОМОЩТА НА МАНИВЕЛА В СТАЯТА МИ, КАТО ОТКЛОНЯВАМ ЕНЕРГИЯТА ОТ ГЛАВНАТА ОС.

Нощта отдавна се бе спуснала над моравата. Нел затвори „Буквара“, взе кошницата си и се прибра вкъщи.

Тя остана до късно с „Буквара“, също както правеше като малка, когато в резултат на следващата сутрин закъсня за черква. Казаха специална молитва за госпожица Матисън, която си бе останала вкъщи и се говореше, че не се чувствала добре. След службата Нел я посети за няколко минути, после се върна право у дома си и отново потъна в „Буквара“.

Зае се едновременно с два проблема. Първо, трябваше да разбере как работи ключалката на вратата. Второ, трябваше да открие дали онзи, който й пращаше съобщенията, е човек или машина. Ако успееше да се увери, че е човек, можеше да го помоли да й помогне с ключалката, но дотогава щеше да пази намеренията си в тайна.

Ключалката имаше само няколко части, които Нел можеше да види: манивелата, езичето и два месингови цилиндъра в горната част, върху който бяха врязани цифри от 0 до 9, така че като се въртяха в различни посоки, можеха да показват числа от 00 до 99. Когато манивелата се въртеше, тези цилиндри се намираха в почти постоянно движение.

Числото отгоре се променяше с всяка брънка, която влезеше в механизма, и очевидно определяше какво ще направи ключалката. Нел бе научила например, че ако числото е 09 и ако следващата брънка от веригата е във вертикално положение (което херцогът определяше като едно), цилиндрите ще се завъртят и ще променят числото на 23. Но ако следващата цифра бе 0 (както херцогът определяше брънките с хоризонтални щифтове), цилиндрите се променяха на 03. Но това не беше всичко: в този случай поради някаква причина механизмът обръщаше посоката, в която се движеше веригата и превърташе щифта от 0 на 1. Тоест, освен да разчита веригата, ключалката можеше и да пише по нея.

От разговора с херцога Нел научи, че числата на цилиндрите са свързани с определени положения. Отначало не знаеше връзката между положенията и затова безцелно минаваше от едно на друго, като си водеше бележки. Скоро получи таблица с 32 различни положения, която показваше как ключалката реагира на цифрите от 0 до 9, когато е във всяко от тях. Трябваше й известно време да попълни всички празни графи в таблицата, защото

някои от положенията можеха да се получат само като се накараше механизмът да пише по веригата определени поредици от единици и нули.

От тези единици и нули щеше да полудее, ако не бяха честите обаждания на херцога, който очевидно нямаше какво друго да прави, освен да й праща съобщения. Всичко това продължи две седмици и Нел бавно, но сигурно напредваше.

— Трябва да се научиш да работиш с ключалката на вратата си — каза херцогът. — Това ще ти позволи да избягаш и да дойдеш да ме освободиш. Аз ще ти давам указания.

Единствената тема, на която той искаше да разговаря, беше техниката и това не можеше да помогне на Нел да разбере дали е човек или машина.

— Защо не отключите собствената си врата — отвърна тя, — и не дойдете вие да ме освободите? Аз съм само клето, безпомощно момиче, сам-самичко на света и съм толкова уплашена и самотна, а вие очевидно сте смел — историята ви наистина е романтична и аз нямам търпение да видя как ще свърши сега, когато съдбите ни се свързаха.

— Машините поставиха на вратата ми специална ключалка, а не Тюрингов механизъм — поясни херцогът.

— Опишете ми как изглеждате — написа Нел.

— Страхувам се, че в мен няма нищо особено — отвърна херцогът. — Ами ти?

— Малко по-висока съм от средния ръст, с блестящи зелени очи, гарваново черна коса, падаща на лъскави вълни до кръста ми, освен ако не я вдигна нагоре, за да подчертая високите си скули и пълни устни. С тесен кръст, дръзка гръд и дълги крака. Алабастровата ми кожа силно се изчервява, когато се развълнувам от нещо, а това се случва често.

— Описанието ти ми напомня за покойната ми жена, Бог да даде покой на душата й.

— Разкажете ми за жена си.

— Темата ме изпълва с такава неизразима скръб, че не мога да пиша за това. А сега, хайде да поработим по Тюринговия механизъм.

Тъй като опитът й да въздейства на чувствата му завърши с неуспех, Нел започна с нещо друго: правеше се на глупава. Рано или късно херцогът щеше да се раздразни. Но той винаги се държеше с нея ужасно търпеливо, дори след двайсетото повторение на „Можете ли пак да ми го обясните с други думи? Все още не мога да го разбера“. Естествено, доколкото знаеше Нел, той се намираше някъде високо, почукваше по стената с окървавени пръсти и просто се преструваше на търпелив. Човек,

заключен в кула години наред, би трябвало да се е научил на безкрайно търпение.

Тя се опита да му пише поезия. Той й отвръщаше с блестящи рецензии, но отклони предложението й да й прати свои стихове, като каза, че начинът им на общуване не е достатъчно подходящ за това.

На двайсетия й ден в тъмницата принцеса Нел най-после успя да отключи вратата. Вместо незабавно да избяга, тя отново се заключи и седна да обмисли следващия си ход.

Ако херцогът беше човек, трябваше да му съобщи, за да обмислят бягството си. Ако бе машина, това щеше да доведе до неприятности. Трябваше да определи самоличността му преди да направи следващия си ход.

Нел му прати ново стихотворение:

За любовта на гърка предаде тя сърцето си,
баща си, короната и родината.
На Наксос те поспряха да отдъхнат.
И после се събуди на брега сама.
Платната на любимия й бледнееха
към хоризонта. Ариадна
в несвяст на пясъка отпусна се
и родния си дом сънува. Минос не й прости
и с твърди като диамант очи
във Лабиринта да я хвърлят нареди.
Но този път съвсем сама. Из пустошта
на мрака се скита Ариадна дни наред,
дорде препъна се във спомена.
Той още из тунелите се виеше.
Тя го уви на пръстите си,
вдигна го от пода,
оплете го в дантела
и го изтри.
Дантелата бе дар за оногова, що я затвори тук.
От сълзи ослепял, той с пръстите си го прочете
и разтвори обятия.

Отговорът дойде прекалено бързо и беше същият, както винаги:

— Наистина завиждам на умението ти да използваш думите. А сега, ако не възразяваш, да насочим вниманието си към вътрешността на Тюринговия механизъм.

Тя го бе изразила толкова явно, колкото смееше, а херцогът пак не беше схванал посланието. Трябваше да е машина.

Защо се опитваше да я измами?

Очевидно механичният херцог желаеше тя да научи какво представляват Тюринговите машини. Тоест, ако машината изобщо можеше да желае нещо.

В програмирането на херцога нещо трябваше да не е наред. Той го знаеше и се нуждаеше от човек, който да го поправи.

Когато Нел разбра всичко това, останалата част от историята за замъка Тюринг бързо се разви от само себе си. Тя се изплъзна от килията и тайно проучи замъка. Воините рядко я забелязваха и когато я виждаха, не бяха в състояние да импровизират — трябваше да се връщат при херцога, за да променя програмите им. Накрая принцеса Нел стигна до стая под вятърната мелница, в която имаше нещо като превключвателен механизъм, и успя да изключи Оста. Няколко часа по-късно пружините в гърбовете на войниците се развиха и всички те спряха на място. Целият замък замръзна, сякаш го бе омагьосала.

Сега вече можеше да обикаля спокойно. Тя отвори трона на херцога и откри под него Тюрингов механизъм. От двете му страни имаше тесни дупки, спускащи се право надолу през пода и в земята, докъдето стигаше лъчът на фенерчето й. Веригата, съдържаща програмата на херцога, висеше от двете страни в тези дупки. Нел се опита да хвърли вътре камъни и не успя да чуе как достигат дъното — веригата трябваше да е безкрайно дълга.

Високо в една от кулите на замъка принцеса Нел откри скелет, седнал на стол, прегърбен над отрупана с книги маса, Мишки, насекоми и птици бяха изяли плътта, но по масата все още имаше останки от сива коса и мустаци. Около шийните прешлени беше увита златна верига, носеща печат с буквата „Т“.

Тя прекара известно време в ровене из книгите на херцога. Повечето бяха тетрадки, в които е трябвало да скицира бъдещите си изобретения. Имаше планове за цели армии от Тюрингови машини, замислени така, че да се движат успоредно, както и за вериги, които можеха да се включват на повече от две положения, а също за механизми, способни да четат и пишат по двуизмерни, вместо по едноизмерни пластове вериги, и за триизмерна Тюрингова решетка, оформена като куб със страна километър и половина, през която да се движи Тюрингова машина.

Независимо колко се усложняваха изобретенията му, херцогът винаги намираше начин да симулира поведението им, като вкарва достатъчно дълга верига в някоя от традиционните Тюрингови машини. С други думи, макар че работеха по-бързо от първоначалния модел, успоредните и многоизмерните механизми всъщност не вършеха нищо различно.

Един следобед Нел седеше на любимата си морава и четеше

за тези неща в „Буквара“, когато от гората се появи вихрогон без ездач и се спусна право към нея. Само по себе си, това не бе толкова необичайно — вихрогоните бяха достатъчно интелигентни, за да ги пращат да търсят определени хора. Но рядко ги пращаха да търсят Нел.

Вихрогонът галопираше към нея с пълна скорост, после рязко заби копита само на няколко крачки от Нел — номер, който лесно можеше да изпълни без ездач на гърба. Носеше писмо, написано от ръката на госпожица Ужасян: „Нел, моля те, ела незабавно. Госпожица Матисън помоли да присъстваш и няма време“.

Нел не се поколеба. Тя събра вещите си, напъха ги в малкото багажно отделение на коня и го яхна.

— Давай! — каза Нел. После се намести добре, стисна дръжките и прибави: — Неограничена скорост. — Секунди по-късно вихрогонът изминаваше разстоянията между дърветата с бързината на леопард.

От начина, по който минаваха тръбите, Нел предположи, че госпожица Матисън е включена в Захранването по два-три различни начина, макар че всичко дискретно беше скрито под многобройни одеяла, натрупани върху тялото й като въздушни пластове торта. Виждаха се само лицето и ръцете й и това за първи път от запознанството им напомни на Нел колко стара е всъщност госпожица Матисън. Силната й личност правеше сляпа и нея, и всички останали момичета за очевидните доказателства за възрастта й.

— Моля ви, оставете ни сами, госпожице Ужасян — каза госпожица Матисън и госпожица Ужасян предпазливо отстъпи назад, като по пътя си хвърляше неохотни и укорителни погледи.

Нел седна на ръба на леглото и внимателно вдигна едната ръка на госпожица Матисън от юргана, сякаш бе хербаризирано листо от някакво рядко дърво.

— Нел — заговори госпожица Матисън, — не губи последните ми няколко останали мига с любезности.

— О, госпожице Матисън… — започна Нел, но очите на старата дама се разшириха и тя отправи на Нел характерен поглед, упражняван през много десетилетия в класната стая, който все още не беше загубил способността си да въдворява тишина.

— Помолих да дойдеш тук, защото си любимата ми ученичка. Не! Не казвай нищо — спря я госпожица Матисън, когато Нел наведе лицето си към нея. Очите й бяха пълни със сълзи. — Учителите не би трябвало да имат любимци, но аз наближавам момента, в който трябва да изповядам всичките си грехове, така че слушай.

Зная, че имаш тайна, Нел, макар че не мога да си представя каква, зная също, че тайната ти те е направила различна от която и да е друга моя ученичка. Чудя се, какво мислиш да правиш с живота си, когато напуснеш тази Академия и навлезеш в света, както съвсем скоро трябва да стане?

— Ще положа Клетвата, разбира се, веднага щом стана на необходимата възраст. Предполагам, че също ще трябва да изучавам изкуството на програмирането и как се правят интерактиви. Някой ден, разбира се, след като стана една от поданичките на Нейно величество, бих искала да си намеря добър съпруг и може би да отгледам деца…

— О, я стига — прекъсна я госпожица Матисън. — Ти си млада жена — разбира се, че мислиш дали да имаш деца — всяка млада жена мисли за това. Не ми остава много време, Нел, и трябва да свършим с онова, по което приличаш на всички други момичета, и да се съсредоточим върху разликите.

В този момент старата дама с изненадваща сила стисна ръката на Нел и леко повдигна глава от възглавницата. Многобройните бръчки по челото ѝ станаха по-дълбоки и тъмните ѝ очи напрегнато заблестяха.

— Съдбата ти е белязана по някакъв начин, Нел. Зная го още от деня, в който лорд Финкъл-Макгроу дойде при мен и ме помоли да те приема — дрипаво отрепско момиченце — в Академията си.

Можеш да се опитваш да се държиш като всички — ние се опитахме да те направим като всички — можеш да се преструваш, че си като всички, ако настояваш, можеш даже да положиш Клетвата, — но всичко това е лъжа. Ти си различна.

Тези думи разтърсиха Нел като внезапен студен вятър, носещ чист планински въздух, и отнесоха приспивния облак на сантименталността. Сега тя стоеше разкрита и изключително уязвима. Но това не ѝ бе неприятно.

— Предлагате ми да напусна гръдта на племето, което ме осинови, така ли?

— Предлагам ти да си една от малцината, които са над племената. Освен това вече определено не се нуждаеш от каквато и да е гръд — отвърна госпожица Матисън. — След време ще разбереш, че това племе е също толкова добро, колкото всяко останало — всъщност, по-добро от повечето. — Госпожица Матисън дълбоко въздъхна и като че ли се разтвори в завивките си. — Не ми остава много. Затова ме целуни и върви по пътя си, момиче.

Нел се наведе и притисна устни към бузата на госпожица Матисън, която изглеждаше съсухрена, но се оказа изненадващо

мека. После, тъй като не искаше да си тръгне толкова изведнъж, тя обърна глава и за няколко секунди я отпусна на гърдите на госпожица Матисън. Старицата немощно я погали по косата.

— Сбогом, госпожице Матисън — каза Нел. — Никога няма да ви забравя.

— Нито пък аз — промълви госпожица Матисън, — макар да признавам, че това не означава много нещо.

Пред дома на управителя Муър здраво стоеше много голям вихрогон, подобен на кръстоска между першерон и малък слон. Това беше най-мръсното нещо, което Нел бе виждала през живота си — дори само покриващата го мърсотия трябва да тежеше стотици килограми и миришеше на екскременти и застояла вода. В ставата между две съседни плочки на бронята се беше заклещила вейка от черница с листа и няколко плода, а от глезените му се нижеха дълги клонки равнец.

Управителят седеше насред бамбуковата си горичка, обгърнат в броня на хоплит, също толкова покрит с мърсотия, която го правеше двойно по-голям и голата му глава изглеждаше абсурдно малка на фона на огромното му тяло. Беше свалил шлема си и го бе захвърлил в езерото, където плаваше като изкормен корпус на дреднаут. Управителят изглеждаше много изтощен и зяпаше с празен поглед без да премигва към някаква лиана, която бавно, но неумолимо изтласкваше глицинията. Веднага щом видя изражението на лицето му, Нел му направи чай и му го донесе. Муър протегна към малката алабастрова чаша брониранитe си ръкавици, които биха могли да смачкат камък, все едно че е изсъхнал хляб. Вътрешността на дебелите цеви на оръжията, вградени в бронята му, бяха покрити със сажди. Той пое чашата от ръцете на Нел с точността на робот-хирург, но не я вдигна към устните си. Навярно се страхуваше, че от изтощение може да блъсне порцелана в зъбите си или дори да се самообезглави. Очевидно се успокояваше просто като държи чашата и гледа към парата, издигаща се от повърхността на чая. Ноздрите му се разшириха веднъж, после още един път.

— Дарджийлинг[7] — каза той. — Подходящо име. Винаги съм си мислил за Индия като за по-цивилизовано място от Китай. Сега трябва да изхвърля всички видове китайски чай. Време е да премина на индийски. — Той се подсмихна.

Бели следи от засъхнала сол се спускаха от ъгълчетата на очите към косата му. Дълго време беше яздил с шлем на главата. На Нел й се искаше да е можела да види управителя да се носи из Китай на бойния си вихрогон.

— За последен път се оттеглих — поясни той и кимна по посока на Китай. — Свърших малко консултантска работа за един господин там. Сложна личност. Вече е мъртъв. Имаше много лица, но сега ще остане в историята като поредния проклет китайски воин, който не е постигнал успех. Забележително е, мила — каза той и за първи път погледна към Нел, — колко много пари можеш да спечелиш като отблъскваш прилива. Накрая трябва да се измъкнеш, докато още можеш. Не е много достойно, но пък предполагам, че консултантите нямат достойнство.

Нел не можеше да си представи, че управителят Муър иска подробно да разговаря за последните събития, затова промени темата.

— Мисля, че най-после разбрах какво се опитвахте да ми кажете преди няколко години за това какво е да си интелигентен — рече тя.

Управителят мигновено просия.

— Радвам се да го чуя.

— Викитата имат сложен морален кодекс. Развил се е от моралната низост на предишни поколения, също както първите викторианци са били предхождани от джорджианци и периода на Регентството. Представителите на старата гвардия вярват в този кодекс, тъй като са стигнали до него със собствен опит. Те възпитават й децата си да вярват в този кодекс… — но децата им вярват в него поради съвсем различни причини.

— Вярват в него — отвърна управителят, — защото са научени да вярват в него.

— Да. Някои от тях изобщо не му се противопоставят — превръщат се в ограничени хора, които могат да ти кажат в какво вярват, но не и защо. Други виждат лицемерието на обществото и се разбунтуват — като Елизабет Финкъл-Макгроу.

— По кой път възнамеряваш да поемеш ти, Нел? — заинтригуван попита управителят. — По пътя на съглашенството или на бунта?

— По нито един. И двата са ограничени — те са само за хората, които не могат да се справят с противоречията и двусмислиците.

— О! Отлично! — възкликна управителят. Сякаш за да подчертае думите си, той удари по земята със свободната си ръка и вдигна дъжд от искри.

— Подозирам, че тъй като е интелигентен, лорд Финкъл-Макгроу вижда цялото лицемерие на обществото, но въпреки това държи на принципите му, защото като цяло така е най-добре. Подозирам също, че се е тревожил как най-добре да внуши тази

позиция на младите хора, които не могат да разберат като него историческите й основания — този факт обяснява защо се интересува от мен. „Букварът“ може да е бил негова идея — първи опит систематично да започне да действа в тази насока.

— Графът внимателно разиграва картите си — отвърна управителят Муър, — и затова не мога да кажа дали предположенията ти са верни. Но признавам, че са логични.

— Благодаря ви.

— Какво възнамеряваш да правиш сега, когато сглоби всички късчета от мозайката? Още няколко години образование и лустро ще ти позволят да положиш Клетвата.

— Аз, разбира се, съзнавам, че имам благоприятни перспективи в Атлантската филозона — каза Нел, — но мисля, че за мен няма да е подходящо да тръгна по правия, тесен път! Сега заминавам за Китай, за да търся щастието си.

— Е — рече управителят Муър, — пази се от „Юмруците“. — Погледът му заблужда към очуканата му, мръсна броня и се насочи към плаващия шлем. — Те вече идват.

Най-добрите изследователи като Бъртън бяха полагали всички усилия, за да се слеят с околните. В този дух Нел спря при един обществен синтетичен компилатор, свали дългата си рокля и си избра нови дрехи — тъмносин, прилепнал по тялото гащеризон с пулсиращ, оранжев надпис, гласящ „СЛУЧВАТ СЕ ГАДОСТИ“. Тя размени старите си дрехи за чифт енергийни кънки и после се насочи право към Високото шосе. То се издигаше над земята в продължение на няколко километра и после в краката й се появи Икономическата зона Пудонг, а след това и Шанхай. Нел внезапно започна да набира скорост и трябваше да изключи енергията на кънките. Сега минаваше над оризищата. Вече беше сама в Китай.

Семейство Хакуърт се среща. Хакуърт започва търсенето си. Неочакван спътник

Атлантида/Сиатъл беше проектиран като малък и практичен град — тесните, лъкатушещи протоци на пролива Пюджит, вече пълни с естествени острови, не оставяха много място за изкуствени. Затова го бяха направили дълъг, успореден на теченията и доста оскъден на паркове, морави, полета, ферми и провинциални имения. Голямата част от района на Сиатъл все още бе достатъчно богата и цивилизована и новите атланти не възразяваха да живеят там, а малките викториански мини-

имения, особено на изток от езерото, бяха пръснати из усойните гористи царства на софтуерните ханове. Гуен и Фиона бяха наели къща в един от тези райони.

Тези малки анклави на Нова Атлантида изпъкваха от околната гора по същия начин, по който викарият в утринно палто и твърда яка би се отличавал в пещерата на барабанчиците. Преобладаващата архитектура сред онези, които не бяха възприели неовикторианските принципи, беше подземна, сякаш тези хора някак се срамуваха от собствената си човечност и не можеха да отсекат дори няколко от огромните ели, монотонно покриващи склоновете към замръзналия хребет на Каскадите. Полузаровените в земята сгради не бяха истински къщи, а отделни модули, пръснати тук-там и свързани с галерии или тунели. Залепени правилно един за друг или издигнати на възвишения, тези модули можеха да образуват стабилна къща, но за Хакуърт, който яздеше из областта на път към семейството си, всичко това беше потискащо и смущаващо. Десетте години сред барабанчиците не бяха променили неовикторианския му естетизъм. Не можеше да каже къде свършва едната къща и къде започва другата — всички те бяха свързани помежду си като неврони в мозък.

Въображението му като че ли отново овладяваше зрителната му кора — вече не можеше да вижда елите, а само аксони и дендрити, увиснали в черно триизмерно пространство, пакети от лостова логика, маневрираща сред тях като космически сонди, срещащи се и сливащи се сред нервните влакна.

Беше прекалено агресивно за блену̀ване и прекалено абстрактно за халюциниране. Мислите му се проясниха едва когато лицето му бе облъхнато от студена влага. Той отвори очи и разбра, че Похитител е спрял след излизането си от дърветата на покрит с мъх хребет. Под него се виждаше скалиста котловина с няколко настлани с камъни улици, зелен парк, покрит с червени гераниуми, църква с остър бял връх, варосани четириетажни джорджиански сгради, заобиколени с черни огради от ковано желязо. Защитната мрежа бе рядка и слаба — софтуерните ханове бяха поне също толкова добри в тези неща, колкото специалистите на Нейно величество и затова анклавите на Нова Атлантида в този район можеха да разчитат на съседите си да поемат на раменете си голяма част от този товар.

Похитител внимателно се спусна по стръмния склон, докато Хакуърт гледаше към малкия анклав и си мислеше колко познат му се струва. След напускането на барабанчиците не бяха минавали и десет минути без да изпита усещане за това, че вече е преживял тези неща и сега това чувство бе особено силно.

Навярно се дължеше на факта, че до известна степен всички селища на Нова Атлантида си приличаха. Но той подозираше, че някак си е виждал това място по време на контактите си с Фиона през годините.

Прозвучаха един-два удара на камбана и от училището с куполовиден покрив започнаха да излизат момичета в карирани униформени поли. Хакуърт знаеше, че това е училището на Фиона и че тя не е съвсем щастлива там. След като ученичките се отдалечиха, той вкара Похитител в училищния двор и започна да обикаля около сградата, като надничаше през прозорците. Бързо откри дъщеря си, седнала на една от масите в библиотеката приведена над книга, очевидно някаква форма на наказание.

Ужасно му се искаше да влезе вътре и да я прегърне, защото знаеше, че е прекарала много мъчителни часове и че е самотна. Но се намираше в Нова Атлантида и трябваше да съблюдава определени норми на поведение. Всяко нещо с времето си.

Къщата на Гуендолин се намираше само на няколко пресечки. Хакуърт натисна звънеца, решен да спазва всички формалности, тъй като сега идваше като непознат.

— Мога ли да попитам с какво е свързано посещението ви? — попита прислужницата, когато Хакуърт постави визитката си върху подноса. Той не харесваше тази жена, която се наричаше Амилия, защото не я харесваше Фиона, а Фиона не я харесваше, защото Гуен й бе дала известна власт в къщата и Амилия обичаше да я упражнява.

Все пак се опита да не се обърква и се зачуди как е възможно да знае всички тези неща.

— Бизнес — любезно каза Хакуърт. — Семеен бизнес.

Амилия беше стигнала до средата на стълбите, когато погледът й най-после се спря на визитката му. Тя едва не изпусна подноса и трябваше да се хване за перилата с една ръка, за да не загуби равновесие. Прислужницата замръзна на място за няколко секунди, като се опитваше да устои на изкушението да се обърне и накрая му се поддаде. Лицето й изразяваше омраза, примесена с очарованост.

— Моля, изпълнете задълженията си — настоя Хакуърт, — и престанете с вулгарния драматизъм.

Унилата Амилия светкавично се изкачи по стълбите с картичката му. Последва продължителен приглушен смут. Няколко минути по-късно прислужницата се върна долу и го въведе в гостната. Хакуърт забеляза, че по време на отсъствието му Гуендолин е успяла да довърши дългосрочната стратегия за закупуване на мебели, над чието разработване бе прекарала толкова много време през първите години на брака им. Съпругите

и вдовиците на тайните агенти от Протоколната служба могат да разчитат, че за тях ще полагат сериозни грижи и Гуен не бе оставила заплатата му да събира праха.

Бившата му жена предпазливо се спусна по стълбите и постоя около минута пред матовите врати на гостната, като надничаше към него през тънките завеси. Накрая влезе, без да среща погледа му, и седна на отдалечен стол.

— Здравейте, господин Хакуърт — каза тя.

— Госпожо Хакуърт. Или пак сте госпожица Лойд?

— Да.

— О, това ще ме затрудни. — Когато чу името госпожица Лойд, Хакуърт си помисли за времето, когато я беше ухажвал.

Поседяха заедно около минута в мълчание, вслушвайки се в тракането на големия часовник.

— Добре — заговори той, — няма да ви обременявам с обяснения за смекчаващи вината обстоятелства, както не искам и прошката ви. Честно казано, не съм сигурен, че я заслужавам.

— Благодаря ви.

— Бих искал да знаете, госпожице Лойд, че съчувствам на постъпките, които сте направили, за да получите развод и в това отношение не изпитвам никакви съжаления.

— Добре.

— Трябва също да знаете, че каквото и да е било, колкото и да е било непростимо, поведението ми не е било мотивирано от опит да отхвърля вас или брака ни. Всъщност, то изобщо не се е отразило на вас, а по-скоро на мен.

— Благодаря ви, че изяснихте този въпрос.

— Съзнавам, че колкото и да са искрени, всичките ми надежди да подновим предишната си връзка са безплодни и затова днес няма да ви безпокоя.

— Не мога да изразя колко съм облекчена, че разбирате положението.

— Бих искал обаче да съм от полза за вас с Фиона и да ви помогна да преодолеете затрудненията си.

— Много сте любезен. Ще ви дам визитката на адвоката си.

— И, разбира се, с нетърпение очаквам отново да установя някакви връзки с дъщеря си.

Този разговор, който до момента вървеше гладко като машина, сега се отклони от трасето си. Гуендолин почервеня и се вцепени.

— Ти… ти, копеле мръсно.

Предната врата се отвори. С учебници в ръце, Фиона влезе във фоайето. Амилия незабавно я пресрещна и я завъртя с гръб към вратите на фоайето, като препречваше погледа й и тихо и

ядосано й говореше.

Хакуърт чу гласа на дъщеря си. Имаше прелестен глас, дрезгав алт, и той би го познал навсякъде.

— Недей да ме лъжеш, познах вихрогона му! — извика тя, най-после изблъска Амилия от пътя си и се втурна в гостната, стройна, несръчна и красива, самото въплъщение на радостта. Фиона направи две крачки по ориенталския килим и се хвърли в обятията на баща си, където остана няколко минути, избухвайки ту в сълзи, ту в смях.

Гуен трябваше да бъде изведена от стаята от Амилия, която моментално се върна и застана наблизо, сключила ръце зад гърба си като войник на пост, без да пропуска нито едно движение на Хакуърт. Той не можеше да си представи какво подозира, че е в състояние да направи — може би кръвосмешение в салона? Но нямаше смисъл да разваля момента, като си мисли за такива неща, затова просто изхвърли прислужницата от ума си.

Баща и дъщеря имаха възможност да разговарят четвърт час, всъщност само да изреждат теми за бъдещи разговори. После Гуен възстанови самообладанието си достатъчно, за да се върне в гостната и двете с Амилия застанаха рамо до рамо, потрепервайки в синхронен резонанс, докато накрая Гуен не се обади:

— Фиона, когато ти нахлу тук, ние с твоя… баща… тъкмо провеждахме много сериозно обсъждане. Моля те, остави ни насаме за няколко минути.

Макар и неохотно, Фиона се подчини. Гуен зае предишното си място и Амилия излезе навън. Хакуърт забеляза, че жена му е донесла някакви документи, подлепени с червена лепенка.

— Това са документите, уреждащи условията на развода ни, включително онези, които се отнасят до Фиона — обясни тя. — Страхувам се, че вие вече ги нарушавате. Разбира се, това може да ви се прости, тъй като нямахте адрес, за да ви пратим тази информация. Излишно е да казвам, че е задължително да се запознаете с тези документи, преди отново да почукате на вратата ми.

— Естествено — отвърна Хакуърт. — Благодаря ви, че сте ми ги запазили.

— Ако обичате да напуснете този дом…

— Разбира се. Приятен ден — кимна Хакуърт, взе документите от треперещата ръка на Гуен и енергично си тръгна. Малко се изненада, когато чу Амилия да го вика от вратата.

— Господин Хакуърт. Госпожица Лойд иска да знае дали вече сте установили местожителството си, за да ви прати личните вещи.

— Все още не — каза Хакуърт. — В движение съм.

Амилия просия.

— В движение накъде?

— А, всъщност не зная — рече Хакуърт. С периферното си зрение зърна движение и видя Фиона на един от прозорците на втория етаж. Сваляше резетата. — В момента съм в нещо като търсене.

— Търсене на какво, господин Хакуърт?

— Не мога точно да ви кажа. Нали знаете, строго секретно и така нататък. Свързано е с един алхимик. Кой знае, възможно е преди всичко да свърши да се появят също вълшебници и таласъми. С удоволствие ще ви разкажа, щом се върна. Дотогава, бъдете любезна, помолете госпожица Лойд още малко да запази личните ми вещи. Навярно няма да ми трябват повече от десет години.

С тези думи Хакуърт пришпори Похитител и пое с извънредно решителна крачка.

Фиона караше велосипед с робоколела. Тя догони баща си точно преди да е стигнал до охранителната мрежа. Майка й и Амилия се бяха материализирали на една пресечка зад тях в автомобил и внезапното чувство за опасност накара Фиона да скочи от седлото на велосипеда си върху задницата на Похитител, като каубой от филм, който сменя конете си в движение. Полите й не бяха пригодени за каубойски маневри и се вдигнаха нагоре. Накрая момичето увисна върху гърба на вихрогона като чувал боб, стиснало с една ръка рудиментарния израстък, където би трябвало да е опашката му, ако беше кон, а с другата прегърнало баща си през кръста.

— Обичам те, майко! — извика Фиона, докато излизаха през мрежата извън юрисдикцията на семейното право на Нова Атлантида. — Не мога да кажа същото за теб, Амилия! Но скоро ще се върна, не се тревожете за мен! Довиждане! — И после папратите и мъглата зад тях се затвориха, и двамата останаха сами в дълбоката гора.

Карл Холивуд полага Клетвата. Разходка край Темза. Среща с лорд Финкъл-Макгроу

Карл положи Клетвата в Уестминстърското абатство в изненадващо приятен ден през април и после отиде да се поразходи край реката, без да се отправя прекалено направо за приема, уреден в негова чест в „Хопкинс тиътър“ край Лестър

Скуеър. Макар и без педомотив, той вървеше със същата скорост, с която мнозина наоколо тичаха за здраве. Още от първото си идване в Лондон като недохранен театрален студент предпочиташе да ходи пеш. Особено разходката край кея, където другите пешеходци бяха сравнително малко, му даваше възможност да пуши големи стари автентични пури или понякога лула с тютюн от шипки. Фактът, че е викторианец, не означаваше, че трябва да се отказва от особеностите си, всъщност тъкмо обратното. Докато минаваше покрай стария, покрит с дупки от шрапнели Обелиск на Клеопатра, обвит в напомнящия на комета ореол на собствения си гъст дим, той си мислеше, че това може да започне да му харесва.

Край перилата стоеше господин с цилиндър, който безизразно гледаше към водата. Когато се приближи, Карл видя, че това е лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу, който по време на кинофонен разговор един-два дни по-рано беше казал, че в близко бъдеще би искал лично да се срещне с него.

Спомнил си за новата си племенна връзка, Карл Холивуд свали шапка и се поклони. Финкъл-Макгроу разсеяно отвърна на поздрава.

— Моля ви, приемете най-искрените ми поздравления, господин Холивуд. Добре дошъл във филозоната.

— Благодаря ви.

— Съжалявам, че нямах възможност да присъствам на някое от представленията ви в „Хопкинс“ — приятелите ми ви обсипаха с комплименти.

— Приятелите ви са извънредно любезни — отвърна Карл Холивуд. Той все още не бе съвсем уверен в познанията си по етикета. Да приеме комплимента едно към едно щеше да е самохвално, но да намекне, че приятелите на Негова светлост са некомпетентни театрални критици едва ли беше подходящо. Той се спря на не толкова опасното обвинение, че тези приятели страдат от излишна доброта.

Финкъл-Макгроу се отдръпна от парапета и тръгна край реката, като поддържаше доста енергична крачка за човек на неговата възраст.

— Бих казал, че вие сте много ценно попълнение за нашата филозона, която, колкото и да е блестяща в областта на търговията и науката, се нуждае от повече хора на изкуството.

Тъй като не искаше да се присъединява към критиката на племето, което току-що бе положил тържествена Клетва да поддържа, Карл прехапа устни и се замисли какво би могъл да отговори.

Финкъл-Макгроу продължи:

— Смятате ли, че не сме в състояние да насърчаваме собствените си деца към изкуствата или да привличаме достатъчно хора като вас, а може би и двете неща?

— При цялото ми уважение, Ваша милост, не съм непременно съгласен с думите ви. Нова Атлантида има много големи хора на изкуството.

— О, я стига. Защо всички те идват отвън, като вас? Всъщност, господин Холивуд, щяхте ли изобщо да положите Клетвата, ако не беше славата ви на театрален продуцент?

— Струва ми се, че предпочитам да тълкувам въпроса ви като част от диалог на Сократ за мое назидание — предпазливо отвърна Карл Холивуд, — а не като проява на неискреност от моя страна. В действителност, точно преди да ви срещна, аз се наслаждавах на пурата си, разглеждах Лондон и си мислех колко добре ми подхожда всичко това.

— Подхожда ви, защото вече сте на известна възраст. Постигнали сте успех и сте прочут. Дрипавият бохемски живот е спрял да ви привлича. Но щяхте ли да бъдете в сегашното си положение, ако не бяхте водили този живот като по-млад?

— Щом споменавате за това — отвърна Карл, — съгласен съм, че в бъдеще бихме могли да се опитаме да осигурим за млади бохеми…

— Няма да се получи — прекъсна го Финкъл-Макгроу. — От години си мисля за това. Имах същата идея: да организирам тематичен парк за млади бохеми, пръснат във всички по-големи градове, в който младите атлантяни да могат да се събират и да вилнеят, когато са в настроение. Идеята обаче не е осъществима. Господин Холивуд, през последните десетина години посветих толкова много усилия за системното насърчаване на бунтарството.

— Наистина ли? Не се ли безпокоите, че вашите млади бунтари ще мигрират в други филозони?

Ако можеше да се целуне отзад, Карл Холивуд щеше да го направи, веднага щом довърши изречението. Бе забравил за неотдавнашното и широко обсъждано в пресата отстъпничество на Елизабет Финкъл-Макгроу в „Криптнет“. Но графът прие думите му спокойно.

— Някои от тях ще го направят, както показва случаят с моята внучка. Но какво всъщност означава прехвърлянето на такива млади личности в друга филозона? Това означава, че са надраснали младежкото лекомислие и вече не желаят да принадлежат на дадено племе, само защото това е пътят на най-слабо съпротивление — че са си изградили принципи и са загрижени за личната си самостоятелност. Накратко, това

означава, че са се превърнали в достойни членове на Нова Атлантида веднага щом са стигнали до мъдрото разбиране, че това в крайна сметка е най-доброто от всички възможни племена.

— Вашата стратегия беше прекалено сложна, за да следвам мисълта ви. Благодаря ви за обяснението. Вие насърчавате бунтарството, защото смятате, че ще даде резултат, противоположен на онзи, който човек наивно може да очаква.

— Да. И в това се състои целият смисъл да си лорд на справедливостта, нали разбирате — да се грижиш за интересите на обществото като цяло, а не да рекламираш собствената си група. Във всеки случай, това ни навежда на въпроса за рекламата, който повдигнах в интерактивната секция на „Таймс“ и по време на последвалия ни кинофонен разговор.

— Да — отвърна Карл Холивуд, — вие търсите интерактори, участвали в проекта „Илюстриран буквар на младата дама“.

— „Буквварът“ беше моя идея. Аз го поръчах. И платих интерактивните хонорари. Разбира се, поради начина, по който е организирана медийната система, няма как да определя самоличността на интеракторите, на които пращах хонорари — и оттук необходимостта от публична реклама.

— Ваша милост, веднага трябва да ви кажа — и щях да ви го кажа по кинофона, ако не бяхте настояли да отложим важния разговор за лична среща, — че самият аз не съм интерактирал в „Буквара“. Направи го моя приятелка. Когато видях рекламата, аз поех ангажимента да отговоря от нейно име.

— Научих, че интеракторите често били преследвани от прекалено агресивни техни почитатели — кимна Финкъл-Макгроу, — и затова разбирам защо сте избран за посредник в този случай. Искам да ви уверя, че мотивите ми са напълно почтени.

Лицето на Карл придоби обидено изражение.

— Ваша милост! Никога не бих допуснал обратното. Присвоявам си тази роля, не за да защитя въпросната млада дама от каквато и да е злонамереност от ваша страна, а просто защото обстоятелствата, в които е попаднала, я замесват с донякъде неприятен бизнес.

— Тогава моля ви, кажете ми каквото знаете за младата жена.

Карл накратко разказа на лорда на справедливостта за връзката на Миранда с „Буквара“.

Финкъл-Макгроу особено се интересуваше колко време прекарва Миранда в „Буквара“ всяка седмица.

— Ако изчисленията ви са дори само приблизително точни, тази млада жена трябва сама да е извършила поне девет десети от интерактирането, свързано с този екземпляр на „Буквара“.

— Този екземпляр ли? Искате да кажете, че има и други?

Финкъл-Макгроу мълчаливо повървя няколко секунди, после отвърна с по-тих глас:

— Общо са три екземпляра. Първият взе моята внучка — надявам се, ще оцените, че ви казвам това поверително. Вторият попадна у Фиона, дъщерята на майстора, който създаде „Буквара“. Третият отиде в Нел, малко отрепско момиченце.

Накратко, трите момичета реагираха съвсем различно. Елизабет е бунтовна и енергична и преди няколко години загуби интерес към „Буквара“. Фиона е умна, но потисната, класически маниакално-депресивен артистичен тип. От друга страна, Нел е най-обещаващата млада дама.

Направих анализ на читателските навици на момичетата, което беше много сложно заради присъщата секретност на медийната система. Заключенията обаче изхождат от сметките, които платихме за наемането на интерактори. Стана ясно, че в случая с Елизабет, интерактирането се извършва от стотици различни изпълнители. В случая с Фиона сметките бяха удивително ниски, защото голяма част от интерактирането се извършваше от човек, който не искаше пари за услугите си — навярно баща й. Но това е друга история. В случая с Нел, на практика цялото интерактиране се извършваше от един и същи човек.

— Звучи ми така — каза Карл, — сякаш приятелката ми е установила връзка с екземпляра на Нел…

— А оттук и с Нел — довърши лорд Финкъл-Макгроу.

— Мога ли да попитам защо желаете да се свържете с интерактора?

— Защото тя е основна част от онова, което става тук — отвърна лорд Финкъл-Макгроу, — а аз не го очаквах. Според първоначалния план, интеракторът не трябваше да е важен елемент.

— Тя го е направила — обясни Карл Холивуд, — като е жертвала кариерата и голяма част от живота си. Трябва да разберете, Ваша милост, че приятелката ми не е била само наставничка на Нел. Тя е станала нейна майка.

Тези думи като че ли поразиха лорд Финкъл-Макгроу. Той се олюля и известно време бавно крачеше покрай брега, потънал в размисъл.

— Преди няколко минути вие ме накарахте да смятам, че установяването на връзка с въпросния интерактор няма да е тривиален процес — с тих глас най-после каза той. — Тя вече не играе ли във вашата трупа?

— Преди няколко години си взе отпуска, за да се съсредоточи

върху Нел и „Буквара“.

— Разбирам — кимна лордът на справедливостта, като леко подчерта думата и я превърна във възклицание. Беше развълнуван. — Господин Холивуд, надявам се, че няма да се обидите от неделикатността на въпроса ми дали тази отпуска е била платена.

— Ако се беше наложило, щях да платя. Но има друг спонсор.

— Друг спонсор — повтори Финкъл-Макгроу. Очевидно бе очарован и малко притеснен от използването на финансовия жаргон в този контекст.

— Сделката беше сравнително проста, каквито предполагам, са в основата си всички сделки — поясни Карл Холивуд. — Миранда искаше да открие Нел. Общоприетото мислене диктува, че това не е възможно. Има обаче някои, които твърдят, че може да се направи чрез несъзнателни, нерационални процеси. Съществува едно племе, наречено „барабанчиците“, което обикновено живее под водата…

— Известно ми е — прекъсна го лорд Финкъл-Макгроу.

— Преди няколко години Миранда отиде при барабанчиците — продължи Карл. — Влязла в партньорство. Другите й двама партньори били господин, когото познавам, също от театралния бизнес, и финансов спонсор.

— Какво се е надявал да получи от това спонсорът?

— По-добра връзка с колективното подсъзнание — отвърна Карл Холивуд. — Смятал е, че за развлекателната индустрия това ще е същото като философският камък за алхимията.

— А резултатите?

— Всички очакваме Миранда да се свърже с нас.

— Никаква вест ли нямате от нея?

— Само в сънищата си — каза Карл Холивуд.

Преходът на Нел през Пудонг. Тя попада в кабинетите на мадам Пит. Разговор с нея

Докато се пързаляше на запад, Нел можеше да зърне Шанхай само през вертикалните отвори между високите сгради на Икономическата зона Пудонг. Пудонг се издигаше от равнината на източния бряг на Хуанг Пу. Почти всички небостъргачи бяха от медиатронни строителни материали. Някои носеха модернизираните японски йероглифи, изпълнени в сложни цветови съчетания, но повечето надписи бяха с по-гъсто разположените, решителни йероглифи, използвани от

китайците — огненочервени или черни на фон със същия цвят.

Англо-американците имаха своя Манхатън, японците си имаха Токио. Хонконг беше приятно място за работа, но като цяло имаше западняшки вид. Когато се бяха върнали в родината си, за да издигнат своя паметник на предприемачеството, отвъдокеанските китайци го бяха направили тук, при това по-голям, по-блестящ и несъмнено по-червен от който и да е друг град. Нанотехнологичната възможност за строеж на здрави постройки, които в същото време са по-леки от въздуха, се бе появила тъкмо навреме, когато всички последни оризища бяха изместени от огромни бетонни основи и над първото поколение от седемдесет-осемдесететажни сгради беше разцъфнал свод от леки постройки. Тази нова архитектура бе естествено голяма, елипсовидна и обикновено се състоеше от огромна, заобиколена с неон топка, набучена на шип, така че Пудонг беше по-голям и по-гъсто застроен на триста метра над земята, отколкото на равнището на улиците.

Гледката от върха на голямата арка на Високото шосе бе странно сплескана и бледа, сякаш цялата сцена бе втъкана в невероятно сложен брокат, оставен няколко десетилетия да събира прах и после закачен само на три метра пред Нел. Малко по-рано слънцето бе залязло и небето все още носеше оранжеви отблясъци, които помръкваха в лилав сумрак, разделен на неравномерни участъци от пет стълба дим, издигащ се право нагоре от хоризонта към тъмния небесен свод много километри на запад, някъде сред копринените и чаени райони между Шанхай и Съджоу.

Докато се спускаше по западния склон на арката и пресичаше крайбрежието на Китай, буреносният неонов облак над главата й постепенно я погълна и се разви в три измерения — а тя все още беше на няколко километра от него. Крайбрежните райони се състояха от безкрайни четири-пететажни бетонни блокове, които изглеждаха по-древни от Великата стена, макар че действителната им възраст не би могла да надхвърля няколко десетилетия. Краищата им откъм улицата бяха украсени с големи табла, някои от които медиатронни, но немалко просто нарисувани. През първия километър повечето от тях бяха предназначени за бизнесмени, току-що пристигащи от Ню Шузан и особено от анклава Нова Атлантида. От тези табла Нел заключи, че посетителите от Нова Атлантида играят важна роля за разцвета на казината и публичните домове, и от стария вид, и от по-новите сценарийно-фантастични емпории, в които човек можеше да е звезда в пиеса, написана от самия него. Нел намали скоростта, за да разгледа някои от рекламите и запомни адресите

на онези, които изглеждаха особено нови или добре изпълнени.

Все още нямаше ясен план. Знаеше само, че трябва решително да продължава напред. Тогава младите мъже, които разговаряха по клетъчните си телефони на тротоарите, щяха да продължават да я заглеждат, но нямаше да й досаждат. В момента, в който спреше или проявеше дори най-незначителна неувереност, те щяха да й се нахвърлят.

В гъстия влажен въздух край Хуанг Пу се рееха милиони тонове въздушни шамандури и Нел чувстваше, че всеки килограм от тежестта им притиска ребрата и раменете й, докато обикаляше нагоре-надолу по крайбрежната магистрала и се мъчеше да поддържа скоростта и измамния си целеустремен вид. Това беше Крайбрежната република, в която като че ли нямаше други установени принципи, освен че парите говорят и че е добре да забогатееш. Всяко племе на света сякаш имаше тук свой небостъргач. Някои като Нова Атлантида не водеха активна политика и просто използваха големината и великолепието на сградите си като стимул за самите себе си. Други като бурите, персите и евреите се стремяха към дискретен подход, а в Пудонг всичко дискретно бе повече или по-малко невидимо. Трети — мормоните, Първата разделена република и самата Китайска крайбрежна република — използваха за реклама всеки квадратен сантиметър от медиатронните си стени.

Единствената филозона, която като че ли не оценяваше космополитната атмосфера на града, беше самото Небесно кралство. Нел стигна до неговата територия, половин пресечка, заобиколена със стена, покрита с гипсова мазилка, тук-там с кръгли порти и със стара триетажна сграда вътре, изпълнена в стил Мин — със стрехи, които се извиваха нагоре в ъглите, и изваяни дракони по върха на покрива. Мястото бе толкова малко в сравнение с останалата част на Пудонг, че човек едва ли не можеше да се спъне в него. Портите бяха пазени от мъже в брони, вероятно подпомагани от други, не толкова явни защитни системи.

Нел беше почти сигурна, че скрито я следят поне трима млади мъже, които бяха тръгнали след нея още при влизането й от крайбрежието — и искаха да разберат дали наистина е тръгнала нанякъде, или само се преструва. Вече бе стигнала от единия бряг до другия и се правеше на туристка, която просто иска да види Дигата отвъд реката. Сега се връщаше обратно към центъра на Пудонг, където по-добре можеше да се преструва, че има някаква работа.

Когато минаваше покрай величествения вход на един от небостъргачите — сграда на Крайбрежната република, а не

варварска територия — тя позна медиаглифната й емблема от една от рекламите в началото на града.

Нел поне би могла да попълни молба, без да се ангажира. Това щеше да й позволи да убие около час в относителна безопасност. Както отдавна я бе научил Доджо в друг контекст, важното беше да не спира — без движение не можеше да направи каквото и да е.

Уви, кабинетът на мадам Пинг бе затворен. В дъното светеха светлини, но вратите бяха заключени. Нел не знаеше дали да се смее или тревожи — кой бе чувал за публичен дом, който затваря след мръкване? Но пък това бяха само административните офиси.

Тя се помота във фоайето няколко минути, после се качи на един от асансьорите. Точно когато вратите се затваряха, някой скочи във фоайето и натисна бутона, за да ги отвори. Млад китаец с дребно, слабо тяло, голяма глава, добре облечен, с документи в ръце.

— Извинете ме — каза той. — Желаете ли нещо?

— Тук съм, за да се кандидатирам за работа — отвърна Нел.

Погледът на мъжа се плъзна по тялото й с безпристрастен професионализъм, почти напълно лишен от похот, като започна и свърши с лицето й.

— Като изпълнителка — отбеляза той. Интонацията му се колебаеше някъде между въпрос и твърдение.

— Като сценаристка — поправи го тя.

Мъжът неочаквано се усмихна.

— Имам умения, които подробно ще обясня — добави Нел.

— Ние си имаме сценаристи. Свързваме се с тях по мрежата.

— Изненадана съм. Как е възможно сценарист от Минесота да осигурява на клиентите ви персонализираните услуги, които желаят?

— Вие почти сигурно бихте могли да получите работа като изпълнителка — увери я младият мъж. — Още от тази вечер. С добра заплата.

— Само като гледах таблата по пътя насам, успях да разбера, че клиентите ви не плащат за тела. Плащат за идеи. Това е вашата добавена стойност, нали?

— Моля? — отново се усмихна младежът.

— Вашата добавена стойност. Причината, поради която можете да взимате повече от някой бардак, извинете за израза, е, че вие предлагате фантастичен сценарий, съобразен с изискванията на клиента. В това отношение мога да ви бъда от полза — заяви Нел. — Познавам тези хора и мога да ви донеса много пари.

— Познавате тези хора ли?

— Викитата. Виждам ги като на длан — отвърна тя.

— Моля, елате вътре — покани я младият мъж и посочи към диамантоидната врата с червен надпис „МАДАМ ПИНГ“. — Бихте ли желали чай?

— Има само две индустрии. Така е било винаги — каза мадам Пинг, внимателно хванала прелестната порцеланова чаша за чай в съсухрените си пръсти с петсантиметрови нокти, разперени като на хищна птица, свила криле след дълъг и тежък ден на реене из въздушните течения. — Материалната индустрия и развлекателната индустрия. Първа е материалната индустрия. Тя поддържа живота ни. Но сега, когато имаме Захранването, производството на неща е лесно. Това вече не е много интересен бизнес.

След като хората имат нещата, които им трябват, за да живеят, всичко останало е развлечение. Всичко. Това е бизнесът на мадам Пинг.

Мадам Пинг имаше кабинет на сто и единайсетия етаж с чудесен директен изглед към Хуанг Пу и Шанхай. Когато нямаше мъгла, тя можеше да вижда дори фасадата на театъра си, който се намираше на странична улица на няколко пресечки от Дигата. Медиатронният навес над входа му блестеше сред сиво-кафявите клони на стар явор. На прозореца беше монтиран телескоп, насочен към входа на театъра. Когато забеляза любопитството на Нел, тя я покани да погледне през него.

Нел никога не бе гледала през истински телескоп. Той се местеше, фокусът се разстройваше, увеличението не беше голямо и се въртеше трудно. Но въпреки всичко това, качеството на образа бе много по-високо от това на снимките и тя бързо забрави къде е, като го въртеше назад-напред из града. Видя малкия анклав на Небесното кралство в центъра на стария град, където двама мандарини стояха на зигзаговиден мост над езерце и съзерцаваха ято златни шарани. Сребърните им бради се спускаха над пъстрата коприна на реверите им и сапфирените копчета на шапките им проблясваха, когато кимаха с глава. Нел се загледа във високата сграда по-навътре в сушата, очевидно чуждестранно представителство, в което някакви евроси провеждаха коктейл и на балкона стояха гости с чаши вино в ръце. Накрая насочи телескопа към хоризонта над огромните, опасни, управлявани от мафиотски триади предгрудия, в които насилствено бяха изхвърлени милиони шанхайски бедняци, за да се освободи място за небостъргачите. Зад тях се виждаха истински селскостопански земи, геометрична мрежа от канали и потоци, която искреше като

златна решетка, отразявайки залеза, а отвъд тях, както винаги, няколко отделни стълба дим в далечината, където „Юмруците на справедливата хармония“ изгаряха кабелите на Захранването на чуждестранните дяволи.

— Ти си любопитно момиче — каза мадам Пинг. — Това е естествено. Но никога не трябва да позволяваш на когото и да е — особено на клиент — да забелязва любопитството ти. Никога не искай информация. Седи тихо и ги оставяй сами да ти я дават. Онова, което премълчават, ще ти подсказва повече, отколкото ще скрива. Разбираш ли?

— Да, мадам — отвърна Нел и направи реверанс на събеседничката си. Вместо да се мъчи да спазва китайския етикет и да обърка всичко, тя следваше викторианския, който постигаше същия резултат. За този разговор Хенри (младият мъж, който й бе предложил чай) й беше дал няколко твърди юки, които тя използва, за да си осигури подходяща дълга рокля, шапка, ръкавици и чантичка. Бе влязла вътре нервна и няколко минути по-късно разбра, че вече са взели решение да я назначат и че разговорът всъщност повече цели да я ориентира.

— Защо викторианският пазар е важен за нас? — попита мадам Пинг и впи в Нел проницателния си поглед.

— Защото Нова Атлантида е една от трите най-значителни филозони.

— Не е така. Богатството на Нова Атлантида е огромно, да. Но населението й е само няколко процента. Преуспяващият мъж от Нова Атлантида е зает и има съвсем малко време за фантазии. Разполага с много пари, нали разбираш, но и малка възможност да ги харчи. Не, този пазар е важен, защото всички останали — мъжете от всички други филозони, включително мнозина от Нипон — искат да приличат на викториански господа. Вземи например ашантите, евреите, Крайбрежната република. Носят ли народните си носии? Понякога. Обикновено обаче носят костюм във викториански стил. Носят чадъри от старата Бонд Стрийт. Имат книги с разкази за Шерлок Холмс. Играят във викториански интерактиви, а когато трябва да задоволят естествените си желания, идват при мен и аз им осигурявам фантазии, каквито първоначално искаха някои господа, дошли да душат оттатък Високото шосе. — Донякъде нетипично за нея, мадам Пинг наподоби с два от ноктите си крака и ги раздвижи по масата като потаен вики, опитващ се да се промъкне в Шанхай, без да го забележат на мониторите. Нел разбра намека й, покри устата си с ръка и се изкикоти.

— По този начин мадам Пинг прави магически фокус — тя превръща един-единствен задоволен клиент от Нова Атлантида в

хиляда клиенти от всички племена.

— Трябва да призная, че съм изненадана — каза Нел. — Колкото и да съм неопитна в тези неща, предполагах, че всяко племе проявява различни предпочитания.

— Ние малко променяме сценария — поясни мадам Пинг, — за да отговорим на културните различия. Но историята никога не се променя. Има много хора и племена, но историята е една и съща.

Особени обичаи в гората. Реформистката разделена република. Необичаен разговор в дървена колиба. „Криптнет“. Семейство Хакуърт заминава

Половиндневната бавна езда на изток ги отведе нагоре по склоновете на Каскадите, където вечно приижащите от Тихия океан облаци изсипваха товара си от огромни количества влага. Дърветата бяха гигантски и се издигаха високо над главите им. Дънерите бяха покрити с мъх. Пейзажът представляваше шахматна дъска от древна гора, редуваща се с участъци, залесени през миналия век. Хакуърт се опитваше да насочва Похитител към тях, защото нямаше толкова храсталаци и се яздеше по-лесно. Минаха през останките на изоставен дървен град. Половината от къщите бяха малки дъсчени постройки, а останалите — покрити с мъх и ръждясали каравани. През мръсните им прозорци се виждаха избелели, еднотипни надписи: „ТОВА ДОМАКИНСТВО ЗАВИСИ ОТ ДЪРВЕНИЯ МАТЕРИАЛ“. От пукнатините на улиците растяха триметрови дръвчета. Боровинки и къпини стърчаха от водосточните тръби на къщите и гигантските стари автомобили, паркирани косо и със спаднали, напукани гуми се бяха превърнали в подпори за различни увивни растения. Минаха също през стар миньорски лагер, изоставен много отдавна. Като цяло следите от съвременно обитаване бяха малко. Къщите тук бяха в един и същи непретенциозен стил, любим на софтуерните ханове край Сиатъл. Групи от тях заобикаляха централно площадче с детска площадка, кафенета и магазини. Двамата с Фиона спряха на две такива места, за да разменят упета за кафе, сандвичи и сладки с канела.

Необозначените, пресичащи се пътеки бяха объркващи за всички останали, освен за местните. Хакуърт никога не бе идвал по тези места. Координатите ги бе взел от втората сладка с късметче в багажното отделение на Похитител, която далеч не беше толкова неразбираема, колкото първата. Нямаше как да каже дали наистина отива някъде. Убедеността му започна да се разколебава едва с наближаването на вечерта, когато вечните облаци станаха от сребристи тъмносиви и той забеляза, че вихрогонът ги отвежда все по-нависоко към по-рядко заселени земи.

После видя скалите и разбра, че е тръгнал по правилната пътека. Пред тях изникна стена от кафяв гранит, тъмна и влажна от кондензиращата се влага. Чуха я преди да я видят — тя не издаваше звук, но присъствието ѝ променяше акустиката на

гората. Мъглата се сгъстяваше и те почти не различаваха силуетите на ниските, възлести планински дървета, стигащи чак до върха на скалата.

Сред тези дървета стоеше фигура на човешко същество.

— Тихо — беззвучно прошепна на дъщеря си Хакуърт, после дръпна юздите на Похитител и вихрогонът спря.

Човекът беше късо подстриган и носеше обемисто яке до кръста и еластични панталони. По заоблените хълбоци можеха да определят, че е жена. На тези хълбоци висяха неоново-зелени ремъци: катерачески принадлежности. Но освен това не се забелязваше нищо особено — нямаше раница или каска, а на върха на скалата едва се различаваше силуетът на кон, който ровеше с нос земята. От време на време жената си поглеждаше часовника.

Надолу от върха, на който стоеше тя, се спускаше тънко неоново въже. Последните няколко метра свободно висяха в мъглата пред малко пространство, заслонено под скалата.

Хакуърт се обърна, за да привлече вниманието на Фиона, после посочи към нещо: друг човек, който се движеше в основата на канарата, скрит от погледа на жената горе. Той внимателно и тихо се приближаваше, стигна до въжето, предпазлива хвана края му и го завърза за нещо, очевидно халка, закрепена за скалата. После се върна по същия път, по който бе дошъл.

Жената остана неподвижна още няколко минути, като все по-често поглеждаше часовника си.

Накрая отстъпи няколко крачки от ръба, извади ръцете си от джобовете на якето, като че ли няколко пъти дълбоко си пое дъх, после се затича напред и се хвърли от скалата. В същия момент извика, навярно за да се освободи от страха си.

Въжето минаваше през макара, закрепена до върха на канарата. Жената пропадна няколко метра, еластичното въже се опъна, възелът на мъжа издържа и тя постепенно спря точно над купчината отпадъци в основата на скалата. Жената се залюля, хвана се с една ръка и няколко минути вися неподвижно, като се наслаждаваше на чувството за облекчение.

От дърветата се появи трети човек, който до този момент бе останал скрит. Беше мъж на средна възраст и носеше яке, по което се забелязваха отделни, смътно официални белези — лента на ръкава и някакъв знак на джоба на гърдите. Той застана под увисналата жена и освободи въжето, за да я спусне на земята. Тя се освободи от катераческите ремъци и делово започна да разговаря с мъжа, който наля и на двама им чаши с топла течност от термос.

— Чувала ли си за тези хора? Реформистката разделена

република — тихо каза на Фиона Хакуърт.

— Познавам само Първата.

— Първата разделена република не се крепи много здраво — в известен смисъл, никога не е целяла друго. Създадена е от хора, които са били почти анархисти. Както навярно сте учили в училище, Републиката се е разцепила на ужасно много фракции.

— Имам приятели в ПРР — рече Фиона.

— Твои съседи ли?

— Да.

— Софтуерните ханове — кимна Хакуърт. — ПРР работи за тях, защото имат нещо общо — стари софтуерни пари. Те са почти като Викторианците — когато станат по-възрастни, мнозина от тях се отказват от племето си и полагат Клетвата. Но ПРР не предлага на широката средна класа основна религия или етническа принадлежност.

— И затова се разпокъсва.

— Точно така. Тези хора — Хакуърт посочи към мъжа и жената в основата на скалата, — са от РРР, Реформистката разделена република. Много подобна на ПРР. Има само една основна разлика.

— Ритуалът, на който току-що присъствахме ли?

— Ритуал е подходящо определение — отвърна Хакуърт. — По-рано днес при онзи мъж и жената са дошли куриери, които са им посочили мястото и времето — нищо друго. В този случай работата на жената е била да скочи от скалата в уречения час. Работата на мъжа е била да завърже края на въжето преди тя да скочи. Съвсем просто…

— Но ако той не го беше направил, тя щеше да е мъртва — довърши Фиона.

— Точно така. Имената се теглят от шапка. Участниците се предупреждават само няколко часа по-рано. Тук ритуалът се изпълнява със скала и въже, защото случайно в околността има скала. В други центрове на РРР процедурата може да има различна форма. Например, човекът А може да влезе в стая, да извади пистолет от кутия, да го зареди с истински пълнител и после да напусне стаята за десет минути. През това време човекът Б трябва да влезе в стаята и да остави муниции с фалшив пълнител със същата тежест. После А се връща в стаята, вдига пистолета до главата си и натиска спусъка.

— Но А няма откъде да знае дали Б си е свършил работата?

— Точно така.

— Каква е ролята на третия човек?

— Проктор. Представител на РРР, който следи двамата участници да не се опитват да разговарят.

— Колко често трябва да изпълняват този ритуал?

— Винаги, когато изтеглят името им, навярно веднъж на всеки две години — отвърна Хакуърт. — Така развиват взаимозависимостта си. Тези хора знаят, че могат да се доверяват един на друг. В племе като ПРР, чиито възгледи за вселената не съдържат абсолюти, този ритуал поражда изкуствен абсолют.

Жената довърши питието си, ръкува се с проктора и започна да се изкачва по полимерна стълба, закрепена за скалата, която я отведе обратно при коня й. Хакуърт пришпори Похитител и пое по пътека, успоредна на основата на скалата. Половин километър по-нататък в нея се вля друга пътека, идваща отгоре. Няколко минути по-късно жената се появи на коня си, старомоден биологичен модел.

Беше силна, с открито лице и румени бузи, все още ободрена от скока си в неизвестността. Тя ги приветстваше от разстояние, без каквито и да е резерви, присъщи на неовикторианците.

— Здравейте — отговори Хакуърт и свали бомбето си. Жената почти не погледна към Фиона. Тя дръпна юздите на коня си и леко спря, впила очи в лицето на Хакуърт. Погледът й беше разсеян.

— Познавам ви — заяви тя. — Но не зная името ви.

— Хакуърт, Джон Пърсивал, на вашите услуги. Това е дъщеря ми Фиона.

— Сигурна съм, че никога не съм чувала това име — отвърна жената.

— Сигурен съм, че и аз не съм чувал вашето — весело каза Хакуърт.

— Маги — рече тя. — Това ме влудява. Къде сме се срещали?

— Може да ви се стори доста странно — внимателно отвърна Хакуърт, — но ако двамата с вас можем да си спомним всичките си сънища — което, разбира се, не е възможно — и ако сравним бележките си, навярно ще открием, че сме живели заедно в продължение на няколко години.

— Много хора имат сходни сънища — каза Маги.

— Извинете ме, но нямах предвид това — възрази той. — Говоря за положение, при което всеки от нас ще запази личната си гледна точка. Аз ще видя вас. Вие ще видите мен. После можем да споделим преживяванията си — всеки от своята перспектива.

— Като в интерактив ли?

— Да — кимна Хакуърт, — но не се налага да плащате. Поне не с пари.

Местният климат предразполагаше към горещи напитки.

Маги дори не си съблече якето преди да влезе в кухнята и да сложи чайник на печката. Къщата беше дървена колиба, по-проветрива, отколкото изглеждаше отвън. Маги очевидно я споделяше с още неколцина други, които в момента отсъстваха. Фиона отиде до банята и се върна очарована, след като бе видяла доказателства за съвместния живот, спане и къпане на мъже и жени.

Докато седяха и пиеха чай, Хакуърт убеди Маги да пъхне пръст в голямо колкото напръстник устройство. Когато извади този предмет от джоба си, Фиона се удиви от силното усещане, че вече го е виждала и това беше важно. Знаеше, че го е измислил баща й — носеше всички особености на неговия стил.

После седнаха да поговорят няколко минути. Фиона имаше много въпроси за РРР, на които Маги, верен последовател на идеята, с удоволствие отговори. Хакуърт бе поставил на масата бял лист хартия, който постепенно започна да се покрива с думи и рисунки. Напръстникът, поясни той, пуснал разузнавателни нанообекти в кръвообращението на Маги, които събрали информация и излетели през порите й, когато записните им устройства се запълнили, после качили данните в хартията.

— Струва ми се, че двамата с теб се познаваме, Маги — няколко минути по-късно заяви Хакуърт. — В кръвообращението ни има много еднакви тупули. Те могат да се разпространяват само чрез определени видове контакт.

— Искаш да кажеш, като обмен на телесни течности ли? — безизразно попита тя.

Фиона за миг се замисли за някогашните кръвопреливания и навярно нямаше да разбере действителното значение на този израз, ако баща й не се бе изчервил и не бе хвърлил поглед към нея.

— Смятам, че се разбрахме, да — каза той.

Маги се замисли и като че ли се раздразни или поне дотолкова, доколкото й позволяваше великодушният й, добродушен характер. Тя насочи следващото си изречение към Хакуърт, но докато се мъчеше да го построи, гледаше към Фиона.

— Въпреки че вие, атлантяните може би си мислите какво ли не за нас, аз не спя… искам да кажа, че не правя с… нямам толкова много партньори.

— Съжалявам, ако съм оставил погрешното впечатление, че имам предубеждения към вашите морални норми — отвърна Хакуърт. — Уверявам те, не смятам, че имам право да съдя другите в това отношение. Обаче, ако проявиш отзивчивостта да ми кажеш кой или с кого през последната година…

— Само един — отвърна Маги. — Годината се точеше

бавно. — Тя остави чашата си на масата (Фиона се сепна от отсъствието на чинийки) и се отпусна назад на стола си, като гледаше към Хакуърт. — Странно е, че ти казвам такива неща — на теб, един непознат.

— Моля те, нека ти препоръчам да се довериш на инстинкта си и да не се отнасяш с мен като с непознат.

— Имах една авантюра. Преди месеци. Това е всичко.

— Къде?

— В Лондон. — На лицето й се мярна сянка на усмивка. — След като живея тук, логично е да отида на някое топло и слънчево място. Но отидох в Лондон. Предполагам, че всеки от нас е малко нещо викторианец.

Маги се позамисли, после продължи:

— Отидох в Лондон с две мои приятелки. Едната от тях също беше гражданка на РРР, а другата, Триш, преди три години напусна РРР и стана съоснователка на местен възел на „Криптнет“. Имат малко представителство в Сиатъл, близо до пазара.

— Извинявай, че те прекъсвам — каза Фиона, — но би ли била така любезна да ми обясниш характера на „Криптнет“? Една от приятелките ми от старото училище като че ли се е включила в него.

— Синтетична филозона. Крайно неясна — поясни Хакуърт.

— Всеки възел е независим и самоуправляващ се — допълни Маги. — Ако искаш, още утре можеш да основеш един. Възлите се определят с договори. Подписваш договор, в който се съгласяваш да осигуряваш определени услуги, когато ти бъдат поискани.

— Какви услуги?

— Обикновено в тяхната система се вливат данни. Ти ги обработваш и ги предаваш на други възли. Това изглеждаше естествено за Триш, защото тя беше шифровчик, също като мен, съквартирантите ми и повечето други из тези земи.

— Значи във възлите има компютри?

— Самите хора имат компютри, обикновено имплантирани в тях — отвърна Маги, като несъзнателно разтриваше костта зад ухото си.

— В такъв случай възелът и човекът са едно и също, така ли?

— В много случаи — съгласи се Маги, — но понякога той се състои от няколко души с имплантирани системи.

— Мога ли да попитам какво равнище е постигнал възелът на твоята приятелка Триш? — обади се Хакуърт.

Маги неуверено го погледна.

— Осмо-девето, може би. Във всеки случай, ние отидохме в Лондон. Докато бяхме там, решихме да посетим някои

представления. Исках да видя големите постановки. Бяха прекрасни — гледахме един чудесен „Доктор Фауст“ в „Оливър“.

— На Марлоу ли?

— Да. Но Триш имаше дарба да открива всички онези малки, мръсни, рядко посещавани театри, които аз никога не бих успяла да намеря — доколкото можех да видя, нямаха надписи и никаква реклама. Гледахме някакви радикални пиеси — много радикални.

— Не мога да си представя, че използваш това прилагателно в политически смисъл — каза Хакуърт.

— Не, имам предвид представянето им. В един от случаите влязохме в бомбардирана стара сграда в Уайтчапъл, пълна с шляещи се хора. Започнаха да се случват всички тези странни неща и аз чак след известно време разбрах, че някои от хората са актьори, а други публика и че в известен смисъл всички ние сме и актьори, и публика. Беше хитро — предполагам, че можеш да видиш такова нещо по всяко време в мрежата, в интерактив, но беше много по-добре да е с истински, топли тела наоколо ти. Чувствах се щастлива. Както и да е, този човек отиваше до бара за чаша бира и ме покани. Беше страшно интелигентен и секси. Африканец, който знаеше много за театъра. Там имаше задни стаи. В някои от тях имаше легла.

— След като свършихте — попита Хакуърт, — изпита ли необичайни усещания?

Маги отметна глава и се засмя, като си мислеше, че Хакуърт се опитва да я иронизира. Но той бе сериозен.

— След като свършихме ли? — попита тя.

— Да. Да, речем, няколко минути след това.

Маги внезапно се смути.

— Всъщност, да — каза тя. — Стана ми горещо. Адски горещо. Трябваше да си тръгнем, защото си помислих, че съм хванала грип или нещо подобно. Върнахме се в хотела и аз се съблякох, и излязох на балкона. Температурата ми беше четирийсет градуса. Но на другата сутрин се чувствах чудесно. И оттогава е все така.

— Благодаря ти, Маги. — Хакуърт се изправи и прибра в джоба си листа хартия. Фиона го последва. — Преди посещението ти в Лондон, водеше ли активен обществен живот?

Маги леко поруменя.

— Няколко години наред — сравнително активен, да.

— С какви хора? От „Криптнет“ ли? Които прекарват много време край водата?

Маги поклати глава.

— Край водата ли? Не разбирам.

— Запитай се защо си била толкова пасивна, Маги, след връзката си с господин…

— Бек. Господин Бек.

— С господин Бек. Възможно ли е преживяването да ти се е сторило малко обезпокоително? Обмен на телесни течности, последван от рязко повишаване на температурата?

Лицето на Маги беше неразгадаемо като на картоиграч.

— Препоръчвам ти да проучиш въпроса за спонтанното възпламеняване — подхвърли Хакуърт. После без повече церемонии взе бомбето и чадъра си от антрето и изведе Фиона обратно в гората.

— Маги не ти каза всичко за „Криптнет“ — рече той. — На първо място, смята се, че той има многобройни неприятни връзки и Протоколната служба постоянно го наблюдава. Освен това… — Хакуърт мрачно се засмя, — …абсолютно невярно е, че най-високото равнище е десетото.

— Каква е целта на тази организация? — попита Фиона.

— Тя представлява прост, сравнително преуспяващ колектив, занимаващ се с обработка на данни. Но действителните му цели са известни само на привилегированите, включени в тръстовите граници на трийсет и трето равнище — отвърна Хакуърт и провлачи глас, като се мъчеше да си спомни защо знае всички тези неща. — Носят се слухове, че всеки от членовете на този избран кръг може да убие който и да е друг, просто като си помисли за това.

Фиона се наведе напред, прегърна баща си и отпусна глава между лопатките му. Мислеше си, че въпросът за „Криптнет“ е приключен, но четвърт час по късно, докато Похитител бързо ги носеше сред дърветата надолу към Сиатъл, баща й отново заговори, подемайки изречението оттам, където го беше прекъснал, сякаш просто бе спрял, за да си поеме дъх. Говореше бавно и разсеяно, почти като в транс. Спомените изплуваха от дълбоките кътчета на ума му, без намеса на съзнанието му.

— Действителният стремеж на „Криптнет“ е Семето — технология, която в техния дяволски план някой ден ще измести Захранването, основа на нашето и на много други общества. Протоколът ни донесе напредък и мир — за „Криптнет“ обаче, той е омразна потисническа система. Те смятат, че информацията има почти мистична сила на свободен поток и самовъзпроизводство, както водата сама определя равнището си или както искрите летят нагоре — и тъй като не притежават какъвто и да е морален кодекс, те неизбежно бъркат какво е Добро. Според тях някой ден вместо Захранването да води до синтетични компилатори, ние ще имаме Семена, от които, след

като ги засеем в земята, ще поникват къщи, хамбургери, въздушни кораби и книги — че Семето неизбежно ще се развие от Захранването и че на тази основа ще се изгради по-развито общество.

Той замълча за миг, дълбоко си пое дъх и като че ли се събуди. Когато отново заговори, гласът му бе по-ясен и силен.

— Разбира се, това не може да се допусне — Захранването не е система за контрол и потискане, както твърди „Криптнет“. Това е единственият начин, по който в съвременното общество може да се поддържа ред — ако всеки притежаваше Семе, той би могъл да произвежда оръжия, чиято разрушителна мощ да съперничи на елизабетинските ядрени оръжия. Ето защо Протоколната служба има толкова неясна представа за дейността на „Криптнет“.

Дърветата се отдръпнаха, за да разкрият дълго синьо езеро под тях. Похитител излезе на пътя и Хакуърт го пришпори в галоп. Няколко часа по-късно баща и дъщеря се настаняваха в леглата на второкласна каюта на борда на въздушния кораб „Фолклендски острови“, пътуващ за Лондон.

От „Буквара“ — принцеса Нел играе ролята на херцогиня Тюринг; Замъкът на водните шлюзове; други замъци; пазарът на шифровчиците; Нел се готви за последното си пътуване

Принцеса Нел остана в замъка Тюринг няколко месеца. Докато търсеше дванайсетте ключа тя беше влизала в много замъци, надхитряваше часовите им, отключваше вратите и претърсваше съкровищата им, но замъкът Тюринг бе съвсем различен от тях. Там господстваха правила и програми, които бяха измислени от хора и можеха да се пренапишат от човек, опитен в езика на единиците и нулите. Тя не се задоволи само да се промъкне вътре, да грабне някоя дрънкулка и да избяга, а го направи свое владение. Той се превърна в кралството на принцеса Нел.

Първо устрои подобаващо погребение на херцог Тюринг. После се зае да проучва книгите му, докато ги усъвършенства. Запозна се със състоянията, в които можеха да се програмират воините и механичния херцог. Вкара в херцога нова главна програма и после рестартира въртенето на могъщата Ос, която захранваше замъка с енергия. Първите й усилия не бяха успешни, тъй като в програмата й имаше много грешки.

Истинският херцог също не беше избягнал този проблем — той ги наричаше буболечки по аналогия с голям бръмбар, оплел се в една от веригите му в началото на експериментите и рязко прекратил функционирането на първата Тюрингова машина. Но с упорито търпение принцеса Нел се справи с тези буболечки и превърна механичния херцог в свой верен слуга. На свой ред той притежаваше способността да вкарва прости програми във всички воини, така че заповедите, които му даваше Нел, бързо се разпространяваха в целия замък.

Принцесата за първи път в живота си имаше армия и прислужници. Но тази армия не бе завоевателна, тъй като пружините в гърбовете на воините бързо се развиваха и те не притежаваха приспособяемостта на хора. Ала все пак зад стените на замъка тази войска беше ефикасна и осигуряваше безопасността й от който и да е нашественик. Като следваше системата за поддръжка, очертана от истинския херцог, принцеса Нел караше воините да смазват предавките, да поправят напукани оси и изхабени лагери и да създават нови воини от огромното количество части.

Успехът й я ободри. Но замъкът Тюринг беше само един от седемте херцогски седалища в това кралство и тя знаеше, че й остава да свърши още много работа.

Територията около замъка бе гъсто залесена, но на няколко километра се издигаха тревисти хребети и застанала на крепостната стена с телескопа на истинския херцог, Нел можеше да види, че там пасат диви коне. Пурпур я бе научила как да опитомява диви коне, а херцогът й показа как да печели привързаността им. Нел проведе експедиция до тези земи и седмица по-късно се върна с два прекрасни мустанга, Кафе и Сметана. Снабди ги с чудесни седла от конюшните на херцога, носещи герба „Т“ — защото сега този герб беше неин и тя с основание можеше да се нарича херцогиня Тюринг. Взе също обикновено, необозначено седло, за да може да мине за обикновена гражданка, ако се наложи, — макар през годините принцеса Нел да бе станала толкова красива и обноските й да бяха толкова фини, че сега малцина биха я взели за обикновена гражданка, даже да носеше дрипи и да ходеше боса.

Легнала на койката си в общежитието на мадам Пинг, докато

четеше в полунощ тези думи на сияещата страница, Нел се зачуди. Принцесите не бяха генетично по-различни от обикновените граждани.

От другата страна на сравнително тънката стена можеше да чуе течащата в пет умивалника вода, докато младите жени се миеха. Нел беше единствената сценаристка в общежитието на мадам Пинг. Всички останали бяха изпълнителки и току-що се връщаха от продължителна, тежка смяна, втриваха мехлеми в раменете си, схванати от ударите с бухалки по задниците на клиентите, или смъркаха огромни количества нанообекти, програмирани да стигнат до пламналите им дупета и да възстановят през нощта увредените капиляри. И, разбира се, още много традиционни дейности, като къпане, сваляне на грим, мазане с крем и така нататък. Момичетата енергично изпълняваха всичко това с онази несъзнателна сръчност, която очевидно притежаваха всички китайци, като в същото време обсъждаха събитията на сухия шанхайски диалект. Нел живееше вече от месец сред тях и едва започваше да разбира отделни думи. Така или иначе, всички те говореха и английски.

Оставаше до късно, зачетена в „Буквара“ в мрака. Общежитието беше подходящо място за това — момичетата на мадам Пинг бяха професионалистки и бързо заспиваха след няколко минути шепот, кикотене и размяна на скандални клюки.

Нел усещаше, че наближава края на „Буквара“.

Това щеше да е очевидно, дори, да не се приближаваше към Койот, дванайсетият и последен приказен крал. През последните няколко седмици, откакто Нел бе навлязла в земите на крал Койот, характерът на „Буквара“ се бе променил. По-рано нейните нощни приятели или други герои бяха действали самостоятелно, дори Нел да ги подминаваше без да им обръща внимание. Четенето на „Буквара“ винаги означаваше да интерактира с другите герои в книгата, като в същото време обмисля преминаването си през различни интересни ситуации.

В последно време този елемент почти отсъстваше. Замъкът Тюринг беше добър пример за земите на крал Койот: човешките същества бяха малко, но за сметка на това имаше безброй очарователни места и ситуации.

Тя пътуваше сама из кралството, посещаваше замък след замък и във всеки от тях се сблъскваше с различна загадка. Вторият замък (след Тюринг) беше издигнат върху планинския склон и имаше сложна напоителна система. Водата от клокочещия извор минаваше през система от шлюзове. Те бяха хиляди, свързани помежду си в малки групи, така че отварянето или затварянето на един от тях по някакъв начин се отразяваше

на другите от групата. Този замък сам си осигуряваше храна и страдаше от ужасен глад, защото подреждането на шлюзовете някак се беше объркало. В замъка бе дошъл мрачен, тайнствен рицар и очевидно се беше измъкнал от спалнята си посред нощ, за да промени връзките между шлюзовете по такъв начин, че водата вече не течеше към нивите. После бе изчезнал, оставяйки писмо, в което се казваше, че ще поправи системата срещу огромен откуп в злато и скъпоценности.

Принцеса Нел прекара известно време в проучване на проблема и накрая забеляза, че шлюзовата система всъщност е много усложнен вариант на една от машините на херцог Тюринг. Когато разбра, че реакциите на шлюзовете са предвидими, тя бързо успя да ги програмира и да открие буболечките, които тъмният рицар беше вкарал в системата. Скоро водата отново напояваше нивите и на глада бе сложен край.

Хората от замъка й бяха благодарни, нещо, което Нел очакваше. Но после поставиха на главата й корона и я направиха своя владетелка, което не бе очаквала.

Когато се замислеше обаче, това беше логично. Те щяха да умрат, ако системата им не функционираше нормално. Принцеса Нел бе единственият човек, който знаеше как работи и държеше съдбата им в ръцете си. Нямаха друг избор, освен да се поставят под нейна власт.

Така и продължаваше, докато принцеса Нел обикаляше от замък на замък — неволно навсякъде се оказваше начело на бунт срещу крал Койот. Всеки следващ замък зависеше от някакъв вид програмирана система, малко по-сложна от тази на предишния. След Замъка на водните шлюзове тя стигна до замък с великолепен орган, задвижван с въздушно налягане и контролиран от обърквaща гора от лостове, който можеше да свири музикални произведения, записани на хартиена ролка с пробити в нея дупки. Тайнствен тъмен рицар беше програмирал органа да изпълнява тъжна, потискаща мелодия, хвърляйки замъка в толкова дълбока депресия, че никой не работеше и дори не ставаше от леглото. След като си поигра малко, принцеса Нел установи, че функционирането на органа може да се сравни с изключително сложна система водни шлюзове, което на свой ред означаваше, че спокойно може да се сведе до безкрайно дълга и сложна Тюрингова програма.

Когато поправи органа и местните жители се съживиха, тя продължи нататък и стигна до замък, който функционираше според правила, написани на особен език в огромна книга. Някои страници от нея бяха откъснати от тайнствения тъмен рицар и принцеса Нел трябваше да ги възстанови, като научи езика, който

бе изключително изразителен и изобилстваше на скоби. Тя постепенно стигна до предишното си заключение, а именно, че в основата си този език е по-сложен вариант на механичния орган и следователно на Тюрингова машина.

Следващият замък беше разделен на голям брой малки стаи със система за предаване на съобщения по пневматична тръба. Във всяко помещение имаше група хора, които отговаряха на съобщенията, като спазваха определени правила, изложени в книги. Това обикновено водеше до пращането на нови съобщения до други стаи. След като се запозна с няколко от книгите и установи, че замъкът също е Тюрингов механизъм, принцеса Нел откри проблем в системата, предизвикан от досадния тъмен рицар. Тя побучи поредната си херцожеска корона и се отправи към шестия замък.

Той бе съвършено различен, много по-голям, по-богат и за разлика от другите в кралството на Койот, функционираше. Докато се приближаваше към замъка, тя се научи да язди коня си отстрани на пътя, защото в двете посоки постоянно профучаваха в пълен галоп куриери.

Вътре имаше огромен открит пазар с хиляди сергии, пълен с колички и хора, които разнасяха стока във всички посоки. Но тук не можеха да се видят зеленчуци, риба, подправки и фураж — цялата стока бе информация, записана в книги. Книгите се пренасяха с ръчни колички и върху огромни, дълги и неподдържани наглед конвейерни ленти, направени от коноп и зебло. Носачите се блъскаха един в друг, сравняваха бележките си за това какво и къде носят и си разменяха книги. На големи, шумни търгове се продаваха купища книги — и цената не беше в злато, а в други книги. По края на пазара имаше сергии, където човек можеше да размени книги за злато, а още по-нататък пък имаше улички, на които златото можеше да се размени за храна.

Насред целия този хаос принцеса Нел видя яхнал черен кон тъмен рицар, който прелистваше книга. Без да се суети, тя пришпори коня си нататък и извади меча си. Уби го в честен двубой точно насред пазара и книгопродавците просто отстъпиха от пътя им без повече да им обръщат внимание. Когато рицарят падна мъртъв и принцеса Нел прибра меча си в ножницата, навалицата около нея отново се сгъсти като вълните на бурна река над паднал камък.

Нел взе книгата, която четеше тъмният рицар, и откри, че е напълно неразбираема. Беше написана с някакъв шифър.

Прекара известно време в разузнаване наоколо, за да открие центъра на замъка, но такъв нямаше. Всички сергии бяха абсолютно еднакви. Нямаше кула, тронна зала и ясна система на

управление.

Когато по-внимателно разгледа сергиите, забеляза, че на всяка от тях има човек, който не прави нищо друго, освен да седи на маса и да дешифрира книги, пишейки на дълги листове и подавайки ги на други хора, преглеждащи съдържанието им, консултиращи се с книги-указатели и диктуващи отговори на мъжа с пачето перо, който ги шифроваше и записваше в книги, в последствие изкарвани на пазара за продан. Мъжете с пачи пера, забеляза Нел, винаги носеха на шията си верижки със скъпоценни ключове, които очевидно бяха знак за гилдията на шифровчиците.

Този замък се оказа ужасно сложен за разгадаване и тя прекара в него няколко седмици. Проблемът отчасти се състоеше в това, че принцеса Нел за първи път посещаваше замък, който функционираше както трябва тъмният рицар не беше успял да развали нищо, очевидно защото тук всичко се правеше с шифри и нямаше централна власт. Нел откри, че е много по-трудно да вникне в гладко функциониращата система, отколкото в разстроената.

Накрая се наложи принцеса Нел да стане чирак на майстор-шифровчик и да научи всичко възможно за шифрите и ключовете за тях. След това получи свой собствен ключ, като знак за ранга й, и си намери работа на една от сергиите. Както се оказа, ключът не бе само украса — в кухината му имаше завита на руло пергаментова лента с дълго число, което можеше да се използва за дешифриране на съобщение, ако изпращачът му изобщо искаше да бъде дешифрирано.

От време на време тя отиваше на края на пазара и разменяше книга за злато, с което си купуваше храна.

По време на една от тези разходки видя друг член на гилдията на шифровчиците, който също си почиваше, и забеляза, че ключът на шията му изглежда познат: един от единайсетте ключа, които Нел и нейните нощни приятели бяха взели от приказните крале и кралици! Тя скри вълнението си и проследи шифровчика до сергията му, като си отбеляза къде работи. През следващите няколко дни обиколи сергия след сергия и откри останалите единайсет ключа.

Успя тайно да хвърли поглед на книгите-указатели, които използваха работодателите й, за да отговарят на шифрованите съобщения. Бяха написани на същия особен език, който познаваше от предишните два замъка. С други думи, когато принцеса Нел дешифрира съобщенията, нейната сергия започна да функционира като Тюрингов механизъм.

Оттук не бе трудно да стигне до заключението, че също като

другите, целият замък е Тюрингова машина. Но „Буквара“ беше научил Нел да не се доверява на необосновани предположения. Фактът, че нейната сергия функционира според Тюринговите принципи, не означаваше, че те се отнасят и за всички други. И дори всяка сергия в замъка наистина да бе Тюрингова машина, тя пак не би могла да стигне до каквото и да е твърдо заключение. Беше видяла конници да внасят и изнасят книги от замъка, което предполагаше, че и на други места в това кралство трябва да работят шифровчици. Нел не можеше да докаже, че всички те са Тюрингови машини.

Не й трябваше много време, за да започне да преуспява. Няколко месеца по-късно (които отговаряха на няколко изречения от „Буквара“) работодателите й съобщиха, че получават повече работа, отколкото могат да свършат. Затова решиха да си разделят функциите. Издигнаха в края на пазара нова сергия и дадоха на Нел няколко от своите книги-указатели.

Освен това издействаха за нея нов ключ, след като пратиха шифровано съобщение в замъка на самия крал Койот, намиращ се на три дни път с кон на север. Седем дни по-късно Нел получи ключа си в алена кутия с печата на краля.

От време на време на сергията й се отбиваха хора и й предлагаха да го купят. Тя винаги им отказваше, но й се стори интересно, че ключовете могат да се купуват и продават по този начин.

Единственото, от което се нуждаеше Нел, бяха пари и тя бързо ги спечели с хитри сделки на пазара. Скоро и единайсетте ключа бяха в ръцете й. Нел закри сергията си и обърна авоарите си в скъпоценности, които заши в дрехите си. После яхна коня си, напусна шестия замък и пое на север към седмия: замъка на крал Койот и крайна цел на търсенето на живота й.

Нел отива в театъра на мадам Пинг; слухове за „Юмруците“; важен клиент; нападение на „Юмруците на справедливата хармония“; размисли за вътрешните движения в интерактивите

Подобно на много неща, направени с помощта на нанотехнология, кабелите на Захранването бяха изградени от няколко вида малки и прости атоми в горния десен ъгъл на Менделеевата таблица: въглерод, азот, кислород, силикон, фосфор, сяра и хлор. За тяхно огромно удоволствие, „Юмруците на справедливата хармония“ бяха открили, че изградените от

тези атоми предмети са лесно възпламеними. Низините край делтата на Янгцзе на изток от Шанхай бяха копринен район, изобилстващ на черничеви дървета, отличен материал за подпалване на кабелите на Захранването.

Нипонското Захранване съдържаше много фосфор и гореше с яростни бели пламъци, осветяващи нощното небе на няколко места, към които се разкриваше отличен изглед от високите сгради на Пудонг. Основните кабели водеха към Нанжинг, Съджоу и Хангджоу: тези далечни пожари неизбежно породиха сред множеството бежанци в Шанхай слуха, че горят самите градове.

Захранването на Нова Атлантида имаше по-високо съдържание на сяра, която при горене отделяше вулканичен пушек, проникващ навсякъде на десетки километри наоколо и караше пожарите да изглеждат много по-близо, отколкото всъщност бяха. Когато Нел влезе в града по един от мостовете, свързващи Пудонг с много по-ниската и по-стара Дига, Шанхай ужасно смърдеше на сяра. До появата на нанотехнологията Хуанг Лу беше прекалено широка, за да издигнат над нея мостове, затова четирите структури бяха построени от новите материали и изглеждаха невероятно крехки в сравнение с издигнатите през предишния век бетонни чудовища на север и юг.

Докато няколко дни по-рано работеше по сценарий в кабинетите на мадам Пинг, Нел бе видяла през прозореца шлеп, теглен надолу по течението от стар дизелов влекач, покрит със сиво-кафяв брезент. Няколкостотин метра нагоре по реката от същия този мост, по който минаваше сега, брезентите бяха започнали да се вълнуват и изпод тях изскочиха десетина млади мъже в бели туники с алени ленти на кръста, китките и главата. Те се струпаха на носа на шлепа, прерязаха с ножове въжетата и брезентите неохотно се свлякоха, за да разкрият неравномерно нанесена нова червена боя. Подобно на наниз от огромни фишеци, в предната част на съда бяха подредени няколко десетки бутилки с газ под налягане, също боядисани за случая в празнично червено. При тези обстоятелства тя нито за миг не се усъмни, че мъжете са Юмруци и че в бутилките има водород или друг горлив газ. Но преди да успеят да стигнат до моста, бутилките избухнаха, възпламенени от нещо прекалено малко и бързо, за да успее да го зърне Нел. Шлепът безшумно се превърна в гранат от жълт пламък, който обхвана половината ширина на реката, и макар че диамантеният прозорец филтрираше лъчите, Нел долепи длан до стъклото и усети абсорбираната от него топлина, не много по-голяма от тази на човешка кожа. Цялата операция беше трогателно злощастна за епоха, в която батерия с

големина на човешка длан можеше да съдържа също толкова енергия, колкото всички тези газови бутилки. От нея се носеше повея на двайсети век и караше Нел да изпитва странна носталгия за дните, когато опасността е била функция на масата и обема. Недостатъците на тази епоха бяха невероятно забавни за зрителя с големите им, тъпи автомобили, големи, тъпи оръжия и големи, тъпи хора.

Погребалните кейове от двете страни на моста бяха пълни с бежански семейства, хвърлящи трупове в Хуанг Пу. Завитите в бели чаршафи измършавели тела приличаха на цигари. Властите на Крайбрежната република бяха въвели проверки на мостовете, за да не допускат задръстването на сравнително просторните улици, площади, вътрешни дворове и фоайета на Пудонг с бежанци от селскостопанските области. Когато Нел премина по моста, двестатина бежанци вече бяха видели в нея вероятен източник на милостиня и я очакваха с предварително репетирани демонстрации: жени показваха измършавелите си бебета или по-големи деца, научени да висят в ръцете им, като че ли са в безсъзнание. Мъже с открити рани и безкраки старци дръзко се влачеха на ръце из тълпата и се блъскаха в коленете на хората. Таксиметровите шофьори обаче бяха по-силни и агресивни от селяните и имаха ужасна репутация, която караше тълпата да се разстъпва пред тях — качество, по-ценно от самото превозно средство, което винаги можеше да попадне в задръстване, но шапката на шофьора генерираше вълшебно силово поле, позволяващо на човека да върви по-бързо от всички останали.

Таксиметровите шофьори също се нахвърлиха на Нел. Тя избра най-едрия и се спазари с него, като използваше пръстите на ръцете си и няколкото думи, които знаеше на шанхайски. Когато остана доволен от цифрата, той рязко се завъртя и застана с лице към тълпата. Внезапността на движението му накара хората да отстъпят и еднометровата бамбукова пръчка в ръката му също не беше излишна. Шофьорът закрачи напред и Нел забърза след него, без да обръща внимание на непрекъснатото дърпане на дългите й поли, като се мъчеше да не се чуди кой от просяците е „Юмрук“ със скрит нож. Ако дрехите й не бяха ушити от неподдаваща се на късане и разрязване нанотъкан, само една пресечка по-нататък щеше да остане съвсем гола.

Театърът на мадам Пинг все още вървеше добър бизнес. Клиентелата му с готовност изтърпяваше някои неудобства, за да стигне до него. Намираше се на съвсем малко разстояние от моста и мадам използваше неколцина свирепи таксиметрови шофьори за личен ескорт. Театърът бе изненадващо голям, като се имаше предвид недостигът на недвижими имоти в Шанхай —

заемаше по-голямата част от пететажен бетонен жилищен блок от династията Мао, започнал само с два апартамента и с годините разширявал се стая по стая.

Фоайето беше като на нелош хотел, освен че нямаше нито ресторант, нито бар — клиентите не искаха да виждат или да бъдат виждани от когото й да е друг. На рецепцията имаше много служителки, чиято работа бе да отвеждат посетителите колкото е възможно по-скоро и те се справяха изключително майсторски — случайният минувач можеше да остане с впечатлението, че в заведението на мадам Пинг тече някаква операция по отвличане.

Една от тези служителки, дребна жена със странно официален и безполов вид, като се имаше предвид, че носеше черна кожена минипола, енергично отведе Нел на горния етаж в големите апартаменти, в които сега за клиентите на мадам Пинг се разиграваха сложни сценарии.

Като сценаристка Нел разбира се, никога не влизаше в една и съща стая с клиент. Жената с миниполата я придружи до съседна наблюдателна стая, една от стените на която почти изцяло бе заета от екран.

Дори вече да не го знаеше, по униформата на клиента Нел щеше да разбере, че е полковник от Обединените сили на Нейно величество. Различните значки и медали по сакото му показваха, че е прекарал голяма част от кариерата си в части на Протоколната служба, че е раняван няколко пъти и в един случай е проявил изключителен героизъм. Всъщност, беше ясно, че е доста важна клечка. Нел прегледа записа от предишния половин час и без да се изненадва видя, че е пристигнал цивилен, носейки униформата си в кожен сак. Обличането й трябваше да е част от сценария.

В момента мъжът седеше в типична викторианска гостна, отпиваше чай от порцеланова чаша в стил „Принц Албърт“, украсена с мотиви, изобразяващи малко бодливи рози. Изглеждаше неспокоен — караха го да чака от половин час, което също бе част от сценария. Мадам Пинг постоянно й повтаряше, че никой никога не се е оплаквал от продължителното очакване на оргазъм, че мъжете могат да го правят винаги, когато поискат и че клиентите плащат тъкмо заради това очакване. Биологичните признаци очевидно потвърждаваха правилото на мадам: полковникът обилно се потеше, пулсът му беше ускорен и членът му бе полуеректирал.

Нел чу звука на отваряща се врата. Тя се наведе под друг ъгъл и видя, че в стаята влиза прислужница. Униформата й не беше прекалено сексуално, както повечето други в гардероба на мадам Пинг — клиентът бе образован. Жената беше китайка, но играеше

ролята със средноатлантянски акцент, в момента на мода сред неовикторианците.

— Госпожа Брейтуейт е готова да ви приеме.

Клиентът влезе в съседния салон, в който го чакаха две жени: едра англо в края на средната си възраст и много привлекателна евразиатка на трийсетина години. Последва официално представяне: възрастната жена беше госпожа Брейтуейт, а младата — нейна дъщеря. Госпожата не бе съвсем с ума си и очевидно госпожицата командваше парада.

Този момент от сценария никога не се променяше и Нел стотици пъти се бе опитвала да го разнообрази. Клиентът произнесе кратка реч, с която съобщи на госпожа Брейтуейт, че синът ѝ Ричард е бил убит по време на акция, проявявайки изключителен героизъм, и че той го е препоръчал за посмъртно награждаване с кръста на кралица Виктория.

Нел вече бе направила очевидното и прегледа архивите на „Таймс“, за да види дали това е възстановка на действително събитие от живота на клиента. Доколкото можеше да определи, сценарият по-скоро се състоеше от голям брой сходни събития, навярно примесени с много фантазия.

В този момент старшата дама получи пристъп на безумие и трябваше да бъде изведена от стаята от прислужници. Клиентът остана сам с госпожица Брейтуейт, която стоически понасяше всичко.

— Вашето самообладание е достойно за възхищение, госпожице Брейтуейт — каза полковникът, — но моля ви, бъдете уверена, че никой няма да ви обвинява, ако дадете отдушник на чувствата си в такъв момент. — Когато произнасяше тези думи, в гласа му ясно се долавяше развълнуван трепет.

— Много добре — отвърна госпожица Брейтуейт. Тя извади от чантичката си малка черна кутия и натисна бутона ѝ. Полковникът изсумтя и изви гръб толкова силно, че падна от стола на килима и остана да лежи там парализиран.

— Нанообекти — вие сте заразили тялото ми с някакъв невидим нанообект — изхриптя той.

— В чая.

— Но това не е възможно — повечето нанообекти са изключително уязвими на топлинни увреждания — кипналата вода би ги унищожила.

— Подценявате способностите на „Криптнет“, полковник Нейпиър. Нашата технология е далеч по-съвършена, отколкото ви е известно — както ще откриете през следващите няколко дни!

— Какъвто и да е планът ви — бъдете уверена, че ще се провали!

— О, нямам конкретен план — отвърна госпожица Брейтуейт. — Това не е операция на „Криптнет“. Въпросът е личен. Вие сте отговорен за смъртта на брат ми Ричард… и аз ще ви накарам да се разкайвате за това.

— Уверявам ви, че искрено скърбя…

Тя отново натисна бутона.

— Не ми е нужна вашата скръб — заяви госпожица Брейтуейт. — Искам да признаете истината: че сте отговорен за смъртта му!

После натисна друг бутон, който накара тялото на полковник Нейпиър безжизнено да се отпусне. Двете с прислужницата го качиха в малък асансьор, слязоха на по-долен етаж, после се спуснаха по стълбището и го завързаха за диба.

И тогава се появи проблемът. Когато най-после го завързаха, полковникът дълбоко спеше.

— Пак го направи — каза жената, която играеше ролята на госпожица Брейтуейт, обръщайки се към Нел и всеки друг възможен наблюдател. — Вече шеста седмица поред.

Когато мадам Пинг й беше разказала, Нел се зачуди какъв е проблемът. Нека си спи, щом продължаваше да идва и да плаща сметката си. Но мадам познаваше клиентите си и се страхуваше, че полковник Нейпиър губи интерес и може да отиде в друго заведение, ако по някакъв начин не разнообразят сценария.

— Боевете са били изключително тежки — въздъхна актрисата. — Навярно е изтощен.

— Струва ми се, че не е заради това — отвърна Нел. Сега тя бе отворила частен аудиоканал, пряко свързан с тъпанчето на жената. — Мисля, че се дължи на личностна промяна.

— Те никога не се променят, скъпа — възрази актрисата. — Щом веднъж харесат нещо, завинаги се лепват за него.

— Да, но различните ситуации могат да разбудят тези чувства в различни моменти от живота — възрази Нел. — В миналото това е било чувството на вина за смъртта на войниците му. Сега е намерил покой. Приел е вината си и затова приема наказанието. Вече не се съпротивлява, защото се е смирил.

— И какво ще правим?

— Трябва да предизвикаме истинска съпротива. Да го принудим да направи нещо, което наистина не иска да направи — гласно започна да размишлява Нел. Какво би могло да се вмести в тази цена? — Събуди го — рече тя. — Кажи му, че си го излъгала, че това не е операция на „Криптнет“. Кажи му, че ти трябва истинска информация. Че ти трябват военни тайни.

Госпожица Брейтуейт прати прислужницата за кофа студена вода и я лисна върху тялото на полковник Нейпиър. После

изпълни ролята, както беше предложила Нел, при това я изпълни добре. Мадам Пинг взимаше на работа хора със способност за импровизация и тъй като на повечето от тях всъщност не им се налагаше да правят секс с клиентките, мадам лесно откриваше добри изпълнителки.

Полковник Нейпиър изглеждаше изненадан от промяната в сценария, но това очевидно не му бе неприятно.

— Ако си мислите, че ще ви издам информация, която може да причини смъртта на още от войниците ми, вие допускате огромна грешка — заяви той. Но гласът му звучеше малко отегчено и разочаровано и биоданните, идващи от нанообектите в тялото му, не показваха пълния прилив на сексуална възбуда, за която се предполагаше, че плаща. Все още не бяха посрещнали нуждите на клиента си.

— Той продължава да не разбира — каза по частния канал на госпожица Брейтуейт Нел. — Това вече не е фантастичен сценарий, а самата действителност. Театърът на мадам Пинг наистина е операция на „Криптнет“. През последните няколко години ние го примамвахме. Сега вече ще ни даде информацията, защото е наш роб.

Госпожица Брейтуейт изпълни сцената и продължи нататък с още по-жив диалог. По биоданните Нел можеше да види, че полковник Нейпиър вече е също толкова уплашен и възбуден, колкото и при първото си посещение в театъра няколко години по-рано (пазеха всички резултати): Отново го караха да се чувства млад и изпълнен с живот.

— Свързани ли сте с д-р Х.? — попита полковник Нейпиър.

— Ние ще задаваме въпросите — подсказа Нел.

— Аз ще ти задавам въпросите. Лотус, дай му двайсет за това! — отвърна госпожица Брейтуейт и прислужницата започна да отброява двайсет удара с пръчка по гърба на Нейпиър.

Останалата част от сеанса се разви почти от само себе си, което бе добре дошло за Нел, защото споменаването на д-р Х. я стресна и й навя спомен за забележката на Харв отпреди много години.

Госпожица Брейтуейт си знаеше работата и мигновено бе разбрала стратегията на Нел: сценарият не възбуждаше клиента, освен ако не го накараше истински да се съпротивлява, а единственият начин да постигнат това бе да принудят полковника да издаде действителна секретна информация. Малко по малко той го направи, насърчаван от бамбука на Лотус и от гласа на госпожица Брейтуейт. Повечето се отнасяше за дислокация на части и други подробности, които навярно смяташе за ужасно интересни. За разлика от Нел.

— Накарай го да каже повече за д-р Х. — предложи тя. — Защо е решил, че между него и „Криптнет“ съществува връзка?

След още няколко минути бичуване и словесен тормоз полковник Нейпиър бе готов да пропее.

— Вече от много години водим мащабна операция — д-р Х. действа в заговор с високопоставена личност от „Криптнет“, Алхимика. Работят по нещо, което не трябва да бъдат оставени да получат.

— Не смей да криеш нищо от мен — каза госпожица Брейтуейт.

Но преди да успее да изтръгне още информация за Алхимика, сградата се разтърси от ужасна сила, която пропука стария бетон. В последвалата тишина Нел можеше да чуе женски писъци из целия блок и пращящ, съскащ звук от посипващия се прах и пясък от цепнатина в тавана. После ушите й доловиха друг шум: мъжки викове „Ша! Ша!“.

— Предполагам, че някой току-що е пробил стената на вашата сграда с експлозив — съвършено спокойно каза полковник Нейпиър. — Ако бъдете така добри да прекратите сценария и да ме освободите, ще се опитам да съм ви от полза в онова, което ще последва.

„В онова, което ще последва.“ Викът просто означаваше „Убивай! Убивай!“, бойният вик на „Юмруците на справедливата хармония“.

Навярно искаха полковник Нейпиър. Но по-вероятно бяха решили да атакуват сградата като символ на варварски упадък.

Госпожица Брейтуейт и Лотус вече бяха освободили полковника и той нахлузваше панталоните си.

— Фактът, че все още сме живи, означава, че не използват нанотехнологични методи — професионално от беляза той. — Следователно спокойно може да се приеме, че тази атака идва от някой съседен долен етаж. Нападателите навярно вярват в „доктрината на юмрука“, според която те са неуязвими за каквото и да е оръжие. В такива ситуации никога не е излишно да ги накараш да осъзнаят действителността.

Вратата на стаята рязко се отвори и по пода се посипаха трески. Все едно, че гледаше стар филм, Нел видя как полковник Нейпиър извади смешно лъскава кавалерийска сабя от ножницата й и я забива в гърдите на атакуващия го „Юмрук“. Той се блъсна в един от другарите си и предизвика смут. Нейпиър се възползва от това, методично зае прекалено правилна наглед стойка, изправи рамене и спокойно замахна, сякаш използваше сабята, за да рови в тъмен килер. Острието й проблясна под брадичката на втория „Юмрук“ и пътьом случайно му преряза гърлото. В стаята вече бе

нахлул трети „Юмрук“, който носеше дълъг прът с нож на края, завързан със сива полимерна лента, каквито селяните използваха за въжета. Но докато се опитваше да завърти оръжието си, тъпият му край се закачи за дибата, на която доскоро беше завързан полковникът. Нейпиър предпазливо се приближи, като внимаваше да не загуби опора, сякаш не искаше да цапа обувките си с кръв, парира закъснялата атака на противника си и промуши „Юмрука“ в гърдите с три бързи, последователни удара.

Някой изрита вратата на стаята на Нел.

— Ох — въздъхна полковник Нейпиър, когато очевидно нападателите му бяха свършили, — наистина е много странно, че случайно съм с пълна униформа, тъй като обикновено не носим хладно оръжие.

Няколко ритника не бяха успели да отворят вратата на Нел, която за разлика от онези на стаите за разиграване на сценариите, беше направена от съвременен материал и не можеше да се разбие по този начин. Но тя чуваше гласове от коридора и подозираше, че противно на думите на полковника, „Юмруците“ навярно разполагат със съвсем примитивни нанотехнологични устройства например, малки експлозиви, достатъчни за взривяването на врати.

Нел съблече дългата си рокля, защото само щеше да й се пречка и застана на четири крака, за да надзърне през пролуката под вратата. Виждаше два чифта крака. Можеше да чуе мъжете, които тихо и делово разговаряха.

Тя рязко отвори вратата с една ръка и протегна напред другата, за да забие писалка в гърлото на „Юмрука“, който стоеше най-близо. Другият се опита да насочи към нея стара автоматична пушка, която висеше на рамото му. Това даде на Нел предостатъчно време да го изрита в коляното, което едва ли щеше завинаги да го осакати, но със сигурност го накара да загуби равновесие. „Юмрукът“ продължаваше да се опитва да се прицели, докато Нел от своя страна не спираше да го рита. Накрая успя да изтръгне пушката от ръката му, обърна я и стовари приклада й върху главата му.

„Юмрукът“ със забитата в гърлото писалка седеше на пода и спокойно я наблюдаваше. Когато се прицели в него, той протегна ръка и погледна надолу. Раната му кървеше, но не чак толкова много — Нел му бе развалила седмицата, но нищо повече. Тя си помисли, че като цяло навярно ще му се отрази здравословно да се избави от суеверието, че е неуязвим за оръжията.

Управителят Муър я беше научил на някои неща за пушките. Нел се върна в стаята си, заключи вратата и отдели една-две минути да се запознае с външното й устройство, да провери

пълнителя (наполовина празен) и да изстреля един куршум (във вратата, където остана), само за да е сигурна, че не е повредена.

Опитваше се да потисне внезапния спомен за инцидента с отвертката. Това я уплаши, докато не осъзна, че този път много по-добре владее положението. Разговорите й с управителя не бяха останали без резултат.

После пое по коридорите и стълбищата към фоайето, като по пътя постепенно събираше свита от ужасени млади жени. Минаха покрай неколцина клиенти, повечето мъже, при това европейци, които „Юмруците“ бяха изхвърлили от стаите им и жестоко ги бяха пребили. На три пъти се наложи да стреля и всеки път се изненадваше колко сложно е това. Свикнала с „Буквара“, в реалния свят Нел трябваше да прави компромиси.

Заедно с придружителите си тя откри полковник Нейпиър във фоайето, вече почти напълно облечен и участващ в забележителен дуел с хладно оръжие с двама „Юмруци“, навярно оставени там, за да пазят пътя за отстъпление. Нел си помисли дали да се опита да стреля срещу тях, но се отказа, защото не се доверяваше на точността си, а също и защото сцената я хипнотизираше.

Щеше да остане смаяна от полковника, ако неотдавна не го беше видяла завързан за диба. И все пак тъкмо в това противоречие имаше нещо, което го правеше очарователен, а оттук и всички други викториански мъже. Те водеха начин на живот, в който чувствата почти напълно бяха потиснати — форма на аскетизъм, също толкова краен, колкото и на някой средновековен стълпник. И все пак, също като всички останали, те изпитваха чувства и им даваха отдушник само при внимателно избрани обстоятелства.

Нейпиър хладнокръвно набучи на сабята си „Юмрук“, който се беше препънал и паднал, после насочи вниманието си към нов противник, ужасен човек, опитно владеещ истинска сабя. Дуелът между източните и западните бойни изкуства се местеше из фоайето. Двамата съперници се гледаха право в очите и се мъчеха да предвидят мислите и емоционалното състояние на другия. Самите им атаки бяха прекалено бързи, за да бъдат проследени. Стилът на „Юмрука“ бе изящен и включваше много бавни движения, които приличаха на протягане на огромна пантера в зоопарк. Стилът на Нейпиър беше ужасно отегчителен: той се движеше като рак, спокойно следеше противника си и очевидно много размишляваше.

Докато наблюдаваше Нейпиър в действие, виждайки медалите и нашивките, които блестяха по сакото му, Нел осъзна, че тъкмо потискането на чувствата прави Викторианците най-

богатите и влиятелни хора на света. Способността им да крият емоциите си съвсем не бе патологична, а по-скоро някакво тайнствено изкуство, което им даваше почти вълшебна власт над Природата и по-интуитивните племена. Такава беше и силата на нипонците.

Преди битката да приключи, през един от разбитите прозорци изсъска роборакета (голяма колкото конска муха, влачеща след себе си антена с дебелината на косъм) и се заби в тила на „Юмрука“. Не го удари много силно, но трябва да бе вкарала в мозъка му отрова. Той незабавно седна на пода, затвори очи и умря в това положение.

— Не беше рицарска постъпка — презрително отсече полковник Нейпиър. — Предполагам, че трябва да благодаря за това на някой бюрократ от Ню Шузан.

След предпазлива обиколка из сградата откриха още няколко „Юмрука“, които бяха умрели по същия начин. Навън се събираше все същата стара тълпа от бежанци, просяци, пешеходци и велосипедисти, приблизително също толкова спокойна, колкото и Янгцзе.

Следващата седмица полковник Нейпиър не се върна в театъра на мадам Пинг, но тя не обвини Нел за загубата на навика му. Напротив, мадам я похвали за това, че правилно е отгатнала желанията му, и толкова добре е импровизирала.

— Прекрасно представление — каза тя.

Нел всъщност не мислеше за работата си като за представление и поради някаква причина думите на мадам Пинг я провокираха по такъв начин, че остана будна до късно през нощта, като гледаше в мрака над леглото си.

Още от съвсем малка бе съчинявала истории и ги бе разказвала на „Буквара“, който често ги включваше в собствените си истории. За Нел бе станало съвсем естествено да върши същото за мадам Пинг. Но сега шефката й наричаше това „представление“ и Нел трябваше да признае, че в известен смисъл е права. Историите й бяха възприемани не от „Буквара“, а от други човешки същества и ставаха част от ума на тези хора.

Това й се струваше съвсем просто, но мисълта я безпокоеше поради причина, която не й бе ясна.

Полковник Нейпиър не я познаваше и навярно никога нямаше да се запознаят. Връзката помежду им се осъществяваше чрез актрисата, играеща ролята на госпожица Брейтуейт, и различни технологични системи.

Въпреки това тя дълбоко беше разбудила чувствата му. Бе проникнала по-навътре в душата му, отколкото каквато и да е любовница. Ако полковник Нейпиър беше решил да се върне и не

поверяха сценария на Нел, дали щеше да му липсва? Тя подозираше, че е така. От нейна гледна точка щеше да отсъства някаква неопределима същност и той щеше да си тръгне незадоволен.

Щом това можеше да се случи с полковника в отношенията му с мадам Пинг, дали не можеше да се случи и с Нел в отношенията й с „Буквара“? Винаги беше смятала, че в книгата има някаква същност, нещо, което я разбираше и дори я обичаше, нещо, което й прощаваше грешките и оценяваше успехите й.

Като съвсем малка тя изобщо не го бе поставяла под съмнение — това беше част от вълшебството на книгата. В последно време го възприемаше като функциониране на успореден компютър с огромна големина и мощ, грижливо програмиран да разбира човешкия ум и да му дава каквото му е нужно.

Сега не беше толкова сигурна. Последните пътешествия на принцеса Нел из земите на крал Койот и различните замъци с все по-сложните им компютри, които в крайна сметка бяха обикновени Тюрингови машини, я бяха въвлекли в объркващ логичен кръг. В замъка Тюринг бе научила, че Тюринговият механизъм всъщност не е в състояние да разбира човешките същества. Но самият „Буквар“ представляваше Тюрингов механизъм или поне така подозираше Нел. В такъв случай как можеше да я разбира?

Възможно ли беше „Букварът“ да е просто канал, технологична система, свързваща Нел с някакво човешко същество, което наистина я обичаше? В крайна сметка, тя знаеше, че по принцип всички интерактиви действаха така. Отначало идеята я разтревожи и затова тя предпазливо започна да обикаля около нея и да я гледа от различни посоки, като пещерна жена, за първи път открила огъня. Но постепенно откри, че тя я успокоява и й доставя удоволствие. Когато мислите й заблуждаха и заспа, Нел вече бе станала зависима от нея и дори не би си помислила да се върне на студеното, тъмно място, в което от толкова много години пътуваше.

Карл Холивуд се връща в Шанхай; детството му в земите на самотните орли; чайната на госпожа Куан

От запад към Шанхай приждаха проливни дъждове като предвестници на „Юмруците на справедливата хармония“ и на настъпващото Небесно кралство. Още със слизането си от

въздушния кораб от Лондон Карл Холивуд усети, че е попаднал на място, различно от онова, което беше напуснал. Старият град винаги бе див, но по сложен, градски начин, а сега сякаш се намираше на границата. Той почувства промяната още преди да излезе от Аеродрума — тя струеше от улиците като озон преди гръмотевична буря. През прозорците се виждаше проливният дъжд, който прочистваше въздуха от каквато и да е нанотехника и я изсипваше в каналите, от които щеше да се излее в Хуанг Пу и накрая в Янгцзе. Дали заради дивата атмосфера или заради перспективата да се намокри, Холивуд спря носачите си преди да стигнат до главния изход, за да си смени шапката. Кутиите с шапки бяха на една от количките. Той прибра бомбето си в най-малката и най-горна кутия, която беше празна, после измъкна изотдолу най-голямата и извади шапка с огромна периферия, която приличаше на носен на главата чадър. Холивуд хвърли поглед към улицата — кафявите водни потоци носеха боклук, уличен прах, разпространяваща холера мърсотия и тонове нанотехника към каналите, — събу кожените си обувки и ги смени с чифт ръчно ушити каубойски ботуши, направени от лъскава змийска и птича кожа, чиито пори бяха запушени с нанообекти — те щяха да запазят краката му сухи дори да решеше да мине през канавката.

След тези приготовления Карл Холивуд излезе на шанхайските улици. Когато се появи от вратите на Аеродрума, дъждобранът му се изду от студения вятър и дори просяците отстъпиха от пътя му. Преди да продължи той спря да запали пура без никой да му досажда. Дори бежанците, които гладуваха или поне твърдяха, че гладуват, изпитаха повече удоволствие само от вида му, отколкото ако бяха получили монетите в джоба му. Той измина четирите пресечки до хотела си, следван от носачите и от тълпа малчугани, очаровани от гледката на истински каубой.

Дядото на Карл беше самотен орел, измъкнал се от тълпите и мърсотията на Силикон Вали през деветдесетте години на двайсети век и установил се в изоставено ранчо край студена река на източния склон на планината Уинд Ривър. Оттам бе водил спокоен живот на свободен шифровчик и консултант. Съпругата му го беше напуснала заради ярките светлини и обществен живот на Калифорния и се бе стреснала, когато той успял да убеди съдията, че има повече възможности да гледа сина им. Дядо му беше отгледал бащата на Карл Холивуд предимно на открито, водейки го на лов, за риба и да секат дърва, когато не седеше в къщата над изчисленията си. С годините към тях постепенно се бяха присъединили хора с подобна съдба и

възгледи за живота, така че по време на Междуцарствието бяха образували общност от няколкостотин души, рядко заселени на територия от няколко хиляди квадратни километра пустош. В електронен смисъл обаче, те живееха толкова близо, колкото и обитателите на което и да е малко село в Стария Запад. Технологичната им сила, изумителното им богатство и многобройните им големи оръжия ги бяха направили опасна група и случайните, използващи пикапи бандити, които нападаха изолирани ферми, се оказваха обкръжени с катастрофална скорост. Дядото обичаше да разказва за тези престъпници, как се опитвали да се оправдават с твърдението, че били икономически онеправдани или страдащи от наркомания и как самотните орли — мнозина от които сами се били спасили от бедността или наркоманията — ги разстрелвали и ги оставяли по границите на териториите си като знаци „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, които можели да четат дори неграмотните.

Появата на Общия икономически протокол успокоила положението и в очите на старовремците започнала да разрушава общността им. Вече нямало такива неща като ставане в три сутринта и обхождане на отбранителния периметър при отрицателни температури със заредена пушка, които да изграждат чувство за отговорност и взаимосвързаност. Най-ясните и приятни спомени на Карл Холивуд бяха от времето, когато излизаше на такива обиколки заедно с баща си. Но докато стояха на утъпкания сняг и си правеха кафе, те слушаха радио и чуваха репортажи за джихада, вилнеещ оттатък Ксинджиан, за отблъскването на китайците още по на изток и за първите случаи на нанотехнологичен тероризъм в Източна Европа. Бащата на Карл не трябваше да му обяснява, че общността им бързо придобива характера на исторически тематичен парк и че скоро ще се наложи да се откажат от конните патрули, за да ги заменят с по-съвременни охранителни системи.

Дори след тези нововъведения и след присъединяването на Първата разделена република към общността Карл, баща му и дядо му продължиха да живеят по стария начин, да ходят на лов за лосове, да отоплят къщите си с дърва и да седят пред компютърните си екрани в тъмни стаи до късно през нощта, за да превеждат кодове на програмен език от високо ниво. Домакинството им беше чисто мъжко (майката на Карл бе починала при инцидент със сал, когато той беше деветгодишен) и той избяга от дома си, веднага щом откри начин. Отиде в Сан Франциско, после в Ню Йорк и Лондон и започна да се занимава с театрални постановки. Но колкото по-възрастен ставаше, толкова повече разбираше колко неща го свързват с мястото, на което бе

израснал. И никога не го беше усещал така силно, както сега, докато крачеше в бурята по оживената шанхайска улица, пушеше дебела пура и гледаше ручейчетата, стичащи се по периферията на шапката му. Най-силните и чисти усещания в живота му бяха попили в беззащитния му младежки мозък по време на първия му патрул призори, когато бе знаел, че бандитите са някъде наоколо. Той постоянно се връщаше към тези спомени и се опитваше да изпита същата чистота и сила на усещанията или да опита да накара да я изпитат интерактorите му. Сега за първи път от трийсет години чувстваше същото нещо, този път на улиците на Шанхай, разбунен и пулсиращ на ръба на антидинастичен бунт, като артерии на възрастен мъж преди да изпита първия си оргазъм от години наред.

Той влезе съвсем за кратко в хотела си, където натъпка джобовете на дъждобрана си с листове хартия, писалка, сребърна кутия, заредена с пури като патрони в пълнител, и няколко контейнера нанонаркотик, който можеше да използва, за да настройва функционирането на мозъка и тялото си. Освен това взе тежък бастун — истинска вълшебна пръчица, заредена с охранителни аеростати, — който щеше да го върне обратно в хотела му в случай на безредици. После отново излезе на улицата и измина километър и половина сред тълпата, докато стигна до чайна, в която често се отбиваше вечер по време на работата си в „Парнас“. Старата госпожа Куан топло го посрещна, многократно се поклони и го отведе на любимата му маса в ъгъла, от която можеше да гледа към пресечката на Нанжин Роуд и тясна странична улица, пълна с малки сергии. Единственото, което се виждаше сега, бяха гърбовете и задниците на хора на улицата, притиснати до стъклото от тълпата. Поръча си голяма кана от любимия си зелен чай, най-скъпият вид, който се бере през април, докато листата са нежни и млади. После извади листовете си на масата. Тази чайна бе напълно интегрирана в световната медийна мрежа и страниците автоматично се включиха в нея. Под тихите команди на Карл Холивуд те започнаха да се покриват с колони анимиран текст и прозорци с образи и кинокадри. Той отпи първата си глътка от чая — винаги най-приятната, извади от джоба си голямата си писалка, свали капачето и я допря до хартията. Започна да дава команди с думи и рисунки. Когато свърши, думите се разиграха пред него и като прокара линиите между правоъгълниците и кръговете, бяха осъществени връзки и информацията потече.

Отдолу на страницата Карл Холивуд написа думата „МИРАНДА“ и я огради в кръг. Все още не беше свързана с нищо друго в диаграмата. Надяваше се, че това скоро ще се промени.

Той работи до късно вечерта и госпожа Куан постоянно пълнеше каната му, носеше му малки сладки, а когато се спусна нощта и в чайната се смрачи, украси краищата на масата със свещи, защото си спомняше, че обича да работи на меката им светлина. Китайците навън, отделени от него с едносантиметров диамант, го наблюдаваха е носове, сплескани в бели елипси в прозореца. Лицата им блестяха на светлината на свещите като зрели праскови, увиснали сред тучен тъмен листак.

Семейство Хакуърт на път и в Лондон; Ийст Енд; забележителна разходка по реката; „Dramatis personae“[8]; една нощ в театъра

Гладки арктически облаци бавно се носеха като снежни преспи в далечината — хиляда и петстотин километра, изглеждащи далеч по-малко, осветени, но не и затоплени от ниско розово-жълто слънце, което никога не залязваше. Фиона лежеше по корем на горното легло, гледаше през прозореца, наблюдаваше как дъхът й се кондензира по стъклото и после се изпарява в сухия въздух.

— Татко? — съвсем тихо каза тя, за да види дали е буден.

Той спеше, но бързо се събуди, сякаш сънуваше някой от онези сънища, които само се плъзгат под повърхността на съзнанието като въздушен кораб сред облаци.

— Да?

— Кой е Алхимика? Защо го търсиш?

— Предпочитам да не ти обяснявам защо го търся. Да речем, че имам да изпълнявам определени задължения. — Баща й изглеждаше по-погълнат от втората част на въпроса, отколкото бе очаквала, и в гласа му се долавяше съжаление.

— Кой е той? — внимателно настоя тя.

— О, виж, скъпа, ако знаех отговора, щях да го открия.

— Татко!

— Какъв човек е ли искаш да кажеш? За съжаление не зная почти нищо. Опитах се да извлека някои заключения от това какви хора го търсят, включително самия аз.

— Извинявай, татко, но какво отношение има характерът ти към този на Алхимика?

— Не една добре осведомени личности са стигнали до извода, че аз съм тъкмо онзи, който може да го открие, макар да не зная нищо за престъпници, шпионаж и така нататък. Аз съм

просто инженер, специалист по нанотехнология.

— Това не е вярно, татко! Ти си нещо много повече. Знаеш толкова много истории — непрекъснато ми разказваше, когато те нямаше, спомняш ли си?

— Предполагам — странно неуверен, призна той.

— И аз четях всяка нощ. И въпреки че историите бяха за вълшебства, пирати, джинове и тям подобни, винаги усещах, че ти си зад тях. Като кукловод, който дърпа конците и дава на куклите гласове и самоличност. Затова смятам, че си нещо повече от инженер. Просто ти трябва вълшебна книга, за да се разкриеш.

— Хм… това е въпрос, по който не съм мислил — с внезапно развълнуван глас отвърна баща й. Тя устоя на изкушението да надникне над ръба на леглото и да погледне лицето му, което би го засрамило. Вместо това Фиона се сгуши под завивките си и затвори очи.

— Каквото и да мислиш за мен, Фиона — а трябва да отбележа, че съм приятно изненадан от доброто ти мнение, — за онези, които ме пратиха с тази задача, аз съм инженер. Без да съм арогантен, бих могъл да прибавя, че бързо съм напреднал в тази област и съм постигнал доста отговорно положение. Тъй като това е единствената особеност, която ме отличава от други хора, тя би трябвало да е единствената причина, за да ме изберат да открия Алхимика. От това заключавам, че самият Алхимик се занимава с нанотехнологични проучвания и че се смята, че разработва продукт, който интересува не една от Силите.

— За Семето ли говориш, татко?

Той замълча за миг. Когато отново заговори, гласът му бе висок и напрегнат.

— За Семето. Откъде знаеш за Семето?

— Ти ми разказа за него, татко. Обясни ми, че е опасно нещо и че Протоколната служба не трябва да допуска създаването му. Освен това…

— Какво освен това?

Малко оставаше да му напомни, че през последните няколко години сънищата й и всички истории от „Буквара“ са били изпълнени със семена: семена, от които израстваха замъци, драконови зъби, от които израстваха войници, семена, които се превръщаха в гигантски стъбла, водещи към алтернативни вселени в облаците, семена, давани на гостоприемни, бездетни двойки от странстваща старица, от които израстваха растения с големи шушулки с весели, подритващи бебета.

Но усещаше, че ако направо спомене за това, той ще затръшне стоманената врата пред лицето й — врата, която в момента мъчително бавно се открехваше.

— Защо смяташ, че Семената са толкова интересни? — попита тя.

— Интересни са по същия начин, по който е интересна мензурата с нитроглицерин — отвърна той. — Те са унищожителна технология. Повече не трябва да говориш за Семената, Фиона — агентите на „Криптнет“ могат да са навсякъде и да подслушват разговора ни.

Фиона въздъхна. Стига баща ѝ да говореше свободно, тя усещаше в него мъжа, който ѝ бе разказвал историите. Но когато стигнеше до определени въпроси, той спускаше булото си и ставаше просто поредния викториански господин. Това я дразнеше. Но чувстваше, че във всеки друг мъж, освен баща ѝ, същата особеност можеше да е провокативна. Тази слабост бе толкова очевидна, че нито тя, нито която и да е друга жена беше в състояние да устои на изкушението да я проучи — през следващите няколко дни тази дяволита и мъчителна мисъл щеше да погълне много от мислите на Фиона, когато се срещнеха в Лондон с други представители на племето им.

След проста вечеря с бира и пай с месо в кръчма в покрайнините на Сити, те се отправиха на юг отвъд Тауър Бридж, минаха между разкошните сгради покрай десния бряг на реката и влязоха в Саутуърк. Както и в другите атлантски квартали в Лондон, кабелите на Захранването минаваха по каналите и под влажните сводове на мостовете и проникваха в сградите през малки дупки в основите. Малките стари къщи и апартаменти на този някога обеднял квартал бяха ремонтирани за млади атлантяни от цялата Англосфера, бедни на средства, но богати на надежди, които бяха дошли в големия град, за да преуспеят в кариерата си. Помещенията на долните етажи обикновено бяха кръчми, кафенета и мюзикхолове. Докато баща и дъщеря вървяха на изток, в общи линии успоредно на реката, блясъкът, толкова очевиден около моста, на места започваше да изтънява и старостта на квартала изпъкваше отдолу, също както се очертават кокалчетата на пръстите под опънатата кожа на свит юмрук. Между сградите край реката се разкриваха широки свободни пространства и позволяваха на Хакуърт и Фиона да гледат към другия бряг, потънал в привечерна мъгла, вече обагрена в карциногенните шарки на големите медиатрони.

Фиона Хакуърт забеляза сияние във въздуха, превърнало се в съзвездие, когато премигна и погледът ѝ се фокусира. Смарагдово зелена точица докосна повърхността на окото ѝ и постепенно се превърна в облак от светлина. Момичето премигна два пъти и

точицата изчезна. Рано или късно тя и още много други щяха да попаднат в ъгълчетата на очите ѝ и да ѝ придадат странен вид. Фиона извади от ръкава си кърпичка и избърса очите си. Наличието на толкова много лазерни нанообекти я накара да осъзнае, че от няколко минути вървят из мъглата без да го е забелязала: влагата от реката се кондензираше около микроскопичните стражи на границата. Пъстра светлина смътно проблясваше зад мъглата пред тях и очертаваше каменна колона, забита по средата на пътя: криле на грифон, рог на еднорог, живи и черни на фона на зловещия космос. До камъка стоеше полицай и символично пазеше бариерата. Той им кимна и навъсено, но любезно измърмори нещо през ремъка на шапката си. Баща и дъщеря излязоха от Нова Атлантида и закрачиха в безвкусен анклав, пълен с недодялани отрепи, които се тълпяха и пееха пред входовете на кръчмите. Фиона зърна старо британско знаме, после осъзна, че краищата на кръста на св. Андрю са подсилени със звезди като бойния флаг на Конфедерацията. Тя сръга вихрогона си и почти се изравни с баща си.

После градът стана по-тъмен и по-тих, макар и не по-малко оживен. В продължение на няколко пресечки виждаха само тъмнокоси мъже с мустаци, и жени, които изглеждаха като колони от тъмна материя. Тогава Фиона усети мирис на анасон и чесън и те за кратко навлязоха във виетнамска територия. Момичето с удоволствие би се отбило в някое от кафенетата за купичка фо, но баща ѝ продължаваше да язди напред, следвайки отлива по течението на Темза. Няколко минути по-късно отново се озоваха на брега, край който се издигаха древни бардаци — вид сгради, вече толкова остарели, че не се поддаваха на определение, — превърнати в офиси.

От гранитния кей излизаше мост, който водеше към вълнолома. За него беше завързана грохнала черна лодка, но върху нея не падаше каквато и да е светлина и на фона на сивкавата вода се виждаше само черната ѝ сянка. След като вихрогоните спряха и Хакуърт скочи на земята, можеха да чуят ниски гласове, идващи отдолу.

Джон Хакуърт извади няколко билета от джоба на гърдите си и ги помоли да се осветят, но те бяха отпечатани върху стара хартия без собствен енергиен източник и затова накрая той използва микрофенерчето, закачено на верижката на часовника му. Очевидно останал доволен, че са пристигнали където трябва, Хакуърт подаде ръка на Фиона и я придружи до вълнолома. Към тях заподскача слаба, премигваща светлинка и се превърна в афрокарибец с очила без рамки и древен свещник със стъклено шише в ръце. Фиона наблюдаваше лицето му, докато огромните

му, пожълтели като стари билярдни топки от слонова кост очи проверяваха билетите им. Кожата му беше тъмна, топла и лъщеше на светлината на свещта. От него лъхаше слаб аромат на цитруси, примесен с нещо по-мрачно и не толкова приятно. Когато свърши, той вдигна поглед не към тях, а някъде към далечината, — обърна им гръб и се отдалечи. Джон Хакуърт остана там известно време, като чакаше упътвания, после се изправи, изпъна рамене и поведе Фиона към лодката.

Мостът бе дълъг осем-девет метра. Трап нямаше. Хората, които вече бяха на борда, трябваше да им протегнат ръце и да ги изтеглят вътре, нарушение на етикета, което стана толкова бързо, че нямаха време да се почувстват неудобно.

Лодката представляваше голяма, плоска, открита тръба, просто обикновен сал с няколко средства за управление на носа и нещо като модерна, а следователно невероятно малка двигателна система, вградена в кърмата. Когато очите им се приспособиха към слабата светлина в мъглата, те видяха може би още дванайсетина пътници, насядали, за да не ги безпокоят вълните, вдигани от преминаващи покрай тях съдове. Видял благоразумността на това решение, Джон поведе Фиона към единственото останало място и те седнаха между две други групи: трима млади нипонски мъже, които си предлагаха цигари, и мъж и жена в бохемско, но скъпо облекло, които отпиваха светла бира от кутии и разговаряха помежду си с канадски акцент.

Мъжът от вълнолома освободи въжетата и скочи на борда. Друг моряк стоеше на руля и постепенно ускоряваше към течението, като превключи дросела на едно и завъртя лодката, за да посрещне приближаващата се вълна. Когато навлязоха в главния канал и набраха скорост, бързо стана студено и всички пътници зашепнаха, искайки повече топлина от термогенното си облекло. Афрокарибецът ги обиколи с тежък сандък, пълен с кутии бира и малки бутилки червено вино. Разговорите замлъкнаха за няколко минути, докато тласкани от един и същ първичен инстинкт, пътниците обърнаха лица към студения вятър и се отпуснаха под лекия плясък на вълните в корпуса.

Пътуването отне почти час. Няколко минути по-късно разговорите се възобновиха. Повечето пътници останаха разделени на малките си групи. Сандъкът с освежителни напитки направи още няколко обиколки. По някои едва забележими признаци Джон Хакуърт започна да осъзнава, че един от нипонските младежи е по-пиян, отколкото изглежда и че преди да се качи на борда навярно е прекарал няколко часа в крайречна кръчма. Той си взимаше пиене от сандъка всеки път, щом минеше

покрай него и половин час по-късно неуверено се изправи на крака, надвеси се над борда и повърна. Джон се обърна да се усмихне на дъщеря си. Лодката се блъсна в невидима вълна и странично пропадна надолу. Хакуърт се хвана за перилата, после стисна ръката на Фиона.

Тя изкрещя. Гледаше над рамото на баща си към нипонските младежи. Джон се обърна и видя, че вече бяха останали само двама — пияният бе изчезнал. Приятелите му се бяха провесили над водата и протягаха ръце. Пръстите им блестяха като бели лъчи над черната вода. Джон усети, че Фиона издърпва ръката си от неговата и се обърна към нея, само за да види, че скача през перилата.

Всичко беше свършило още преди да успее истински да се уплаши. Екипажът реши въпроса с опитна бързина, което подсказа на Хакуърт, че нипорският младеж всъщност е актьор и че целият инцидент е част от постановката. Афрокарибецът изруга и им извика да се държат. Гласът му изкънтя като чело на Страдивариус — сценичен глас. Той обърна наопаки сандъка, изпразни цялото му съдържание, после го затвори и го хвърли през кърмата като спасителен пояс. Междувременно кърмчията обръщаше лодката. Няколко пътници, включително Хакуърт, бяха включили микрофенерчетата си и насочиха лъчите им към Фиона, чиито поли се бяха надули при скока и сега я заобикаляха като сал от цветя. С едната си ръка тя стискаше нипонеца за яката, а с другата — дръжката на сандъка. Нямаше сила да измъкне пияния от водата и затова речните вълни заливаха и двама им.

Афрокарибецът първо изтегли на борда Фиона и я предаде на баща й. Фабрикулите, изграждащи дрехите й — безброй нанообекти, плътно долепени един до друг в двуизмерен ред — започнаха да изпомпват водата от пролуките помежду си. Фиона беше обвита в змиевиден воал от влага, който пламтеше със светлината на фенерчетата. Гъстата й червена коса висеше свободно без шапката, която бе отнесена от вълните, и сега се спускаше върху раменете й като огнена пелерина.

Тя предизвикателно гледаше към Хакуърт, чиито адреналинови жлези най-после бяха подскочили от ендокринологичен ужас. Когато видя дъщеря си в това състояние, по гърба му сякаш се плъзна петдесеткилограмов леден блок. Щом усещането достигна до костния му мозък, той залитна и едва не седна на палубата. Фиона някак си се бе хвърлила през неизвестна и необозначена преграда и бе станала свръхестествена, наяда, изплувала от вълните, обвита в огън и пара. В някакво рационално ъгълче на ума си, което сега не

играеше съществена роля, Хакуърт се зачуди дали „Dramatis personae“ (защото така се наричаше трупата, разиграваща това представление) някак си не са вкарали нанообекти в системата му и какво точно правят с ума му.

От полите на Фиона се стичаше вода. Скоро бе съвсем суха, освен лицето и косата й. Тя избърса лицето си с ръкав, без да обръща внимание на предложената от баща й носна кърпичка. Двамата не размениха нито дума и не се прегърнаха, сякаш сега тя съзнаваше въздействието си върху него и всички други — дарба, която, предполагаше Хакуърт, трябваше да е изключително развита при шестнайсетгодишните момичета. Нипонецът тъкмо доизкашляше водата от дробовете си и се мъчеше да си поеме дъх. Веднага щом трахеята му се прочисти, той дрезгаво и продължително заговори. Един от спътниците му превеждаше.

— Казва, че ние не сме сами — че водата е пълна с духове — че те му говорели. Последвал ги под вълните. Но усетил, че душата му се готви да напусне тялото му, изпитал страх и изплувал на повърхността, след което бил спасен от момичето. Казва, че духовете говорели на всички ни и че трябвало да се вслушаме в тях!

Това беше смущаващо и всички пътници угасиха фенерчетата си и се обърнаха с гръб към поразения нипонец. Но когато очите му се приспособиха, Хакуърт отново хвърли поглед към него и видя, че голите части от плътта му са започнали да излъчват пъстра светлина.

Той се обърна към Фиона и забеляза ивица бяла светлина около главата й като тиара, достатъчно ярка, за да блести през косата й. По средата на челото й сияеше скъпоценен камък. Хакуърт се дивеше на тази гледка от разстояние, тъй като знаеше, че сега тя иска да остане сама.

Ниско над водата висяха светлини, очертаващи формата на плъзгащите се покрай тях големи кораби. Бяха стигнали до устието на реката, но не по обичайните водни пътища, на които стояха закотвени плавателни съдове в очакване на прилива, промяна на вятъра или пазара. Едно съзвездие от светлини не помръдваше, но ставаше все по-голямо, колкото повече се приближаваха към него. Като експериментираше със сенките и проучваше системата от светлини, които техният съд хвърляше върху водната повърхност, Хакуърт заключи, че прожекторите съзнателно са насочени към лицата им, за да не могат да преценят характера на източника им.

Мъглата бавно се сгъсти и се превърна в ръждива стена, толкова огромна и безформена, че можеше да е на три или триста метра. Кърмчията изчака да стигнат до нея, после изключи

двигателите. Лодката мигновено загуби скорост и се долепи до корпуса на големия кораб. Отгоре се спуснаха хлъзгави, мокри вериги и изплуваха пред погледа на Хакуърт като сияние, излъчвано от някакъв силно индустриализиран полубог, дрънчащи предвестници от желязо, които членовете на екипажа, екстатично отметнали глави назад, оголили гърла за това фетишистко откровение, посрещнаха с гърдите си. Те закачиха веригите за метални халки, забити в палубата. Окована, лодката се издигна от водата и започна да се изкачва нагоре по ръждивата стена, която се извисяваше в безкрайната мъгла. Внезапно се появи парапет, зад него открита палуба, тук-там източници на светлина, няколко червени въгленчета на пури, които се движеха из пространството. Когато слязоха, видяха, че наоколо са пръснати и други подобни лодки.

Думата „опасност“ не характеризираше точно репутацията на „Dramatis personae“ в атлантските части на Лондон, но това определение така или иначе винаги се използваше, прошепвано с високо вдигнати вежди и многозначителен поглед през рамо. Хакуърт бързо разбра, че човек може да получи лоша репутация, само защото му е известно съществуването на трупата — и в същото време беше ясно, че почти всички са чували за нея. За да не си навлича още презрение, той бе потърсил билетите сред други племена.

След всичко това ни най-малко не се изненада да види, че повечето от присъстващите са викторианци, при това не само млади ергени, а привидно почтени двойки, които крачеха по палубата с цилиндри и воали.

Фиона скочи от лодката още преди да я спуснат и изчезна. Тя се беше преоблякла, като замени пъстрия флорален мотив с бяло. Докато потъваше в мрака, интегралната ѝ тиара сияеше като нимб. Хакуърт бавно обиколи палубата, наблюдаваше членовете на племето си и се опитваше да реши следния проблем: как можеше една двойка да се приближи достатъчно до друга, за да я разпознае, без самата тя да бъде разпозната. От време на време двойките едновременно се разпознаваха и трябваше да си кажат нещо: жените злобно се кикотеха, а мъжете гърлено се смееха и се наричаха един друг мошеници. Думите отекваха от палубата и потъваха в мъглата като стрели, забити в купчина памук.

От долните отсеци се носеше някаква усилена музика. Атонални акорди преминаваха през палубата като сеизмични трусове. Корабът беше товарен, в момента празен и подскачащ на вълните, изненадващо лек за нещо толкова голямо.

Хакуърт бе самотен и откъснат от цялото човечество, чувство, с което беше свикнал, нещо като приятел от детинство, живеещ в

съседство. Бе открил Гуен по някакво чудо и за няколко години загуби връзка с този стар приятел, но сега двамата със самотата отново бяха заедно, разхождаха се и се чувстваха добре. Импровизиран бар по средата на палубата беше привлякъл десетина от събралите се, но Хакуърт знаеше, че не може да се присъедини към тях. По рождение не притежаваше способността да се вписва в обществото, както някои се раждат без ръце.

— Издигнал си се над всичко това, така ли? — попита някакъв глас. — Или навярно просто се дистанцираш?

Говореше мъж с клоунски дрехи. Хакуърт смътно разпозна в него рекламен фетиш на стара американска верига заведения за бързо хранене. Но костюмът беше подозрително дрипав, сякаш бе единственото облекло на бежанец. Целият беше в кръпки от памук, китайска коприна, черна кожа, пепелносиво райе и камуфлажен плат. Клоуна носеше интегрален грим — лицето му сияеше като на пластмасова играчка от предишния век с електрическа крушка в главата. Фактът, че говори, объркваше Хакуърт, все едно да гледа някое от онези анимирани компютърни изображения на преглъщащ човек.

— Участник ли си? Или зрител? — попита Клоуна и изпитателно погледна към Хакуърт.

Още откакто разбра (доста време по-рано), че тази работа с „Dramatis personae“ ще е някакъв театър, в който взимат участие и зрителите, той се страхуваше от този момент: неговата първа реплика.

— Моля да ме извините — напрегнато и не съвсем уверено отвърна Хакуърт, — това не е моята обичайна среда.

— Определено е така, мамицата му — каза Клоуна. — Сложи си това — продължи той и извади нещо от джоба си. После се пресегна към Хакуърт, който стоеше на два-три метра от него… но, удивително, дланта му се отдели от китката и полетя във въздуха. Покритата му със сажди бяла ръкавица се понесе като мръсна ледена топка, премятаща се в елипса между вътрешните планети. Пръстите му пъхнаха нещо в джоба на Хакуърт и после ръката се върна обратно, но тъй като той я следеше, тя описа плавна осмица във въздуха, преди да се залепи за китката си. Хакуърт разбра, че клоунът е механичен. — Сложи си ги и бъди самият себе си, господин отчужден самотен степен вълк замаян разсеян технократ рационалист шибан лайнар. — Клоуна се завъртя на пети. В дългите му обувки бе вградено някакво въртящо се устройство, така че наистина изпълни няколко пълни завъртания, преди да спре с гръб към Хакуърт и с шеметна скорост да се отдалечи. — Революционно, нали? — изръмжа той.

Предметът в джоба на Хакуърт се оказа чифт слънчеви очила:

дъговидни, с пъстро, искрящо покритие, от онези, които бяха носили десетилетия по-рано непокорните ченгета с огромни патлаци в преждевременно прекратяваните телевизионни сериали. Хакуърт ги отвори и предпазливо си ги сложи. Когато приближи стъклата към очите си, можеше да види, че излъчват светлина — това бяха феноменоскопи. Макар и в този контекст, може би щеше да е по-подходяща думата „фантаскоп“. Образът постепенно изпълни погледа му, но нямаше да се фокусира, докато Хакуърт не си сложеше очилата докрай, затова той неохотно потъна в халюцинацията. Едва тогава рамките зад ушите му оживяха, разпънаха се, обхванаха задната част на черепа му и се сляха в едно като гумена лента.

— Откачете се — каза Хакуърт и продължи с поредица стандартни команди. Очилата не освобождаваха главата му. Накрая отнякъде високо зад него се спусна коничен лъч светлина и освети сцена. Включиха се прожектори и иззад завесата се появи мъж с цилиндър.

— Добре дошли на вашето представление — започна той. Можете да свалите очилата по всяко време, като осигурите постоянни овации поне от деветдесет процента от публиката. — После светлините и завесата изчезнаха и Хакуърт остана сам с онова, което беше видял преди, а именно кибернетично подсилено нощно виждане, представящо палубата на кораба.

Опита още няколко команди. Повечето феноменоскопи имаха прозрачен режим или поне частично прозрачен, който позволяваше на човек да вижда къде е. Но тези бяха упорито плътни и му показваха само медиатронен изглед от сцената. Разхождащите се и разговарящи посетители бяха представени от абсурдно свръхопростени телени рамки, видеотехнология, която не се използваше вече от осемдесетина години, очевидно предназначена да ядосва Хакуърт. Всяка фигура носеше на гърдите си голям плакат:

> ДЖАРЕД МЕЙСЪН ГРИФИН III, 35 годишен.
>
> (Твърде късно, за да стане интересен герой като вас!)
>
> Племенник на лорд на справедливостта с ранг на граф.
>
> (Не му ли завиждате?)
>
> Женен за онази куха кучка от дясната му страна.
>
> Те продължават с тези малки авантюри, за да избягат от осакатения си живот.
>
> (А вие защо сте тук?)

Хакуърт погледна надолу и се опита да прочете плаката на

собствените си гърди, но не можеше да го фокусира.

Когато обикаляше палубата, гледката се променяше. Имаше и стандартен интерфейс, който му позволяваше да „лети“ около кораба. Самият Хакуърт стоеше на едно място, разбира се, но гледката в очилата се отделяше от действителните му координати. Винаги, когато използваше този режим, в полезрението му се появяваше следното обяснение, изписано с гигантски, блестящи червени букви:

БОЖЕСТВЕНАТА ПЕРСПЕКТИВА

НА ДЖОН ПЪРСИВАЛ ХАКУЪРТ

Понякога я придружаваше анимация на някакъв вълшебник, седнал на върха на планина, който гледаше надолу към село с мръсни дребосъчета. Заради тази досада Хакуърт не използваше много често опцията. Но но време на първоначалното си разузнаване откри няколко интересни неща.

Нипонският младеж, който се беше побъркал и бе скочил зад борда, сега се срещна с група от неколцина души, които по някакво удивително съвпадение също бяха паднали от лодките си по пътя за насам и след спасяването им бяха започнали да излъчват пъстра светлина. На всички им се бяха явили видения, които настояваха да разказват на всеки срещнат. Тези хора се обединиха в зле организиран хор: всички едновременно викаха и разказваха за виденията, си, който очевидно бяха свързани помежду си — сякаш току-що се събуждаха от един и същи сън и еднакво лошо го описваха. Въпреки разликите си, те оставаха заедно, привличани от същата загадъчна магнитна сила, която караше лудите фанатици на уличните ъгли да издигат импровизираните си трибуни един до друг. Малко след като Хакуърт увеличи феноменоскопското им изображение, те започнаха да халюцинират за някакво гигантско око, което ги гледало от небесата, с черен клепач, покрит със звезди.

Хакуърт се отдръпна настрани и фокусира очилата върху друга голяма група: двайсетина по-възрастни хора, облечени в еднакъв елегантен стил с наметнати на раменете спортни пуловери и здрави обувки, плътно прилепнали по краката им, макар и с не много стегнато завързани връзки. Те се изсипваха от малък въздушен кораб, току-що кацнал на хеликоптерната площадка до кърмата. Корабът имаше много прозорци и бе покрит с медиатронни реклами за въздушни обиколки на Лондон. Когато слизаха на палубата, туристите се заковаваха на място и препречваха пътя на останалите. Екскурзоводката им, млада актриса с евтин дяволски костюм, допълнен с блестящи червени рога и тризъбец, трябваше да ги отведе по-надалеч в мрака.

— Това ли е Уайтчапъл? — с американски акцент попита един от тях, като посочи към мъглата. Тези хора очевидно принадлежаха към хартландското племе, преуспяваща, тясно

свързана с Нова Атлантида филозона, която бе привлякла много отговорни, разумни, образовани, бели представители на средната класа от Средния Запад. Хакуърт се вслуша в тихите им разговори и откри, че идват от „Холидей ин“ в Кенсингтън, след като ги измамили, че ще ги заведат на тематична обиколка по следите на Джак Изкормвача в Уайтчапъл. Докато слушаше, дяволската екскурзоводка им обясни, че пияният пилот на въздушния им кораб случайно ги е довел в плаващ театър и че са добре дошли на шоуто, което скоро щяло да започне — безплатно (за тях) представление на „Котки“, най-дълго издържалият мюзикъл на всички времена, който повечето от тях вече бяха гледали през първата си вечер в Лондон.

Все още надзъртащ през подигравателните червени букви, Хакуърт направи бърза обиколка под палубата. Долу имаше дванайсет огромни отсека. Четири от тях бяха свързани в просторна театрална зала, други четири служеха за сцена и кулоари. Там откри дъщеря си. Тя седеше на трон от светлина и репетираше някакви реплики. Очевидно вече играеше основна роля.

— Не искам да ме гледаш така — каза тя и изчезна от полезрението на баща си с взрив от светлина.

Прозвуча корабната сирена. Звукът продължи да отеква тук-там от други кораби в този район. Хакуърт се върна към нормалния си изглед от палубата тъкмо навреме, за да види пламтящ образ, който се носеше към него: отново Клоуна, който очевидно притежаваше особената способност да се движи из полезрението на Хакуърт като призрак.

— Цяла нощ ли ще висиш тук горе и ще пресмяташ разстоянието до другите кораби според ехото? Или ще ми позволиш да те отведа до мястото ти?

Хакуърт реши, че ще е най-добре да не се ядосва.

— Моля — отвърна той.

— Добре тогава, ей го там — каза Клоуна и посочи с мърлявата си ръкавица към обикновен дървен стол точно пред тях. Хакуърт не вярваше, че наистина е там, защото до този момент не го беше забелязал. Но очилата не му позволяваха да се увери.

Той пристъпи напред като човек, който се насочва към тоалетната на тъмно, непознато място — с присвити колене, протегнати напред ръце, предпазливо местейки крака, за да не се блъсне в нещо. Клоуна се бе отдръпнал настрани и презрително го наблюдаваше.

— На това ли му викаш да се вживееш в ролята си? Да не си мислиш, че цяла нощ можеш да се измъкваш с научен

рационализъм? Какво ще се случи, когато наистина започнеш да вярваш в онова, което виждаш?

Хакуърт намери мястото си точно там, където очилата му показваха, че се намира, но това не беше обикновен дървен стол — бе тапициран с дунапрен и имаше странични облегалки. Приличаше на стол в театър, но когато го опипа от двете страни, не откри други столове. Затова се отпусна и потъна в него.

— Ще ти трябва хей това — каза Клоуна и пъхна в дланта му тръбовиден предмет. Хакуърт тъкмо го разпознаваше като фенерче, когато точно под него се случи нещо шумно и внезапно. Краката му, които бяха стъпили върху дъските на палубата, сега висяха във въздуха. Всъщност, това се отнасяше за цялото му тяло. Под него се бе отворил капак и той пропадаше. — Приятно гледане — пожела му Клоуна, повдигна шапка и проследи с поглед пропадането му през бързо смаляващата се квадратна дупка. — И докато се носиш към центъра на земята с девет цяло и осем десети метра в секунда, я отгатни тази гатанка: можем да имитираме звуци, можем да имитираме образи, можем да имитираме дори вятъра, който шиба лицето ти, но как да имитираме усещането за пропадане?

От дунапрена на стола бяха израснали псевдоподи и обгърнаха кръста и бедрата на Хакуърт. Това бе добре, тъй като бавно се беше завъртял назад и скоро започна да пада с лице надолу, прелитайки през огромни аморфни облаци от светлина: стари полилеи, които „Dramatis personae“ бяха задигнали от изоставени сгради. Клоуна бе прав: Хакуърт определено пропадаше, усещане, което не можеше да се имитира с очила. Ако трябваше да вярва на очите и ушите си, той летеше към вратата на големия театър, който беше видял по-рано. Но той не бе пълен с редове кресла като обикновена театрална зала. Кресла имаше, но бяха безразборно пръснати наоколо. И някои от тях се движеха.

Подът продължаваше да се носи към него. Хакуърт наистина се уплаши и закрещя. После отново усети гравитацията, когато някаква сила започна да намалява скоростта му. Столът се завъртя и той гледаше нагоре към съзвездие от полилеи. Ускорението достигна няколко g. После се върна в нормалните граници. Столът се въртеше и феноменоскопът стана ярко, ослепително бял. От слушалките пулсираше бял шум, но когато започна да отслабва, Хакуърт осъзна, че това са аплодисменти.

Не можеше да види нищо, докато не си поигра с интерфейса, за да се върне към по-схематично виждане на театъра. После откри, че залата е приблизително наполовина пълна със зрители, които обикаляха наоколо, седнали на столовете си, и че няколко

десетки от тях насочват фенерчетата си към него — това обясняваше ослепителната светлина. Намираше се на главната сцена и беше основната атракция. Зачуди се дали трябва да каже нещо. На очилата му се изписа реплика: „Много благодаря, дами и господа, че ми позволихте да намина. Тази вечер имаме за вас страхотно представление…“

Хакуърт се зачуди дали някак не е длъжен да прочете репликата. Но скоро фенерчетата се отдръпнаха от него и той видя, че от съзвездието полилеи започват да се сипят нови зрители. Като наблюдаваше падането им, Хакуърт осъзна, че и преди е виждал нещо такова в развлекателните паркове: това бе обикновено скачане с еластично въже. Просто очилата не показваха въжето, само за да усилят възбудата от преживяването.

На страничната облегалка на стола Хакуърт забеляза пулт за управление, който му позволяваше да обикаля из залата. Тя имаше конична форма с остър наклон към центъра. Тук би било трудно да върви пеш, но столът имаше мощни нанотехнологични двигатели и компенсираше наклона.

Театърът беше кръгъл, също като „Глобус“. Коничният под бе заобиколен от кръгла стена, тук-там осеяна с различни по големина отвори. Някои приличаха на вентилационни шахти, други бяха частни ложи или технически помещения, а най-голямата беше арката на сцената, заемаща една четвърт от пространството и в момента скрита зад завеса.

Хакуърт забеляза, че най-ниската и най-вътрешна част от пода е свободна. Спусна се надолу по склона и с удивление осъзна, че внезапно е потънал до кръста в болезнено ледена вода. Той превключи на задна скорост, но столът не се подчини.

— Право във водата! — триумфално извика Клоуна. Гласът му звучеше така, сякаш стоеше до него, макар Хакуърт да не го виждаше. Той откри начин да се освободи от псевдоподите и с усилие се закатери по наклонения под. Краката му бяха вкочанени от студ. Миришеше на морска вода. Очевидно централната третина на пода наистина бе под водната линия и морето свободно нахлуваше тук — поредният факт, който очилата му не си бяха направили труда да разкрият.

Върху него отново паднаха десетки лъчи. Публиката се смееше и дори се разнасяха саркастични аплодисменти. „Хайде, приятели, водата е страхотна!“ — предложиха очилата, но Хакуърт пак не прочете репликата. Очевидно това бяха просто предложения, подхвърляни от сценаристите на „Dramatis personae“, които изчезваха от полезрението му, веднага щом загубеха актуалността си.

Събитията от последните няколко минути —

феноменоскопите, които не можеха да се свалят, неочакваният скок, потъването в студената морска вода — бяха оставили Хакуърт в шоково състояние. Изпитваше настойчива нужда да се свре някъде и да се справи с дезориентацията. Започна да се катери към отсрещния край на залата, като заобикаляше случайно срещнатите по пътя столове. Някои от публиката, които проявяваха особен интерес към историята му, го следяха с фенерчетата си. Над него имаше отвор, от който сияеше топла светлина. Хакуърт се промъкна през него и се озова в приятен малък бар със заоблен прозорец, от който се откриваше прекрасен изглед към театъра. Тук можеше да намери убежище и да гледа нормално през очилата, които изглежда му представяха действителността такава, каквато е. Поръча пинта черна бира на бармана и седна на бара до прозореца. Някъде към третата или четвъртата глътка осъзна, че вече се е поддал на заповедта на Клоуна. Скокът във водата го беше научил, че няма друг избор, освен да повярва в онова, което очилата показваха на очите и ушите му — макар да знаеше, че е измама — и да си понася последствията. Бирата донякъде позатопли краката му и го поотпусна. Бе дошъл тук на представление и сега го получаваше. Нямаше основание да се съпротивлява. „Dramatis personae“ може и да имаха лоша репутация, но никой не ги беше обвинявал в убийство на някой от публиката.

Полилеите помръкнаха и присъстващите с техните фенерчета заприличаха на искри, вдигнати от вятъра. Някои се насочиха към горния край на залата, други предпочетоха да останат край водата. Когато светлините окончателно угаснаха, те започнаха да си играят с фенерчетата, като ги насочваха насам-натам по стените и завесата, превръщайки мрака в апокалиптично небе, разкъсвано от стотици комети. Под водата грейна тъмночервена ивица светлина, която се превърна в дълга и тясна сцена, издигаща се към повърхността като възкръсваща Атлантида. Публиката я забеляза и насочи лъчите на фенерчетата си към водата, осветявайки няколко тъмни петна: главите на десетина изпълнители, бавно изплуващи на повърхността. Те едновременно започнаха да говорят и Хакуърт разбра, че са хорът от лунатици, които беше видял по-рано.

— Настани ме, Ник — каза женски глас иззад него.

— Прекара ги, нали? — попита барманът.

— Тъпанари.

Хакуърт се обърна и видя, че това е младата жена с дяволски костюм, която играеше ролята на екскурзоводка на групата от Хартланд. Тя бе съвсем дребничка, носеше дълга черна пола с цепка чак до хълбока и имаше прекрасна коса, много гъста, черна

и лъскава. Жената постави на бара чашата си с бира, внимателно завъртя дяволската си опашка с движение, което Хакуърт намери за неустоимо привлекателно, и седна. После изпусна експлозивна въздишка и за няколко секунди облегна глава върху ръцете си. Червените й премигващи рога се отразяваха в заобления прозорец като сигнални светлини на презокеански кораб. Хакуърт стисна чашата си в ръка и усети аромата на парфюма й. Долу в залата хорът беше абсолютно неовладяем и се мъчеше да изпълни изключително амбициозен танцов номер. Младежите проявяваха свръхестествената способност да действат в синхрон — нещо свързано с нанообектите в мозъците им, — но телата им бяха сковани, слаби и некоординирани. Каквото и да опитваха обаче, те го правеха със съвършена убеденост, която допринасяше за успеха на изпълнението им.

— Вързаха ли се? — заговори я Хакуърт.

— Моля? — попита жената и живо вдигна поглед като птица, сякаш не бе забелязала, че той е там.

— Онези от Хартланд наистина ли вярват в историята за пияния пилот?

— А. На кой му пука?

Хакуърт се засмя. Стана му приятно, че член на „Dramatis personae“ се отнася към него с такова доверие.

— Това няма значение, нали? — по-тихо и малко замислено каза жената. Тя изстиска резенче лимон в бирата си и отпи. — Вярата не е бинарно състояние, поне не тук. Има ли изобщо някой, който сто процента да вярва в нещо? Ти вярваш ли във всичко, което виждаш през тези очила?

— Не — отвърна Хакуърт, — единственото, в което вярвам в момента, е, че краката ми са мокри, че тази бира е добра и че парфюмът ти ми харесва.

Тя малко изненадано го погледна, но изобщо не беше толкова лесна.

— Защо тогава си тук? Какво представление си дошъл да гледаш?

— Какво искаш да кажеш? Предполагам, че дойдох да гледам точно това.

— Но то не е само едно. Представленията са най-различни. Взаимосвързани. — Тя остави бирата си на плота и изпълни първи етап от маневрата „Ето я черквата“. — Представлението зависи от това кое предаване гледаш.

— Като че ли нямам никаква власт над онова, което виждам.

— А, значи си изпълнител.

— До този момент се чувствах като изключително некадърен долнопробен изпълнител.

— Некадърен долнопробен изпълнител ли? Не е ли малко прекалено?

Не бе чак толкова смешно, но Хакуърт любезно се подсмихна.

— Звучи така, като че ли са те избрали за изпълнител.

— Не мога да кажа.

— Виж сега, обикновено не разкривам нашите професионални тайни — с по-тих глас продължи жената, — но когато някой е избран за изпълнител, това е защото е дошъл тук с някаква друга цел, а не за да гледа пасивно представлението.

— Това ли… така ли се прави? — заекна той.

— О, да! — потвърди жената. Тя се изправи от стола си и седна отдясно на Хакуърт. — Театърът не е само няколко души, които се правят на шутове но сцената, наблюдавани от стадо волове. Искам да кажа, понякога наистина е така. Но може да е и нещо много повече — всъщност може да е всякакъв вид взаимодействие между хора и хора или хора и информация. — Сега тя говореше разгорещено. Хакуърт изпитваше безгранично удоволствие просто да я гледа. Когато беше влязла в бара, той си помисли, че е безлична, но като свали маската си и заговори без каквато и да е стеснителност, тя като че ли ставаше все по-красива. — Ние сме свързани с всичко тук — включени сме в цялата вселена от информация. Всъщност, това е виртуален театър. Вместо да са установени, сцената, декорите, ролите и сценариите са най-различни — могат да се конфигурират наново с проста размяна на детайли.

— О. Значи представлението — или взаимосвързаната система от представления — може да е различно всяка вечер, така ли?

— Не, ти продължаваш да не схващаш — отвърна тя, вече силно възбудена. Жената протегна ръка, хвана го под лакътя и се наведе към него. Очевидно отчаяно искаше да го накара да проумее. — Не че ние поставяме определено представление, а после го конфигурираме по нов начин и на следващата вечер поставяме друго. Представлението непрекъснато само се конфигурира динамично в зависимост от онова, което се случва в момента — дори не само от онова, което се случва тук, а от онова, което се случва в света като цяло. Това е робопиеса — интелигентен организъм.

— Значи, ако например, в този момент във вътрешността на Китай се води сражение между „Юмруците на справедливата хармония“ и Крайбрежната република, промените в битката могат по някакъв начин…

— Да променят цвета на някой прожектор или реплика от диалога — не непременно по някакъв обикновен и предопределен

начин…

— Струва ми се, че разбирам — прекъсна я Хакуърт. — Вътрешните променливи на пиесата зависят от цялата външна информационна вселена…

Жената рязко кимна, останала доволна от него. Огромните й черни очи блестяха.

Той продължи:

— Както, например, умственото състояние на човек в който и да е даден момент може да зависи от относителните концентрации на безброй химически съставки, циркулиращи в кръвообращението му.

— Да — потвърди жената, — както, ако си в кръчма и те заговори привлекателен млад господин, думите, излизащи от устата ти, зависят от количеството алкохол, което си вкарал в системата си и разбира се, от концентрацията на естествени хормони — пак повтарям, не по обикновен, предварително установен начин — всички тези неща играят важна роля.

— Струва ми се, че започвам да схващам какво се опитваш да ми обясниш — кимна Хакуърт.

— Замести тазвечершното представление и информацията, течаща по мрежата, с молекулите в кръвообращението и ще разбереш — каза жената.

Хакуърт остана малко разочарован, че тя изоставя метафората с кръчмата, която незабавно му се бе сторила по-интересна.

— Отсъствието на предопределеност — продължи жената, — кара някои да подценяват целия процес. Но всъщност това е невероятно мощно средство. Някои хора го разбират.

— Мисля, че и аз разбирам — отвърна той и наистина отчаяно му се искаше да повярва, че разбира.

— И затова някои хора идват тук, защото търсят нещо — да речем, че се опитват да открият загубен любовник, да осъзнаят защо в живота им се е случило нещо ужасно, защо на света има жестокост или защо не са доволни от кариерата си. Обществото никога не е било в състояние да отговори на тези въпроси — такива въпроси не можеш просто да потърсиш в справочната база данни.

— Но динамичният театър позволява на човек да влезе в интерфейс с вселената от данни по по-интуитивен начин — отбеляза Хакуърт.

— Точно така — потвърди тя. — Радвам се, че го схващаш.

— Когато работех с информация, често ми се случваше да се стремя към такова нещо, макар да не го съзнавах напълно — каза той. — Но това надхвърля въображението ми.

— Откъде чу за нас?

— Спомена ми един приятел, който в далечното минало е бил свързан с вас.

— О? Мога ли да попитам кой? Навярно имаме общ приятел — каза жената, сякаш това беше чудесно.

Хакуърт усети, че се изчервява и изпусна дълбока въздишка.

— Добре — призна той. — Излъгах. Всъщност не ми беше приятел. Просто човек, при когото ме заведоха.

— А, ето че стигаме до въпроса — рече жената. — Знаех си, че с теб става нещо загадъчно.

Хакуърт се засрами и не знаеше какво да отвърне. Той сведе очи надолу към бирата си. Жената го гледаше и той усещаше погледа ѝ като топлина на прожектор.

— Значи си дошъл тук да търсиш нещо. Нали? Нещо, което не можеш да откриеш в базата данни.

— Търся един човек, наречен Алхимика.

Внезапно блесна светлина. Онази страна на лицето на жената, която бе обърната към прозореца, ярко се освети като космическа сонда, огряна от слънцето. Хакуърт някак усети, че това не е ново представление. Той погледна към публиката и видя, че почти всички са насочили фенерчетата си към бара и наблюдават и слушат разговора му с жената. Очилата го бяха измамили, променяйки силата на видимата светлина. Актрисата също се бе преобразила — лицето ѝ отново изглеждаше така, както при влизането ѝ в бара и сега Хакуърт разбираше, че по време на разговора образът ѝ в очилата му постепенно се е променял, захранван с информация от онази част на мозъка му, която реагираше при вида на красива жена.

Завесата се разтвори, за да разкрие огромен електрически надпис: „ДЖОН ХАКУЪРТ в ТЪРСЕНЕ НА АЛХИМИКА, в ролята на ДЖОН ХАКУЪРТ: САМИЯТ ТОЙ“.

Хорът запя:

Той такъв е скапаняк, тоз Джон Хакуърт.
Чувство да покаже няма, та кожата да отърве.
А туй влече последствия ужасни.
И работата си загуби, а после и жената.
Затуй сега да търси е поел
и броди по света широк
да дири онзи Алхимик,
освен когато спира се да рути гаджета.
Навярно най-подир ще тури край
и работата си таз вечер ще приключи.
Страхотно приключение

със чудни гледки.
Хайде, давай, Джони.

Изведнъж нещо полетя към шията на Хакуърт. Докато гледаше през прозореца, жената бе хвърлила примка и сега като непокорно куче го извличаше през вратата на бара. Веднага щом излезе навън, пелерината ѝ се изду като времеизкривителна експлозия и тя излетя на четири метра във въздуха с помощта на реактивни двигатели, някак си вградени в дрехите ѝ — като отпусна въжето, за да не обеси Хакуърт. Издигайки се над публиката като огнен конус от ракетни дюзи, жената подкара залитащия Хакуърт по наклонения под към водата. Няколко тесни мостчета водеха към сцената и той мина по едно от тях, като усещаше по раменете си стотици лъчи, наглед достатъчно горещи, за да му подпалят дрехите. Жената го преведе право през средата на Хора, под електрическия надпис, през кулоарите и през врата, която се затвори зад него. После изчезна.

От три страни го заобикаляха меко сияещи сини стени. Той протегна ръка, докосна едната и усети слаб електрически удар. После пристъпи напред и се препъна в нещо, което изтрака на пода: сух кокал, голям и тежък, по-дълъг от човешка бедрена кост.

Хакуърт мина през единствената пролука и откри още стени. Намираше се в лабиринт.

Трябваше му около час, за да осъзнае, че бягството с нормални средства е безнадеждно. Дори не се опита да разбере плана на лабиринта. Вместо това, проумял, че не може да е по-голям от кораба, той тръгна прилагайки най-простата тактика, като завиваше надясно на всеки ъгъл: всички умни момчета знаеха, че това винаги трябва да води до изход. Но изход нямаше и Хакуърт не разбираше защо, докато с периферното си зрение не забеляза, че част от стената се движи и затваря стара пролука, за да отвори нова. Това бе динамичен лабиринт.

Той откри ръждив винт на пода, вдигна го и го хвърли към стената. Винтът не отскочи, а премина от другата страна и издрънча на пода зад нея. Следователно стените не съществуваха по друг начин, освен като плод на въображението му в очилата. Лабиринтът беше изграден от информация. За да избяга, трябваше да проникне в нея.

Хакуърт седна на пода. Появи се барманът Ник, като спокойно минаваше през стените и носеше поднос с нова чаша бира, която му поднесе заедно с купичка солени фъстъци. С напредването на вечерта покрай него минаваха и други хора,

които танцуваха, пееха, дуелираха се, спореха или се любеха. Никой от тях нямаше нищо общо с Търсенето на Хакуърт, а също и помежду си. Очевидно Търсенето му (както му бе казала жената дявол) беше просто една от няколкото истории, разигравани тази вечер, съществуващи успоредно в едно и също пространство.

Но каква бе връзката на всичко това с живота на Джон Хакуърт? И каква беше ролята на Фиона?

Докато мислеше за дъщеря си, стената пред него се плъзна настрани и разкри дълъг няколко метра коридор. През следващите няколко часа той неведнъж забеляза същото нещо: когато му идваше някаква идея, стената се премества.

По този начин започна да се придвижва през лабиринта — от място на място и от идея на идея. Подът определено беше наклонен надолу, което очевидно в някой момент щеше да го изведе под водната линия. И наистина, Хакуърт започна да усеща силен барабанен шум, който можеше да е от мощни двигатели. Само че доколкото знаеше, този кораб не се движеше. Усети мирис на морска вода и видя слаби светлини, отразяващи се във вълни. Знаеше, че в пълните водни резервоари на кораба има мрежа от подводни тунели и че в тези тунели са барабанчиците. Доколкото му бе известно, цялото представление беше само плод на въображението и се разиграваше в ума на барабанчиците. Това навярно не бе основното събитие, а само епифеномен на дълбоките процеси, извършващи се в техния колективен ум.

Част от стената се плъзна настрани и откри пътя към водата. Заслушан в барабаните, Хакуърт приклекна за няколко минути край нея, после се изправи и започна да развързва вратовръзката си.

Беше му ужасно горещо и се обливаше в пот, в очите му блестеше ярка светлина и нито едно от тези неща не говореше, че е под вода. Той се събуди и видя синьо небе, докосна лицето си и откри, че очилата ги няма. До него седеше Фиона в бялата си рокля и го наблюдаваше с мрачна усмивка. Подът пулсираше и очевидно това продължаваше от известно време, защото го болеше гърбът. Хакуърт осъзна, че са на лодката и пътуват обратно към лондонските кейове, че е гол и че Фиона го е покрила с лист пластмаса, за да защити кожата му от слънцето. Наоколо бяха пръснати още неколцина от зрителите, облегнати един на друг, напълно неподвижни, като бежанци или като хора, които току-що са правили най-страхотния секс в живота си.

— Ти беше страхотен хит — каза Фиона. И Хакуърт изведнъж си спомни, че се е разхождал гол на сцената под бурните

аплодисменти на публиката.

— Търсенето свърши — импулсивно заяви той. — Отиваме в Шанхай.

— Ти отиваш в Шанхай — възрази Фиона. — Аз ще се сбогувам с теб на кея. После се връщам. — Тя надвеси глава над кърмата.

— Обратно на кораба ли?

— Аз бях по-голям хит от теб — каза дъщеря му. — Открих призванието си, татко. Приех поканата да постъпя в „Dramatis personae“.

Успехът на Карл Холивуд

Карл Холивуд за първи път от много часове насам се отпусна назад на твърдата лакирана облегалка на стола си в ъгъла и с две ръце разтърка лицето си, като се одраска със собствените си мустаци. Седеше в чайната почти цяло денонощие, беше изпил дванайсет кани чай и на два пъти вика масажистки да разтриват гърба му. Следобедната светлина нахлуваше през прозорците зад гърба му и запремигва, когато тълпата навън започна да се разотива. Бяха гледали забележително безплатно медийно представление — часове наред надничаха над раменете му и наблюдаваха в кинопрозорците по листовете на Карл Холивуд драматургичните подвизи на Джон Пърсивал Хакуърт под няколко различни ъгъла на камерата. Никой от тях не можеше да чете английски и затова не бяха в състояние да проследят историята за приключенията на принцеса Нел в земите на крал Койот, чийто сюжет се развиваше от само себе си, като облак дим, носен от невидими въздушни течения.

Сега листовете бяха бели и празни. Карл лениво протегна ръка и започна да ги подрежда един върху друг, просто за да се занимава с нещо, докато умът му работеше — макар че в този момент той по-скоро сляпо се луташе из тъмен лабиринт, също като Джон Пърсивал Хакуърт.

Карл Холивуд отдавна подозираше, че освен всичко друго, мрежата на барабанчиците е гигантска система за дешифриране. Криптографските системи, които образуваха медийната мрежа, бяха сигурни и това ги правеше безопасен начин за прехвърляне на пари. Те се основаваха на огромни цели числа, използвани като вълшебни ключове. На теория ключовете можеха да се разкрият с помощта на достатъчно мощен компютър. Но независимо от мощта на компютъра, шифрирането винаги се

оказваше много по-лесно от дешифрирането, така че докато системата продължаваше да използва все по-големи числа и компютрите ставаха все по-бързи, шифровчиците можеха завинаги да се движат далеч пред дешифровчиците.

Но човешкият ум не работеше като дигитален компютър и бе в състояние да върши някои странни неща. Карл Холивуд си спомняше един от самотните орли, възрастен мъж, който можеше да събира наум огромни колони от числа със същата скорост, с каквато се появяваха. Само по себе си, това беше процес, който можеше да изпълнява и компютърът. Но този човек владееше и трикове, които не можеха лесно да се програмират в компютър.

Щом в мрежата на барабанчиците бяха събрани много умове, навярно по някакъв начин те бяха в състояние да виждат през урагана от зашифровани данни, който постоянно бушуваше в медийното пространство, и да откриват смисъл в привидно случайните отделни късчета информация. Мъжете, които бяха дошли да разговарят с Миранда и я бяха убедили да влезе в света на барабанчиците, бяха загатнали, че това е възможно, че чрез тях Миранда би могла да открие Нел.

На пръв поглед това би било катастрофално, тъй като щеше да унищожи системата, използвана за финансови сделки. В свят, в който търговията се основаваше на размяната на злато, това щеше да е равносилно някой да открие как да превръща оловото в благородния метал. Алхимик.

Но Карл Холивуд се чудеше дали това наистина има някакво значение. Барабанчиците можеха да вършат такива неща само като се свързваха в гещалт. Както показваше случаят с Хакуърт, веднага щом напуснеше гещалта, барабанчикът напълно загубваше контакт с него. Връзките между барабанчиците и нормалното човешко общество бяха несъзнателни, осъществяваха се чрез тяхното влияние върху Мрежата и се проявяваха в системи, явяващи се подсъзнателно в интерактивите, с които си играеха всички. Барабанчиците можеха да разкрият шифъра, но не бяха в състояние да се възползват от него по очевиден начин или навярно просто не го желаеха. Можеха да правят злато, но повече не се интересуваха от добиването му.

По някакъв начин Джон Хакуърт бе в състояние по-добре от всеки друг да извършва прехода между обществото на барабанчиците и викторианското племе. Всеки път, щом пресечеше границата, той като че ли донасяше нещо със себе си, полепнало по дрехите му като миризма. Тези влачени зад него бледи отгласи от забранени данни водеха до оплетени и непредвидими последствия от двете страни на границата, за които самият Хакуърт може би нямаше представа. Холивуд не

знаеше нищо за него само допреди няколко часа, когато предупреден от свой приятел от „Dramatis personae“, се включи в историята, разигравана на черната палуба на театралния кораб. Сега очевидно знаеше много неща: че Хакуърт е създател на „Илюстрирания буквар на младата дама“ и че има дълбока връзка с барабанчиците, която далеч не е толкова проста, колкото обикновеното робство. През годините, прекарани под вълните, той не само беше ял лотоси и бе чукал камъни.

Хакуърт беше донесъл нещо със себе си и този път, когато изплува гол от лабиринта на барабанчиците в баластните резервоари на кораба. Бе се появил с числови ключове, които се използваха за идентифициране на определени величини: „Буквара“, Нел, Миранда и още някой, който носеше името „д-р Х.“. Преди, да се върне напълно в съзнателното си състояние той даде тези ключове на Клоуна, който изтегли задъханото му и трепереще тяло от водата. Клоуна бе механично устройство, но „Dramatis personae“ проявиха любезността да позволят на Карл Холивуд да го контролира — и да импровизира голяма част от личния сценарий и сюжет на Хакуърт — по време на представлението.

Сега Карл разполагаше с ключовете и от гледна точка на Мрежата не можеше да се различи от Миранда, Нел, д-р Х. или дори от самия Хакуърт. Те бяха написани по повърхността на една от страниците, дълги колони от цифри, групирани по четири. Карл Холивуд каза на тази страница да се сгъне и я пъхна в джоба на гърдите си. Можеше да използва ключовете, за да разнищи цялата тази работа, но това щеше да остане за друга вечер. Наркотикът и кофеинът бяха направили каквото могат. Време бе да се върне в хотела си, да вземе вана, да поспи и да се приготви за последното действие.

От „Буквара“: пътуването на принцеса Нел до замъка на крал Койот; описание на замъка; аудиенция при Магьосник; последният й триумф над крал Койот; омагьосана войска

Принцеса Нел яздеше на север в ужасна гръмотевична буря. Конете почти бяха полудели от ужас от топовните салюти на гръмотевиците и зловещите сини проблясъци на светкавиците, но Нел ги подкарваше напред с твърда ръка и успокоителен шепот в ухото. Натрупаните край пътя грамади от кости бяха доказателство, че този планински проход не е място за

бавене и бедните животни нямаше да са по-малко уплашени, ако се скриеха под някоя скала. Доколкото знаеше, великият крал Койот бе способен да управлява дори самото време и устройваше този прием, за да изпита волята на принцеса Нел.

Най-после излезе от прохода и копитата на конете незабавно започнаха да се хлъзгат по дебел слой лед. Ледът бързо покри юздите и натежа по гривите и опашките на животните. Тя се заспуска по лъкатушещите пътеки и остави зад себе си яростната буря. На нейно място започна да се изсипва проливен дъжд. Добре, че бе спряла за няколко дни в подножието на планината, за да прегледа всички вълшебни книги на Пурпур, защото по време на тази нощна езда използва всяко заклинание, което бе научила: заклинания за хвърляне на светлина, за избиране на правилното разклонение на пътя, за успокояване на животните и за затопляне на вледенените им тела, за поддържане на собствената си разколебаваща се смелост, за усещане приближаването на чудовища, достатъчно глупави, за да излязат навън в такова време, и за побеждаване на онези, които бяха достатъчно отчаяни, че да я нападнат. Нощната езда навярно бе безразсъдство, но принцеса Нел издържа на предизвикателството. Крал Койот не очакваше от нея такова нещо. Утре, когато бурята преминеше, той щеше да прати своите стражи гарвани над прохода и в равнината, за да я шпионират, както беше правил през последните няколко дни, и те щяха да се върнат с поразителна новина: принцесата е изчезнала! Дори най-добрите следотърсачи на краля нямаше да успеят да открият следите ѝ от лагера, толкова умело ги бе заличила и беше оставила заблуждаващи.

Зората я свари насред огромна гора. Замъкът на крал Койот се издигаше върху високо, гористо плато, заобиколено от планини. Тя прецени, че дотам остават няколко часа езда. Нел се отдалечи от пътя, по който минаваха куриерите от пазара на шифровчиците и си устрои лагер край поток, заслонен от ледения влажен вятър, скрит от очите на гарваните и осветен от малък огън, на който си приготви чай и овесена каша.

Тя подремна до средата на следобеда, после стана, изкъпа се в студената вода на потока и развърза вързопа, който носеше със себе си. В него имаше костюм като на куриерите, които галопираха от и до пазара на

шифровчиците. Както и няколко книги с шифровани съобщения — истински, изпращани от различни сергии на пазара до замъка на крал Койот.

Докато яздеше из гората към високия път, чу тропот на много копита и разбра, че това е първата група куриери, изчакали да преминат прохода след бурята. Тя постоя няколко минути и ги последва. Когато излезе от гъстата гора на пътя, Нел дръпна юздите и за миг остана удивена, за първи път видяла замъка на крал Койот.

През всичките си пътувания из Отвъдната земя никога не бе виждала нещо подобно. Основата му бе широка като планина и стените му се издигаха към облаците. От безбройните му прозорци сияеше светлина. Заобикаляха го могъщи укрепления — всяко от които само по себе си замък — но издигнати върху облаците, защото в хитростта си крал Койот бе измислил начин да строи сгради, които се носят във въздуха.

Принцеса Нел пришпори коня си напред, защото въпреки смайването си разбираше, че някой може да наблюдава пътя от прозорците в замъка. Докато препускаше, тя се разкъсваше между мисълта за собствената си глупост да дръзне да нападне такава могъща крепост и възхищението си към работата на крал Койот. Бледи, почти прозрачни черни облаци се рееха между кулите и укрепленията и когато се приближи, принцеса Нел видя, че всъщност са ята от гарвани, изпълняващи бойните си упражнения. Те бяха единствената армия на крал Койот, защото, както й беше казал един от гарваните, след като откраднa единайсетте ключа от шията й:

> Замъци, градини, злато и бижута
> достатъчни са за глупците
> като принцеса Нел. Но онез,
> що култивират свойта мъдрост
> като крал Койот и неговите гарвани,
> събират силата си къс по къс
> и крият я там, где никой не ще я намери.

Крал Койот не пазеше властта си с въоръжена мощ, а с хитрост. Стражите бяха единствената войска, от която се нуждаеше, а негово единствено оръжие бе информацията.

Докато препускаше през последните километри до

портите, като се чудеше дали после ще е в състояние да изправи краката и гърба си, от тесен портал високо на едно от летящите укрепления излетя тънка черна струйка, сгъсти се в прозрачна топка и като комета се понесе към нея. Принцеса Нел не можеше да не потръпне от илюзията за маса и скорост, но облакът от гарвани се раздели на няколко части на един хвърлей на камък над главата ѝ и я нападна от няколко посоки. Птиците прелетяха толкова близо до нея, че вятърът от крилете им развя косата ѝ назад. Накрая отново се сляха в дисциплинирано ято и се върнаха на укреплението си, без повече да поглеждат към нея. Очевидно беше минала проверката. Когато стигна до могъщата порта, тя вече я очакваше отворена и никой не я пазеше. Принцеса Нел влезе вътре и се озова на широките улици в замъка на крал Койот.

Това бе най-прекрасното място, което някога бе виждала. Тук златото и кристалът не бяха скрити в кралската съкровищница, а се използваха като строителен материал. Навсякъде имаше зеленина, защото кралят обожаваше тайните на природата и бе пратил свои хора до най-отдалечените кътчета на света да му донесат семена от екзотични растения. Край широките булеварди се извисяваха дървета, чиито клони образуваха шумолящи сводове над сградите. Долните страни на листата бяха сребристи и като че ли излъчваха мека светлина. Клоните бяха покрити с големи лилави и пурпурни плодове, от които се носеше сладък аромат, привличащ колибрита с рубинени шийки. Имаше и много вода, в която живееха малки прозрачни жаби и бръмбарчета.

Куриерският път беше обозначен с полирани месингови табели. Принцеса Нел яздеше по величествения булевард и стигна до парк, който заобикаляше града, после излезе на издигаща се улица, лъкатушеща около най-високата точка на платото. Докато конят я отвеждаше към облаците, ушите ѝ постоянно пукаха и от всеки завой на пътя тя се наслаждаваше на шеметна гледка към града и към летящите укрепления. Гарвани отлитаха и долитаха, носейки вести от всички кътчета на империята.

Стигна до място, където крал Койот разширяваше замъка си. Но вместо армия от каменоделци и дърводелци, строителят бе само един, едър сивобрад

мъж, който пушеше дълга, тънка лула и носеше кожена кесия на колана си. Застанал по средата на строителния обект, той бръкна в кесията, извади семе, голямо колкото семка от ябълка, и го заби в пръстта. Когато мъжът се върна на спиралния път, от земята вече бе израснала висока ос от блестящ кристал. Тя се издигна високо над главите им и започна да се разклонява като дърво. Принцеса Нел зави зад ъгъла и я изгуби от поглед, а строителят доволно продължи да пуши лулата си и да гледа към кристалния свод, който почти скриваше небето.

Принцеса Нел видя това и много други чудеса по време на дългата си езда по спиралния път. Облаците се разчистиха и тя откри, че може да вижда на огромно разстояние във всички посоки. Владенията на крал Койот се намираха в самото сърце на Отвъдната земя и замъкът му бе построен върху високо плато по средата на империята му, така че от прозорците си погледът му можеше да стига чак до блестящия океан. Докато се изкачваше към вътрешната крепост на краля, Нел внимателно наблюдаваше хоризонта с надеждата, че може да зърне далечния остров, на който Харв тлееше в Черната крепост. Но в морето имаше много острови и тя не можеше да различи кулите на Черната крепост от скалистите гънки на планинските склонове.

Накрая пътят се изравни и мина през друга неохранявана порта във втора висока стена. Принцеса Нел се озова в зелен, покрит с цветя двор пред покоите на краля — високо място, очевидно изсечено от един-единствен диамант, голям колкото айсберг. Слънцето вече се спускаше ниско на запад. Оранжевите му лъчи караха стените на крепостта да пламтят и хвърляха навсякъде малки дъги, като парченца от разбити кристални купи. Десетина куриери стояха на опашка пред вратите на крепостта. Бяха оставили конете си в ъгъла на двора, където имаше поилка и ясли. Принцеса Нел направи същото и се нареди на опашката.

— Никога не съм имала честта да нося съобщение на крал Койот — каза тя на куриера пред нея.

— Това е преживяване, което вече няма да забравиш — отвърна той, наперен млад мъж с черна коса и козя брадичка.

— Защо трябва да чакаме на тази опашка? На сергиите на пазара на шифровчиците ние оставяме

книгите си на масата и продължаваме по пътя си.

Неколцина от куриерите се обърнаха и презрително погледнаха към нея. Куриерът с козята брадичка положи видимо усилие да сдържи смеха си и отвърна:

— Крал Койот не е някой обикновен човек от сергиите на пазара на шифровчиците! Скоро сама ще се убедиш.

— Но не взима ли решенията си по същия начин, по който и всички други — като се консултира с правилата в книга?

При тези думи другите куриери не се опитаха да сдържат смеха си. Онзи с козята брадичка отговори с изключително презрителен глас:

— Какъв смисъл би имало тогава в този замък да властва крал? Той не взима решенията си по каквато и да е книга. Крал Койот е построил могъща мислеща машина, Магьосник 0,2, съдържаща цялата мъдрост на света. Когато донесем книга на това място, неговите помощници я дешифрират и се консултират с Магьосник 0,2. Понякога на Магьосника му трябват часове, за да вземе решението си. Съветвам те почтително и тихо да чакаш в присъствието на великата машина!

— Така и ще сторя — отвърна принцеса Нел, по-скоро развеселена, отколкото разгневена от нахалството на този нископоставен куриер.

Опашката постепенно се придвижваше напред и когато се спусна нощта, принцеса Нел видя пъстри светлини, струящи от вътрешността на крепостта. Те като че ли ставаха по-ярки, когато Магьосник 0,2 разсъждаваше, а през останалото време отслабваха. Принцеса Нел се опита да разбере и други подробности от онова, което ставаше вътре, но безбройните страни на диаманта пречупваха светлината и я разпръскваха във всички посоки, така че можеше да различава само отделни неща. Да се опитва да види светая светих на крал Койот беше все едно да се мъчи да си спомни подробностите от забравен сън.

Накрая куриерът с козята брадичка излезе навън, отправи на принцеса Нел последна усмивка и й напомни да прояви дължимата почтителност.

— Следващият! — напевно каза помощникът и принцеса Нел влезе в крепостта.

В преддверието седяха петима помощници, всеки на отделно бюро, отрупано с прашни стари книги от пазара

на шифровчиците и с дълги рула хартия. Нел носеше тринайсет книги и по техните указания ги раздели между помощниците за дешифриране. Те не бяха нито млади, нито стари, а на средна възраст, всички облечени в бели сака, украсени с кръста на крал Койот, изтъкан със златна нишка. Всеки от тях също носеше на шията си ключ. Докато принцеса Нел чакаше, те дешифрираха съдържанието на книгите и отбелязаха резултатите, като пробиха дупки в ленти хартия с помощта на машинки, вградени в масите им.

После тринайсетте ролки хартия с изключителна церемониалност бяха навити и поставени върху огромен сребърен поднос, носен от млад помощник. Отвориха две големи врати и всички помощници, заедно с принцеса Нел, образуваха процесия, която влезе в огромната сводеста зала на Магьосника и пое по дългата централна пътека.

В дъното на залата… нямаше нищо. Огромно празно пространство, заобиколено със сложна машинария и малък олтар отпред. Това напомняше на принцеса Нел за сцена без завеси и декори. До сцената стоеше възрастен висш свещеник, облечен във внушителна бяла роба.

Когато наближиха края на пътеката, свещеникът изпълни повърхностна церемония, възхвалявайки превъзходните качества на Магьосника и молейки за неговото съдействие. Когато изрече тези думи, започнаха да просветват светлини и машинарията забръмча. Принцеса Нел видя, че залата е само преддверие на още по-огромно пространство и че то е пълно с машини: безброй блестящи лостове, малко по-дебели от графити, наредени във фина решетка, които се плъзгаха назад-напред, задвижвани от зъбчати предавки. Цялата машинария отделяше топлина и в залата беше доста горещо, въпреки големите колкото вятърна мелница вентилатори, които помпаха студен планински въздух.

Свещеникът взе от подноса първия от тринайсетте свитъка хартия и го пъхна в отвор в горната част на олтара. В този момент Магьосник 0,2 наистина се захвана на работа и принцеса Нел видя, че цялото въртене на части и бръмчене не е било нищо в сравнение с онова, което ставаше сега. Милионите лостове бяха малки, но силата, необходима за едновременното им задвижване бе сеизмична и тя усещаше невероятното напрягане на енергийните оси и предавателни кутии в

здравия под на крепостта.

Около сцената блеснаха светлини, някои от които вградени в повърхността на самия олтар, други скрити в машинарията. За изненада на принцеса Нел, по средата на празното пространство започна да се сгъстява привидно триизмерна фигура от светлина. Постепенно се образува глава, върху която един по един се очертаваха елементите на лицето: стар плешив мъж с дълга бяла брада и смръщено в размисъл чело. Няколко секунди по-късно брадата избухна в ято бели птици и главата се превърна в планина. Птиците закръжиха около нея. После от планината изригна оранжева лава, която покри цялата сцена и се втвърди в блестящ куб от оранжева светлина. По този начин в продължение на няколко минути един образ преливаше в друг. Машинарията виеше през цялото време и изпълваше принцеса Нел с тревога. Предполагаше, че ако в замъка Тюринг не беше виждала други машини в действие, можеше да се обърне и да избяга.

Накрая обаче образите изчезнаха, сцената отново опустя и олтарът изплю хартиената лента, която свещеникът внимателно сгъна и подаде на един от помощниците. След кратка благодарствена молитва, той вкара в олтара втория свитък и целият процес отново започна, този път с различни, но също толкова забележителни образи.

Така продължи и с другите свитъци. Когато свикна с шума и вибрирането на Магьосника, принцеса Нел започна да се наслаждава на образите, които ѝ се струваха изключително артистични — нещо, което би могъл да измисли човек, а не машина.

Но Магьосникът несъмнено беше машина. Тя все още не бе имала възможност подробно да го проучи, но след преживяванията си във всички други замъци на крал Койот подозираше, че това е просто поредната Тюрингова машина.

Обучението ѝ на пазара на шифровчиците и особено опитът ѝ с книгите-справочници, използвани за отговор на съобщенията, я бяха научили, че въпреки цялата му сложност, това също е Тюрингов механизъм. Беше дошла тук в замъка на крал Койот, за да види дали кралят отговаря на съобщенията според Тюринговите правила. Защото в такъв случай цялата система — цялото кралство — цялата Отвъдна земя — не бе нищо повече от

огромна Тюрингова машина. И както установи след заключването ѝ в тъмницата на замъка Тюринг, докато разговаряше със загадъчния херцог чрез съобщения, пращани но верига, колкото и да беше сложна, Тюринговата машина не бе човек. Нямаше душа. И не можеше да се мери с човека.

Свещеникът вкара в олтара тринайсетия свитък и машинарията започна да вие, после да бръмчи и накрая да тътне. Образите над сцената ставаха все по-диви и екзотични. По лицата на свещеника и помощниците принцеса Нел можеше да види, че дори те са изненадани — никога преди не бяха виждали нищо подобно. С напредването на времето образите ставаха все по-фрагментирани и странни, по-скоро въплъщение на математически идеи. Накрая сцената стана съвсем тъмна, освен отделни пъстри проблясъци. Воят на Магьосника достигна такава височина, че всички се почувстваха хванати в капан в търбуха на могъща машина, която всеки момент можеше да ги разкъса на парчета. Малкият помощник не издържа и избяга навън. След около минута помощниците един по един направиха същото и бавно заотстъпваха от Магьосника, после се обърнаха и се втурнаха да бягат. Накрая изчезна дори висшият свещеник. Тътенът на машината беше като катастрофално земетресение и Нел трябваше да се хване за олтара. Топлината, която се носеше от задната част на машината, беше като от ковачница и Нел можеше да види вътре слаба червена светлина — някои от лостовете се бяха нажежили до такава степен, че светеха.

Накрая всичко свърши. Тишината бе смайваща. Нел осъзна, че се е присвила и се изправи. Червеното сияние във вътрешността на Магьосника започна да избледнява.

Всичко се обля в бяла светлина. Принцеса Нел забеляза, че тя идваше от източник извън диамантените стени на крепостта. Няколко минути по-рано все още беше нощ. Сега бе светло, но това не бяха слънчеви лъчи — светлината идваше от всички посоки, студена и безцветна.

Принцесата се затича по пътеката и отвори вратата към преддверието, но там нямаше нищо. Предверието беше изчезнало. Нямаше ги цветната градина, конете, стената, спиралният път, Градът на крал Койот и Отвъдната земя. Нямаше нищо друго, освен мека бяла светлина.

Тя се обърна. Залата на Магьосника все още бе там.

В края на пътеката се виждаше мъж, който седеше на олтара и я гледаше. Носеше корона. На шията му висеше ключ — дванайсетия ключ за Черната крепост.

Принцеса Нел тръгна по пътеката към крал Койот. Той беше на средна възраст, с пясъчна, безцветна коса, сиви очи и брада, малко по-тъмна от косата му и не особено добре поддържана. Когато принцеса Нел се приближи, кралят като че ли си спомни за короната на главата си. Той вдигна ръка, свали я и безразлично я хвърли върху олтара.

— Много странно — каза крал Койот. — Успя да промъкнеш делене на нула покрай всичките ми защитни системи.

Принцеса Нел не се поддаде на преднамереното му неофициално поведение. Тя се отдръпна на няколко крачки.

— Тъй като тук няма никой, за да ме представи, ще си позволя волността да го направя сама. Аз съм принцеса Нел, херцогиня на Тюринг — заговори тя и протегна ръка.

Крал Койот изглеждаше малко засрамен. Той скочи от олтара, приближи се до нея и й целуна ръка.

— Крал Койот, на вашите услуги.

— Приятно ми е да се запозная с вас.

— Удоволствието е мое. Извинете ме! Трябваше да се досетя, че „Буквара“ ще ви научи на добри обноски.

— Не ми е известен „Буквара“, за който говорите — отвърна принцеса Нел. — Аз съм просто принцеса, която търси дванайсетте ключа за Черната крепост. Забелязвам, че един от тях е ваша собственост.

Крал Койот вдигна ръце с длани към нея.

— Не казвайте нищо повече — спря я той. — Няма нужда от двубой. Вие вече сте победителката. — Кралят свали дванайсетия ключ от шията си и й го подаде. Тя го пое с малък реверанс. Но когато веригата се изплъзваше от пръстите му, крал Койот неочаквано я стисна.

— Сега, когато търсенето ви свърши — каза той, — можем ли да оставим преструвките?

— Сигурна съм, че не разбирам за какво говорите, Ваше величество.

Лицето на краля изразяваше добре изиграно раздразнение.

— Какво целяхте с идването си тук?

— Да получа дванайсетия ключ.

— Нещо друго?

— Да науча за Магьосник 0,2.

— О.

— Да открия дали в действителност е Тюрингова машина.

— Е, получихте отговора си. Магьосник 0,2 със сигурност е Тюрингова машина — най-мощната, която някога е създавана.

— А Отвъдната земя?

— Цялата е израснала от семена. Семена, които изобретих аз.

— И следователно също е Тюрингов механизъм, така ли? Контролиран от Магьосник 0,2?

— Не — отвърна крал Койот. — Управляван от Магьосник 0,2. Контролиран от мен.

— Но съобщенията на пазара на шифровчиците контролират всички събития в Отвъдната земя, нали?

— Вие сте изключително проницателна, принцесо Нел.

— Тези съобщения са идвали при Магьосника — просто поредната Тюрингова машина.

— Отворете олтара — каза крал Койот и посочи към голяма месингова плоча с ключалка по средата.

Принцеса Нел я отключи с ключа си и кралят отвори капака на олтара. Вътре имаше две малки машини, едната за четене на лентите, другата за писане по тях.

— Последвайте ме — махна с ръка крал Койот и отвори капак в пода зад олтара.

Принцеса Нел го последва по спирална стълба до малка стая. Свързващите лостове от олтара стигаха до малък пулт.

— Магьосник дори не е свързан с олтара! Той не прави нищо! — възкликна принцеса Нел.

— О, Магьосник прави много неща. Помага ми да следя събитията, прави изчисления и така нататък. Но цялата работа на сцената горе е само заради външния блясък — само за да впечатлява посетителите. Когато от пазара на шифровчиците пристигне съобщение, аз лично го чета и му отговарям.

Както сама се убеждавате, принцесо Нел, Отвъдната земя всъщност изобщо не е Тюрингова машина. Тя е човек — по-точно няколко души. Сега тя е ваша.

Крал Койот поведе принцеса Нел обратно в сърцето

на крепостта си и я разведе из нея. Най-чудесното място беше библиотеката. Той й показа книгите с правилата за програмирането на Магьосник 0,2 и други томове, обясняващи как да кара атомите сами да се превръщат в машини, сгради и цели светове.

— Сама виждате, принцесо Нел, днес вие завладяхте този свят и сега ще откриете, че е доста отегчително място. Вече носите отговорността да създавате нови светове, които да проучват и завладяват други хора. — Крал Койот посочи с ръка през прозореца към огромното, пусто, бяло пространство, в което някога се бе намирала Отвъдната земя. — Там има много свободно място.

— А вие какво ще правите, крал Койот?

— Наричайте ме Джон, Ваше кралско височество. От днес вече нямам кралство.

— Какво ще правите, Джон?

— Аз имам свое собствено търсене.

— И какво е то?

— Да открия Алхимика, който и да е той.

— А има ли…

За миг Нел престана да чете от „Буквара“. Очите й бяха пълни със сълзи.

— Какво дали има? — разнесе се от книгата гласът на Джон.

— Има ли друг? Друг, който е бил с мен по време на търсенето ми?

— Да, има — след кратка пауза тихо отвърна Джон. — Поне аз винаги съм усещал, че тя винаги е тук.

— Тук ли е сега?

— Само ако й направиш място — въздъхна Джон. — Прочети книгите и те ще ти покажат как.

С тези думи Джон, досегашният крал Койот и император на Отвъдната земя изчезна с проблясък на светлина и остави принцеса Нел сама в огромната й, прашна библиотека. Тя отпусна глава върху стара, подвързана с кожа книга и усети силния й мирис. От очите й капнаха радостни сълзи. Но Нел овладя желанието да заплаче и вместо това протегна ръка към книгата.

Книгите бяха вълшебни и погълнаха принцеса Нел толкова дълбоко в себе си в продължение на часове, а навярно и дни, че тя не осъзнаваше къде се намира. Но това едва ли имаше значение, тъй като от Отвъдната земя не бе останало нищо. В един момент обаче

принцеса Нел разбра, че нещо гъделичка крака й. Тя разсеяно се почеса. Секунди по-късно гъделичкащото усещане се повтори. Този път Нел погледна надолу и удивена видя, че подът на библиотеката е покрит с дебел сиво-кафяв килим, тук-там осеян с бели и черни петна.

Килимът беше жив и се движеше. Всъщност това бе Мишата армия. Всички други сгради, места и създания, които принцеса Нел бе видяла в Отвъдната земя, бяха видения, създадени от Магьосник 0,2, но очевидно мишките бяха изключение и съществуваха независимо от машинациите на крал Койот. Когато Отвъдната земя бе изчезнала, всички пречки, отделяли Мишата армия от принцеса Нел бяха изчезнали заедно с нея и скоро те бяха в състояние да открият къде е и да отидат при отдавна търсената си кралица.

— Какво искате да направя? — попита принцеса Нел. До този момент тя не беше кралица и не знаеше протокола.

От мишките се разнесе хор от развълнувано писукане, докато предаваха помежду си команди. Килимът бурно, но организирано се раздвижи. Животинчетата се разделиха на взводове, роти, батальони и полкове, командвани от офицери. Една мишка се покатери по крака на масата на принцеса Нел, поклони й се, а после започна да писука команди отвисоко. Мишките изпълниха церемониален марш, оттеглиха се по краищата на стаята и се подредиха в правоъгълник, оставяйки свободно пространство по средата.

Мишката на масата, която Нел нарече „Генералисима“, издаваше дълги поредици от заповеди, тичайки до четирите й ъгъла, за да се обърне към различните подразделения на Мишата армия. Когато Генералисима свърши, разнесе се много висока музика, изпълнявана от гайдари и барабанчици.

Малки групи мишки започнаха да навлизат в свободното пространство, като всяка група се насочваше към различно място. Когато заемеха определените позиции, мишките се подреждаха така, че групата оформяше буква. По този начин на пода на библиотеката се появи следният надпис:

НИЕ СМЕ ОМАГЬОСАНИ

ИСКАМЕ ПОМОЩ

ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ КНИГИТЕ

— Ще насоча всичките си усилия към развалянето на магията — отвърна принцеса Нел и от мъничките гърла на Мишата армия се изтръгна силен, пронизителен писък на благодарност.

Откриването на необходимата книга не отне много време. Мишата армия се раздели на малки части, всяка от които сваляше различна книга от лавиците, отваряше я на пода и прехвърляше страница по страница в търсене на нужното заклинание. Един час по-късно принцеса Нел забеляза, че в Мишата армия се е образувал широк коридор и че към нея се приближава книга, сякаш носеща се на сантиметри над пода.

Тя внимателно взе книгата от гърбовете на мишките и я запрелиства, докато откри заклинание за разваляне на магия на мишки.

— Добре тогава — каза принцеса Нел и започна да чете заклинанието, но внезапно въздухът се изпълни с развълнувано писукане и всички мишки се втурнаха в паническо бягство. Генералисима се покатери на страницата, заподскача в състояние на крайна възбуда и заразмахва предните си крачета.

— А, разбирам — кимна принцеса Нел. Тя взе книгата, излезе от библиотеката и като внимаваше да не настъпи някой от поданиците си, ги последва в огромното празно пространство навън.

Мишата армия отново изпълни церемониалния марш и се строи на взводове, роти, батальони, полкове и бригади, но този път парадът зае много повече място, защото мишките внимаваха да са на една човешка ръка разстояние една от друга. Някои от взводовете трябваше да изминат разстояние, което за тях се равняваше на много левги, за да стигнат до края на строя. Принцеса Нел използва това време, за да обиколи и огледа редиците, и да репетира заклинанието.

Накрая Генералисима се приближи до нея, дълбоко се поклони и й даде знак с палци нагоре, макар че принцеса Нел трябваше да вдигне малкия пълководец и внимателно да се вгледа, за да разбере жеста.

Тя отиде до оставеното за нея място в началото на строя, отвори книгата и изрече вълшебното заклинание.

Последва силен гръм и порив на вятър, който събори принцеса Нел по гръб. Тя вдигна поглед замаяна и видя, че е заобиколена от огромна армия от няколкостотин хиляди момичета, само няколко години по-млади от нея. Разнесе се мощно ура и всички момичета като едно паднаха на колене, заклевайки се във вярност към кралица Нел.

Хакуърт в Китай; опустошенията на „Юмруците“; среща с д-р Х.; необичайна процесия

Говореха, че китайците се отнасяли с огромно уважение към лудите и че в дните на Бунта на боксьорите някои западни мисионери — навярно с лабилна психика, останали седмици наред затворени зад чакълените стени, щурайки се под снайперисткия огън на обкръжилите ги боксьорски и имперски войски и слушайки виковете на своите, изгаряни и измъчвани по пекинските улици — се побъркали и навлезли без оръжие сред редиците на враговете си. Те получили храна и не им сторили нищо лошо.

След като се настани в апартамент на последния етаж на „Шангри-Ла“ в Пудонг (или „Шонг-а-ли-ла“, както напевно произнасяха името таксиметровите шофьори), Джон Пърсивал Хакуърт си облече чиста риза, най-хубавата си жилетка със златен ланец, дълъг фрак за езда, ботуши, нови кожени ръкавици и бомбе, черни шпори от кожа и месинг, излъскани във фоайето на „Шонг-а-ли-ла“ от кули, който беше толкова сервилен, че поведението му чак бе обидно и Хакуърт заподозря, че е „Юмрук“ — спретнат, но очевидно ветеран от много пътувания в сурови земи.

Когато мина на западния бряг на Хуанг Пу, обичайната тълпа от гладуващи селяни и професионални инвалиди го обля като вълна нисък бряг, защото макар че беше опасно, язденето тук не бе безумство и те не виждаха в него луд. Той не откъсваше сивите си очи от горящите кабели на Захранването, които бележеха

границата на Крайбрежната република и остави ръцете им да го дърпат за фрака, но не ги забелязваше. На три пъти съвсем млади селяни, които можеха да се различат колкото по силния им загар, толкова и по непознаването им на съвременната охранителна техника, допуснаха грешката да протегнат ръце към ланеца на часовника му и получиха предупредителен електрически удар. Един от тях не го пусна, докато от дланта му не замириса на изгоряло месо и после бавно и спокойно отдръпна ръка, като гледаше нагоре към Хакуърт, за да покаже, че няма нищо против малко болка. После ясно и високо каза нещо, което накара тълпата да се изкикоти.

Язденето по Нанжин Роуд го отведе в сърцето на търговския квартал на Шанхай. Безкрайни върволици от почернели от слънцето просяци клечаха и стискаха ярките найлонови торби, които им служеха за куфари, внимателно предавайки си фасове от цигари. На витрините над главите им крачеха анимирани манекени и представяха последната мода в Крайбрежната република. Хакуърт забеляза, че дрехите са много по-консервативни, отколкото десет години по-рано, по време на последното му пътуване по Нанжин Роуд. Женските манекени вече не носеха поли с цепки. Много от тях изобщо не носеха поли, а копринени панталони или дълги роби, които разкриваха още по-малко. По средата на една от витрините се виждаше полегнала върху платформа патриархална фигура с кръгла шапка със синьо копче отгоре: мандарин. Покланяше му се млад учен. Четири групи манекени около платформата представяха още четири родови връзки.

Значи сега беше шик да си конфуцианец или поне такава бе политиката. Това беше една от няколкото витрини, на която изобщо не бяха залепени плакати на „Юмруците“.

Хакуърт минаваше покрай мраморни вили, построени през предишните векове от иракски евреи, покрай хотела, в който веднъж бе отсядал Никсън, покрай високите анклави, използвани от западни бизнесмени като плацдарм за посткомунистическо развитие, довели до притока на бедняци в Крайбрежната република. Мина покрай нощни клубове, големи колкото стадиони, покрай игрища за хай-лай, край които смаяни бежанци зяпаха тълпите на залагащите. Страничните улички бяха пълни с бутици. Имаше специална улица с магазини за фини изделия, изработени от кожа на алигатор. Нанотехнологичният квартал се състоеше от малки фирми, които предлагаха инженерство. На малки улички амбулантни търговци продаваха антики върху ръчни колички, едни специализирани за кутии от полускъпоценни камъни, други за маоистки кичове. Всеки път,

когато навалицата започнеше да намалява и си помислеше, че трябва да е наближил края на града, той стигаше до поредния търговски квартал и всичко започваше отначало.

Но с напредването на времето Хакуърт наистина се добра до границите на града и продължи да язди на запад. Тогава вече стана очевидно, че е луд — хората по улицата го гледаха със страхопочитание и се отдръпва ха от пътя му. Велосипедите и пешеходците оредяха, заменени от по-тежки и по-бързи военни превозни средства. Хакуърт не обичаше да язди в края на пътя и затова подкара Похитител, за да намери по-заобиколен път до Съджоу. Това бяха равните земи на делтата на Янгцзе, само сантиметри над водното равнище, където използваните за транспорт, напояване и дренаж канали бяха повече от пътищата. Те се разклоняваха из черните, зловонни земи като кръвоносни съдове в тъканите на мозъка. Равнината често се нарушаваше от малки надгробни могили, предназначени да издигат достатъчно високо над обичайните наводнения ковчезите на нечии деди. Още по на запад се издигаха стръмни склонове, покрити с тъмна растителност. Контролните постове на Крайбрежната република по кръстопътищата бяха сиви, с плътна защитна мрежа. Като гледаше през облаците макро и микроскопични аеростати, Хакуърт едва можеше да различи хоплитите по средата. Преминаването не представляваше проблем. Когато продължи към територията на „Юмруците“, Хакуърт очакваше да види още постове, но първият се оказа и последен — Крайбрежната република не разполагаше с достатъчно средства, за да се отбранява в дълбочина и можеше да поддържа само едноизмерна линия постове.

На поредния малък кръстопът километър и половина по-нататък Хакуърт откри две сковани набързо разпятия, направени от новоотсечени черничеви дървета, по които все още се виждаха зелени листа. Със сиви найлонови въжета за тях бяха привързани двама млади бели мъже, обгорени на много места и изкормени. От прическите и сериозните им черни вратовръзки, иронично оставени на шиите им, Хакуърт предположи, че са мормони. От корема на единия от тях по земята се провлачваше дълго черво, до което стоеше мършава свиня и упорито го ръфаше.

Не видя много повече смърт, но горещият влажен въздух разнасяше зловонието й навсякъде. Стори му се, че забелязва мрежа от нанотехнологични бариери, но после осъзна, че това е природно явление: всеки канал излъчваше линеен черен ореол от тлъсти, сънливи мухи. От това разбра, че ако подръпне тази или онази юзда и насочи Похитител към брега на канала, ще открие, че е покрит с издути трупове.

Десет минути след преминаването на контролния пост на Крайбрежната република, той мина през центъра на лагер на „Юмруците“. Тъй като не поглеждаше нито надясно, нито наляво, Хакуърт не можеше да прецени големината му — бяха завладели село с ниски тухлени сгради с гипсова мазилка. Дълга, права ивица сажди по земята бележеше разположението на изгорен кабел на Захранването и когато го пресече, той си представи, че е меридиан, начертан от картограф върху жив глобус. Повечето „Юмруци“ бяха голи до кръста, носеха тъмносини панталони, алени пояси на кръста и понякога алени ленти на шията, главата или ръцете. Онези, които не спяха или пушеха, се упражняваха в бойни изкуства. Хакуърт бавно мина сред тях и те се престориха, че не го забелязват. Само от една от къщите изтича някакъв мъж, като размахваше нож и викаше „Ша! Ша!“, но трима негови другари го отведоха настрани.

През всичките шейсет и пет километра до Съджоу пейзажът не се промени, освен че потоците се превърнаха в реки и малките гьолове в езера. Лагерите на „Юмруците“ постепенно ставаха все по-големи и по-близо един до друг. В редките случаи, в които гъстият въздух се раздвижваше, той можеше да усети влажния металически мирис на застояла вода и разбра, че е близо до голямото езеро Тай Уу или Тайфу, както го произнасяха на шанхайски. На няколко километра разстояние от оризищата се издигаше купол във всички нюанси на сивото и хвърляше сянка пред група високи сгради. Хакуърт знаеше, че това трябва да е Съджоу, сега твърдина на Небесното кралство, скрит във воала на въздушния си щит като куртизанка зад прозрачно було от съджоуска коприна.

Когато наближи брега на огромното езеро, той излезе на централен път, водещ на юг към Ханджоу, и превключи Похитител на бавен ход. Съджоу беше пуснал застроените си пипала край магистралите и скоро Хакуърт видя райони с големи магазини и заведения, сега разрушени, опустели или заселени от бежанци. Повечето от тези места бяха предназначени за шофьори на камиони: много мотели, казина, чайни и закусвални. Но по магистралата не фучаха камиони и той яздеше по средата на улицата, като се обливаше в пот в тъмните си дрехи и често отпиваше от хладилната бутилка в багажното отделение на Похитител.

Като гигантска бариера напреки на пътя лежеше съборена реклама на „Макдоналдс“. Основата на стълба, който я бе поддържал във въздуха, беше изгорена. Отпред стояха и пушеха цигари двама млади мъже. Хакуърт разбра, че чакат него, Когато се приближи, те стъпкаха фасовете си, пристъпиха напред и се

поклониха. Той повдигна бомбето си. Единият от младежите хвана юздите на Похитител — чисто церемониален жест в случая с робокон, — а другият покани Хакуърт да скочи на земята. Носеха тежки, но гъвкави гащеризони, през тъканта на които минаваха кабели и тръби: вътрешен пласт на бойни брони. Можеха да се превърнат в готови за бой хоплити, като си сложеха по-твърдите и по-тежки външни части, които навярно бяха някъде наблизо. Алените ленти на главите им ги определяха като Юмруци. Хакуърт беше един от малцината представители на Външните племена, стоящ в присъствието на „Юмрук“, който не тичаше към него с оръжие и вик „Убивай! Убивай!“, и му се струваше интересно да ги види в по-снизходително настроение. Държаха се достойно, официално и стегнато като военни, без дяволитостта и кикотенето, модерни сред момчетата на същата възраст в Крайбрежната република.

Следван на почтително разстояние от единият войник, Хакуърт мина през паркинга към „Макдоналдс“. Друг отвори вратата пред него и той въздъхна с наслада от студения въздух, който обля лицето му и започна да изсушава влагата в дрехите му. Заведението бе плячкосано. Усещаше се студена, почти клинична мазна миризма, носеща се от кухнята, по пода на която бяха изсипани съдове с мазнина, сгъстила се като сняг. Голяма част от нея беше изгребана — Хакуърт можеше да види успоредните следи от женски пръсти. Стените бяха украсени с мотиви от „Пътя на копривата“, полупрозрачни медиатронни плоскости, изобразяващи чудни гледки между тази местност и древния край на пътя в Кадиз.

Д-р Х. седеше в ъгловото сепаре и лицето му сияеше на студената, филтрирана от ултравиолетови лъчи слънчева светлина. Носеше мандаринска шапка с дракони, избродирани със златна нишка, и великолепна брокатена роба. Тя бе широка около шията и имаше къси ръкави, така че отдолу се виждаха хоплитски дрехи. Д-р Х. беше на война. Идваше от безопасния периметър на Съджоу и трябваше да е готов за атака. Той отпиваше зелен чай от огромна чаша с емблемата на „Макдоналдс“, изработена в местния стил. В горещата вода плуваха големи зелени листа. Хакуърт си свали шапката и се поклони по викториански маниер, което подхождаше на тези обстоятелства. Д-р Х. отвърна на поклона и когато наведе глава напред, Хакуърт можеше да види копчето на върха на шапката му. То бе червено, цветът на най-високите рангове, но беше направено от корал, което му даваше втори ранг. Рубиненото копче щеше да означава, че има най-висок статус. Преведено със западни понятия, д-р Х. грубо казано бе министър на някое от по-

маловажните министерства или генерал майор. Хакуърт предполагаше, че това е най-високият ранг мандарин, до който допускаха варвари.

Хакуърт седна срещу д-р Х. От кухнята излезе млада жена с копринени пантофки и му поднесе също толкова голяма чаша зелен чай. Той я проследи с поглед как ситни обратно и с леко удивление видя, че ходилата й са не по-дълги от десет сантиметра. Вече трябваше да има по-добри начини да го правят, може би чрез регулиране на растежа на костите през пубертета. Навярно дори не болеше.

Осъзнал това, Хакуърт също за първи път разбра, че десет години по-рано е постъпил правилно.

Д-р Х. го наблюдаваше и може би четеше мислите му. Това като че ли го накара да се замисли. Известно време не каза нищо, просто зяпаше през прозореца и отпиваше от чая си. След продължителното яздене Хакуърт нямаше нищо против.

— Научихте ли нещо от вашата десетгодишна присъда? — най-после го заговори д-р Х.

— Така ми се струва. Но ми е трудно да го извадя на повърхността — отвърна Хакуърт.

Този начин на изразяване беше малко прекалено фразеологичен за д-р Х. Хакуърт измъкна десетгодишната визитка с динамичния печат на д-р Х. Когато старият рибар изтегли дракона от водата, д-р Х. внезапно разбра и се усмихна. Лицето му изразяваше много чувства — ако се приемеше, че е искрен, — но възрастта и войната го бяха направили невнимателен.

— Открихте ли Алхимика? — попита той.

— Да — каза Хакуърт. — Аз съм Алхимика.

— Кога го разбрахте?

— Съвсем наскоро — отвърна Хакуърт. — После мигновено разбрах всичко — добави той и изобрази издърпване на риба. — Небесното кралство било далеч зад Нипон и Атлантида в нанотехнологията. „Юмруците“ можели непрекъснато да изгарят кабелите на варварското Захранване, но това само би хвърлило селяните в бедност и би накарало хората да копнеят за чуждестранни стоки. Взели сте решение да изпреварите варварските племена, разработвайки Семенната технология. Отначало сте ръководели проекта в сътрудничество с второкласните филозони като Израел, Армения и Велика Сърбия, но се оказало, че на тях не може да се разчита. Вашите внимателно култивирани мрежи постоянно били унищожавани от Протоколната служба.

Ала тези провали ви дали възможност за първи път да се

свържете с „Криптнет“, която несъмнено смятате просто за друга триада — презряна шайка от заговорници. „Криптнет“ обаче била свързана с нещо много по-дълбоко и интересно — с обществото на барабанчиците. Със своята странна и плитка западна гледна точка „Криптнет“ не разбирала цялата сила на колективния ум на барабанчиците. Но вие веднага сте я схванали.

За да започнете осъществяването на Семенния проект, ви трябвал само рационалният, аналитичен ум на нанотехнологичен инженер. Аз съвършено съм отговарял на условията. Вие сте ме подхвърлили в обществото на барабанчиците като семе в плодородна почва и моите познания са се разпространили сред тях, напоявайки колективния им ум — както техните мисли са се разпространили в собственото ми съзнание. Те са се превърнали в част от собствения ми мозък. Години наред денонощно съм работил по проблема.

После, преди да успея да довърша работата, съм бил изтеглен от началниците ми в Протоколната служба. Бил съм съвсем близо до успеха. Но все още не съм го постигнал.

— Вашите началници са разкрили плана ни, така ли?

— Или не знаят абсолютно нищо за него, или им е известно всичко и се преструват, че нямат представа — отвърна Хакуърт.

— Но вие със сигурност вече сте им разказали всичко — почти шепнешком каза д-р Х.

— Ако трябваше да отговоря на този въпрос, вие нямаше да имате причина да не ме убиете — рече Хакуърт.

Д-р Х. кимна, не толкова в знак на съгласие, колкото за да изрази съчувствието си към възхитително циничната логика на Хакуърт — като че ли след поредица от привидно непоследователни ходове, Хакуърт внезапно е овладял голямо пространство с пулове на дъска за го.

— Има хора, които биха се обявили за такова решение заради случилото се с момичетата — каза д-р Х.

Хакуърт толкова се стресна от думите му, че за миг се зашемети и потъна в себе си.

— „Буквари“ оказаха ли се полезни? — накрая попита той, като се мъчеше да не изглежда замаян.

Д-р Х. широко се усмихна. После чувствата му отново потънаха под повърхността като подскачащ на вълните кит.

— Трябва да са били полезни за някого — отвърна той. — Според мен допуснахме грешка като спасихме момичетата.

— Как е възможно тази проява на човечност да е грешка?

Д-р Х. се замисли.

— По-точно ще е да се каже, че макар да беше морално да ги спасим, беше грешка да смятаме, че могат да бъдат правилно

възпитани. Ние не разполагахме със средства да ги възпитаваме поотделно и затова го направихме с книги. Но единственият подходящ начин да отгледаш дете е то да има семейство. Учителят можеше да ни го каже, ако се бяхме вслушали в думите му.

— Някой ден някои от тези момичета ще последват пътя на Учителя — отвърна Хакуърт, — и тогава ще се прояви мъдростта на вашите решения.

Тази мисъл изглежда бе нещо абсолютно ново за д-р Х. Той се загледа през прозореца. Хакуърт усети, че въпросът за момичетата и „Буквари“ е приключен.

— Ще говоря открито и честно — след като известно време замислено отпиваше от чая си каза д-р Х., — и вие няма да повярвате в това, защото на хората от Външните племена им е втълпено да смятат, че ние никога не говорим направо. Но може би след време ще се убедите в истинността на думите ми.

Семето е почти довършено. Когато си тръгнахте, разработването му много се забави — повече, отколкото очаквахме. Мислехме си, че след онези десет години барабанчиците са поели вашите познания и са в състояние да продължат работата без вас. Но в ума ви имаше нещо, което сте постигнали чрез години на научни изследвания и от което барабанчиците, дори да са го имали, са се отказали, и не могат да си го върнат, освен ако не излязат от мрака и отново не заживеят на светло.

Войната срещу Крайбрежната република достига критичен момент. И ние ви молим за помощ.

— Трябва да отбележа, че сега за мен е почти немислимо да ви помогна — каза Хакуърт, — освен ако не е в интерес на племето ми, а това не ми се струва много вероятно.

— Нуждаем се от вашата помощ за довършването на Семето — упорито настоя д-р Х.

Само десетилетните упражнения за сдържане на емоциите позволиха на Хакуърт да не се изсмее високо.

— Сър. Вие сте светски човек и учен. Със сигурност ви е известна позицията на правителството на Нейно величество и всъщност на самия Общ икономически протокол по въпроса за Семенните технологии.

Д-р Х. повдигна ръка с длан надолу на няколко сантиметра от масата и махна към въздуха. Хакуърт разпозна в това движение жеста, който богатите китайци използваха, за да отпращат просяците или дори да покажат на събеседниците си, че говорят глупости.

— Те грешат — каза той. — Не разбират. Разглеждат Семето

от западна перспектива. Вашите общества — и това на Крайбрежната република — са зле организирани. Те не уважават реда, не почитат властта. Редът трябва да се налага отгоре, за да не се стигне до анархия. Вие се страхувате да дадете Семето на народа си, защото той може да го използва за създаване на оръжия, вируси, наркотици и да унищожи реда. Вие налагате ред като контролирате Захранването. Но ние в Небесното кралство сме дисциплинирани, почитаме властта, в собствените ни умове цари ред и следователно същото се отнася за семейството, селото и държавата. В нашите ръце Семето ще е безопасно.

— Защо ви е толкова нужно? — попита Хакуърт.

— Трябва да имаме технология, за да живеем — отвърна д-р Х., — но трябва да я имаме с наше собствено ти.

За миг Хакуърт не можа да го разбере. Но докторът започна да изписва по масата йероглифи. Ръката му се движеше сръчно и изящно. Брокатеният му ръкав шумолеше по пластмасовата повърхност.

— Йонг е външната проява на нещо. Ти е криещата се вътре същност. Технологията е йонг, свързана с конкретно ти, което е… — тук докторът млъкна и с видимо усилие се сдържа да не използва обидни думи като „варварско“ или „гуейло“, — …което е западно и съвършено чуждо за нас. Векове наред, още от времето на Опиумните войни, ние сме се мъчили да приемаме технологичния йонг, без да внасяме западняшкото ти. Но това не е възможно. Също както нашите предци не са били в състояние да отворят пристанищата ни за Запада, без да приемат отровата на опиума, ние не можем да отворим живота си за западната технология, без да приемем западните идеи, които за нашето общество са като чума. Резултатът е векове на хаос. Ние ви молим да сложите край на хаоса, като ни дадете Семето.

— Не разбирам как ще ви помогне Семето.

— Семето е технология, вкоренена в китайското ти. Ние от пет хиляди години живеем от Семето — отвърна д-р Х. Той махна с ръка към прозореца. — Преди да станат паркинги, това са били оризища. Оризът е бил основа на нашето общество. Селяните са засявали семената и са имали най-висок статус в конфуцианската йерархия. Както каза Учителя: „Нека производителите са много, а потребителите малко“. Когато от Атлантида и Нипон дойде Захранването, ние вече не трябваше да сеем, защото сега оризът идваше от синтетични компилатори. Това беше краят на нашето общество. Докато обществото ни се основаваше на сеенето, думите на Учителя „Добродетелта е коренът, богатството е резултатът“ имаха пълна сила. Но при западното ти, богатството не идва от добродетелта, а от хитростта. Затова родовите връзки

се разкъсаха. Хаос — със съжаление каза д-р Х., после вдигна поглед от чая си и кимна към прозореца. — Паркинги и хаос.

В продължение на цяла минута Хакуърт не отвърна нищо. В главата му отново бяха нахлули образи, този път не мимолетна халюцинация, а пълнокръвна картина на Китай, освободен от ярема на чуждото Захранване. Беше го виждал и преди, навярно дори бе помогнал за създаването му. Нещо, което никой гуейло не би могъл да види: Небесното кралство в настъпващата Ера на Семето. Селяни обработваха нивите и оризищата си и дори по време на суша или наводнения земята раждаше богата реколта: храна, разбира се, но и много непознати растения, плодове, от които можеха да се правят лекарства, бамбук, хиляди пъти по-як от естествените видове, дървета, които даваха синтетичен каучук и топчета чисто, безопасно гориво. Подредени в стройна процесия, загорели от слънцето земеделци носеха продукцията си на огромни пазари в чисти градове без холера и безредици, в които всички младежи бяха уважавани и послушни ученици, а всички старци бяха почитани и обсипвани с грижи. Това бе интерактивна симулация, голяма, колкото самия Китай, и Хакуърт можеше да се загуби в нея, и навярно го направи за неопределено време. Но накрая затвори очи, премигна и отпи малко чай, за да овладее рационалния си ум.

— Вашите аргументи имат своите достойнства — каза той. — Благодаря ви, че ми помогнахте да видя въпроса в друга светлина. Ще обмисля всичко това, когато се върна в Шанхай.

Д-р Х. го придружи до паркинга на „Макдоналдс“. Отначало топлината беше приятна като отпускаща вана, макар Хакуърт да знаеше, че скоро ще се чувства така, сякаш потъва в нея. Похитител се приближи и подгъна крака, за да му позволи по-лесно да го яхне.

— Вие доброволно ни помагахте в продължение на десет години — каза д-р Х. — Предопределен сте да създадете Семето.

— Глупости — възрази Хакуърт, — аз не знаех нищо за характера на проекта ви.

Д-р Х. се усмихна.

— Отлично го знаехте. — Той вдигна ръка и разклати показалец към него, като снизходителен учител, който се преструва, че гълчи умен, но немирен ученик. — Направихте тези неща, не за да служите на своята кралица, а за да съхраните собствената си природа, Джон Хакуърт, а аз разбирам природата ви. Вашата цел е умението и щом откриете интелигентен начин да направите нещо, вие трябва да го направите, както водата, открила цепнатина в дигата, трябва да мине през нея и да покрие земята от другата страна.

— Сбогом, д-р Х. — кимна Хакуърт. — Вие разбирате, че макар лично да изпитвам към вас най-дълбоко уважение, не мога искрено да ви пожелая успех в настоящото ви начинание. — Той повдигна шапката си и ниско се поклони настрани, като накара Похитител да промени позата си. Д-р Х. отвърна на поклона и Хакуърт отново видя кораловото копче на шапката му. После пришпори вихрогона към Шанхай.

Този път пое по по-северно шосе, по една от многобройните радиални магистрали, сливащи се в метрополиса. След като язди известно време, постепенно разбра, че чува звук, който несъзнателно бе долавял до този момент: тежко, далечно барабанене, навярно два пъти по-бързо от сърдечния му ритъм. Първата му мисъл, разбира се, бе за барабанчиците и се изкуши да провери един от недалечните канали, за да види дали колонията им не е пуснала пипалата си далеч в континента. Но после погледна на север към равнината и забеляза дълга процесия по друга магистрала, тъмна колона от пешеходци, насочили се към Шанхай.

Хакуърт видя, че пътят му се слива с техния, затова пришпори Похитител в галоп с надеждата да стигне до кръстопътя преди да го задръсти колоната от бежанци. Вихрогонът лесно ги изпревари, но напразно — когато стигна до кръстопътя, Хакуърт откри, че е затворен от авангарда на колоната, който бе поставил бариера и не го пусна да премине.

Това бяха няколко десетки души, предимно момичета, някои от които единайсет-дванайсет годишни. Очевидно бяха овладели мястото от по-малка група „Юмруци“, които сега лежаха завързани с найлоново въже под сянката на няколко черничеви дървета. Бариерата пазеха около три четвърти от момичетата, въоръжени със заострени бамбукови колове, макар че тук-там се виждаха пушки и саби. Останалите почиваха, приклекнали в кръг край кръстопътя, отпиваха от току-що кипната вода и внимателно четяха книги. Хакуърт позна книгите. Всички бяха еднакви, с избелели пъстри корици, въпреки че носеха белезите на притежателките си — стикери, надписи и други украси.

После видя, че няколко момичета, разделени на групи по четири, са го следвали по пътя на велосипеди, и че сега се присъединяват към своите.

Нямаше друг избор, освен да изчака колоната. Барабанният звън ставаше все по-силен, докато пътната настилка не започна да вибрира с всеки удар и вградените в краката на Похитител амортисьори се хванаха на работа, потръпвайки едва доловимо.

Покрай него премина друг авангард: Хакуърт лесно пресметна, че се състои от двеста петдесет и шест души. Те представляваха батальон с четири роти, всяка от които с по четири взвода, разделени от своя страна на четири отделения от по четири момичета. Батальонът бързо напредваше, навярно изпреварил основната група, за да заеме следващия кръстопът.

Накрая премина и основната колона, организирана в батальони. Всички удряха крак в пълен синхрон с другите. Всеки батальон носеше по няколко паланкина, които се предаваха от отделение на отделение през няколко минути. Те не бяха луксозни, а импровизирани от бамбук и найлоново въже, тапицирани с материали, взети от стара пластмасова мебелировка на кафенета. В тези паланкини се возеха момичета, които не изглеждаха по-различни от другите, освен че може би бяха една-две години по-големи от тях. Не приличаха на офицери — не издаваха заповеди и нямаха особени отличителни знаци. Хакуърт не разбираше защо се возят в паланкини, докато не зърна едно от тях, вдигнало глезен върху коляното си и събуло пантофа си. Ходилото му беше с няколко сантиметра по-късо.

Но всички други момичета в паланкините дълбоко бяха потънали в „Буквари“ си. Хакуърт свали от ланеца на часовника си малко оптично устройство, нанотехнологичен телескоп/микроскоп, който често му вършеше работа, и с него се взря над рамото на едно от момичетата. То гледаше диаграма на малък нанотехнологичен уред и четеше ръководството, което Хакуърт бе написал няколко години по-рано.

Колоната мина покрай него много по-бързо, отколкото се бе опасявал. Момичетата напредваха по магистралата като бутало. Всеки батальон имаше знаме, съвсем скромно и импровизирано от боядисан чаршаф. Всяко знаме носеше номера на батальона и кръст, който Хакуърт отлично познаваше, тъй като играеше важна роля в „Буквара“. Той преброи общо двеста петдесет и шест батальона. Покрай него минаха шейсет и пет хиляди момичета, решително устремени към Шанхай.

От „Буквара“: завръщането на принцеса Нел в Черната крепост; смъртта на Харв; книгите за Книгата и за Семето; принцеса Нел в търсене на майка си; разрушаването на Високото шосе; Нел попада в ръцете на „Юмруците“; тя избягва и попада в още по-голяма опасност; избавление

Принцеса Нел можеше да използва способностите,

които беше придобила по време на голямото си търсене, за да изкопае гроб за Харв или да накара Армията да свърши това, но не ѝ се струваше правилно и затова намери стара, ръждясала лопата, закачена в една от външните сгради на Черната крепост. Земята бе суха, камениста и оплетена с корени на трънливи храсти. Неведнъж попадаше и на стари кости. Принцеса Нел копа през целия ден, като овлажняваше твърдата пръст със сълзите си, но не се предаде, докато дълбочината на гроба не достигна до равнището на главата ѝ. После влезе в малката стаичка в Черната крепост, в която Харв беше умрял от туберкулоза, внимателно уви съсухреното му тяло във фина бяла коприна и го отнесе при гроба. Бе открила в обраслата цветна градина до малката рибарска къща диви лилии и сега ги хвърли в гроба. Вътре постави и малката детска книжка с приказки, която Харв ѝ беше подарил много години по-рано. Той не можеше да чете и вечер, седнали край огъня в двора на Черната крепост, тя му четеше от книжката и предполагаше, че навярно би желал да я вземе със себе си, където и да отиваше сега.

Запълването на гроба стана бързо. Нел постави още лилии върху ниската продълговата могилка, която бележеше мястото за вечен покой на Харв. После се върна в Черната крепост. По пъстрите гранитни стени играеха жълто-розови отблясъци и тя предполагаше, че от прозорците на стаята във високата кула, в която бе установила библиотеката си, се разкрива чуден залез.

Дълго се изкачва по влажното и плесенясало стълбище във вътрешността на най-високата кула в Черната крепост. В кръглата стая на върха ѝ, чиито прозорци гледаха във всички посоки, Нел бе донесла всички книги, събрани по време на пътуването ѝ: книги, подарени ѝ от Пурпур, книги от библиотеката на крал Сврака, първият приказен крал, който бе победила, книги от двореца на джина, от замъка Тюринг и от много други тайни библиотеки и съкровищници, които бе открила по пътя си. И, разбира се, тук беше цялата библиотека на крал Койот, която съдържаше толкова много книги, че дори още не бе имала време да ги прегледа.

Имаше да върши толкова много работа. Трябваше да направи копия на всички тези книги за всички момичета от Армията. Отвъдната земя беше изчезнала и принцеса

Нел искаше да я направи наново. Искаше да напише собствена история в голяма книга, която младите момичета да могат да четат. Оставаше й също още едно търсене, което не й даваше мира по време на дългото пътуване из пустото море обратно до острова на Черната крепост: искаше да разкрие загадката на собствения си произход. Искаше да открие майка си. Дори след като унищожи Отвъдната земя, тя усещаше присъствието на другата, присъствие, което винаги беше там. Самият крал Койот го бе потвърдил. Много отдавна нейният втори баща, добрият рибар, я бе взел от русалките. А те откъде я бяха взели?

Принцеса Нел подозираше, че отговорът не може да се открие без мъдростта, съдържаща се в библиотеката. Тя направи заклинание за написване на каталог и започна с първите книги, които бе намерила в началото на приключенията си със своите нощни приятели. Същевременно установи скрипториум в голямата зала на замъка, в който на дълги маси седяха хиляди момичета и правеха точни копия на всички книги.

Повечето от книгите на крал Койот се отнасяха за тайните на атомите и как да се свързват, за да се създават машини. Естествено, всички те бяха вълшебни — рисунките се движеха и можеха да им се задават въпроси. Някои бяха буквари и учебници за чираци и принцеса Нел прекара няколко дни в изучаване на това изкуство, като свързваше атоми и правеше прости машини, а после наблюдаваше как функционират.

После идваше голяма група от еднакви на вид томове, съдържащи справочни материали: в един от тях имаше проекти за хиляди видове предавки, в друг за компютри от лостове, в трети за акумулатори на енергия и всички те бяха интерактивни, така че можеше да ги използва, за да проектира подобни неща по свои планове. После идваха други книги, отнасящи се за общите принципи на свързването на такива устройства в системи.

Накрая библиотеката на крал Койот включваше книги, написани от ръката на самия крал и съдържащи проекти за неговите най-големи шедьоври. Най-интересни от тях бяха Книгата за Книгата и Книгата за Семето. Те бяха великолепни томове с голям формат, дебели колкото ръката на принцеса Нел и подвързани в

скъпа кожа, украсена с тънки колкото косъм позлатени нишки в сложен преплетен мотив и затворени с тежки месингови скоби и ключалки.

Ключалката на Книгата за Книгата се отключваше със същия ключ, който принцеса Нел беше взела от крал Койот. Тя откри това още когато започваше да проучва библиотеката, но не успя да разбере съдържанието на тома, докато не изучи другите и не усвои тайните на тези машини. Книгата за Книгата съдържаше пълни планове за вълшебна книга, която да разказва истории на дете, оформяйки ги според неговите нужди и интереси — и ако се налагаше, дори да го научи да чете. Това бе невероятно сложна работа и принцеса Нел отначало само я прегледа, съзнавайки, че за да разбере особеностите, са й нужни години.

Ключалката на Книгата за Семето не се отключваше с ключа на крал Койот, нито с който и да е от другите й ключове. Тъй като беше изградена атом по атом, тя бе по-здрава от всяка тленна материя и не можеше да се разбие. Принцеса Нел не знаеше за какво се отнася, но на корицата бе инкрустирана илюстрация на семе, голямо колкото семка на ябълка, каквото беше видяла да използват в града на крал Койот, за да построят кристален павилион. Това достатъчно ясно подсказваше за съдържанието на книгата.

Нел отвори очи и се приповдигна на лакът. „Букварът“ се затвори и се плъзна от корема й на матрака. Беше заспала, докато четеше.

На койките навсякъде около нея лежаха момичета, дишаха леко и ухаеха на сапун. Прииска й се да се отпусне по гръб и също да заспи. Но поради някаква причина се подпираше на лакът. Някакъв инстинкт й подсказваше, че трябва да остане будна.

Тя седна, вдигна колене към гърдите си и измъкна полата на нощницата изпод завивката, после се завъртя и безшумно спусна крака на пода. Босите й стъпала тихо я понесоха сред редовете от койки. Нел стигна до малкия диван в ъгъла на стаята, където момичетата седяха, пиеха чай, разресваха косите си и гледаха стари пасиви. Сега там нямаше никой, светлините бяха угасени и ъгловите прозорци разкриваха огромна панорама: отдалечени на няколко километра от брега, на североизток грееха светлините на Ню Шузан и на нипонските и индийските концесии, както и на най-външните части на Пудонг. Центърът на Пудонг беше

навсякъде около сградата и неговите летящи медиатронни небостъргачи напомняха на библейски огнени стълбове. На северозапад бяха Хуанг Пу, Шанхай, предградията му и опустошените копринени и чаени райони. Сега там не пламтяха пожари. Кабелите на Захранването бяха изгорели чак до края на града. „Юмруците“ бяха спрели до предградията и се бяха притаили, търсейки начин да проникнат през разпокъсаните останки от охранителната мрежа.

Погледът на Нел се плъзна към водата. Центърът на Пудонг предлагаше най-зрелищния градски нощен пейзаж на света, но тя никога не му обръщаше внимание и гледаше към Хуанг Пу, към Янгцзе на север или към кривата линия на Тихия океан отвъд Ню Шузан.

Беше сънувала, осъзна Нел. Събудила се бе не заради някакво външно раздвижване, а заради случилото се в съня й. Трябваше да си го спомни, но разбира се, не можеше.

Само няколко откъслечни неща: женско лице, красива млада жена, навярно с корона, но мъглява, сякаш гледана през бурни води. И нещо, което блестеше в ръцете й.

Не, увиснало от ръцете й. Накит на златна верижка.

Можеше ли да е ключ? Нел не беше в състояние да си спомни образа, но инстинктът й подсказваше, че е така.

И още една подробност: лъскава лента от нещо, което премина пред лицето й един път, два пъти, три пъти. Нещо жълто с втъкан, повтарящ се мотив: герб, изобразяващ книга, семе и кръстосани ключове.

Златна тъкан. Много отдавна русалките я бяха дали на втория й баща, увита в златна тъкан и заради това винаги бе знаела, че е принцеса.

Забулена от бурните води, жената от съня трябваше да е майка й. Сънят бе спомен от изгубените първи мигове на живота й. И преди да я даде на русалките, майка й беше дала на принцеса Нел златен ключ на верижка.

Нел седна на перваза на прозореца, облегна се на стъклото, отвори „Буквара“ и прелисти страниците назад до самото начало. Както винаги, започваше със същата стара история за това как вторият й баща я взел от русалките. Тя я препрочете, като извличаше нови подробности, задаваше въпроси и искаше детайлни илюстрации.

Видя го на една от тези рисунки: ковчежето на втория й баща — скромна дървена ракла с ръждясал железен обков и с тежък древен катинар, поставена под леглото. В тази ракла той пазеше златната тъкан… а навярно и ключа.

Нел прелисти страниците напред, стигна до отдавна

забравената история за това как след изчезването на втория й баща злобната й мащеха беше отнесла ковчежето на висока скала над морето и го бе хвърлила във вълните, унищожавайки доказателствата за царската кръв на принцеса Нел. Тя не знаеше, че доведеницата й я гледа измежду клоните на гъсталака, където често се криеше по време на пристъпите на ярост на мащехата си.

Нел отгърна „Илюстрирания буквар на младата дама“ на последната страница.

> Докато предпазливо се приближаваше към ръба на скалата в мрака и внимаваше да не закача нощницата си по трънливите храсти, принцеса Нел изпитваше странното чувство, че целият океан слабо е започнал да сияе. Често бе забелязвала това явление от високите прозорци на библиотеката си в кулата и предполагаше, че вълните трябва да отразяват светлината на луната и звездите. Но тази нощ бе облачна и небето напомняше на купа от издълбан оникс. Светлината, която виждаше, трябва да се излъчваше от източник под повърхността.
>
> Предпазливо застанала на ръба на скалата, тя видя, че предположението й е вярно. Океанът — единственото постоянно нещо в целия свят — мястото, от което бе дошла като бебе, от което се бе появила Отвъдната земя, израствайки от семето на крал Койот, и в което беше изчезнала — океанът бе жив. След заминаването на краля принцеса Нел предполагаше, че е останала сам-самичка в целия свят. Но сега виждаше под вълните градове и разбираше, че е сама единствено по свой собствен избор.

— Принцеса Нел прибра полите си с две ръце и ги вдигна високо над главата си, оставяйки студения въздух да облъхне тялото й и да отнесе нощницата й — каза Нел. — После дълбоко си пое дъх, затвори очи, сви крака и се хвърли напред във въздуха.

Четеше за това как сияещите вълни я обливали, когато стаята внезапно се изпълни със светлина. Тя погледна към вратата, като си мислеше, че някой е влязъл и е включил осветлението, но беше сама и по стената премигваха отблясъци. Нел обърна глава в обратната посока.

Централната част на Високото шосе се бе превърнала в топка от бяла светлина, отметнала покривалото си от студена тъмна материя в нощта. Сферата постепенно се уголемяваше, докато накрая като че ли изпълни повечето пространство между Цю Шузан и крайбрежната линия на Пудонг. От бял цветът й стана

червеникаво-оранжев и експлозията отвори във водата огромен кратер, който се превърна в кръгла вълна от пара и пръски, носеща се по повърхността на океана като дъговиден лъч, хвърлян от джобно фенерче.

Парчета от гигантския кабел на Захранването, който преди бе съставлявал по-голямата част от масата на Високото шосе, бяха изхвърлени в небето от експлозията и сега се премятаха във въздуха. Бавното им въртене говореше за големината им. Те хвърляха жълта сярна светлина над града, докато яростно се разгаряха от вятъра, предизвикан от собственото им движение. Блясъкът очертаваше силуетите на два огромни стълба водна пара, издигащи се от океана на север и юг от Високото шосе. Нел разбра, че „Юмруците“ трябва едновременно да са взривили нипонското и индийското Захранвания. Следователно „Юмруците на справедливата хармония“ вече разполагаха с нанотехнологични експлозиви — бяха изминали дълъг път от опита им да вдигнат във въздуха моста над Хуанг Пу с няколко бутилки водород.

Ударната вълна се блъсна в прозореца и стресна няколко от момичетата. Нел ги чу да си мърморят от спалнята. Зачуди се дали не трябва да ги предупреди, че сега Пудонг е откъснат от света, че „Юмруците“ са започнали последната си атака. Но макар да не можеше да разбере какво си говорят, тя ясно долавяше интонацията им: това не ги изненадваше, не ги натъжаваше.

Всички те бяха китайки и можеха да станат поданички на Небесното кралство просто като се обличат в консервативните дрехи на това племе и проявяват дължимата почит към мандарините. И несъмнено щяха да постъпят тъкмо така, веднага щом „Юмруците“ дойдеха в Пудонг. Някои може би щяха да бъдат подложени на унижения, арест или изнасилване, но след година всички щяха да се влеят в Небесното кралство, сякаш Крайбрежната република никога не бе съществувала.

Но ако новините от вътрешността изобщо означаваха нещо, „Юмруците“ бавно щяха да убиват Нел с многобройни малки рани и изгаряния, след като им омръзнеше да я изнасилват. Напоследък тя често виждаше китайските момичета да вървят на малки групи и крадешком да й хвърлят погледи. В гърдите й започваше да зрее подозрение, че някои от тях може би предварително знаят за нападението и се готвят да я предадат на „Юмруците“, за да докажат верността си.

Тя откъсна вратата и видя две от тези момичета да се прокрадват към койката, на която обикновено спеше Нел, с червено полимерно въже в ръце.

Веднага щом се вмъкнаха в нейното отделение, Нел изтича по коридора и стигна до асансьора. Докато го чакаше да пристигне, тя беше по-уплашена отвсякога. Кой знае защо видът на жестокото червено вече в малките ръце на момичетата я ужасяваше повече от ножовете в ръцете на „Юмруците“.

От спалнята се надигна силен смут.

Камбанката на асансьора иззвъня.

Тя чу вратата на спалнята да се отваря и някой се затича по коридора.

Вратата на асансьора се отвори.

Във фоайето се появи едно от момичетата, видя я и пронизително извика на другите нещо.

Нел влезе в асансьора, натисна бутона за първия етаж и после онзи за затваряне на вратата. Момичето се замисли за миг, после се хвърли напред. По коридора тичешком се появиха още няколко момичета; Нел изрита непосредствената си противничка в лицето и тя отлетя назад, разпръсквайки във въздуха кръв. Вратата на асансьора започна да се затваря. Точно когато двете й части се срещаха по средата, през стесняващата се пролука тя видя едно от другите момичета да се хвърля към бутона на стената. Вратите се затвориха. Последва кратка пауза и отново започнаха да се отварят.

Нел вече бе заела правилната поза за самоотбрана. Ако се наложеше да се бие до смърт с тях, нямаше да се колебае. Но никое от момичетата не се втурна в асансьора. Вместо това водачката им пристъпи напред и насочи нещо към Нел. Разнесе се тих пращящ звук, Нел усети убождане в корема си и след секунди почувства, че ръцете й стават невероятно тежки. Дупето й също започна да натежава. Главата й клюмна. Коленете й се подгънаха. Не можеше да държи очите си отворени. Докато клепачите й се спускаха, тя видя, че момичетата усмихнато се приближават към нея и протягат червените въжета. Нел не можеше да помръдне нито една част от тялото си, но остана в пълно съзнание, докато я завързваха. Връзваха я бавно, методично и умело — правеха го всеки ден от живота си.

Мъченията през следващите няколко часа бяха чисто експериментални. Не продължиха много и не й нанесоха трайни увреждания. Тези момичета си изкарваха прехраната с връзване и измъчване на хора по такъв начин, че да не оставят белези. Това бе всичко, което всъщност знаеха. Когато на водачката им й хрумна идеята да забият цигара в бузата на Нел, това беше нещо съвършено ново за тях и толкова стресна останалите момичета, че в продължение на няколко минути не можеха да кажат нищо. Нел усещаше, че повечето от тях не са способни на такива неща и

че само искат да я предадат на „Юмруците“, за да получат поданство в Небесното кралство.

Самите Юмруци започнаха да се появяват дванайсетина часа по-късно. Някои от тях носеха консервативни делови костюми, други униформи на охраната на сградата, трети изглеждаха така, сякаш са дошли да заведат някое момиче на дискотека.

Когато пристигнаха, всички те имаха работа. Бе очевидно, че когато бунтът наистина започнеше, този апартамент щеше да играе ролята на местен щаб. „Юмруците“ носеха припаси с товарния асансьор и изглежда прекарваха много време в телефонни разговори. Постоянно прииждаха още и в апартамента на мадам Пинг винаги имаше десет-двайсет души. Някои от тях бяха много уморени и мръсни и незабавно се хвърлиха на койките.

В известен смисъл на Нел й се искаше да правят каквото ще правят и бързо да свършват. Но в продължение на много време не се случи нищо. Когато пристигнаха първите Юмруци, момичетата ги заведоха да видят Нел, напъхана под едно от леглата и просната сред локва от собствената й урина. Водачът на бунтовниците освети за миг лицето й с фенерче, после се извърна, без да проявява какъвто и да е интерес. Очевидно щом се увери, че момичетата са дали своето за революцията, Нел загуби всякакво значение.

Тя предполагаше, че след време тези мъже неизбежно ще си позволят с нея онези волности, обявявани за право на победителя от войниците, освободили се от женското влияние на цивилизованото общество. За да направи тази перспектива не дотам привлекателна, Нел предприе отчаяната мярка да се омърси със зловонните продукти на естествените си вътрешни процеси. Но повечето „Юмруци“ бяха прекалено заети и когато пристигаха нови попълнения от мръсни пехотинци, момичетата на мадам Пинг с готовност им предлагаха услугите си. Нел реши, че войниците, настанени в публичен дом, естествено ще имат определени очаквания и че обитателките му ще проявят неблагоразумие, ако ги разочароват.

Беше тръгнала по света да търси щастието си и ето какво бе открила. По-ясно отвсякога разбираше мъдростта на забележките на госпожица Матисън за враждебността на света и за това колко важно е да си член на влиятелно племе. Интелектът на Нел, огромните й познания и умения, натрупани по време на интензивното й обучение, не означаваха абсолютно нищо, когато се бе сблъскала с шепа организирани селяни. В настоящото си положение тя не можеше да спи, а се унасяше и се разсъняваше, като от време на време я спохождаха халюцинации. Неведнъж

сънува, че управителят е дошъл в хоплитската си броня, за да я освободи. Болката, която изпитваше, щом се върнеше в съзнание и осъзнаеше, че умът я е лъгал, бе по-ужасна от всякакви мъки, които можеха да й причинят другите.

Накрая се умори от зловонието под леглото и се измъкна навън. От пленяването й бяха изтекли поне трийсет и шест часа. Водачката на момичетата, онази, която бе угасила цигарата си в лицето й, сряза червеното въже и мръсната й нощница. Крайниците на Нел се отпуснаха на пода. Момичето донесе бич, който понякога използваха в разиграването на сценарии с клиентите, и започна да шиба Нел, докато възстанови кръвообращението й. Този спектакъл привлече голяма тълпа от „Юмруци“, които се събраха в спалнята, за да погледат.

Момичето поведе Нел на четири крака до килера и я накара да извади кофа и четка. После й заповяда да почисти мърсотията под леглото, като често я наглеждаше и я биеше, очевидно разиграваики пародия на богата западнячка, която командва нещастно куче. След третото или четвъртото изтъркване на пода стана ясно, че всичко това се прави повече за забавление на войниците, отколкото поради хигиенни причини.

После я върнаха в килера, отново я завързаха, този път с леки полицейски белезници, и я оставиха на пода в мрака, гола и мръсна. Няколко минути по-късно хвърлиха при нея вещите й — дрехите, които момичетата не бяха харесали, и книга, която не можеха да четат.

Когато се увери, че момичето с бича го няма, Нел каза на „Буквара“ да направи светлина.

В дъното на килера видя голям синтетичен компилатор. Момичетата често го използваха, за да произвеждат по-големи предмети, когато се налагаше. Тази сграда очевидно бе свързана с пудонгското Захранване на Крайбрежната република, защото взривяването на Високото шосе не бе прекъснало кабелите. „Юмруците“ навярно не биха си направили труда да установят щаба си тук, ако сградата беше откъсната.

Веднъж на всеки два часа в килера влизаше „Юмрук“, и заповядваше на синтетичния компилатор да направи нещо, обикновено храна. В два от тези случаи Нел бе насилена по начина, чиято неизбежност отдавна подозираше. Тя затваряше очи със съзнанието, че каквото и да правеха със съсъда на душата й тези отрепки, самата й душа си оставаше чиста, също толкова недосегаема за тях, колкото и пълната луна за безумните напеви на някой аборигенски шаман. Опитваше се да мисли за машината, която проектираше в главата си с помощта на „Буквара“, за това как зацепваха предавките и как се въртяха

лагерите, как се програмираше лостовата логика и къде се съхраняваше енергията.

През втората ѝ нощ в килера, след като повечето „Юмруци“ си бяха легнали и използването на синтетичния компилатор очевидно бе приключило, тя нареди на „Буквара“ да качи проекта ѝ в паметта на компилатора, после допълзя до него и натисна с език бутона „СТАРТ“.

Десет минути по-късно машината с остър звук изпусна вакуума си. Нел отвори вратата с език. На дъното на СК лежаха нож и меч. Тя бавно и предпазливо се завъртя, като дишаше дълбоко, за да не стене от болката в онези части от тялото ѝ, които бяха най-нежни и уязвими, но бяха най-жестоко насилени от похитителите ѝ. Нел протегна заключените си с белезници ръце назад и стисна дръжката на ножа.

По коридора се приближаваха стъпки. Може би някой бе чул съскането на синтетичния компилатор и си беше помислил, че е време за вечеря. Но Нел не можеше да бърза — трябваше да внимава.

Вратата се отвори. Бе един от висшите „Юмруци“, чийто чин навярно приблизително отговаряше на сержант. Той освети лицето ѝ с фенерче, после се подсмихна и включи лампата на тавана.

Тялото ѝ скриваше СК, но беше очевидно, че се опитва да вземе нещо. Навярно „Юмрукът“ предполагаше, че е просто храна.

Той пристъпи напред и небрежно я изрита в ребрата, после я сграбчи за ръката над лакътя и я отдръпна от компилатора. Това ѝ причини такава болка в китките, че от очите ѝ бликнаха сълзи. Но Нел продължаваше да стиска ножа.

„Юмрукът“ погледна в СК. Той се стресна и няколко секунди щеше да остане в това състояние. Нел изви ножа така, че да докосва само връзката между белезниците, после натисна копчето за включване. Получи се: острието се задейства като нанотехнологичен трион и за миг сряза веригата. Нел светкавично протегна ръка напред и заби ножа в основата на гръбначния стълб на „Юмрука“.

Той падна на земята без да промълви нито дума — не изпитваше болка от раната и изобщо не чувстваше нищо под кръста си. Преди да успее да разбере какво става, тя заби острието в основата на черепа му.

Сержантът носеше обикновени селски дрехи: тъмносини панталони и потник. Тя ги облече. После вдигна косата си нагоре и я завърза отзад с помощта на ленти, отрязани от четката. Посвети цяла скъпоценна минута, за да протегне ръцете и краката

си.

Накрая излезе в коридора, закачила ножа на колана си и стиснала меча в ръце. При завиването си зад един от ъглите Нел разсече излизащ от банята мъж на две — мечът сам набра инерция и изора дълга бразда в стената. Тази схватка остави изумително количество кръв, която Нел колкото можеше по-бързо отмина. Друг мъж стоеше на пост във фоайето с асансьорите и когато се появи, за да види какво става, тя бързо го промуши няколко пъти, този път взимайки урок от дуела на Нейпиър.

Сега асансьорите се управляваха централно и навярно ги наблюдаваха. Вместо да натисне бутона на стената, тя изсече дупка във вратите, пъхна меча си в ножницата и се провря вътре, за да се качи на стълбата, която се спускаше надолу в шахтата.

Насили се да се спуска бавно и внимателно, като плътно се притискаше към стъпалата всеки път, щом асансьорната кабина минеше покрай нея. Когато бе слязла петдесет-шейсет етажа, сградата се събуди — всички кабини бяха в постоянно движение и когато прелитаха покрай нея, можеше да чуе вътре възбудени мъжки гласове.

Няколко етажа под нея в шахтата блесна светлина. Вратите се отвориха. Двама „Юмруци“ предпазливо пъхнаха вътре глави и започнаха да гледат нагоре и надолу, като си светеха с фенерчета. Няколко етажа под тях други техни другари отвориха нова врата, но бързо трябваше да се отдръпнат, когато издигащата се кабина едва не ги обезглави.

Беше си мислила, че театърът на мадам Пинг подслонява отделна група „Юмруци“, но сега стана ясно, че са се настанили в по-голямата част, ако не и в цялата сграда. По същия начин целият Пудонг вече можеше да е част от Небесното кралство. Нел беше далеч по-откъсната от света, отколкото се бе опасявала.

Кожата на ръцете ѝ заблестя с жълто-розов цвят, когато отдолу я освети лъч на фенерче. Тя не допусна грешката да погледне към ослепителната светлина, а не се и налагаше — възбуденият глас на „Юмрука“ под нея показваше, че са я открили. Миг по-късно светлината угасна заради издигащия се асансьор, застанал между Нел и „Юмруците“.

Тя си спомни за Харв и неговите приятелчета асансьорни сърфисти в старата им сграда и реши, че моментът е подходящ и тя да се научи. Когато кабината се приближи към нея, Нел скочи от стълбата, опитвайки се да се отблъсне достатъчно силно, за да изравни скоростта си с тази на асансьора. Приземи се на покрива доста тежко, защото кабината се движеше по-бързо, отколкото можеше да скочи тя. Нел падна назад и се оттласна с ръце, както я бе научил Доджо, за да поеме удара с юмруци и подлакътници,

а не с гръб.

От вътрешността на кабината отново се разнесоха възбудени гласове. Капакът на покрива внезапно полетя във въздуха, избит от рамката си с добре насочен ритник. От отвора се показа глава и Нел заби в нея ножа си. Мъжът политна обратно долу. Нямаше смисъл да се бави. Вътре бе настъпил хаос, от който трябваше да се възползва. Тя се претърколи по корем и с два крака ритна надолу в отвора, скочи в кабината, тежко се приземи върху трупа и застана на едно коляно. Докато падаше, бе ударила брадичката си и прехапа език, което леко я зашемети. Точно пред нея стоеше сух мъж с черна кожена шапчица на главата, който протягаше ръка към оръжието си, и докато насочваше ножа си към средата на гърдите му, Нел се блъсна в някой зад нея. Тя скочи на крака и ужасено се завъртя, като се приготви да нанесе нов удар с ножа. До контролното табло на асансьора стоеше човек в син гащеризон, много по-ужасен от самата нея, който криеше лицето си в шепи и крещеше.

Нел отстъпи назад и отпусна ножа. Мъжът носеше униформата на службата за поддръжка на сградата и очевидно го бяха принудили да застане на пулта. Другият, когото току-що беше убила, онзи с черната кожена шапчица, бе някакъв нисш командир на бунтовниците и не можеше да се очаква, че ще се унижава да натиска бутоните.

— Продължавай! Нагоре! Нагоре! — каза тя, като сочеше към тавана. Последното, което искаше, беше асансьорът да спре на етажа на мадам Пинг.

Мъжът бързо се поклони няколко пъти и направи нещо с бутоните, после се обърна и угоднически й се усмихна.

Като гражданин на Крайбрежната република, работещ в сферата на услугите, той знаеше няколко думи на английски и Нел знаеше няколко на китайски.

— Там долу — „Юмруците“? — попита тя.

— Много „Юмрук“.

— Първи етаж — „Юмруци“?

— Да, много „Юмрук“ първи етаж.

— Улица — „Юмруци“?

— „Юмрук“, армия сражава на улица.

— Около тази сграда?

— „Юмрук“ около тази сграда навсякъде.

Нел погледна към контролното табло на асансьора: четири колони плътно разположени един до друг бутони с различен цвят в зависимост от функцията на всеки етаж — зелено за търговските, жълто за жилищните, червено за служебните и синьо за сервизните. Повечето сини етажи бяха под земята, но един от

тях беше петият отгоре надолу.

— Офис на сградата? — посочи към него тя.

— Да.

— „Юмруци“ там?

— Не, „Юмрук“ всички долу. Но „Юмрук“ на покрива!

— Давай към офиса.

Когато асансьорът стигна до петия етаж отгоре надолу, Нел накара мъжа да остане на мястото си, после отново излезе на покрива и разби двигателите му, така че да не може да се движи. Скочи обратно в кабината, като се опитваше да не гледа към труповете и да не обръща внимание на миризмата на кръв и други телесни течности, които изтичаха през отворените врати и капеха надолу в шахтата. Не след дълго „Юмруците“ щяха да открият всичко това.

Нел имаше обаче малко време. Трябваше само да реши как да го използва. В сервизния килер имаше синтетичен компилатор, също като онзи, с който бе направила оръжията си, и тя знаеше, че може да го използва, за да направи експлозиви и да вдигне във въздуха фоайето. Но „Юмруците“ също имаха експлозиви и спокойно можеха да взривят горните етажи на сградата.

А пък и навярно следяха трафика в мрежата на Захранването в сградата от някаква подземна контролна стая. Използването на СК просто щеше да им покаже местоположението й. Те щяха да изключат Захранването, а после бавно и предпазливо да дойдат за нея.

Нел бързо обиколи офисите, като преценяваше ресурсите си. През панорамните прозорци на най-хубавия кабинет видя по улиците на Пудонг съвсем променена картина. Много от небостъргачите бяха поддържани от външните Захранвания и сега бяха тъмни, макар че от разбитите прозорци на някои места излизаха пламъци и осветяваха улиците хиляди метри надолу. Тези сгради бяха евакуирани и затова по улиците имаше много повече хора, отколкото можеха да поемат. Площадът около нейната сграда бе блокиран и сравнително пуст.

Нел откри стая без прозорци, с медиатронни стени, по които се виждаше смущаващ колаж от образи: цветя, детайли от европейски катедрали и шинтоистки храмове, китайски пейзажи, увеличени изображения на насекоми и цветен прашец, многоръки индийски богини, планети и луни от слънчевата система, абстрактни мотиви от ислямския свят, графики на математически уравнения, скулптурни глави на мъже и жени. Иначе стаята беше празна, освен макета на сградата, поставен по средата и висок приблизително колкото Нел. Повърхността на макета бе медиатронна, също като на истинската сграда, и показваше

(както и се предполагаше) онова, което можеше да се види и отвън: предимно реклами, макар че някои „Юмруци“ очевидно бяха идвали тук и ги бяха надраскали с надписи.

Върху покрива на макета беше поставено перо — просто черна пръчка, заострена в единия край — и палитра с цветно колело и други средства за управление. Нел ги взе, докосна с върха на перото зеления участък на цветното колело на палитрата и прокара перото по повърхността на модела. Остана сияеща зелена черта, която обезобрази реклама на някаква въздушна линия.

Каквито и други ходове да предприемеше през останалото й време, имаше нещо, което можеше да направи бързо и лесно. Не бе съвсем сигурна защо го прави, но интуицията й подсказваше, че може да е от полза или навярно се дължеше на артистичния стремеж да остави нещо, което да живее по-дълго от самата нея, дори само с няколко минути. Нел започна, като изтри всички големи рекламни табла на горните етажи на небостъргача. После нахвърли проста рисунка с основни цветове: син щит и в него герб, изобразяващ червено-бяла книга, златни кръстосани ключове и кафяво семе. Тя включи образа от всички страни на небостъргача между стотния и двестния етаж.

После се опита да измисли как да се измъкне. Навярно на покрива имаше въздушни кораби. Там със сигурност пазеха „Юмруци“, но може би с прикритост и изненада щеше да успее да ги преодолее. Нел се заизкачва по аварийното стълбище. Два етажа по-нагоре чу „Юмруците“, оставени на пост на покрива, които разговаряха и играеха на ма-джонг. Далеч надолу се чуваше шумът от изкачването на други „Юмруци“, които я търсеха.

Нел обмисляше следващия си ход, когато стражите рязко преустановиха играта си, прекъснати от заповеди, разнесли се по радиостанциите им. Няколко „Юмрука“ с възбудени викове се хвърлиха надолу по стълбището. Попаднала в капан, тя се приготви да им устрои засада, но те се затичаха на горния етаж и се насочиха към фоайето с асансьорите. След една-две минути вече ги нямаше. Нел изчака малко и внимателно се ослуша. Вече не чуваше приближаването на хора отдолу.

Тя изкачи последните етажи и излезе на покрива на сградата, ободрена колкото от свежия въздух, толкова и от откритието, че тук няма никой. Нел се приближи до ръба на покрива и надникна надолу към улицата. В черните прозорци на мъртвия небостъргач от отсрещната страна на пътя се виждаше огледалният образ на герба на принцеса Нел.

След една-две минути тя забеляза, че по улицата бавно се

движи нещо като ударна вълна. От това разстояние трудно можеше да различи подробности: беше отлично организирана група от пешеходци, облечени в еднакви тъмни дрехи, които напредваха през тълпата от бежанци и изтласкваха изпадналите в паника варвари към блокадата на „Юмруците“ или във фоайетата на опустошените сгради.

В продължение на няколко минути Нел като хипнотизирана наблюдаваше гледката. После случайно хвърли поглед към друга улица и видя там същото.

Тя бързо обиколи покрива. Няколко колони неумолимо се приближаваха към основите на сградата, в която се намираше Нел.

След известно време една от тези колони премина през последните бежански тълпи и стигна до края на просторния площад, заобикалящ небостъргача. Тя рязко спря и остана там няколко минути, за да изчака да я настигнат останалите.

Отначало Нел предполагаше, че колоните са подкрепления на „Юмруците“, които се събират около сградата, очевидно предвидена за щаб-квартира на последната им атака срещу Крайбрежната република. Но скоро стана ясно, че новодошлите са пристигнали с други цели. След още няколко минути на непоносимо напрежение и почти пълна тишина, по безмълвен сигнал колоните неочаквано изригнаха на площада. Когато се заизливаха от тесните улици, те се разгърнаха в сложен строй с точността на професионална показна част и нападнаха внезапно изпадналите в паника и дезориентирани „Юмруци“, надавайки невероятно мощен боен вик. Когато този звук измина двестате етажа до ушите на Нел, тя усети, че космите й настръхват, защото това не беше дълбокият рев на възрастни мъже, а яростният писък на хиляди малки момичета, остър и пронизителен като писък на гайди.

Това бе племето на Нел, дошло за своята водачка. Тя се завъртя на пети и се спусна към стълбището.

Когато стигна до първия етаж и малко неразумно изскочи във фоайето на сградата, момичетата бяха пробили стените на няколко места и се справяха с останалите защитници. Движеха се на групи от по четири. Едно момиче (най-едрото) се хвърляше към противника, насочило към сърцето му заострен бамбуков прът. Докато привличаше вниманието му, други две (най-дребните) се приближаваха отстрани, хващаха го за краката и го повдигаха във въздуха. Четвъртото момиче (най-бързото) вече го бе заобиколило и го нападаше изотзад, забивайки нож или друго оръжие в гърба му. Нел проследи пет-шест такива атаки и тази техника никога не претърпя неуспех, нито пък някое от

момичетата получи сериозно нараняване.

Изведнъж тя усети, че я обзема дива паника, когато си помисли, че ще направят същото и с нея, но след като я вдигнаха във въздуха, никой не я нападна, макар че от всички страни прииждаха много момичета. Те се справиха с последните оцелели „Юмруци“ и изнесоха Нел на площада, където около сто хиляди момичета — Нел не можеше да преброи всички полкове и бригади — едновременно паднаха на колене, сякаш повалени от божествен вятър, и й поднесоха своите бамбукови колове, ножове, оловни тръби и нунджага. Командирите на дивизиите й стояха най-отпред, както и нейните министри на отбраната, външните работи, науката и развитието. Всички те й се покланяха, не с китайски или викториански поклон, а с някаква смесица между двата.

Нел би трябвало да е загубила дар слово или да е вцепенена от удивление, но не беше — за първи път през живота си разбираше защо е родена и се чувстваше добре в новото си положение. В един миг животът й бе безсмислен неуспех, а в следващия беше придобил величествен смисъл. Тя започна да говори и думите леко се заизливаха от устата й, сякаш ги четеше от страниците на „Буквара“. Нел прие верността на Мишата армия, похвали ги за великите им подвизи и махна, с ръка към площада над главите на малките си сестри към хилядите бежанци от Нова Атлантида, Нипон, Израел и всички други Външни племена.

— Нашето първо задължение е да ги защитим — каза Нел. — Покажете ми състоянието на града и на всички в него.

Искаха да я понесат на ръце, но тя скочи на каменната настилка и започна да се отдалечава от небостъргача, насочвайки се към своята войска, която се раздели и й направи път. Улиците на Пудонг бяха пълни с гладни и ужасени бежанци, а сред тях, в прости селски дрехи, покрити със собствената й и чужда кръв, с разкъсани белезници на китките, следвана от своите генерали и министри, крачеше варварската принцеса със своите книга и меч.

Карл Холивуд се разхожда до брега

Карл Холивуд се събуди от звън в ушите и парене в бузата, което се оказа два и половина сантиметрово парче стъкло, забито в плътта му. Когато седна, леглото му се раздрънка и разтрака, пръскайки огромно количество разбито стъкло, и от прозорците го лъхна ужасно зловоние. Старите хотели си имаха чар, но и

недостатъци — като например това, че прозорците бяха направени от древни, чупливи материали.

За щастие, някакъв стар уайомингски инстинкт го бе накарал предишната вечер да остави ботушите си до леглото. Той обърна наопаки единия и внимателно провери дали вътре няма стъкла, преди да го нахлузи. Едва когато бе напълно облечен и събра багажа си, Карл Холивуд погледна през прозореца.

Хотелът му се намираше близо до Хуанг Пу. Оттатък реката видя, че огромни части от Пудонг са станали черни на тъмносиния фон на небето преди разсъмване. Няколко сгради, свързани с местното Захранване, все още светеха. От неговата страна на реката положението не беше толкова просто — за разлика от Пудонг, Шанхай бе преживял много войни и това го бе направило издръжлив: в града изобилстваха тайни енергийни източници, стари дизелови генератори, частни Източници и Захранвания, водни резервоари и цистерни. Хората продължаваха да гледат пилета за храна под сянката на „Хонконг & Шанхай Банкинг Корпорейшън“. Шанхай щеше да преживее атаката на „Юмруците“ много по-лесно, отколкото Пудонг.

Но като бял човек, Карл Холивуд можеше изобщо да не я преживее. Бе по-добре да е оттатък реката, в Пудонг, с останалите от Външните племена.

Оттук до реката имаше около три пресечки — но тъй като това беше Шанхай, тези три пресечки щяха да са пълни с усложнения, равняващи се на три километра в който и да е друг град. Основният проблем щяха да са „Юмруците“. Вече можеше да чуе виковете „Ша! Ша!“, които се разнасяха по улиците, и като светеше с джобно фенерче през решетките на балкона си, можеше да види много „Юмруци“, окуражени от унищожаването на чуждите Захранвания, които тичаха наоколо с дръзко изложени алени пояси и ленти на главите.

Ако не бе висок почти два метра и със сини очи, навярно щеше да се опита да се преоблече като китаец и да се промъкне до реката, макар че навярно пак нямаше да успее. Той прерови килера си и измъкна големия си дъждобран, който му стигаше почти до глезените. Щеше да го предпазва от куршуми и повечето нанотехнологични ракети.

На лавицата в килера лежеше продълговат куфар, който не беше отворил. Чул съобщенията за безредиците, той бе взел предпазната мярка да донесе със себе си тези реликви: 44-калиброва пушки с железни мерници и револвер „Колт“. Това бяха излишно пищни оръжия, но Карл Холивуд отдавна се бе избавил от всички други, които нямаха историческа или художествена стойност.

От вътрешността на сградата съвсем близо до стаята му прозвучаха два изстрела. Секунди по-късно някой ритна вратата му. Карл се уви в дъждобрана, в случай че някой решеше да стреля през вратата, и надникна през шпионката. За своя изненада видя белокос англо с увиснали мустаци, стиснал полуавтоматичен пистолет в ръка. Предишния ден Карл се бе запознал с него в хотелския бар. Господинът беше пристигнал тук, за да се опита да свърши някаква работа преди падането на Шанхай.

Той отвори вратата. Двамата бързо се поздравиха.

— Човек би си помислил, че сме дошли на конгрес по древни оръжия — каза през мустаците си господинът. — Ужасно се извинявам, че ви безпокоя, но си помислих, че може би бихте искали да научите, че в хотела има „Юмруци“. — Той посочи с пушката към коридора. Карл подаде глава навън и видя, че на пода пред съседната отворена врата се е проснал мъртъв пиколо, все още стиснал дълъг нож.

— Случайно вече бях буден — отвърна Карл Холивуд, — и си мислех да се поразходя до реката. Бихте ли желали да дойдете с мен?

— С удоволствие. Полковник от запаса Спенс, Кралски обединени сили.

— Карл Холивуд.

Докато се спускаха по пожарното стълбище, Спенс уби още двама служители на хотела, които по някакви съмнителни признаци разпозна като „Юмруци“. Карл и в двата случая беше скептичен, докато Спенс не раздра ризите им, за да му покаже алените пояси отдолу.

— Не че наистина са „Юмруци“, нали разбирате — весело поясни той. — Просто с идването на „Юмруците“ тези боклуци стават адски модерни.

След като размениха още няколко сухи шеги за това дали не трябва да уредят сметките си, преди да си тръгнат и колко би трябвало да дадеш на пиколо, който идва при теб с нож, двамата се съгласиха, че може би е най-безопасно да излязат през кухнята. На пода лежаха убити още няколко „Юмрука“. Стигнали до изхода, Карл и Спенс откриха други двама гости на хотела, и двамата израелци, зяпнали ги с хипнотизирания поглед, който загатва за наличието на притиснато до черепа оръжие. Секунди по-късно към тях се присъединиха двама зулуски бизнес консултанти, които носеха дълги, телескопски бастуни с нанооостриета накрая и ги използваха за да разчистват пътя си. На Карл му трябваше минута, за да оцени плана им: всички се готвеха да се прокраднат по някоя тъмна уличка и щяха да им

трябват очила за нощно виждане.

Вратата започна да се тресе в рамката си и да издава мощен кънтящ тътен. Карл пристъпи напред и погледна през шпионката: две местни момчета се опитваха да я разбият с брадва. Той се отдръпна назад, свали пушката от рамото си, зареди патрон и стреля през вратата. Кънтежът рязко спря и брадвата иззвънтя като камбана, когато падна на паважа.

Един от зулусите отвори с ритник вратата и изскочи навън, завъртайки острието на бастуна си така, че изписа голяма, смъртоносна дъга като хеликоптерна перка. Последвал го няколко секунди по-късно, Карл видя неколцина младежи да се пръскат по улицата, заобикаляйки няколко десетки бежанци и скитници, които услужливо сочеха към тях и с цялото си поведение показваха, че единствената причина да са на тази улица точно по това време е да помогнат на чуждестранните гости.

Без предварително да се уговарят, те се подредиха в импровизиран строй на улицата, където имаха малко пространство за маневриране. Зулусите тръгнаха отпред, като въртяха бастуните над главите си и надаваха някакъв традиционен боен вик, който отблъскваше китайците от пътя им. После вървеше един от евреите, който използваше пистолета си, за да очиства всеки „Юмрук“, който ги нападнеше. След това беше Карл Холивуд, който с ръста и пушката си като че ли изпълняваше задачата да разузнава напред. Полковник Спенс и вторият израелец вървяха най-отзад, като през повечето време се движеха заднешком.

Това им даде възможност без много инциденти да напреднат по уличката, но когато излязоха на пътя, се превърнаха в прашинки сред пясъчна буря. Полковник Спенс изпразни във въздуха почти цял пълнител. Експлозиите едва се чуваха в хаоса, но мълниите, които изскачаха от дулото на оръжието, привличаха известно внимание и хората непосредствено около тях наистина се отстраняваха от пътя им. Карл видя, че един от зулусите прави с дългото си оръжие нещо много грозно и извърна очи. После си помисли, че работата на зулуса е да им пробива път, а неговата — да внимава за по-далечни опасности. Той бавно се въртеше настрани и се опитваше да не обръща внимание на онова, което се случваше само на една ръка разстояние от него.

Бяха навлезли в абсолютно хаотично улично сражение между силите на Крайбрежната република и „Юмруците на справедливата хармония“. Положението изобщо не се изясняваше от факта, че мнозина от крайбрежниците бяха дезертирали, завързвайки червени ленти на ръкавите на униформите си, че

мнозина от „Юмруците“ не носеха каквито и да е обозначителни знаци и че много други, които не бяха свързани нито с едните, нито с другите, се възползваха от ситуацията, за да грабят магазини и бяха отблъсквани от частна охрана. Мнозина от самите тях бяха нападани от организирани банди.

Намираха се на Нанжин Роуд, широка магистрала, водеща право към Дигата и Хуанг Пу, застроена с четири-пет етажни постройки, така че към тях гледаха много прозорци, на всеки от които можеше да стои снайперист.

Снайперисти наистина не липсваха, разбра Карл, но повечето от тях се стреляха помежду си от двете страни на улицата. Онези, които обстрелваха улицата, не се целеха конкретно в никого. Карл видя човек с пушка с лазерен мерник, който изпразваше пълнител след пълнител, и си помисли, че това е ясна и непосредствена опасност затова в момент, в който напредването им временно бе затруднено, докато зулусите изчакваха някакво особено отчаяно меле между крайбрежниците и „Юмруците“ да се реши от само себе си, той зае стабилно положение, свали пушката от рамото си, прицели се и стреля. На слабата светлина от стрелбата и фенерчетата можеше да види, че каменната рамка на прозореца избухва в прах точно над главата на снайпериста. Мъжът се приведе, после започна да осветява улицата с лазера си, търсейки източника на куршума.

Някой бутна Карл изотзад. Беше Спенс, който бе ударен от нещо и единият му крак беше обездвижен. Един от „Юмруците“ връхлиташе полковника. Карл заби приклада на пушката си в брадичката на мъжа и го блъсна заднешком обратно в мелето с обелени очи. После зареди нов патрон, вдигна оръжието на рамото си и се опита да открие прозореца със снайпериста.

Човекът все още бе там и търпеливо прокарваше рубинения лъч на лазера по кипящата повърхност на тълпата. Карл дълбоко си пое дъх, бавно го изпусна, помоли се никой да не го бутне и натисна спусъка. Прикладът силно блъсна рамото му и в същия момент видя, че пушката на снайпериста пада от прозореца. Цялата авантюра навярно бе лоша идея. Ако някой от другите снайперисти бе видял това, навярно щеше да поиска да се избави от него, от което и племе да беше. Карл зареди нов патрон и стисна пушката в една ръка, насочена надолу към улицата, където нямаше да е толкова подозрителна. С другата си ръка подхвана Спенс под мишницата. Краищата на мустаците на полковника постоянно мърдаха, докато продължаваше с безкрайното си бърборене. Карл не можеше да чуе нито дума, но окуражително кимаше. Дори най-прозаичните неовикторианци не можеха да приемат сериозно този номер с неподвижната горна

устна. Сега Холивуд разбираше, че всичко се постига с кимане и намигане. Полковник Спенс не можеше да каже, че се страхува. Това по-скоро бе някакъв код, някакъв спасяващ достойнството им начин да признаят, че и двамата са уплашени до смърт.

Неколцина „Юмруци“ едновременно се нахвърлиха отгоре им. Зулусът беше нападнат от двама, първият израелец от един, но после се появи още един и ножът му отскочи от брониранатa жилетка на евреина. Карл вдигна пушката си, като закрепи приклада между ръката и тялото си и стреля от хълбок. Откатът едва не изби оръжието от пръстите му — „Юмрукът“ буквално изпълни задно салто.

Не можеше да повярва, че още не са стигнали до брега. Вече вървяха часове наред. Нещо силно го удари в гърба и го накара да залитне напред. Той погледна през рамо и видя мъж, който се мъчеше да го намушка с щик. Друг мъж се опита да изтръгне пушката от ръката му. Прекалено изненадан, за да реагира веднага, Карл най-после пусна Спенс, протегна пръсти и ги заби в очите на противника си. В ухото му се разнесе страхотен взрив и той погледна, за да види, че Спенс се е завъртял и е застрелял мъжа с щика. Израелецът, който пазеше гърба им, просто бе изчезнал. Карл вдигна оръжието си към хората, които го връхлитаха изотзад. Това и пистолетът на Спенс разчисти задоволително пространство. Но нещо по-мощно и ужасяващо тласкаше хората към тях и когато се опита да види какво е, Холивуд разбра, че сега между него и зулусите са се вмъкнали десетки китайци. Израженията на лицата им бяха измъчени и панически — не ги атакуваха, а самите те бяха атакувани.

Внезапно всички китайци изчезнаха. Карл и полковник Спенс се оказаха сред десетина бури — не само мъже, но и жени, деца и старци, цяла върволица. Всички инстинктивно се втурнаха напред и погълнаха авангарда на групата на Карл. Намираха се на една пресечка от брега.

Водачът на бурите, як мъж на петдесетина години, някак разпозна Карл Холивуд като водач на групата и двамата бързо се информираха с какви сили разполагат за последния напор до реката. Единственото нещо, което Холивуд си спомняше от разговора, беше, че мъжът му каза: „Добре, че имате зулусите“. Бурите носеха някакви автоматични оръжия, които стреляха с малки нанотехнологични високоексплозивни заряди и който можеха да превърнат тълпата в кайма. Бурите обаче стреляха на дисциплинирани залпове, дори когато атакуващите ги „Юмруци“ достигаха на разстояние от една сабя от тях. От време на време някой надигаше глава, обсипваше редиците от прозорци с автоматичен огън и от мрака надолу политаха снайперисти,

които се изсипваха на улицата като парцалени кукли. Бурите трябва да носеха някакви средства за нощно виждане. Спенс рязко натежа на ръката му и Карл разбра, че полковникът е изпаднал в безсъзнание. Той провеси пушката си през рамо, наведе се и го вдигна на гръб.

Стигнаха до брега и установиха отбранителна линия. Следващият въпрос бе имаше ли някакви лодки? Но тази част от Китай беше наполовина под вода и очевидно лодките бяха също толкова много, колкото и велосипедите. Повечето изглежда бяха доплавали до Шанхай по време на постепенното нападение на „Юмруците“. Когато се доближиха до водата, видяха хиляди хора с лодки, готови за сделки. Но както правилно отбеляза бурският водач, щеше да е самоубийство да се разделят на няколко малки безмоторни лодки. „Юмруците“ плащаха високи награди за главите на варварите. Много по-безопасно щеше да е да изчакат някой от по-големите съдове, да се договорят с капитана и всички заедно да се качат на борда.

Няколко съда, вариращи от моторни яхти до риболовни траулери, вече завиваха, за да стигнат първи при тях, като си пробиваха път през малките лодки край брега.

В дробовете им бе започнал да отеква ритмичен звук. Отначало напомняше на барабани, но когато се приближи, той се превърна в хиляди човешки гласове, едновременно викащи „Ша! Ша! Ша! Ша!“. Нанжин Роуд започна да изсипва на Дигата огромно множество хора като отработени газове, изхвърлени от бутала. Те се пръснаха в двете посоки край брега.

Към реката маршируваше войска от хоплити — професионални воини в бойна броня — и изцяло изпълни пътя. Това не бяха „Юмруци“, а редовна армия, авангард на Небесното кралство, и Карл Холивуд се ужаси, осъзнал, че сега единственото, което я отделя от бреговете на Хуанг Пу, е самият той, неговият „Колт“ и шепа леко въоръжени граждани.

Красива наглед яхта се приближи на няколко метра от брега. Оцелелият израелец, който говореше китайски, вече беше започнал да преговаря с капитана.

Една от бурските жени, жилава баба с бял кок и гордо забодено отгоре черно боне, бързо обсъди положението с водача им. Той кимна, после хвана лицето ѝ в шепи и я целуна.

Тя се обърна с гръб към реката и закрачи към приближаващата се колона небесници. Неколцината китайци, достатъчно луди, за да останат на брега, проявиха уважение към възрастта и вероятното ѝ безумие, като се разстъпиха пред нея.

Преговорите на яхтата очевидно бяха срещнали някаква непредвидена спънка. Карл Холивуд можеше да види отделни

хоплити, които се издигаха на височина от два-три етажа във въздуха и се хвърляха с главата напред през прозорците на хотел „Катей“.

Бурската баба упорито продължаваше напред, докато не застана по средата на Дигата. Водачът на колоната на небесниците се приближи, насочи към нея някакво огнестрелно оръжие, вградено в ръкава на бронята му, и й махна да се отстрани. Тя внимателно падна на колене насред пътя, сплете ръце в молитва и наведе глава.

После жената се превърна в перла от бяла светлина в устата на дракона. За миг тази перла достигна големината на въздушен кораб. Карл Холивуд имаше благоразумието да затвори очи и да извърне глава, но нямаше време да се хвърли на земята. Това направи ударната вълна, която го просна в цял ръст върху гранитните павета и отнесе от тялото му половината дрехи.

Мина известно време, докато се върне в пълно съзнание. Струваше му се, че е изтекъл половин час, макар че наоколо продължаваха да се сипят останки и навярно бяха изтекли само няколко секунди. Корпусът на бялата яхта беше пробит отстрани и повечето от екипажа плуваха в реката. Но минута по-късно се приближи рибарски траулер и след съвсем кратки преговори качи варварите на борда. Карл почти бе забравил за Спенс и едва не го остави там. Откри, че повече няма сили да повдигне тялото на полковника от земята, затова го издърпа на траулера с помощта на двама млади бури — еднакви близнаци, осъзна той, може би тринайсетина годишни. Когато заплаваха по Хуанг Пу, Карл Холивуд се сви върху просната на палубата рибарска мрежа, отпуснат и слаб, сякаш всичките му кости бяха счупени, зазяпан в трийсетметровата дупка по средата на Дигата. Погледът му се плъзна към стаите на хотел „Катей“, чиито външни стени бяха почти изцяло отнесени от бомбата в тялото на бурската жена.

Петнайсет минути по-късно бяха свободни на улиците на Пудонг. Карл Холивуд откри местен атлантски лагер, съобщи за пристигането си и отдели няколко минути, за да съчини писмо до вдовицата на полковник Спенс. Полковникът бе починал от загуба на кръв от раната в крака по време на пътуването през реката.

После разстла листовете си на земята и се върна към заниманието, което през последните няколко дни го беше поглъщало в хотелската му стая, а именно търсенето на Миранда. Бе започнал по молба на лорд Финкъл-Макгроу и постепенно се беше увлякъл. Осъзнаваше колко много му липсва Миранда и отчаяно копнееше да успее, защото разбираше, че в това търсене може би се крие единствената надежда за спасението на десетки

хиляди хора от Външните племена, попаднали в капан из мъртвите улици на Икономическата зона Пудонг.

Последно нападение на „Юмруците“; победа на Небесното кралство; бежанци в кралството на барабанчиците; Миранда

Хуанг Пу спря напредването на Небесната армия към морето, но пресякла реката по-навътре в континента, тя продължи на север в полуостров Пудонг, тласкайки пред себе си тълпи от гладуващи селяни, също като онези, които бяха техни предвестници в Шанхай.

Обитателите на Пудонг — смесица от варвари, китайци от Крайбрежната република, страхуващи се да попаднат в ръцете на своите небесни братовчеди, и малките сестри на Нел, които сами по себе си образуваха нова филозона — попаднаха между небесниците откъм юг, Хуанг Пу откъм запад, Янгцзе откъм север и океана откъм изток. Бяха прекъснати всички връзки с изкуствените острови край брега.

В своите класически и готически храмове на върха на Ню Шузан геотектите от „Кралска тектоника“ полагаха различни усилия да построят временен мост между острова си и Пудонг. Нямаше проблем да хвърлят подвижен мост, но небесниците вече разполагаха с технологията, за да го взривят по-бързо, отколкото можеше да се построи. На втория ден от обсадата те насочиха острова към Пудонг с тесен псевдопод от робокорал, захванат за океанското дъно. Но скоростта, с която можеха да се отглеждат такива неща, имаше прости и ясни граници и докато бежанците продължаваха да приижат по тесните улици в Пудонг, носейки ужасни вести за напредването на небесниците, за всеки стана очевидно, че мостът няма да бъде довършен навреме.

Лагерите на различните племена се местеха на север и изток, изтласквани от центъра от натиска на бежанците и страха от небесниците, докато стигнаха на няколко километра от брега. Южният фланг покрай морето беше зает от атлантяните, които се готвеха да отблъскват нападения по вода. Веригата от лагери се простираше на север оттам и се извиваше покрай океана, а после продължаваше на изток по бреговете на Янгцзе до другия фланг, отбраняван от нипонците. Племето/армия на принцеса Нел пазеше от директна фронтална атака целия център на линията. Дванайсетгодишните момичета постепенно заменяха заострените си колове с по-модерно оръжие, съставено от преносими Източници, собственост на нипонци и новоатлантяни.

Карл Холивуд получи военна длъжност, веднага щом се представи на новоатлантянските власти, въпреки усилията му да убеди началниците си, че може да е от по-голяма полза, ако се занимава със собствените си проучвания. Но после от най-висшите равнища на правителството на Нейно величество се получи писмо. Първата му част хвалеше Карл Холивуд за „геройските“ му действия, свързани с измъкването на покойния полковник Спенс от Шанхай и загатваше, че ако успее да избяга от Пудонг, го очаква посвещаване в рикралство. Втората част го назначаваше за своего рода извънреден представител при Нейно кралско височество принцеса Нел.

Когато прочете писмото, Карл за миг остана смаян, че неговата кралица дава равносилен статус на Нел, но след като се замисли, той разбра, че това е едновременно справедливо и прагматично. Докато се скиташе по улиците на Пудонг, Карл бе видял достатъчно голяма част от Мишата армия (както кой знае защо наричаха самите себе си те), за да знае, че всъщност тя представлява нова етническа група и че Нел е нейна неоспорима водачка. Преценката на Виктория за новата владетелка беше напълно обоснована. В същото време фактът, че в момента Мишата армия помага за защитата на много новатлантянци от Небесното кралство, правеше това признаване изключително прагматичен ход.

На Карл Холивуд, който бе член на племето си само от няколко месеца, се падна задачата да предаде на принцеса Нел поздравленията и пожеланията на Нейно величество. Беше чувал от Миранда много за това момиче, но никога не го бе срещал и не можеше да го разбере. Нямаше нужда от голяма проницателност, за да открие във всичко това ръката на лорд Алегзандър Чънг-Сик Финкъл-Макгроу.

Освободен от ежедневните си задължения, на третия ден от обсадата той пое покрай брега на север от лагера на Нова Атлантида. На всеки няколко метра пресичаше племенна граница и представяше виза, която според предвижданията на Общия икономически протокол трябваше да му позволи свободно преминаване. Някои от племенните зони бяха широки само метър-два, но собствениците им ревниво пазеха достъпа си до морето, като по цяла нощ седяха и зяпаха прибоя в очакване на някаква неопределена форма на избавление. Карл Холивуд мина през лагери на ашанти, кюрди, арменци, навахо, тибетци, сендероси, мормони, йезуити, лапландци, паштуни, тутси, Първата разделена република и многобройните й разклонения, хартландци, ирландци и една-две местни клетки на „Криптнет“, които сега бяха изпълзели на открито. Холивуд се сблъска със

синтетични филозони, за които никога не беше чувал, но това не го изненада.

Накрая стигна до обширна част от брега, пазена от дванайсетгодишни китайски момичета. Той показа акредитивите си от Нейно величество кралица Виктория II, които бяха толкова внушителни, че наоколо се стълпиха много момичета. Карл Холивуд с удивление ги чу да говорят на перфектен английски, при това в изключително изискан викториански стил. Изглежда го предпочитаха, когато обсъждаха абстрактни въпроси, но когато се отнасяше за нещо конкретно, минаваха на китайски.

Придружиха го в лагера на Мишата армия, който беше като приют за дрипави, болни и ранени от други филозони. Онези, които не лежаха по гръб, оставили се на грижите на мишите сестри, седяха на пясъка, прегърнали колене, и гледаха към океана по посока на Ню Шузан. Тук наклонът бе съвсем слаб и човек можеше да навлезе на цял хвърлей камък във водата.

Един човек наистина го беше направил: млада жена с дълга коса, която падаше върху раменете й и се стелеше по повърхността около кръста й. Тя неподвижно стоеше с гръб към брега и държеше книга в ръце.

— Какво прави там? — попита Карл Холивуд придружителката си от Мишата армия, която имаше пет малки звезди на реверите си. В Пудонг той бе научил отличителните им знаци: пет звезди означаваха, че момичето командва 4^5 души, с други думи 1024. Следователно, командир на полк.

— Вика майка си.

— Майка си ли?

— Майка й е под вълните — отвърна момичето. — Тя е кралица.

— Кралица на какво?

— Тя е кралицата на барабанчиците, които живеят под водата.

И тогава Карл Холивуд разбра, че принцеса Нел също търси Миранда. Той хвърли дългия си дъждобран на пясъка и нагази в Тихия океан, придружен от момичето. Остана на благоразумно разстояние, отчасти за да прояви уважение и отчасти защото Нел носеше на пояса си меч. Лицето й беше наведено над страниците на книгата като лупа и той почти очакваше хартията да започне да се гърчи и дими под погледа й.

След известно време тя вдигна очи. Момичето тихо се обърна към нея. Карл Холивуд не знаеше какъв е протоколът, когато човек е нагазил в Източнокитайско море, затова пристъпи напред, поклони се колкото по-ниско можеше при тези обстоятелства и подаде на принцеса Нел свитъка от кралица Виктория II.

Тя безмълвно го прие и го прегледа, после се върна отначало. След това го подаде на момичето, което внимателно го нави. Известно време погледът на принцеса Нел се рееше над вълните, после погледна Карл в очите и тихо каза:

— Приемам акредитивите ви и ви моля да предадете топлите ми благодарности и почитания на Нейно величество, както и извиненията ми, че обстоятелствата ми пречат да напиша по-официален отговор на любезното ѝ писмо, което по всяко друго време естествено би било първата ми задача.

— Ще го направя при първа възможност, Ваше височество — отвърна Карл Холивуд. При тези думи принцеса Нел го погледна малко неуверено и премести крака, за да запази равновесие, макар че можеше да се дължи и на подводно течение. Карл разбра, че никога не са се обръщали към нея така и че до признаването ѝ за такава от Виктория, тя не е разбирала напълно положението си.

— Жената, която търсите, се казва Миранда — каза той.

От ума на Нел като че ли изчезнаха всички мисли за корони, кралици и армии и тя отново беше просто млада дама, която търсеше… какво? Майка си ли? Своята учителка? Своята приятелка? Карл Холивуд тихо и нежно заговори, само колкото да може да го чуе сред морския прибой. Говореше ѝ за Миранда, за книгата и за старите истории за подвизите на принцеса Нел, които бе проследил, гледайки предаванията на Миранда много години по-рано в „Парнас“.

През следващите два дни много от бежанците на брега заминаха с въздушни или морски кораби, но няколко от тях бяха унищожени преди да успеят да излязат от обсега на оръжията на Небесното кралство. Три четвърти от момичетата от Мишата армия се евакуираха, като се съблякоха голи и групово навлязоха в океана, хванали се ръка за ръка и превърнали се в гъвкав сал, който бавно, постепенно и уморително напредваше към Ню Шузан. По брега бързо се разпространяваха слухове. Племенните граници като че ли ускоряваха, вместо да спират процеса. Тези слухове се предаваха от общество на общество в различни варианти в зависимост от местните страхове и предразсъдъци. Най-разпространеният беше, че небесниците възнамерявали да позволят на всички да се изтеглят и че атаките се осъществявали от излезли от контрол робомини или пък в най-лошия случай от неколцина фанатични командири, които не се подчинявали на заповедите и скоро щели да бъдат спрени. Имаше и друг, по-странен слух, който караше някои хора да останат на брега и да не се доверяват на евакуационните кораби: млада жена с книга и меч отваряла вълшебни тунели в бездната, които щели да отведат

всички им на безопасно място. Такива идеи естествено бяха посрещани със скептицизъм сред по-рационалните общества, но на сутринта на шестия ден от обсадата отливът остави на пясъка странно предзнаменование — полупрозрачни яйца, големи колкото надуваема топка. Когато крехките им черупки се разчупиха, вътре откриха скулптирани раници, покрити с геометрични мотиви от изящни кулички. От горната им част излизаше твърд маркуч, който се свързваше с дихателна маска. При тези обстоятелства не бе трудно да се досетят какво е предназначението на тези предмети. Хората нарамваха раниците, слагаха си маските и се хвърляха във водата. Устройствата играеха ролята на хриле и осигуряваха постоянен приток на кислород.

Раниците нямаха каквото и да е племенно обозначение. Морето просто ги изхвърляше с хиляди на брега с всеки прилив. Атлантяните, нипонците и други решиха, че са пратени от собствените им филозони. Но мнозина доловиха връзката между това явление и слуховете за принцеса Нел и тунелите под вълните. Тези хора се придвижиха към центъра на пудонгското крайбрежие, където се съсредоточиха всички малки, слаби и разпокъсани племена. Това свиване на отбранителната линия стана неизбежно, когато евакуацията намали броя на защитниците. Границите между племената станаха непостоянни и накрая изчезнаха. На петия ден от обсадата всички варвари се събраха в най-външната част на полуостров Пудонг — няколко десетки души, скупчени на площ не повече от няколко градски пресечки. Зад тях останаха китайските бежанци, предимно хора, отъждествявани с Крабрежната република, които знаеха, че няма да намерят място в Небесното кралство. Те не смееха да нахлуят в лагера на бежанците, които все още разполагаха с мощни оръжия, но напредваха сантиметър по сантиметър, никога не отстъпваха и незабележимо стесняваха периметъра така, че много варвари се оказаха нагазили до колене в океана.

Разпространи се слух, че жената, наречена принцеса Нел, имала магьосник и съветник на име Карл, който един ден изникнал сякаш от нищото и знаел почти всичко, известно на принцеса Нел, а нямало много неща, които тя да не знае. Според слуха този човек разполагал с многобройни вълшебни ключове, даващи на него и принцесата способността да разговарят с барабанчиците, които живеели под вълните.

Призори на седмия ден принцеса Нел навлезе гола в морето, изчезна под повърхността, която изгревът обагри в розово, и не се завърна. Карл я последва минута по-късно, макар че за разлика от принцесата носеше на гърба си раница. След тях в океана се

хвърлиха всички варвари, като зарязаха мръсните си дрехи пръснати по брега и оставиха последното парче китайска земя на Небесното кралство. Накрая влязоха и последните момичета от Мишата армия, които се хвърлиха голи в прибоя, хванати ръка за ръка, и бавно потънаха в морето, като бутаха набързо сковани салове с болни и ранени. Когато кракът на последното момиче не можеше да достигне океанското дъно, на края на полуострова вече стоеше мъж с ален пояс на кръста, който се смееше при мисълта, че Средното кралство най-после е цяла държава.

Последният чуждестранен дявол, напуснал Средното кралство, беше рус викториански господин със сиви очи, който известно време остана неподвижен, загледан назад към Пудонг, преди да се обърне и да продължи спускането си. Когато вълните започнаха да го заливат, той повдигна бомбето си и шапката му няколко минути продължи да подскача на повърхността, докато китайците гърмяха на брега с фишеци и над морето като вишневи цветове се носеха малки парченца червена хартия.

По време на едно от навлизанията си под вълните Нел се срещна с човек — барабанчик, — който изплува от глъбините съвсем гол, освен раницата на гърба му. Това би трябвало да я удиви, но Нел знаеше, че мъжът е там, още преди да го види и когато се приближи, усети, че в ума й стават неща, които идват отвън. В мозъка й имаше нещо, което я свързваше с барабанчиците.

Нел беше разработила някои общи планове и ги бе дала на инженерите си, а те ги бяха дали на Карл, който ги отнесе при функциониращ преносим СК в атлантския лагер и състави малка система за проучване и манипулиране с нанотехнологични устройства.

Светли точици блестяха по кожата на Нел в мрака като самолетни светлини в нощно небе. Изстъргаха една от тях със скалпел и я проучиха. Откриха подобни устройства да циркулират в кръвообращението й. Тези неща, разбраха те, трябва да бяха вкарани във вените й, когато я бяха изнасилвали. Бе ясно, че блестящите точици са устройства, сигнализиращи на други оттатък залива, който отделя всеки от нас от съседите ни.

Карл отвори едно от нещата от кръвта на Нел и откри вътре система от лостова логика, както и записващо устройство, съдържащо няколко гигабайта данни. Те бяха разделени на отделни групи, всяка от които шифрована с различен код. Той опита всички ключове, които беше получил от Джон Пърсивал Хакуърт, и откри, че един от тях — ключът на Хакуърт —

отключва някои от групите. Когато проучи шифрираното съдържание, Карл намери фрагменти от план за някакво нанотехнологично устройство.

Взеха кръв от няколко доброволеца и откриха, че един от тях има същите малки обекти. Когато доближиха два от тях, те се долепиха един до друг с помощта на лазер, обменяйки данни и изпълнявайки някакво изчисление, което предизвика отделяне на топлина.

Устройствата живееха в кръвта на човешката раса като вируси и се предаваха от човек на човек по полов път и чрез какъвто и да е друг вид обмен на телесни течности. Това бяха интелигентни пакети от данни, също като онези, които циркулираха в медийната мрежа. Като се свързваха помежду си в кръвта, те образуваха огромна комуникационна система, успоредна на, и навярно свързана със сухата Мрежа от оптични кабели и медни жици. Подобно на сухата, мократа Мрежа можеше да се използва като компютър — за задействане на програми. И сега ставаше ясно, че Джон Пърсивал Хакуърт я е използвал тъкмо по този начин с някаква огромна програма, която сам е разработил.

— Хакуърт е Алхимика — каза Нел, — и използва мократа Мрежа, за да създаде Семето.

Тунелите започнаха на половин километър от брега. Някои трябва да бяха там от много години, защото бяха груби като стволове на дървета, покрити с ракообразни и водорасли. Но беше ясно, че през последните няколко дни органично са се разклонили като корени, търсещи влага. От кората на старите излизаха чисти нови тръби, издигаха се към линията на прилива и безспирно се раздвояваха, за да открият многобройни отвори пред бежанците. Те завършваха с устни, които всмукваха хората като слонски хоботи, поглъщайки ги почти без да поемат морска вода. Вътрешните им страни бяха покрити с медиатронни изображения, които ги подканяха към глъбините и винаги изглеждаше така, като че ли съвсем малко по-нататък ги очаква топло, сухо и добре осветено пространство. Но светлината се местеше заедно с хората, така че те напредваха по тунелите сякаш с перисталтични движения. Бежанците стигнаха до стария, покрит с налепи главен тунел и продължиха напред, вече слели се в плътна маса, докато не излязоха в огромна открита кухина, много под повърхността на океана. Тук ги очакваха храна и прясна вода и те стръвно се нахвърлиха отгоре им.

Двама души не ядоха и не пиха нищо друго, освен

провизиите, които бяха донесли със себе си — Нел и Карл.

След като откриха нанообектите в плътта на Нел, които я свързваха с барабанчиците, тя беше останала през нощта, за да проектира контрананообект, който да открие и унищожи устройствата. Двамата с Карл вкараха тези нанообекти в кръвта си, така че сега не бяха под влияние на барабанчиците. Въпреки това не насилиха късмета си, като ядат тази храна и това беше добре, защото щом се нахраниха, на бежанците им се приспа. Те легнаха на пода и заспаха. От голата им плът се заиздига пара и скоро по кожата им заиграха светлинки като звезди, изгряващи след залез слънце. Два часа по-късно звездите се сляха в постоянна повърхност от премигваща ярка светлина, сякаш пълна луна огряваше телата на пируващи, заспали на горска поляна. Бежанците, вече барабанчици, спяха и сънуваха един и същи сън. Абстрактните светлини, мъждукащи по медиатронната повърхност на пещерата, започнаха да се сливат и да се организират в тъмни спомени от дълбините на подсъзнанието им. Нел видя моменти от собствения си живот, преживявания, отдавна превърнали се в думи от „Буквара“, но сега отново показвани в суров и ужасяващ вид. Тя затвори очи, но стените издаваха и звуци, от които не можеше да избяга.

Карл Холивуд следеше сигналите, предавани през стените на тунелите, и избягваше емоционалното съдържание на тези образи, като ги свеждаше до бинарни числа и се опитваше да разгадае вътрешните им кодове и протоколи.

— Трябва да вървим — накрая каза Нел и той се изправи, за да я последва през наслуки избран изход. Тунелът постоянно се разклоняваше и Нел интуитивно избираше накъде да завие. Понякога проходите се разширяваха в огромни пещери, пълни със сияещи барабанчици, които спяха, чукаха се или просто мислеха, облегнати на стените. Пещерите винаги имаха много изходи, които се раздвояваха и се сливаха в други пещери. Мрежата беше толкова огромна и сложна, че сякаш изпълваше целия океан като неврални телца в техните дендрити, които се преплитаха и разклоняваха, за да заемат целия обем на черепа им.

Още откакто бяха напуснали пещерата със заспалите бежанци те чуваха ниско, едва доловимо барабанене. Отначало Нел предполагаше, че идва от блъскането на подводните течения в стените на тунела, но когато звукът се усили, разбра, че това са разговорите на барабанчиците, събрани в някаква главна пещера и пращащи съобщения по мрежата си. Осъзнала това, тя изпита почти паническо желание да открият главната пещера и известно време двамата тичаха из ужасно объркващия триизмерен лабиринт в опит да определят епицентъра на барабаненето.

Карл Холивуд не можеше да тича толкова бързо, колкото пъргавата Нел и накрая я загуби при едно от разклоненията в тунелите. Той се опита да прецени посоката и след известно време — нямаше как да определи колко — тунелът му се сля с друг, по който към океанското дъно се спускаше поток от барабанчици. Карл позна в някои от тях бивши бежанци от брегoветe на Пудонг.

Барабаненето не се усили постепенно, а избухна в оглушителен, умопомрачителен рев, когато стигна до огромна пещера — коничен амфитеатър, който трябва да беше широк около километър. Таванът представляваше вихър от медиатронни изображения по гигантски купол. Осветени от непостоянната светлина на медийната буря и от собственото си вътрешно сияние, барабанчиците обикаляха по склоновете на конуса в някаква конвекционна система. Попаднал в техния вртоп, Карл бе увлечен надолу към центъра и откри, че там се разиграва оргия с фантастични измерения. От върха на конуса се издигаше облак изпарена пот. Телата, притиснати до голата му кожа, бяха толкова горещи, че почти го пареха, сякаш всички имаха силна треска. С някакво логично абстрактно ъгълче на ума си, което продължаваше да следва собствената си разумна посока, той разбра причината: с телесните си течности те обменяха пакети от данни, пакетите се сливаха помежду си в кръвта им и лостовата логика отделяше топлина, която повишаваше температурата им.

Оргията продължи часове наред, но конвекционната система постепенно се забави и се установи в стабилен ред, като блуждаеща тълпа в театър, която заема установените си места с наближаването на началото на пиесата. В основата на амфитеатъра се откри широко пространство и най-вътрешният кръг от зрители се състоеше от мъже, които сякаш в известен смисъл бяха победители в невероятен турнир по прелюбодейство, наближаващ последния си рунд. Около този вътрешен кръг обикаляше самотен барабанчик и раздаваше нещо на хората — нещо, което се оказа медиатронни кондоми, сияещи в ярки цветове, щом ги нахлузеха на еректиралите си пениси.

В кръга влезе самотна жена. Подът под краката й започна да се издига и тя се извиси във въздуха като на олтар. Барабаненето достигна невероятно кресчендо и после утихна. След това отново започна, но съвсем бавно и мъжете от вътрешния кръг затанцуваха около жената.

Карл Холивуд видя, че това е Миранда.

Сега вече разбираше всичко: че бежанците са доведени в кралството на барабанчиците за събиране на нови данни, които течаха в кръвоносните им системи, че по време на невероятната

оргия тези данни са били вкарани в мократа Мрежа и че сега цялата информация ще се излее в Миранда, която щеше да стане приемник на кулминацията на някаква компютърна дейност и която със сигурност щеше да изгори жива в този процес. Това беше дело на Хакуърт, това бе кулминацията на усилията му да създаде Семето и да подрие основите на Нова Атлантида, Нипон и всички общества, развили се около концепцията за централизирано йерархично Захранване.

Към центъра си пробиваше път самотна фигура, която изпъкваше, защото кожата ѝ не излъчваше каквато и да е светлина. Тя се вмъкна във вътрешния кръг, като събори един от танцьорите, който ѝ се изпречи на пътя. После се качи на централния олтар, върху който Миранда лежеше по гръб с протегнати настрани ръце, сякаш разпната, и с кожа, превърнала се в галактика от пъстри светлини.

Нел повдигна главата на Миранда, наведе се и я целуна — не просто леко докосване, а яростна целувка с отворена уста. В същото време тя силно прехапа и собствените си, и устните на Миранда, така че кръвта им се смеси. Светлината, сияеща от тялото на Миранда отслабна и бавно изтля, докато нанообектите в нея бяха откривани и унищожавани от ловците-убийци, навлезли в кръвта ѝ от тази на Нел. Миранда се събуди и се изправи, немощно прегърнала шията на дъщеря си.

Барабаненето беше стихнало. Всички барабанчици неподвижно седяха, очевидно задоволявайки се да чакат — с години, ако се наложи — мястото на Миранда да заеме друга жена. Светлината от плътта им едва сияеше и медиатронът на купола почти бе угаснал. Най-после открил роля за себе си, Карл Холивуд пристъпи в центъра, подхвана Миранда под коленете и раменете и я вдигна във въздуха. Нел се завъртя и ги изведе от пещерата, протегнала меча пред себе си, но никой от барабанчиците не се опита да ги спре.

Минаха през много тунели, като винаги завиваха по водещите нагоре разклонения и накрая видяха слънчевата светлина да блести над вълните, очертавайки бели линии по прозрачния таван. Нел замахна с меча като стрелка на часовник и разсече стената на тунела пред тях. През отвора нахлу топла вода и момичето заплува нагоре към светлината. Миранда не можеше да плува добре и Карл се разкъсваше между паническото желание да изскочи на повърхността и дълга си към тази жена. После видя, че отгоре се спускат сенки, десетки голи момичета с възбудени, дяволити бадемовидни очи, изпускащи от устите си гирлянди от сребърни мехурчета. Карл и Миранда бяха подхванати от безброй нежни ръце, които ги изведоха на

повърхността.

Над тях се издигаше Ню Шузан и от планината се носеше звън на катедрални камбани.

info

Информация за текста

$source = Моята библиотека
$id = 4622
$book_id = 1847

Издание:
ИК „БАРД“ ООД, 1998

notes

1

Фенг шуп (кит.) — вятър и вода. Хармония между човешките дейности и природните сили. Бел.прев.

2

Lebensraum — жизнено пространство. — Бел.прев.

3

Южноафриканци от холандски произход. — Бел.прев.

Weltanschauung (нем.) — мироглед. — Бел.пр.

5

Писмени паметници, чийто текст е заличен, за да се използва отново повърхността им. — Б.пр.

6

Рене Магрит (1898–1967) — белгийски художник. — Б.пр.

7

Вид чай, отглеждан край град със същото име в западен Бенгал, североизточна Индия. — Бел.пр.

Герои от пиеса (лат.). — Бел.пр.